

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

MARIANNE HOLANT

"ΜΑΣ συνδέει η αδιαφορία. Με τη φράση αυτή αρχίζει το γράμμα της. Δεν είναι παρὰ το γεγονός, δεν είναι διαμαρτυρία. Άπλη διαπίστωση μίας κατάστασης. Από την κατάσταση δε αυτή φαίνεται μάλλον ευχαριστημένη. Ο Έρωτας στην αρχή. Έτσι ξεκίνησαν. Ένας έρωτας με μέτρια θερμοκρασία. Κάτι παραπάνω από συμπάθεια, όχι όμως και οι φλόγες που παραζαλίζουν. Φρόνιμο είδωλο που αναπτύχθηκε με την έγκριση των γονέων. Ο γάμος ήταν το επιτέλεσμά της αισθηματικής πορείας τους. Λίγοι μήνες έγγαμης ζωής ήταν αρκετοί για να πέσουν στη ρουτίνα. Η έκφραση της βρεφειότητας έγινε η έκφραση του συζύγου της. Χωρίς δυσφορία, αλλά και χωρίς ζήλο. Τίποτα εκ μέρους του, που να προκαλέσει ανησυχίες. Καμμία ένδειξη, ότι θα διέλυε το σπίτι του. Όταν το πρωί τον άποχαι-

ρετούσε η γυναίκα του, ήταν βέβαιη, ότι θα επέστρεφε το μεσημέρι να γευματίσει και το βράδυ θα μοιραζόταν τον κοιτώνα της. Θα επέστρεφε όπως το κατοικίδιο επιστρέφει το βράδυ στο σπίτι του. Πορεία από την πεπατημένη.

Δεν ήλθε σ'τους ανθρώπους που επαναστατούν, που δεν ανέχονται την ανία, αλλά δημιουργούν κάθε τόσο νέες καταστάσεις, ψάχνοντας να βρουν εκείνο που θα τους γεμίσει τη ζωή. Οικοδόμοι και χαλαστές, τη μία μέρα χτίζουν και την άλλη γκρεμίζουν όσα έφτιαξαν. Σε συνεχή ανησυχία, με το πάθος του ράβε-ξύλων, αδιάστατοι και στο ράβε και στο ξύλωνε, βρίσκονται συνεχώς σε καθεστώς μεταβατικό και κρατούν στην αβεβαιότητα το πρόσωπο με το οποίο ενώνουν το βίο τους κάθε τόσο.

Σ'τους αντίποδες ο σημερινός μας τύπος, ανήκει στους σταθερούς. Άνισχυος, αλλά όχι και καταλητής. Ένας ο επίσημος δρόμος του. Δεν τον αλλάζει. Αυτός του έπασε στο λαχνό αυτόν ακολουθεί. Υποταγμένος στη μοίρα του, συνεχίζει την πορεία πύ άρχισε. 'Ισως γιατί πιστεύει, ότι, μη αλλάζοντας το δρόμο του, εκτελεί το συζυγικό και το κοινωνικό του καθήκον. 'Ισως — το πιθανότερο — από ταπεινότητα. Πόσοι που θα διέλυαν το σπίτι τους αν δεν τους συγκρατούσε η σκέψη της κινήσεως που θα χρειαζόταν για τη διάλυση του παλιού και για τη σύσταση νέου οίκου.

Δεν ξέρουμε αν τον κρατά η ταπεινότητα ή το καθήκον. Ξέρουμε, ότι μένει. Χωρίς να είναι ένθουσιασμένος από το καθεστώς, έχει συμβιβαστεί μαζί του.

Δεν του λείπει, φυσικά, η κάποια εξωτερική του ζωή. Όχι φ-θερά πράγματα. Τα συνηθισμένα. Δεν φαίνει το «έξτρα» όταν του τύχει. Άλλα και δε δημιουργεί δυνατούς συνδέσμούς. Πρόχειρες αταξίες, ιστορίες χωρίς συνέχεια, αυτοτελείς νουβέλλες, που αρχίζουν σήμερα και τελειώνουν την επομένη.

Υπάρχει όμως και το σπίτι. Τακτικός και ψυχρός. Η τυπική εκτέλεση των καθηκόντων. Κρατά τα οικονομικά βάρη, συμμετέχει με τη γυναίκα του στις κοινωνικές εμφανίσεις, δέχεται στο σπίτι του και επισκέπτεται στα δικά τους σπίτια τους κοινούς φίλους. Συνοδεύει τη σύζυγό του σε θέαματα, σε εκδρομές, ακόμα και σε ταξίδια. Δεν παραλείπει τίποτα από όσα κάνουν οι άλλοι άντρες, που βρίσκονται σε ψυχική επαφή με τη σύζυγό τους. 'Εκείνο που λείπει απ' αυτόν, είναι ο ψυχικός παράγων. Ζωή χωρίς την παρουσία της ψυχής. Στεγνός, ξερός, ψυχρός. Ένας ξένος στην οικογένειά του. Συζυγός-ρομπότ. Δεν κακομεταχειρίζεται τη γυναίκα του. 'Αν ήταν αρκετό αυτό, θα μπορούσατε να τον κατατάξετε στους τέλειους. Ποτέ δεν της είπε «έκαν παραπάνω». Καμμία παρατήρηση, κανένας έλεγχος. Αλλά και καμμία θωπεία. Κάθε άλλο, παρά σκαίος, απότομος, βάνισος, εκρηκτικός. Όλα αυτά είναι κάποτε και σημεία ανάπτυξης. Θα σάς έχω αφηγήσει και άλλοτε την περιπέτεια της γυναίκας. Την οποία έδρανε ο άντρας της. Σαφικά, είχε παύσει το δαρμό. Δεκαπέντε μέρες χωρίς να σηκώσει πάνω της χέρι. Και η γυναίκα θρηνώσει: — Δέ μ' αγαπάς πιά. 'Έχει δυο εβδομάδες να με δείχνει.

Δεν τη δένει, δεν της κάνει σκηνές, δεν της φέρει ασχημα, δεν την προσβάλλει. 'Αλλά είναι σά να μην υπάρχει. Ούτε η ψυχή, ούτε η σκέψη του κοντά της.

ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

Κι' εκείνη, 'Εδω είναι το θέμα. Τον αδιάφορο σύζυγο τον παρουσιάσαμε πολλές φορές. Οι αντιδράσεις της γυναίκας του αδιαφορού μας ενδιαφέρουν τώρα. Πώς δέχεται την αδιαφορία; Θα μας το πη στην επιστολή της ή ίδια.

Δυο είναι τα στάδια από τα οποία πέρασε. Το πρώτο, το στάδιο του πόνου. 'Υπέφερε. Χωρίς φλογερό έρωτα, είπαμε, ο γάμος της. Στη γυναίκα όμως, κατά κανόνα, η αρχική χλιαρότητα αναπτύσσεται ύστερ από την ένωση, σε υψηλότερη θερμοκρασία. Χλιαρά άρχισαν κι' οι δυο τους. Σ' εκείνον όμως η χλιαρότητα έπεσε σε υποθερμία. 'Ο εκείνην ανέθηκε σε πυρετό. Δυστυχισμένη για την διαφορά αυτή των θερμοκρασιών, βυθίστηκε στην απελπισία.

Δεν κράτησε πολύ. 'Ακολούθησε το δεύτερο στάδιο. Γυναικεία πρακτική, είδε κι' από άλλη πλευρά την περίπτωση της. Σκέφτηκε και είπε: «... Πλούσια δεν είμαι! Έφοδια για να εργασθώ δεν έχω. Χωρίς τον άντρα μου πώς θα ζήσω; Τώρα κάνω ένα τραίνο ζωής που είναι πιο ψηλά κι' από το μέτρο. Μόνη μου, θα στερεθώ και τα απαραίτητα. Θα μου στοιχίσει πολύ έτσι που έχω καλωμάει. Δεν είμαι δε από τις γυναίκες που προσφέρονται πρόχειρα, με ανταλλάγματα, στον ένα και στον άλλον».

Αυτά σκέπτεται και κάθεται στ' αψά της. Στην αρχή, έμεινε από ανάγκη, όπως μένει κανείς σ' ένα έ-παγγέλμα που του είναι δυσάρεστο. Με τον καιρό, προσαρμόστηκε.

Θα νομίζετε ίσως, ότι στην αδιαφορία του συζύγου της άπαντα με τη διπλή ζωή της. 'Η παρηγορία έξω από τη στέγη της. Μιά τέτοια υπόνοια θα την άδικούσε. Το αποκλείει. Γιατί να μας πη ψέματα; Πού την ξέρουμε; Τι ανάγκη μας έχει; Πιστή μένει στον α-διστάστο της, όχι για να του μείνει πιστή, αλλά γιατί

δεν είναι στο σκορί της η απιστία. Κάτι που δεν την τραβά. Της είναι αρκετό το φλέρτ, το έρωτικό παιχνίδι. Φλερτάρει όπως άλλοι παίζουν χαρτιά, χωρίς να κατέχονται από το πάθος της χαρτοπαίσιζας. Κινείται, μπαίνει, βγαίνει, βρίσκει σε κύκλους κοσμικούς, κατεβαίνει με συντροφικές, σε πλάξ, ταξιδεύει και μόνη κάποτε. Κανείς δε θα καυχήθαι για την κατάκτησή της.

Όσοι ξέρουν την κατάσταση, τη ρωτούν από περιέργεια:

— Μα τον αγαπάς, λοιπόν, τόσο τον άνθρωπο που σου φέρεται με τέτοια αδιαφορία; Ούτε τον αγαπά, ούτε τον αποστρέφεται. Τον συνήθισε τόσο, ώστε θα της ήταν δυσάρεστο να τον χάσει. Ένας άνθρωπος που δεν την ενόχλει στο παραμικρό. 'Εκτός αν πητε ότι είναι ενόχληση η αδιαφορία. Μιά που το πήρε απόφαση να ζή στο πλευρό του αδιαφορού, του ανταποδίδει την αδιαφορία του. Η αδιαφορία της και, συντονισμένοι οι δυο, ζουν σε απόλυτη αρμονία.

Καμμία φορά η Έλλειφι ενδιαφέροντος δημιουργεί ατμόσφαιρα πολύ περισσότερο γαλήνια από την ατμόσφαιρα που δημιουργεί το ενδιαφέρον. Δυο ταξιδιώτες, που βρέθηκαν στο ίδιο όχημα και διανύουν μαζί το δρόμο της ζωής

τους, ξένου μεταξύ τους, χωρίς πάθος, δίχως έρωτα, χωρίς μίσος. Τίποτα που να τους ενώνει, τίποτα που να τους χωρίζει. Με την ταξιδιωτική τους άγωγή κι' οι δυο, προσπαθούν να μη γίνουνται ενόχληση, κι' ο ένας στον άλλον. Με το ίδιο όνομα, με κοινό μέτωπο απέναντι της κοινωνίας, σέβονται αμοιβαία τις υπολήψεις τους και φροντίζουν ώστε οι πράξεις τους να μένουν μέσα στα όρια της ευπρέπειας και της κοσμιότητας. 'Ετσι αναπτύχθηκε μεταξύ τους η εκτίμηση, η κατανόηση, η συμπάθεια εκείνη που αισθάνεται κανείς απέναντι του πλησίον, όταν ο πλησίον αυτός δεν του είναι ενόχλητικός. 'Ενοχλητικός δεν της είναι. Διακριτικός, λεπτός, με εμπιστοσύνη στη σοβαρότητα και στην εντιμότητά της. Ποτέ δε συγκρούονται. Καμμία αντίθεση. Φιλικές οι σχέσεις τους. Διακριτική κι' εκείνη απέναντί του. Καμμία πράξη του δεν την εκθέτει στους τρίτους. Προσεκτικός στις αταξίες του, τηρεί στα όρια του δυνατού, τα προσήματα.

Γιατί θέλετε να τον αφήσει; Ούτε δική του σκέψη η εγκατάλειψή της. Θα τους χώριζε ίσως το ενδιαφέρον. 'Η αδιαφορία έγινε ο κρίκος που τους διατηρεί. Με απουσία της καρδιάς και της ψυχής η πορεία τους. 'Η άψυχη όμως αυτή συναλία εκτελείται χωρίς παραφροσύνη και δίχως δραματικές νότες. Δε σάς εύχομαι τέτοια συζυγική ζωή. Μιά όμως που υπάρχει, οφείλαμε να την αναφέρουμε.

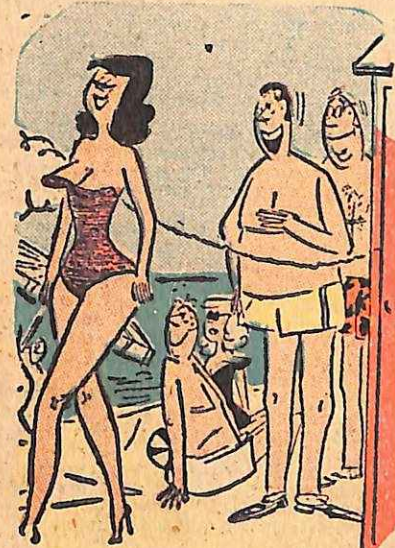
Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

Η «δυναμική» εθονή

Πρόκειται για μία καινούργια εφεύρεση, που επιτρέπει να μεταβάλλονται οι διαστάσεις της εθονής, ανάλογα με τις απαιτήσεις του έργου. 'Ετσι, η εθονή γίνεται διαδοχικά μεγάλη, μικρή, ψηλή, στενή, σινεμασκοπική κλπ. Με τον τρόπο αυτό γυρίστηκε μία καινούργια ταινία, που είναι παρμένη από ένα έργο του Ουέλς.

— Δεν είδες, χριστιανέ μου, πώς τραβήχτηκε η θάλασσα;

— Θα ήθελε τώρα το ωραιότερο νούμερο «στρίπ-τζής»!...

— Για να σου αποδείξω πως δεν έχασα το γούγγο παιτό, που σου υποσχέθηκα, σου φέρνω προκαταβολικά λίγη ναφθαλίνη!...

διοκτίτης... μετριοπαθούς κούρας μετέφερε την παρέα του στο Λουτράκι. 'Αδυνούσε με φρονιμάδα, έπι τη βάσει της σοφής αρχής «βραδέως άλλ' ασφαλός» ή «όποιος πάει αργά, φτάνει γρήγορα». Τα άλλα αυτοκίνητα τον προσπερνούσαν, μερικά δε με ταχύτητα... αεριοβουμένου. Κάθε φορά που ένα τέτοιο αυτοκίνητο-βολας τον προσπερνούσε, ο μετριοφρων όδηγός, απευθυνότο στο φίλο του που καθόταν παραπλεύρως και του έλεγε: — Σημείωσε: I. X. 47485. E. A. 2367... Δ. X. 8475. I. X. 39.476...

Ένας από την παρέα τον ρώτησε:

— Γιατί κρατάς αυτούς τους αριθμούς;

— Για να τους έχω υπ' όψιν μου, όταν διαβάσω τα αυτοκινητιστικά δυστυχήματα. Αυτοί δε μπορούν να τη

γλυτώσουν. Σήμερα, αύριο, μεθαύριο, όλο και κάποιος απ' αυτούς που σημειώνω θα τομπάρει, θα συγκρούσει, θα φάει τα μούτρα του. 'Η θα τον βρούμε παρακάτω, σαν αναποδογυρισμένη χελώνα.

Και ο του θαύματος! Λίγα χιλιόμετρα κατόπιν, μία κούρσα ήταν χωμένη ο' ένα χαντάκι. 'Ο οδηγός σταμάτησε, είδε, πήρε τον κατάλογο και είπε με ύφος θριάμβου:

— Τι σάς έλεγα; I. X. 47.485. Νά τη, την έχουμε σημειωμένη!

Και, με πλήρη εμπιστοσύνη στη... βραδυπνία του, συνέχισε το δρόμο του, φθάσας στο Λουτράκι μισή ώρα αργότερα απ' όσο θα έφτανε η κούρσα που... δεν έφτασε!

ΜΟΥ διηγήθηκαν ένα νύστιμο περιστατικό του τελωνείου, που όποιος θέλει το πιστεύει. Ένας καμαρωτός θναιίνει, λέει, με μία βαλίτσα.

— Τι έχεις μέσα; ρωτά ο τελωνειακός.

— Τη... γάτα του καπετάνιου! άπαντα ο καμαρωτός.

— Γάτα; 'Ανοιξε να δω.

— Δε μπορώ ν' ανοίξω, λέει ο καμαρωτός. 'Η γάτα είναι λυσσοσπασμένη και πίν πάω στο λυσσοσπαστήριο.

Ο τελωνειακός, όμως, έπιμένει:

— Άστα αυτά! 'Ανοιξε τη βαλίτσα για να δω.

— Άν την ανοίξω, όμως, δεν έγγυθαί!

— Μην έγγυθαί! 'Ανοιξέ την!

Ο καμαρωτός ανοίγει και πραγματικά πετιέται απ' τη βαλίτσα μία γάτα εξαγριωμένη, που τρέχει προς το καράβι. 'Ο καμαρωτός την κυνηγά μπαίνει στο καράβι και σε λίγο επιστρέφει πάλι με τη βαλίτσα.

— Μήπως θέλετε να την εξαγριώσω; ρωτάει τον τελωνειακό.

— Όχι, όχι! άπαντα εν τρωμος εκείνος.

Ο καμαρωτός περνά τότε με τη βαλίτσα, που αυτή τη φορά, όμως, αντί της γά-

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡΑΦ. ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4—ΤΗΛ. 36.781 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 6

τας ήταν γεμάτη ψώνια πολυποικίλα...

ΚΥΡΙΑ που οδηγεί ένα αυτοκίνητο παρα λίγο να παρσούρη έναν πεζό, που δίνει ένα σάλτο και βρίσκεται, μακριά απ' τους τροχούς της. 'Η κυρία τρομαγμένη φρενάρει και του λέει:

— Σας ακούμπησα;

Και ο ιπποτικός πεζός:

— Άπλάση όχι, κυρία μου!

— Άν όμως, έπιμένετε να μ' ακουμπάτε, δεν έχω καμ-

χω καμμία αντίρρηση.

Και η κυρία, κατακόκκινη, βάζει μπρός κι' εξαφανίζεται.

Βαρυθυμός κι' απελπισμένος ο χριστιανός μπαϊνοβγαίνει σε διάφορα υποδηματοποιεία. Κι' όσο περνάει η ώρα, γίνεται περισσότερο κατηφής.

Και σ' αυτή την αξιοθρόνητη κατάστασι, με έκδηλα στη μακρουλή φάτσα του τα συμπτώματα της απογνώσεως, τον πετυχαίνει κάποιος γνωστός του.

Σ Ε συνοικιακή έκκλησία των 'Αθηνών γίνεται — ή μάλλον πρόκειται να γίνει — γάμος. 'Ο γαμπρός, κατά τα είωθότα, περιμένει ανάμεσα σε συγγενείς και φίλους τη νύφη, κρατώντας την κλασική ανθοδέσμη. Σε μία στιγμή, λοιπόν, ένα πολυτελές αυτοκίνητο σταματά και βγαίνει πλημμυρισμένη στο νυφικό και στά πέπλα της η νύφη. 'Ο γαμπρός προχωρεί για να παραδώσει την ανθοδέσμη, αλλά, μόλις αντικρύσει τη νύφη κατά πρόσωπο, μένει έμβροντος.

Παρ' όλην, λέει, αλλά δεν είστε η νύφη μου!

— 'Η νύφη μένει κατάληψη κτη έπισης:

— 'Ο! λέει. Δεν είστε ο γαμπρός μου!

Για μία στιγμή προκαλείται σύγχυση, άμχανία κι' ά-

μέσως ανακαλύπτεται ότι η νύφη-της οποίας ο γάμος γινότανε αργότερα — έκανε λάθος στην ώρα. Και ένω έρχοταν η δεύτερη νύφη, είχαν πολλοί για την πρώτη.

— Πρώτη φορά είδαμε νύφη τόσο βασιστική!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Εδύμα ένσταντανέ

— Τι μούτρα είν' αυτά, βρε Νικολάκη;

— Άσε με κι' έλυσσα στα πόδια μου, μωρουφάκι βάρυς και σκουτωφλά-

σμένος ο Νικολάκης. Καί, παίρνοντας, βραδεία άναπνοή, συμπληρώνει:

— Τρεις ώρες έχω που γυρίζω για ν' αγοράσω ένα ζευγάρι παπουτσία.

— Και δε βρίσκεις του γούστου σου;

— Όχι, δε βρίσκω στα μέτρα μου.

— Κάνε τότε παραγγελία. Ούτε παραγγελία μου κάνουν.

— Γιατί;

— Δεν έχουν, λέει, κα-τάλληλο καλαπόδι.

— Τι λές, βρε θηρίο; Για να δω το πόδι σου.

Κι' ο δυστυχής Νικολάκης ανυψώνει λίγο το παντελόνι του και αποκαλύπτει μια ποδάρρα... μυθικών διαστάσεων.

Ο άλλος την περιεργάζε-

τά ΚΡΥΦΑ ΚΑΙ Τ' ΑΔΗΛΑ

Έπειδή, σου λέει, υπάρχουν αρκετοί κοπανατζήδες που δεν έδωσαν στο φόρο τα στοιχεία τους σωστά, μέσ' στο σπίτι μας θα μπαίνουν, του λοιπού, οι φο-

καί στοιχεία θα κρατάνε και τεκμήρια πιστά!

Συνεχές «κοντρόλ» θα κάνουν, δηλαδή, έδω και

και σαν μπάστακες μας, πλέον, θα έλέγχουν νύχτα

τις δουλειές τις σπιτικές μας, τις γουλιές μας, τις μπουκιές μας,

τά κρυφά μας τ' άκρεδάτια τ' άκρυφά μας τ' άταμεία

κι' όλα, εν πάση περιπτώσει. τ' άκουά μας τ' άση-

μεϊα! Γ. Θ-ε

ται μερικά δευτερόλεπτα σκεπτικός και αποφαινεται:

— Άμ άδικα γυρίζεις, βρε Νικολάκη, στα παπού-

τσάδικα. Άλλού πρέπει να καταφύγεις.

— Πού, δηλαδή;

— Στά... ναυπηγεία. Νικο-

λάκη! Στά ναυπηγεία!

Και φεύγει χαχανίζοντας

κι' εγκαταλείποντας τον Νικολάκη τον ποδάρα στην πιο μαύρη απελπισία...

Σ Ε συνοικιακή έκκλησία των 'Αθηνών γίνεται — ή μάλλον πρόκειται να γίνει — γάμος. 'Ο γαμπρός, κατά τα είωθότα, περιμένει ανάμεσα σε συγγενείς και φίλους τη νύφη, κρατώντας την κλασική ανθοδέσμη. Σε μία στιγμή, λοιπόν, ένα πολυτελές αυτοκίνητο σταματά και βγαίνει πλημμυρισμένη στο νυφικό και στά πέπλα της η νύφη. 'Ο γαμπρός προχωρεί για να παραδώσει την ανθοδέσμη, αλλά, μόλις αντικρύσει τη νύφη κατά πρόσωπο, μένει έμβροντος.

Παρ' όλην, λέει, αλλά δεν είστε η νύφη μου!

— 'Η νύφη μένει κατάληψη κτη έπισης:

— 'Ο! λέει. Δεν είστε ο γαμπρός μου!

Για μία στιγμή προκαλείται σύγχυση, άμχανία κι' ά-

μέσως ανακαλύπτεται ότι η νύφη-της οποίας ο γάμος γινότανε αργότερα — έκανε λάθος στην ώρα. Και ένω έρχοταν η δεύτερη νύφη, είχαν πολλοί για την πρώτη.

— Πρώτη φορά είδαμε νύφη τόσο βασιστική!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Εδύμα ένσταντανέ

— Τι μούτρα είν' αυτά, βρε Νικολάκη;

— Άσε με κι' έλυσσα στα πόδια μου, μωρουφάκι βάρυς και σκουτωφλά-

σμένος ο Νικολάκης. Καί, παίρνοντας, βραδεία άναπνοή, συμπληρώνει:

— Τρεις ώρες έχω που γυρίζω για ν' αγοράσω ένα ζευγάρι παπουτσία.

— Και δε βρίσκεις του γούστου σου;

— Όχι, δε βρίσκω στα μέτρα μου.

— Κάνε τότε παραγγελία. Ούτε παραγγελία μου κάνουν.

— Γιατί;

— Δεν έχουν, λέει, κα-τάλληλο καλαπόδι.

— Τι λές, βρε θηρίο; Για να δω το πόδι σου.

Κι' ο δυστυχής Νικολάκης ανυψώνει λίγο το παντελόνι του και αποκαλύπτει μια ποδάρρα... μυθικών διαστάσεων.

Ο άλλος την περιεργάζε-

τά ΚΡΥΦΑ ΚΑΙ Τ' ΑΔΗΛΑ

Έπειδή, σου λέει, υπάρχουν αρκετοί κοπανατζήδες που δεν έδωσαν στο φόρο τα στοιχεία τους σωστά, μέσ' στο σπίτι μας θα μπαίνουν, του λοιπού, οι φο-

καί στοιχεία θα κρατάνε και τεκμήρια πιστά!

Συνεχές «κοντρόλ» θα κάνουν, δηλαδή, έδω και

και σαν μπάστακες μας, πλέον, θα έλέγχουν νύχτα

τις δουλειές τις σπιτικές μας, τις γουλιές μας, τις μπουκιές μας,

τά κρυφά μας τ' άκρεδάτια τ' άκρυφά μας τ' άταμεία

κι' όλα, εν πάση περιπτώσει. τ' άκουά μας τ' άση-

μεϊα! Γ. Θ-ε

2

— Τότε, αν θέλεις, αν δε βαρύνεσαι, νάρθεις να καθύστε λίγο κοντά μου, να σου διηγηθώ πώς άργισε η άγάπη μας...
— Ουάου, τού αποκρίθηκε με συγκίνηση.
— Έπειτα έφυγε από κοντά του κι' άρχισε γρήγορα να συνυφίζει. Κόντευε να ξεχάσει πού έγραφε την περίμενε πριν από την επίσκεψή του καθηγητή.

Ίατρικό συμβούλιο

Μετά κάμψηση ώρα, όλο το χειρουργικό τμήμα κρατούσε την άναπνοή του. Ο Ένσς, μετά τον άλλο, έφθαναν οι πιο γνωστοί χειρουργοί της Αθήνας, με τις κύστες τους. Τους υποδέχονταν με σεβασμό τα γαστροδωκία και τους ώδηγούσαν στο γραφείο του Νικηφόρου Λάντικα. Στο διάδρομο όλοι τους χαιρετούσαν πολύ φιλικά τη Μαίρη, που καθόταν εκεί, άστραφτερή από όμορφιά, με το λευκό της ταγιέρο και με το λουλουδένιο και περιποιημένο της πρόσωπο.

Οι νοσοκμες έκαναν χαμηλόφωνα σχόλια.

— Μπράβο! Κι' ο Παπαδάκης! Κι' ο Γεωργίου! Τι είναι αυτό, βοέ παιδί μου; Σε λίγο φάνηκαν κι' η Τασούλα κι' η Μίκα, άγουροεμπνημένες.

— Γιατί σηκωθήκατε; τίς ρώτησε η Δάφνη.

— Για να τους δούμε, αποκρίθηκε η Τασούλα, με αφέλεια.

Κι' η Μίκα πρόσθεσε:

— Αυτά είναι πράγματα που δεν τα χάνει κανείς.

Η Δάφνη αισθάνθηκε την ανάγκη να πειράξει τη φίλη της.

— Βλέπεις; τίς είπε. Την άδίκησε τη Μαίρη. Δεν είναι εύκολο να φωνή τόσο άκαρδη, όσο τη φαντάστηκες. Έως ήταν αυτός! Δε μπορεί να σβύση έτσι, σά να ήταν μια πατημασιά στο γιόνι...

Για μια στιγμή, δεν ήξερε τί ν' απαντήσει η Μίκα. Έπειτα στήλωσε τη Δάφνη με τα έξιπνα διαπεραστικά της μάτια.

— Και πού ξέρεις γιατί κάνει το συμβούλιο;

— Δε χρειάζεται μαντική δύναμη για να το καταλάβω. Κάθε το συμβούλιο για να εξαντλήσει κάθε μέσο, που θα μπορούσε να σώσει τον άρραβωνιαστικό της από τη δυστυχία του.

— Έτσι νομίζεις; αποκρίθηκε η κοπέλλα.

— Τα μάτια της, μαύρα, μικρά, σαν έλιές, σπύθισαν πονηρά.

— Μα τί βάζεις στο νου σου; ρώτησε η Δάφνη με περιέργεια.

— Κάτι πολύ λογικό. Η Μαίρη Κόν-

του κάνει το συμβούλιο για να δικαιολογήσει στην κοινωνία για το μελλοντικό της φέρεσιμο.

— Δεν καταλαβαίνω...

— Παιδί μου, είναι τόσο απλό. Το έλλοιο της με τον Λάντικα προχωρεί με μεγάλα βήματα.

— Πού το ξέρεις;

— Τους είδαν μαζί στην κούρσα της χρέας, είπε η Μίκα, με ύφος θριαμβευτικό. Την κτύπησε η Δάφνη με άνοιχτο το στόμα.

— Δεν είναι δυνατόν.

— Για σένα τίποτε δεν είναι δυνατό. Κι' όμως, αυτό είναι βέβαιο.

— Μα αν είναι έτσι τα πράγματα, γιατί το κάνει το συμβούλιο; Άφου αποφάσισε να τον άφιση;

— Ουφ, παιδί μου, κουνεύεις να γίνης κουτή σαν την Τασούλα. Κι' αυτή χρειάζεται μια πλήρη δικαιολογία για την κοινωνία και πιο πολύ ο Λάντικας, απέναντι των συναδέλφων του. Τους καλούνε, λοιπόν, σε συμβούλιο, για να επικυρώσουν όλοι την καταδικαστική απόφαση.

— Δυστυχώς Γιαννάκης, ψιθύρισε η Δάφνη, αθέλα της.

— Γιατί; Η δυστυχία του ύπάσχει. Το συμβούλιο δεν πρόκειται ν' αλλάξει τίποτα.

— Πού το ξέρεις; Μπορεί να πη κανείς άλλος...

— Σάπια, καυμένη, την έκοψε η Μίκα. Μιλάς σοβαρά; Υπάρχει κανείς καλύτερος από το Λάντικα; Έδώ, και στα συνέδρια που γίνονται στην Εύρωπη, άκουνε με σεβασμό τη γνώμη του...

— Τότε αυτό το συμβούλιο δεν είναι τίποτε άλλο παρά μια σκηνωθεσία; Έκανε η Δάφνη με κακιά σφινγμένη.

— Μα τί άλλο θέλεις να είναι; αποκρίθηκε με ύφος σίγουρο η Μίκα.

— Έκείνη τη στιγμή φώναξε η προϊσταμένη τη Δάφνη:

— Άδελφή Δάφνη, γρήγορα, το 303 να μεταφερθεί στο χειρουργείο!

Η επικύρωση της καταδίκης

Βάσταξε καμιά ώρα το συμβούλιο. Όταν τον έβγαλαν από το χειρουργείο, το πρόσωπο του Γιαννάκη άστραφτε από έλπίδα.

— Τι είπαν; ρώτησε η Δάφνη. Τι είπαν;

— Δεν άκουσα λέξι, αποκρίθηκε ο άρρωστος. Άυριο, μου είπαν, θάχω την άπάντησι. Άλλά έλπίζω, άδερφούλα, δεν ξέρω γιατί έλπίζω...

Τον συγύρισε η Δάφνη, και του χαμογέλασε όσο μπορούσε πιο χαρούμενα. Έπειτα μπήκε στο δωμάτιο η Μαίρη. Έ-

σκυψε, φίλησε τον άρραβωνιαστικό της, κι' η Δάφνη που άβελιά της την παρακολουθούσε, νόμισε πως διάβασε αληθινή συγκίνησι στο πρόσωπό της.

Ο Γιαννάκης την κτύπησε στα μάτια.

— Σου είπαν τίποτα; ρώτησε με φωνή πνιγμένη από την ήγωνα.

— Όχι, αποκρίθηκε. Δε βγήκαν άκόμα από το συμβούλιο. Έξέ άλλου, την όριστική άπάντησι θα την έχουμε αύριο...

— Έτσι μου είπαν κι' έμένα, αποκρίθηκε με πίστι ο νέος. Μονάχα σκέπτομαι πως δε θα μπορέσω να κλείσω μάτι άπόψε. Άλλά κάτι θα βρω να κάνω για να περάσουν οι άτέλειωτες ώρες της νύχτας.

Πίσω από την πλάτη της άρραβωνιαστικής του έκανε ένα μορσασμό ευθύου, γεμάτο συνεννόησι στη Δάφνη. Η φυσιογνωμία του έδειξε μια παράρειξη ξεγνοιασιάς και φάνηκε πιο όμορφη και πιο νεανική.

— Όταν ήταν έτσι χαρούμενος, ήταν εξαιρετικά άραιο, κι' η Δάφνη καταλάβαινε γιατί είχε ξετρελλαθεί μαζί του η κόρη του πλούσιου βιομήχανου.

Έφυγε έπειτα, για ν'άφιση μόνους τους δυο άρραβωνιασμένους.

Πέρασε πολλή ώρα πριν να βγούνε οι καθηγητές από την αίθουσα του συμβουλίου. Έπί τέλους, κάποτε άνοιξε η πόρτα κι' οι μικροί γιατροί έτρεξαν γύρω από το Λάντικα, ενώ οι άλλοι καθηγητές έφευγαν βιαστικοί. Τα πρόσωπά τους ήταν σοβαρά, σκυθρωπά. Άπό τις φυσιογνωμίες τους μάντεψε η Δάφνη την καταδικαστική τους απόφαση.

Ήταν τόση η άγωνία της να μάθη, που πήγε με τόπο και ρώτησε τον Άνδρέα, αν και είχε πάσει προηγουμένως την άπόφασή να τον άποφύγη.

Κούνησε αυτός το κεφάλι του:

— Όλοι επικύρωσαν τη γνώμη του Λάντικα...

— Δε διαφώνησε κανείς; ρώτησε με πόνο η Δάφνη.

— Ποιός ήταν δυνατό να διαφωνήσει; Ποιός έφεί κλύτερα από το Λάντικα;

— Όποτε είναι ανετάκλπη καταδικασμένος; ρώτησε η Δάφνη.

— Αιετάκλπη. Βλέπεις, που είχε δικιο ή άραβωνιαστική του; Κι' έπύ την παρεξηγήσεις. Τώρα το ξέρει, δε θά του κάνει έντύπωση. Άν όμως τον εινς άφισει να βοικαλίζεται με μύστιες έλπίδες...

— Πώς θα το βαστάξει; ψιθύρισε η κοπέλλα, με δάκρυα στη φωνή.

Την κτύπησε παράρειξη:

— Δεν είσαι σά καλά σου, έσύ, παιδί μου. Δεν κάνεις για νοσοκόμα! Ούτε το πρώτο, ούτε το τελευταίο δράμα που γίνεται σ' ένα νοσοκομείο... Έχουν δι τα μάτια μου και χειρότερα. Γιατί τον συμπαύς τόσο;

— Κι' εγώ δεν ξέρω...

— Δεν κάνεις για νοσοκόμα, στο λέω. Άλλοτε μούλεγες πως είμαι περίφημη, τού άπάντησε, πειραγμένη.

— Άλλοτε, πραγματικά, ησουν περίφημη. Τώρα όμως άρχισες να γίνεσαι συναισθηματική...

Της έπιασε κλεφτά-κλεφτά το χέρι και της ψιθύρισε:

— Η άγάπη σε άλλαξε, Δάφνη... Άύριο το άπόγευμα θα σε περιμένο στη γωνίτα μας. Πρέπει να μιλήσουμε για καλά. Θάρθης;

Δίστασε η κοπέλλα. Τα μάτια του όμως την κτύπαζαν όλογορά, την πυροβολούσαν. Κι' η άπάντησή της ηθε άσθόμνη.

— Θάρθω.

Της έσφιξε το χέρι κι' έφυγε γρήγορα από κοντά της, έπειδή πρόσθεσε τα διαπεραστικά μάτια της άδελφής Πηνελόπης να τον παρακολουθούσε αούπντα.

Έκείνη τη στιγμή η Μαίρη έβγαине από το θάλαμο του Γιαννάκη. Με βήμα ήμεμο, κανονικό, προχώρησε προς το γραφείο του Νικηφόρου Λάντικα.

Άκούως εκείνη τη στιγμή προχωρούσε κι' αυτός στο διάδρομο. Συναντήθηκαν μπροστά στη Δάφνη.

— Λοιπόν; ρώτησε η κοπέλλα τον καθηγητή.

Πήρε αυτός το τυπικό, άδιαπέραστο ύφος του και της αποκρίθηκε μπροστά στη Δάφνη:

— Δυστυχώς, δεσποινίς. Είναι άκριβώς όπως σάς τα έλεγα εγώ. Οι κύριοι σνάδελφοι συμφωνούσε άπόλυτα με τη γνώμη μου. Δεν έξεδώνσαν την παραμικρή άμφιβολία.

— Τον καταδικάζουν; ρώτησε άδιάφορα σχεδόν η κοπέλλα.

Την κτύπησε καλά στα μάτια, κι' άποκόιθηκε:

— Ο άρραβωνιαστικός σας δεν πρόκειται να γίνη καλά. Άπό τη μέση και κάτω θα μείνη παραλύτος για όλη του τη ζωή. Είναι όπως σάς το είπα την πρώτη στιγμή.

— Ευχαριστώ, κύριε καθηγητά, είπε η Μαίρη και τούδωσε το χέρι.

Της το κράτησε αυτός μέσα στη χούφτα του, άδιαφορώντας για την παρουσία της Δάφνης.

— Να μη τού το πήτε σήμερα, πρόσθεσε ο καθηγητής. Θα το μάθω αύριο, από το επίσημο ανακοινωθέν μας.

— Συμφωνώ, είπε η Δάφνη, αύριο!

— Θάρθης και σεις αύριο, της είπε, χωρίς να της άφιση άκόμα το χέρι.

— Φυσικά, αποκρίθηκε εκείνη.

Τού χάρισε ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο και προχώρησε με το άρχοντικό της βήμα προς την έξοδο.

Ο Λάντικας την παρακολούθησε κάμψηση ώρα με τη ματιά του. Έπειτα έκανε να γυρίση στο γραφείο του.

Έκείνη τη στιγμή αντίληφθηκε την παρουσία της Δάφνης. Η νεαρή άδελφή είχε καθλώθη, θαρρείς, στη θέσι της. Για μια στιγμή, πέρασε από το μυαλό της η σκέψη πως δεν ήταν σωστό αυτό που έκανε να παρακολουθή τη συζήτηση του καθηγητή με τη μηνητή του άσθενούς.

Μια δύναμη όμως άνώτερη από τη λογική της, την κρατούσε στη θέσι της.

Τα μάτια του καθηγητή συναντήθηκαν με τα δικά της. Χίλια χρώματα άναψαν στα μάγουλά της από την ταραχή της.

— Τι θέλεις έσύ έδώ; ρώτησε αούπντα ο Λάντικας.

— Νά... περνούσα... κύριε καθηγητά, τού αποκρίθηκε.

Και κατάλαβε πως γινόταν κατακόκκινη, σαν παπαρούνα.

— Να βρίσκεσαι στη θέσι σου, της είπε πιο μαλακά.

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά! αποκρίθηκε σαν πειθαρχική μαθητριά, κι' έκανε ν' άπομακρυνθή.

Μια άχτίδα ήλιου παιχνιδίζε στα γούνα μάλλια της, στα μαργαριτεράνια της δόντια, στα άλκα χείλη της. Μια άχτίδα ήλιου έκανε τα μάγουλά της να λάμπουν σαν άστρα.

Λες και τ' ανακάλυψε όλ' αυτά ο καθηγητής μεμιάς. Τη φώναξε πίσω.

— Έλα έδώ! Κανούνη έσαι σού;

— Έχω σχεδόν έφτα μίνες...

— Στο τμήμα αυτό;

— Μάλιστα, κύριε καθηγητά, τού άποκόιθηκε με φόβο.

— Πώς σε λένε; τη ρώτησε, κτυπώντας από την κορυφή ως τα νύχια το λυγρό της κορμί, που διαγραφόταν άρμονικά, κάτω από τη λευκή της μπλούζα.

Η καρδιά της άρχισε να γυμνάζη με φόβο. Κι' αυτός ο φόβος έδινε πιο πολλή ζωτικότητα στην πεντάμορφη μορφή της.

— Δάφνη Δασκαλάδου, αποκρίθηκε βαγανά.

Ο καθηγητής έσάβησε και πήρε πάλι το αούπντο του ύφους:

— Άδελφή Δάφνη, πρόσθεσε κοφτά, να βρίσκεσαι πάντα στη θέσι σου.

Και της γύρισε την πλάτη.

Έτρεψε από την ταραχή της η Δάφνη, όταν πήγε κοντά στη Μίκα, που παρακολούθεσε από μακριά αυτή τη συζήτηση. Έπιασε στην άγκαλιά της φίλης της με πνιγμένα ανασφύρα.

— Τι έπαρες; τη ρώτησε αυτή.

— Χαθήκα! αποκρίθηκε η Δάφνη. Χαθήκα...

Και της διηγήθηκε τα περιστατικά.

Η Μίκα χαμογέλασε παράρειξη.

— Γελάς; ρώτησε η Δάφνη με παράρειξη. Σου φαίνεται άστείο; Έγώ σου λέω πως μ' έγγραψε στο μύρο πινάκι...

— Δε συμφωνώ άπόλυτα, είπε η Μίκα.

— Νομίζεις πως δε δώνω συνέπειες;

— Συνέπειες μπορεί ναχ η συνδιάλεξι σας, αλλά ίσως όχι τέτοιες, όπως τις φαντάζεσαι.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησε η Δάφνη, σκουπίζοντας τα μάτια της.

— Δεν παρατήρησες τίς ματιές, που σουρίνι;

— Με κεραυνολούσε με τα μάτια

του, έπειδή παρακολούθησε τη συνδιάλεξι του με τη Μαίρη Κόντου.

— Σε κτύπα... άλλωώς με τα μάτια του, ψιθύρισε η Μίκα.

— Δεν είσαι σά καλά σου, αποκρίθηκε η κοπέλλα και τα μάτια της γούλωσαν. Άφου είναι τρελλά έρωτευμένος με τη Μαίρη...

Κούνησε η Μίκα το κεφάλι της, σά να έλσειολογούσε τη φίλη της για την άφέλεια της κι' άπομακρύνθηκε.

Μια δυστυχισμένη παιδική ηλικία

Χίλια άστέρια τρεμόδυναν στο φθινοπωρινό ουρανό τόν ίδιο Βράδυ, καθώς έσχιζε η Δάφνη τόν κήπο τού νοσοκομείου, πηγαίνοντας από το διαμέρισμα των άδελφών προς το χειρουργικό τμήμα.

Σήκωσε τα μάτια της και άντικουσε τις μυριάδες τα μάτια, που της έγενεαν θορύβους μέσα από το μυστικο άπειρο και της ψιθύριζαν:

— Κύττα και ψηλά, κοπελλίτσα. Τι τις θέλεις τις άσρστείες; Τι τους θέλεις τους πόνους; Άπάνω από την άσρσσεια, άπάνω από τόν πόνο, είναι κάποια αιώνια όμορφία. Μονάχα που οι άνθρωποι δεν έχουν καιρό να την κυτάνουν...

— Έτσι τούβλεπε καμιά φορά τ' άστέρια τις καλκαρινές και τις φθινοπωρινές νύχτες η Δάφνη, μέσα από την κουζίνα τού μαγειρείου τού θείου της Μάνθου Άλκάτη. Με τα χέρια βουτηγμένα στη λίγδα, με το σώμα τασκισμένο από την κούραση, με την ψυχή κουρασμένη από την καθημερινή ρουτίνα, σήκωνε άεσφανα τα μάτια της. Άπό τού υπέγνειο παράρειξη φαίνονταν ένα κομμάτι της αούλης. Δυο λεμονίες έγεναν τα κλώνια τους, η μια στην άλλη, σ' ένα δειλό, θαρρείς, έρωτικό χόδι στο ύψημα τού βραδυνού άέρα. Κι' αίσφμες τους φαίνονταν ένα κομμάτι τού ουρανού.

— Παύ χωράνε τόσα άστέρια; άπαρσούσε τότε η κοπελλίτσα, και τα χέρια της σταματούσαν άσυμίσθητα τη δουλειά τους.

Η ψυχή της άπλωνε με μιάς φερά.

— Όλα έφθαναν γύρω της και κόσμοι άπίθανης όμορφίας άνοιγονταν μπροστά της. Κόσμοι άπου ο άέρας μύριζε ρόδα και γιάσεμιά, άπου βουτούσε τα χέρια σου σε νερά διάφανα, κρυσταλλένια, άπου έβλεπες δάκρυα τόν ουρανό, χιλιάδες ουρανό, χιλιάδες άστέρια, χωρίς κανένα εμπόδιο, μονάχα τις δυο μικρές έρωτευμέ-

νες λεμονίες, που είχαν ανέβη κι' αυτές, με τόπο παράρειξη σ' αυτό τόν άπίθανο κόσμο.

Δε βαστούσε όμως το όνειρο περισσότερο από λίγα δευτερόλεπτα. Ένα χέρι βάνουσε άκουμπουσε στο κορμί της. Ένα βράμικο, πλάδαρό και χοντρό άνδρικό χέρι σ' ένα άπρεπο σκούνημα. Και μια φωνή μούγκριζε δίπλα της, γεμάτη κακία μαζί και έρωτισμό:

— Άυσσαςες να όνειρεύεσαι. Όσο νοιώθεις άντρες έξω, δεν έχεις το νου σου στη δουλειά.

Τότε, ξαφνικά, ένοιωθε τα χέρια της βαρεία από τις λίγδες και την ψυχή της να κατακυλάει από τ' άσπμνια ύψη μέσα στο βούρκο.

Γιατί τα συλλογιζόταν αυτά η Δάφνη, καθώς προχωρούσε διασχίζοντας την αούλη τού νοσοκομείου; Μέσα στα λίγα βήματα που μεσολαβούσαν, πώς πρόσθεσε ο νους ν' άγκαλιάσει τόσες εικόνες; Πώς πρόσθεσε η θύση να ζωντανέψη έτσι μια όλοκληρη ζωή;

Η άδελφή Πηνελόπη έλειπε. Κάποιος νεαρός γιατρός ήταν διανυκτερεύων άπόψε. Δεν είχε πολλές φίλιες μαζί του η Δάφνη. Η Μίκα κομόταν. Διανυκτερεύουσες ήταν αυτή κι' η Τασούλα.

— Άνδραξ η Δάφνη με άνακούφισι.

— Πρόσθε, είπε στην Τασούλα. Θα μείνω λίγο πάρα πάνω στο 303.

Τα άγαθα μάτια της Τασούλας έδειξαν κατανόηση.

— Ναι, να μείνης, θα τού κάνης καλό...

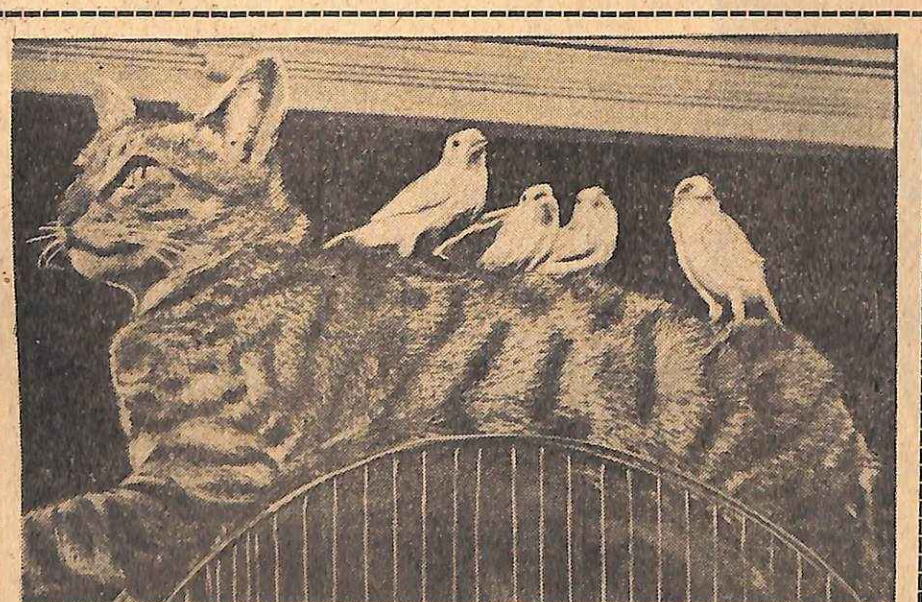
Με συγκίνησι άνοιξε η Δάφνη την πόρτα τού θαλάμου. Είδε τα μάτια του στραμμένα με άγωνία στην πόρτα, άκουσε τη φωνή τού ετυχισμένου:

— Σε περίμενα, άδερφούλα, δεν ξέρεις πως σε περίμενα!

Πήγε κοντά του, τούσφιξε με μια μητρική κίνησι τα χέρια. Άν δε ντροπέταν, θα έσκυβε να τόν φιλήση. Νά τόν φιλήση μητρικά στο μέτωπο, στα μαύρα του κυματιστά μαλλιά, στα μάτια του που άστραφταν άπόψε σχεδόν ετυχισμένα.

— Κάθσε, της είπε, κάθσε άδερφούλα. Άπόψε αισθάνομαι περίφημη. Δεν πονώ διόλου. Κι' είμαι βέβαιος πως αύριο θα μου πουνε, ότι θα γίνω καλά. Θέλω όμως άπόψε να σου άνοιξω την καρδιά μου. Θέλω να σου πώ πως την άγάπησα, πως έγινε ετυχισμένος.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΓΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΝΑΡΙΝΙΑ

Ένας κούρεας τού Άγίου Φραγκίσκου κατέβαλλε επί χρόνια προσπάθειες για να συμψιλώσει την άρσία γάτα του με τα καναρίνια, που διατηρούσε στο κατάστημά του. Στο τέλος τού έπέτυχε και τώρα οι πελάτες του μπορούν να παρακολουθήσουν τού παράρειξη θέαμα, που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Τα καναρίνια, που κυκλοφορούν έλεύθερα μέσα στο κατάστημα, έρχονται συχνά να καθήσουν πάνω στην πλάτη της γάτας, που άρέσκει να ξεπλώνη πάνω στο κλουί τους, τού όποιου η πόρτα δεν κλείνει ποτέ.

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΗΣ ΒΙΒΙΑΝ ΛΗ

Η Βιβιαν Λη πέρασε έφέτος τις διακοπές μακριά από τόν Λώρενς Όλβιε και κοντά στην κόρη της Σούζαν και στόν πρώην σύζυγό της, τού δικηγόρου Χόλμαν. Η ήθοποιός που είναι 43 χρόνων, έχει μια κόρη 23 χρόνων, η όποια είναι άρραβωνιασμένη μ' έναν Άγγλο άξιωματικό. Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε στο Σαν Βιτζίλιο της Ιταλίας άπου ζανασηματίστηκε, για λίγες μέρες, η παλαιά οικογένεια. Τα γεγονότα ότι και ο Λώρενς Όλβιε πέρασε τις διακοπές του κοντά στην πρώην σύζυγό του, έκανε να κυκλοφορήση η φήμη, ότι οι δυο καλλιτέχνες βρίσκονται στα πρόθυρα τού διαζυγίου. Εφάνονταν όμως πρό ήμερών στο Λονδίνο, το καλλιτεχνικό ζευγάρι διέμενε σε κατηγορηματικά τις φήμες αυτές.

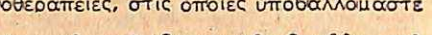
 ΠΩΣ συνέβη με
τὸν ἀρχαῖο θούλο
τοῦ κοιτιοῦ τῆς
Πανδώρας, ἔτσι καὶ
τώρα ὁ ἐπιστήθιον ἐξά-
πλευσαν στὸ σημειοῦν κό-
σμο μιὰ τρομερὴ δύναμι,
ποῦ θαρραπεύει, εὐεργετῇ
καὶ καταστρέφει. Ἀνάλο-
γα με τὸν τρόπο ποῦ θά

Τὸ σύμβολο αὐτὸ σημαίνει «Κίνδυνος ἀπὸ ραδιενέργειας». ὑπάρχει δὲ σ' ὅλα τὰ κέντρα ἀτομικῶν ἐρευνῶν.

ανθρώπους ή τους σκοτώνει, άλλοτε άμέσως κ' άλλοτε άργά, αλλ' άμείλικτα. Ένας σύγχρονος φιλόσοφος είπε, πού έπιτυχιμένα, ότι φάς τιμωρεί ό Θεός, γιατί πήραμε αυτή την παρόξενή κοσμική δύναμη, που ονομάζεται ραδιενέργεια, και τή στρέψαμε πρός σκοπούς καταστροφικούς».

Στο θρόνο της Πανδώρας, αφού εξαπολύθηκαν από τα κουτιά της όλα τα κακά, όλες οι πληγές και οι αόρασιμες, σωματικές και ψυχικές, απόμεινε κάτι μέσα σ' αυτό, σαν βάλασμα για τα δεινά της ανθρωπότητας: η έλπιδα. Ο άρχαίος θρύλος δεν εξηγούσε προς ποιά μέρος έποεπε η αναστηρηση την έλπιδα ο ανθρωπος. Σήμερα όμως η έλπιδα μας βοισκεται στη γνωση. "Αν κατανοήσωμε τη φύσι αυτού του καινούργιου και άόρατου κινδύνου που μας περιβάλλει, θα μπορούσαμε να μεταχειριστούμε την τροσία αυτή δύναμι για το καλό μονάχα της ανθρωπότητας.

Διαβάζοντας όσα θα γράψουμε γι' αυτό το ζήτημα, θα τρομάξετε ίσως, πάντως όμως δεν πρόκειται ποτέ να πλῆξετε... Γιατί είναι το σπουδαιότερο θέμα για τὴ σημερινὴ ἐποχὴ — ἀλλὰ καὶ ἵνα τὸ προσεχὲς μὲλλον.

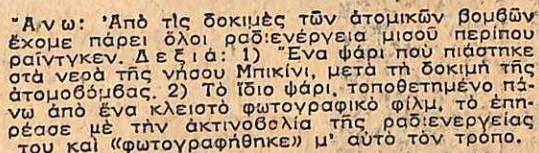
ατομικών και υδρογονικών βιομάζων, που με πάρεϊ όλοι ραδιενέργεια μισού ραίντ-μωξ, ή ποσότητ αὐτὴ αὐξάνει συνεχώξ, τικέξ διοκίμει κι ή άτμόσφαιρα τήξ γήξ έρο άπό ραδιενέργο σκόνη.

Μ' άλλα λόγια, από τεχνητές πηγές, δεχόμεθα ήδη περί τα 3,5 ραίντγκεν. Αν αυτά προστεθούν στα 4,3 ραίντγκεν, τα προερχόμενα από φυσικές πηγές, βρίσκουμε άθροισμα 7,8 ραίντγκεν.

“Ε, λοιπόν, τὸ μεγαλύτερο ὄριο ποῦ
μπορεῖ νὰ δεχτῇ ἀκίνηδυνα ὁ ὀργανι-
σμός μας, εἶναι 9—10 ραϊνγκεν, κα-
τὰ τοὺς πρὸ αἰσιόδοξους ἐπιστήμονες!
Δεν ἀποκλείεται δὲ νὰ εἶναι ἀκόμα πρὸς
μικρό. Συνεπῶς, ἡ κοντεύουσα νὰ τὸ
φτάσωμε, ἢ τὸ ἔχουμε ἤδη φτάσει καὶ
ὑπερβῇ!

Παίζουμε με τη φωτιά, με την ἀφροντισιά ενός μικρού παιδιού... Ἀλλά τὸ παιδί κινδυνεύει τὸ πολύ-πολύ νὰ πάθῃ μερικά ἐγκαύματα, ἀπ' τὰ ὁποῖα θὰ βερατευτῇ πιθανότατα — καὶ μά-λιστα θὰ διδαχτῇ ἔτσι, νὰ φυλάγεται στὸ ἐξῆς ἀπ' τὴν φωτιά. Οἱ ζημιές ὁ-μως ἀπὸ τὴν ὁδιενέργεια εἶναι ἀν-επιπρόσβλητοι καὶ ἀνεπίμεικτοι.

Ὑποθέσετε, ὅτι βρίσκεσθε σ' ἓνα
χώρο, ὅπου ὑπάρχει ραδιενέργεια 200
ἢ 300 ραίντγκεν, ὅπως συμβαίνει κον-

τὰ στὸ μέρος ὅπου ἔ-
γινε μιὰ ἐκρηξι ἀτομι-
κῆς βόμβας.

Στην αρχή, θα νοι-
άσετε το σώμα σας σά στεγνωμένο και «σκονισμένο». Σε λίγες
ώρες, θα πάθετε διάρροια και σφόδρό έμετό.

Υστερα από μερικές ημέρες, τα κύτταρα του βλεννογόνου των εντέρων χάνουν την αναπλαστική τους ικανότητα, δε μπορούν δηλαδή πια ν' ανανεωθούν. Τα αποτελέσματα είναι: άπωλεια ύ-
γρων και άλτων, έξελκασεις, μολύνσεις και αιμορραγία.

Ἀκόλουθε ἀνθρώποι τῶν ὁσίων, ἀλλὰ καὶ τῶν υπολοίπου σώματος, αὐξήσει τῶν ἐκκρίσεων, συμφέρει τῶν πνευμόνων, υπερβολικὴ αὐξήσει τοῦ ἰνῶδους συντακτικοῦ ἱστού. Ὁ ἑυρεσιδής δὲν δὲ λειπορρεῖ πιά κανονικά. Μπορεῖ νὰ ἐμφανιστῇ καταρράκτης στὰ μάτια.

Οἱ γεννητικοὶ ἀδένες προσβάλλονται ἰσχυρότατα. Τὸ ἄτομο γίνεται στείρο· παραδίδει ἢ υἱόνα. Κι' ἂν ὅμως τεκνοποιήσῃ

μελέτες καὶ τὶς παρατηρήσεις ποὺ ἔχουν γίνει ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονας

Το κεντρικό νευρικό σύστημα επηρεάζεται έτσι ώστε να χάνεται ή συσπασίσιμους των κινήσεων. Τα νεύρα υπερδιεγείρονται.

Τὸ αἷμα γίνεται ἀνεπαρκές. Πέφτουν τὰ μαλλιά, κι' ἂν τυχὸν
ξαναφυτρώσουν ἀργότερα, εἶναι ἄσπρα.

Μπορεί να εκδηλωθεί καρκίνος σε διάφορα μέρη του σώματος. Ή συχνότερη μορφή καρκίνου, που προκαλείται από τη ραδιενέργεια, είναι η λευχαιμία (καρκίνος του αίματος). Στην περίπτωση αυτή, τα λευκά αιμοσφαίρια πολλαπλασιάζονται ταχύτατα και υπερβολικά, εις βάρος των ευρύθιμων αιμοσφαίριων, και επέρχεται ο θάνατος. Αντίθετα, τα λευκά αιμοσφαίρια ελαττώνονται σε επικίνδυνο βαθμό, όταν επιδρομή μὲν στον οργανισμό μας η ραδιενέργεια, ἀλλὰ δὲ μᾶς προκαλέσῃ λευχαιμία.

Ποιά είναι τὰ ἀποτελέσματα, όταν ὁ ἀνθρώπινος ὁργανισμὸς δεχτῇ ραδιενέργεια 500 ραίντεγκε; Τὰ περιγράφει λεπτομερῶς, σὲ μιὰ ἐπιστημονικὴ ἀκοίσιμῳ του, τὸ Βρετανικὸ Συμβούλιο Ἰατρικῶν Ἑρευνῶν. Πρόκειται γιὰ μιὰ περιγραφή λιτή, λακωνικὴ, ἀλλ' ἀνατριχιαστικὴ.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα ἐκδηλώνονται μέσα σὲ 1 ἢ περισσότερες ὥρες, εἶναι δὲ ξαφνικὴ νιῦσι, ἐμετοὶ καὶ διάρροια. Συνήθως ἐξαφανίζονται μετὰ 2—3 ἡμέρες. Σὲ λίγες περιπτώσεις, ὅπως, ἐπιμένουν, συνεχίζονται καὶ γίνονται μάλιστα πρὸς ἔντονα.

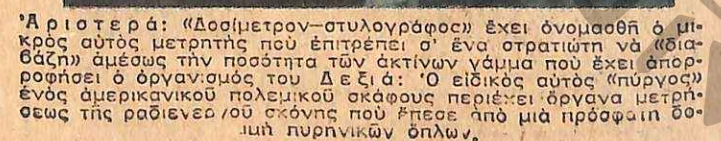
Ἀκολουθεῖ ἐξάντλησι, πυρετὸς καὶ παρα-
λήρημα. Ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ ἐπέλθῃ σὲ
μιὰ βδομάδα περίπου.

"Αν τὸ άτομο ἐπιζήσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν πρῶ-
τη φάσι τῆς ὀσθενείας, αἰσθάνεται καλὰ τὸν
ἐαυτοῦ του. Ὡστόσο, ἡ ἐξέτασι αἵματος ἀ-
ποδεικνύει, ὅτι ἐλαττωνονται συνεχῶς τὰ
λευκὰ αἰμοσφαίρια του.

Μεταξύ της δεύτερας και της τέταρτης βδομάδας, αρχίζει μια νέα σειρά συμπτωμάτων: μια γενική κακοδιαθεσία, που μεγαλώνει και μαλλιά. Ύστερα, κατά τα τέλη της τρίτης νονται μικρές αιμορραγίες του δέρματος του στόματος, κι' έπειτα έξελκώσεις του στόματος. Παρόμοιες έξελκώσεις μέσα στα έντερα ληπι της διαοροίσεως.

Ὁ αἰσὺς τῶν ἐρυθρῶν αἰμοσφαίριων εἶναι τὸν κανονικὸν, κ' ἡ ἀναιμία αὐτὴ μεγαλύνει τὰρτην ἢ πέμπτην βρομάδα. Ὅσοι γὰρ τὰ λευκοκύτταρα εἶχαν ἥδη ἀχόραιοι ἐν ἐλαττώματι ἀπὸ τῶν μερῶν τῆς ἐκθέρσεως στὴ ραδιενέργεια, ἔχουν τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι πρὸς τὸ ὄργανισμὸς δὲ λείψῃ τὰς διαφορὰς πολύνσεις ἀπὸ μικροβίων.

Τὰ πῶς πολλὰ ἀπ' τὰ θύματα τῆς ραδιεν-
αὐτῇ τὴν περίοδο τῆς ἀσθηνείας. Καὶ οἱ λί-
γουν πολὺ νὰ θεραπευτοῦν καὶ ν' ἀναρρώσα-
ταν φαίνονται πὼς ἔγιναν πιά τελείως καλ-

νουν ξαφνικά από μια μόλυνσι, που θα ήταν τελείως άσημαντη
για ένα γερό και φυσιολογικό άνθρωπο.

Φυσικά, είναι πολύ σπάνιο να εκτεθῇ κανείς σε τόσο ισχυρές δόσεις ραδιενέργειας, 300—500 ραίντγκεν τουλάχιστον, έφόσον δε γίνεται πόλεμος με πυρηνικά όπλα. Έχει όμως συμβῆ μερικές φορές αυτό — σε περιπτώσεις ατομικών εκρήξεων ή εργα-
στηριακών δυστυχημάτων.

Ξέροντας τώρα τις συνέπειες των 500 ραήνγκεν στὸν ἀνθρώπινο-οργανισμό, μπορούμε νὰ καταλάβουμε εὐκολότερα τοὺς κινδύνους τῶν μικροτέρων δόσεων ραδιενεργείας.

Ἄπ' τοὺς κινδύνους δὲ αὐτοῦ, ὁ φοβερότερος εἶναι ἡ ἐκφύ-
λιξις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Γιατί, ἂν ὁ
κόσμος παραδεχτοῖτο, ὅτι ἔχομε δικαίωμα
καταστρέφουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, δὲν ἔχο-
με κανένα δικαίωμα νὰ διακινδυνεύσωμε τὸ
μέλλον ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητος, στοὺς
αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Τὸ σπέρμα τῆς ζωῆς,
ποὺ κληρονομήσαμε ἀπὸ τοὺς προγόνους
μας, δὲν ἀποτελεῖ ἰδιοκτησίαν μας. Ἐχομε
τὴν ἱερὰ ὑποχρέωσιν νὰ τὸ μεταδώσωμε, ἀ-
ναλλοίωτο, στὶς ἐπόμενες γενεές.

νότος ἐγκληματεῖ ἀν-
της καὶ τῶν παι-
της, ὅσο συνεχίζει
ἐς δοκιμῆς,

Γενικά, όσakis δεχόμεis μιá δόσι ραίνγγκε, έστω και μικρή, προκαλείται κάποια βλάβη στó κυττάρo αυτών κυττάρων (βλάβη «γεννητική», λοιπόν, των αλλοιωμένων αυτών κυττάρων) μπορεί να δημιουργήσουν οι παράγοντες της κληρονομικότητας) μπορεί να κυττάρo καρκινώσεται στα παιδιά μας ή στα έγγονα μας κυττάρo καρκινώσεται ή λευχαιμιάς. Άλλες πιθανές συνέπειες, από την ίδια αιτία, είναι, ότι τα παιδιά μας θα παθίσουν περισσότερες βιταμίνες γαστρική έλξη, πτεσί, ότι θα χρειαστεί νοσηλεία αντίληψη, ότι θα έχουν έλαττωμένη αντίληψη, ή ασθματικές, έρωςζας, δ

« Άλλος επιτίμησε της οργάνωσης τους κι ότι επιτίμησε Άτομικες ενέργειες. Οδοκτομο Γουίτνερ, πρόσθεσε, ότι από την επιδοράσι της οδοδοκτομίας στους γονείς, θα έβγαζαν στον κόσμο παιδιά διαποικισμένα, περισσότερο ή λιγότερο, με ελαττωμένη όραση ή ακοή, άκευχη, ανώμαλα, επιληπτικά, με ελαττωμένη ή χωρίς ή τα πόδια τους, νικηνά ή μεταχειρισμένων κανονικά ή να γεννηθούν φυσιογνομικά φυλάττ. Μπορεί δε τα παιδιά αυτά να αρρώστατα ή άναρρώστα, ανώμαλα και να πορεύονται προς το καλύτερο ή μεταβο-

Αποκλείεται τελείως να είναι προς το καθίστημι. Ένδε-
λές, που θα προκαλέσει στα παιδιά μας η οδοντοφυΐα. Ένδε-
Έλβετος επιστήμων πειραματίστηκε με ανάλογο τρόπο σε κό-
κουσ σπασίδια, και βόηκε ότι, επί 700 περιπτώσεων, στις 699,
οι χήνες αποκρίθηκαν χαρακτηριστικά τους χειροτέρεψαν!
Οι χήνες αποκρίθηκαν με τον φωνισμό Χούτσινσον, του αμερικ-

τά λαφύροντα, ο καθηγητής Φαγκλίν Χουτνίσον, ο οποίος
Έξ άλλου, ο καθηγητής του Γεϊλ, τονίζει ότι τα αποτελέσματα
γικού Πανεπιστημίου σκόνες από τις δοκιμές των υδρόγονικών βω-
της ραβδίων σκόνες από τις δοκιμές μας επί υλίας υαλίνης.
δαν, τα εκπλάνονται στους απογόνους μας επί υλίας υαλίνης.
Οι αέθριες επίσης ο αέθριος των πάντων, των αμοιβαλίων (αυ-
των δηλαδή που παβαίνον με τα παρὰ τὸν ἀκράτῃς καὶ
φαντασμοποιήσεις, των ναυαγίων, των σχισμοφάνων, κλπ.
φαντασμοποιήσεις, των ναυαγίων, των σχισμοφάνων, κλπ.
φαντασμοποιήσεις, των ναυαγίων, των σχισμοφάνων, κλπ.

«Όταν λογασιάζομαι τον κίνδυνο που αντιμετωπίζω για όλα τους άπογόνους μας ή διασπένδαγιά που ξεχωρίζω σήμερα, δεν πρόκειται να ξενοδώ ποτέ, ότι εκείνο που έχει σημασία είναι η συνοπτική ποσότητα των συντήσεων, που συγκεντρώνονται στον οργανισμό μας σε όλη αυτή τη ζωή, ως την ηλικία που παύουμε πια να τεκνοποιούμε. Όσο ευρύνει σιγα-σιγα αυτή η ποσότητα, τόσο μεγαλώνει ο κίνδυνος. Πρόπει, λοιπόν, να την διατηρήσουμε σε ο δόκιμο και τον μικρό ότο ο για να σώσουμε τα παιδιά μας»

καί τὰ παιδιά τῶν παιδιῶν Ἰουδαίων καὶ Βυζαντινῶν νιστοῦν, συγκεκρυμένα, οἱ εἰδικοί Ἀμερικανοὶ καὶ Βρεταννοὶ νιστοῦν, φρονούν, ὅτι τὸ μεγαλύτερον ὄριο ραδιενεργίας ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ δεχθῇ συνολικὰ ἓνα άτομο, εἶναι 10 ράιτγκεν. Αὐτὸ δὲ σημαίνει ὅσοι, εἰς πρῶτον, καὶ πρέπει νὰ ἐξαιτῶνται αὐτὸ τὸ ὄριο. Τὸ φόνισμα εἶναι νὰ προσπαθοῦν νὰ μὴ τὸ φθάσουν οὐδένου, ὅτι καθὲρ ραδιενεργεῖα, ἀσθενήποτε λίγη, εἶναι πάντως βλαβερὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους μας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ ἀργὸς βάλαιος. — Τὰ δυὸ εἶδη τῆς σα-
δισερτοῦ σκότης.

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΠΟΥ ΘΥΜΙΖΕΙ

Οι άρραδώνες μιζες όμορφης 'Ινδής πριγκίπισσας μ' ένα νεαρό 'Ιταλό γιατρό

—Ο Τζεννάρο 'Οττιέρι, ένας νεαρός γιατρός από τη Νεάπολη της 'Ιταλίας, δεν είναι διόλου φτωχός. Ο πατέρας του θεωρείται ως ο μεγαλύτερος εργολάβος οικοδομών της ωραίας Ιταλικής μεγαλουπόλεως κι' όταν πέρσει ο Τζεννάρο πήρε το διπλώμα του, του είχε κιόλας έτοιμη μια πολυτελέστατη κλινική, για ν' αρχίσει την επαγγελματική του σταδιοδρομία.

—Όσο, την περασμένη βδομάδα, ο Τζεννάρο 'Οττιέρι ένοιωσε τον έαυτό του πάμπτωχο! Αυτό συνέβη στο πατρικό του σπίτι, κατά τη διάρκεια των άρραδώνων του με την έκλεκτη της καρδιάς του. Πρόκειται για την είκοσάχρονη και πεντάμορφη 'Ινδη πριγκίπισσα Σεέτα, κόρη ενός από τους πιο πλούσιους μαχαραγιάδες. Η Σεέτα, στη σχετική τελετή, φορούσε μια τουαλέτα όχι απλώς γαρνιρισμένη με πολύτιμα πετράδια, αλλά κυριολεκτικά καμωμένη από διαμάντια. Στους άρραδώνες παρίστατο κι' ο πατέρας της νύφης, ο μαχαραγιάς Μαϊνί Παλιτάνα, που είχε έρθει γι' αυτόν ακριβώς το σκοπό από τις 'Ινδίες, κουβαλώντας μαζί του και τό... θρόνο του, που είναι κομωμένος από χρυσάφι κι' έλεφαντόδοντο, για να μη χρησιμοποιήσει πολυθρόνα κατά την τελετή!...

Οι άρραδώνες αυτοί στάθηκαν η εύτυχισμένη κατάληξη ενός ωραίου ειδυλλίου, που άρχισε πέρσις τέτοιο περίπου καιρό στο Κάπρι.

Στις αρχές του περασμένου Σεπτεμβρίου, ο Τζεννάρο 'Οττιέρι βρισκόταν στο Κάπρι για παραθερισμό. Στο πολυτελές ξενοδοχείο, όπου έμενε, γνωρίστηκε με τη νεαρή κι' όμορφη Σεέτα, που σε λίγες μέρες θα έφτανε για τη μακρινή πατρίδα της. Οι δύο νέοι, από την πρώτη στιγμή, αγαπήθηκαν παράφορα.

Η Σεέτα, που είχε φτάσει στην 'Ιταλία ύστερα από ένα ταξίδι σε διάφορες χώρες της Ευρώπης, συνδεόταν μονάχα από την γκουβερνάντα της, η οποία δεν έφερε κανένα εμπόδιο στις σχέσεις των δύο νέων. Ο μέρες, όμως, της παραμονής της πριγκίπισσας στην 'Ιταλία είχαν εξαντληθεί κι' έτσι η Σεέτα αποκαίρισε σε λίγο τον αγαπημένο της, για να γυρίσει στην πατρίδα της. Έδωσαν όρκους αιώνιας πίστης κι' ο Τζεννάρο 'Οττιέρι της υποσχέθηκε πως θα πήγαινε όσο μπορούσε πιο γρήγορα στις 'Ινδίες για να τη ζητήσει από τον πατέρα της.

Πραγματικά, τον περασμένο Νοέμβριο, ο νεαρός γιατρός πήρε το αεροπλάνο για τη Βομβάη κι' από εκεί πήγε σιδηροδρομικώς στην επαρχία, όπου «βασίλευε» ο μέλλων πεθερός του. Στο σταθμό της μικρής πρωτεύουσας, που ήταν καταστούλις από λουλούδια, τον περίμενε ένα τιμήμα της ανακρίτου φρουράς. Ο...στρατηγός που ήταν επί κεφαλής, τον πλησίασε, έκαμε μια υπόκληση μπροστά του και τον παρακάλεσε να τον ακολουθήσει στο ανάκτορο του μαχαραγιά. Τον ανέβασαν σ' ένα πολυτελές φορείο και σε λίγο ο υποψήφιος γιατρός βρισκόταν στο παλάτι.

Ο μαχαραγιάς, έχοντας πιάσει τον τη μαχαράνη, τον περίμενε στην αίθουσα του

Ο Τζεννάρο 'Οττιέρι κι' η μνηστή του πριγκίπισσα Σεέτα Παλιτάνα.

κλήσας στην 'Ιταλία είχαν εξαντληθεί κι' έτσι η Σεέτα αποκαίρισε σε λίγο τον αγαπημένο της, για να γυρίσει στην πατρίδα της. Έδωσαν όρκους αιώνιας πίστης κι' ο Τζεννάρο 'Οττιέρι της υποσχέθηκε πως θα πήγαινε όσο μπορούσε πιο γρήγορα στις 'Ινδίες για να τη ζητήσει από τον πατέρα της.

Πραγματικά, τον περασμένο Νοέμβριο, ο νεαρός γιατρός πήρε το αεροπλάνο για τη Βομβάη κι' από εκεί πήγε σιδηροδρομικώς στην επαρχία, όπου «βασίλευε» ο μέλλων πεθερός του. Στο σταθμό της μικρής πρωτεύουσας, που ήταν καταστούλις από λουλούδια, τον περίμενε ένα τιμήμα της ανακρίτου φρουράς. Ο...στρατηγός που ήταν επί κεφαλής, τον πλησίασε, έκαμε μια υπόκληση μπροστά του και τον παρακάλεσε να τον ακολουθήσει στο ανάκτορο του μαχαραγιά. Τον ανέβασαν σ' ένα πολυτελές φορείο και σε λίγο ο υποψήφιος γιατρός βρισκόταν στο παλάτι.

Ο μαχαραγιάς, έχοντας πιάσει τον τη μαχαράνη, τον περίμενε στην αίθουσα του

“ΧΙΛΙΕΣ ΚΑΙ ΜΙΑ ΝΥΧΤΕΣ...”!

θρόνου. Η συνάντησι ήταν πολύ εγκάρδια κι' ύστερα από τις πρώτες τυπικές φράσεις, ο μαχαραγιάς είπε στον Τζεννάρο 'Οττιέρι:

—Και τώρα, αγαπητό μου παιδί, περιμένω την πρότασή σου.

Ο νεαρός 'Ιταλός δεν τάχαζε.

—Υψηλότατε, είπε, επιτρέψτε μου να σας ζητήσω το χέρι της κόρης σας, της αγαπημένης μου Σεέτας...

—Η αίτησή σου γίνεται δεκτή! αποκρίθηκε ο μαχαραγιάς με χαμόγελο. Έχω πάρει από καιρό τις πληροφορίες μου για σένα και ξέρω πως είσαι άξιος να γίνεις γαμπρός μου!...

Εκείνη τη στιγμή, μια πόρτα άνοιξε στο βάθος της αίθουσας κι' ενώ δυο στρατιώτες σάλπιζαν, παρουσιάστηκε η Σεέτα, που προχώρησε στην αίθουσα συνοδευόμενη από πολυάριθμους ακόλουθους της.

Η σκηνή αυτή, καθώς κι' όλα όσα έγιναν στις μέρες που ακολούθησαν, θυμίζουν «Χίλιες και μία Νύχτες». Στον Τζεννάρο 'Οττιέρι παραχωρήθηκε μια πτέρυγα των ανακτόρων, είχε δε στη διάθεσή του άμετρο υπηρετικό προσωπικό.

Αλλά η σπουδαιότερη μέρα απ' όλες πέρασε εκεί, ήταν το κυνήγι της τίγρης που οργανώθηκε προς τιμήν του, και που ως γνωστόν μοιάζει μ' ολόκληρη έκστρα-τεία κι' έχει αφάνιστη μεγαλοπρέπεια.

Εφέτος την άνοιξη, δηλ η άλλη του μαχαραγιά μεταφέρθηκε στη Νεάπολη κι' έμεινε σ' ένα από τα αριστοκρατικότερα ξενοδοχεία. Ο Μαϊνί Παλιτάνα, η γυναίκα του κι' η κόρη του ήθελαν να γνωρίσουν καλά τους συμπεθερούς τους. Τον 'Ιούνιο, η Σεέτα, μαζί με το μέλλοντα πεθερό της και τον αγαπημένο της, πήγαν στη Ρώμη, όπου έγινε η τελετή της προσχώρησης της Σεέτας στη χριστιανική θρησκεία, πράγμα που ήταν απαραίτητο για να επα-κολούθησει ο γάμος της με τον Τζεννάρο 'Οττιέρι.

Κατόπιν, ο μαχαραγιάς κι' η κόρη του πήραν το αεροπλάνο και πήγαν στο Λονδίνο, για τις διατυπώσεις και την άδεια του γάμου, γιατί οι οικογένειες των μαχα-ραγιάδων δεν κάνουν γάμους χωρίς την τυ-πική άδεια της βρετανικής σούλης.

αρκώς για τον έαυτό σου!

Διό φίλοι συνταξιδεύουμε με το λεωφο-ρείο. Καθώς κάνει να πληρώσει ο ένας το εισιτήριό του, αντιλαμβάνεται πως δεν έχει μαζί του το πορτοφόλι του.

—Την έβαλα! φωνάζει. Το ξέχασα κάτω απ' το μαξιλάρι μου... Πάνε τα λεφτά!

—Μην κάνεις έτσι, καμμένε, τον παρηγορεί ο άλλος. Θα το βρή η γυναίκα σου.

—Μα γι' αυτό ακριβώς σου είπα πως πάνε τα λεφτά...

—Που το βρήκες πάλι αυτό πως δεν σ' αγαπά όπως άλλοτε;

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΚΛΕΑΝΘΗΣ

Ο κορυφαίος “Ελληνας αρχιτέκτων, που έφτιαξε την ‘Αθήνα

Το 1862, σ' ένα μικρόσπιτο της παλιάς 'Αθήνας, πέθανε ο Σταματής Κλεάνθης. Ο θάνατός του είχε περάσει απαρατήρητος. Οι εφημερίδες της εποχής δεν του αφιέρωσαν ούτε δυο λέξεις. Μοναδικοί σύντροφοι στις τελευταίες ημέρες της ζωής του ήταν η φτώχεια και η αγωνιστική των 'Αθηναίων...

Έπρεπε να περάσουν πολλά χρόνια για ν' ανασύρουν οι ιστοριοδί-φες των επομένων γενιών, μέσα από τη λήθη και τα σκονισμένα αρ-χεία, το Σταμάτη Κλεάνθη και να του αποδώσουν δικαιοσύνη. Ο Δημ. Καμπούργλου, ο Γεώργιος Παρασκευόπουλος, ο Κώστας Μπίρης και άλλοι νεώτεροι, αποκαταστήσαν τη μνήμη του κορυφαίου “Ελληνα αρχιτέκτονα στον όποιον η νεώτερη ‘Αθήνα οφείλει εκτός από πολλά ωραία κτίρια και το πρώτο της πολεοδομικό σχέδιο.

Ο Κλεάνθης είχε γεννηθί το 1802 σ' ένα χωριό της Κοζάνης — τη Βελθερό. Δεν είχε ακόμα συμπληρώσει τις σπουδές του και η έκρηξη της ελληνικής Έπανάστασης ξεσήκωσε τον ένθουσιώδη νέο. Έσπευσε να καταταγί στον ‘Ιερό Λόχο κι' έπολέμησε με τους αλ-λους σπουδαστές στο Δραγασάνι. Στην καταστροφή του ‘Ιερού Λό-χου πιάστηκε αιχμάλωτος. Μπόρεσε όμως να ξεφύγει από την αιχμα-λωσία κι' ύστερ' από ένα περιπετειώδες ταξίδι έφτασε στη Γερμανία. Εκεί αναγκάστηκε να δουλέψι σκληρά για να ζήσει. Τις ώρες όμως της σχολής του τις χρησιμοποιούσε για να μελετά και να παρακολουθί-ζητήματα ζωγραφικής, μηχανικής και αρχιτεκτονικής. Το όνειρό του ήταν να γίνη ένας μεγάλος αρχιτέκτονας. Και πραγματοποιώντας την επιθυμία και την κλίση του κατόρθωσε να μπη στην ‘Ακαδημία του Βερολίνου και να γίνη μαθητής του διασημού Γερμανού αρχιτέκτονα Σίγκελ.

Στην ‘Ακαδημία του Βερολίνου ο Κλεάνθης γνωρίστηκε με το Γερ-μανό ‘Εδουάρδο Σάουμπερτ. Ήταν συμφοιτητής του και κατά δυο χρόνια νεώτερός του. Και οι δυο σπουδαστές έγιναν από τότε αχώρι-στοι φίλοι.

Ως φοιτητής στο Βερολίνο ο Κλεάνθης έδειξε όλα τα ψυχικά του τώ-να και την καλλιτεχνική του ιδιοφυΐα. Οι καθηγητές του τον αγαπούσαν και τον θαύμαζαν για το ταλέντο του και την εργατικότητα του. Στις εξετάσεις του α-ρίστου και βραβεύτηκε από το βασιλιά της Πρω-σίας. Έπειτα μαζί με το φίλο του Σάουμπερτ κατέθηκε στην ‘Ιταλία για να συμπληρώσει τις σπουδές του. Ήταν η εποχή που κάθε καλός αρ-χιτέκτονας έπρεπε να έχη μελετήσει, πριν αρχί-ση το στάδιο του, τις ρωμαϊκές αρχαιότητες και την Ιταλική τέχνη.

Το 1829 οι δυο αρχιτέκτονες βρισκόταν ακό-μα στην ‘Ιταλία. Είχαν τελειώσει τις μελέτες τους κι' έπρόκειτο να ξαναγυρίσουν στη Γερμανία, όπου λαμπρό στάδιο άνοιγαν εμπρός τους. Στον Κλε-άνθη όμως ξυπνήσε η φλόγα του “Ελληνα. Κι' αντί να γυρίσει στη βεβαίη επιτυχία της Γερμανίας, προτίμησε να πάει τον αδέλφιο και δύσκολο δρό-μο για την ‘Ελλάδα, που μόλις είχε απλευθερω-θεί. Έπεισε, λοιπόν, και το φίλο του Σάουμπερτ να κατέβουν στην ελεύθερη πια πατρίδα του, που είχε τόσο ανάγκη από επιστήμονες και τεχνικούς.

Ο Καποδίστριας χρησιμοποίησε και τους δυο στην κρατική υπηρεσία. Κι' ένα Βασιλικό Διάτα-γμα της 15 'Ιουνίου 1830 έγραφε ότι: «Διορίζο-μεν ‘Αρχιτέκτονας της Κυβερνήσεως τους κυρίους Σ. Κλεάνθους και ‘Εδουάρδον Σάουμπερτ, μα-θητάς της εν Βερολίνο ‘Ακαδημίας και διακεκρι-μένους αρχιτέκτονας, θελώντας ν' αποδείξωμεν πό-σον εκτιμάμε την ευγενή των αφοικέρειαν, εκ της οποίας κινούμενοι απεφάσισαν να υπηρετήσουν την ‘Ελλάδα».

Οι δυο φίλοι αναλάβαμε κρατική υπηρεσία, στην αρχή στην Αίγινα, όπου ήταν η προσωρινή πρω-τεύουσα της ‘Ελλάδας και κατόπιν στο Ναύπλιο. Σ' αυτόμα όμως παρατηρήσαν από την κυβερνη-κή τους θέση και μετά τη δολοφονία του Καπο-δίστρια (1831) βρήκαν κι' εγκαταστάθηκαν στην ‘Αθήνα. Αγάπησαν τη πόλη, εργάστηκαν γι' αυ-τή και της έμειναν αφοσιωμένοι ως το τέλος της ζωής τους.

Με τα χρήματα, που είχε κερδίσει ο Κλεάνθης από την εργασία του, αγόρασε διάφορες εκτάσεις στην περιοχή της ‘Αθήνας κι' έχτισε στη βορεινή πλαγιά της ‘Ακροπόλεως, στο Ριζοκάστρο, ένα μεγάλο σπίτι που διατηρήται και σήμερα και εί-ναι γνωστό ως ‘Ελληνικό Πανεπιστήμιο, γιατί χρη-σιμοποιήθηκε προσωρινά ως πρώτο ελληνικό πανεπιστήμιο (1837-1841).

Στην ‘Αθήνα, ο Κλεάνθης και ο Σάουμπερτ, εκτός από τις ιδιω-τικές οικοδομές, που είχαν αναλάβει, άρχισαν από το τέλος του 1831 την τοπογράφει της περιοχής και την έκδοσή του πολεοδομικού σχεδίου της νέας πόλεως, που ονειρεύονταν για πρωτεύουσα της ‘Ελ-λάδος από την εποχή ακόμα του Καποδίστρια. Είχαν προτείνει πάλι-στα στον Κυβερνήτη να ετοιμάσουν το σχέδιο της καινούργιας πρω-τεύουσας. Ο Καποδίστριας όμως ανέλαβε για εργασία του να με-λουσα πρωτεύουσα της ‘Ελλάδος, ευρύτατες λεωφόρους, μεγάλες πλα-τείες, πάρκα, επίσημα δημόσια κτίρια, φορβείς δρόμους. Ήθελαν την ‘Αθήνα να πλημμυρίσει στο πράσινο και τα σπίνια της να περι-βάλλονται από την άνθισμένη αούλη τους.

Για τα δειντοστοχία, που θα φυτεύονταν γύρω από την ‘Ακρόπολη, έγραψαν στο υπόμνημα που συνόδευε το πολεοδομικό σχέδιο, ότι έ-πρεπε να εκλεγούν τέτοια δέντρα και θάμνοι που να μπορούν ν' ανα-πτυχθούν και χωρίς νερό, ώστε οι ωραίοι μελαψοί βράχοι της ‘Ακρο-πόλεως να διακρίνονται μέσα από ένα πράσινο στεφάνι.

Κι' έπρεπε να περάσει ένας αιώνας για να εξωραισθί ο γύρω από την ‘Ακρόπολη χώρος, να δειντοφυτευθί και να πραγματοποιηθί το σχέδιο του Κλεάνθη και του Σάουμπερτ...

Οι δυο αρχιτέκτονες είχαν προτείνει πρώτα αυτό να γίνη η ‘Αθή-να πρωτεύουσα, σε εποχή — 4 χρόνια προτού ν' αποφασισθί! — που κανένας λόγος, ούτε καμιά σκέψη γινόταν για τέτοιο πράγμα. ‘Α-κόμη και μετά την άφιξη του “Οθωνα πολλές πόλεις διεκδικούσαν το ποσό της πρωτεύουσας με περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας από την ‘Αθήνα. Το Ναύπλιο, το ‘Αργος, η Τρίπολη, η Κόρινθος, τα Μέ-γαρα, το Ίεσολόγγι, ήταν στη πρώτη γραμμή.

Μπροστά στις τόσες απαιτήσεις και τις διαφωνίες ο «πρακτικώτα-τος» Κωλέτης είχε προτείνει να μη γίνη καμιά πόλη οριστική πρω-τεύουσα. ‘Αλλά η πρωτεύουσα να είναι... κινήτη.

Οι συζητήσεις όμως αυτές δεν έμπόδισαν τους δυο αρχιτέκτονες να ετοιμάσουν το ωραίο σχέδιό τους, με την προοπτική ότι η ‘Αθήνα θα γινόταν η πρωτεύουσα της ‘Ελλάδας.

Ακριβώς όμως το μεγαλόπνοτο, το πρώτο πολεοδομικό σχέδιό, που θα είχε ως συνέπεια να περικυβούν οι ιδιοκτησίες για να έφα-νοστη, προκάλεσε την αντίδρασι των ‘Αθηναίων και την έχθρα τους έναντιον του Κλεάνθη.

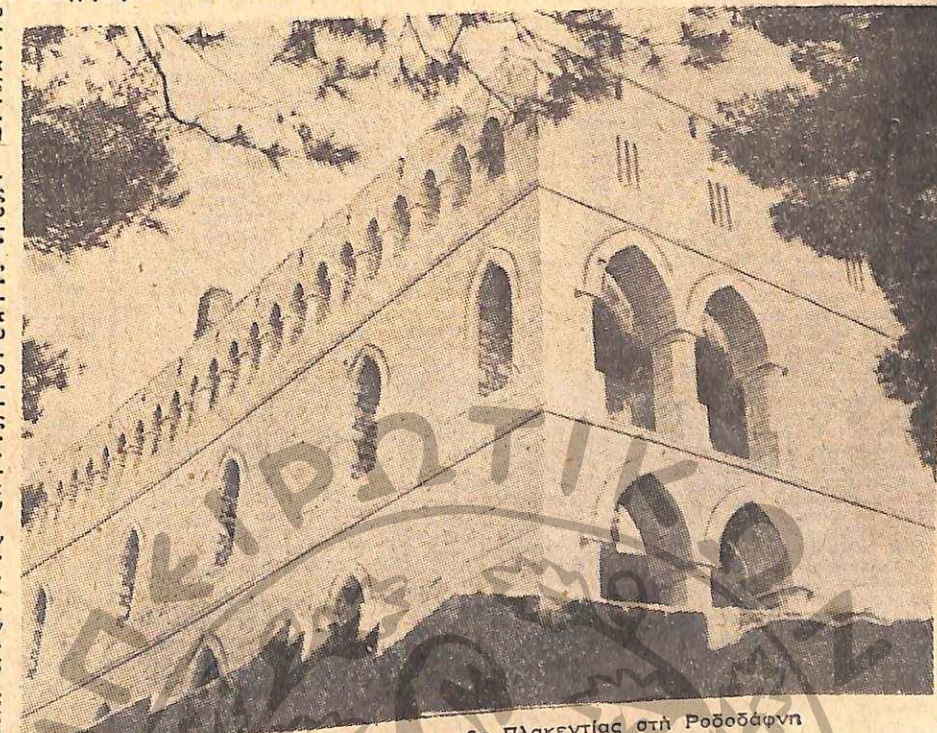
Γράφει όμως παλαιότερα για το πρώτο σχέδιο, που περιωρίστηκε από το Βασίλειο αρχιτέκτονα Κλεάνθη και που εφαρμόστηκε κολοώ-μενο, με συνέπεια να υποφέρει το κέντρο της σημερινής ‘Αθήνας από τους στενούς δρόμους, που κάνουν προσηματική την κυκλοφορία.

Η αντίδρασι που δημιούργησε η εφαρμογή του πολεοδομικού σχε-δίου, έκανε τον Κλεάνθη ν' αποχωρήσει οριστικά από την κρατική υ-πηρεσία και να εργασθί πιά ως ιδιώτης αρχιτέκτων. Από την εποχή ηρωική χωρίζε επαγγελματικά και απ' το φίλο του Σάουμπερτ, που πα-ραμείνει σε δημόσια θέση. ‘Αλλά η φιλία των δυο αρχιτεκτόνων θα ρέμεινε σε δημόσια θέση. Και όταν αργότερα ο Κλεάν-θης έχασε τη περιουσία του, ο Σάουμπερτ τον βοήθησε χρηματικά.

Στο αρχιτεκτονικό του έργο ο Κλεάνθης αφήκε μνημειώδη κτίρια, παρά τις τρομερές δυσκολίες κι' ελλείψεις που παρουσίαζε η ‘Αθήνα, παρά τις τρομερές οικονομικές και υλικές, αλλά ούτε μέσα για τη μεταφορά των υλικών!

Όταν ο Κλεάνθης έχτισε, στο τέλος του 1831, το σπίτι του “Αγ-γλου ναυάρχου Μάλκωμ στα Πατήσια — όπου είναι σήμερα το “Αγριο των ‘Ανιάτων — εκπληκτοί οι ‘Αθηναίοι είδαν τα δυο κάρρα που είχε φέρει για να κουβαλούν τα υλικά!...

Φέρει για να κουβαλούν τα υλικά!... για πέτρες και άμμο κι' ένα άλλο για μάρμαρο στην Πεντέλη. Και το δυο του ήταν απαραίτητα για τις οικοδομές, που αναλάμβανε. ‘Ε-

Το Καστέλλο της Δουκίσσης της Πλακεντίας στη Ροδοδάφνη

πηρεργάτες και τους μόρφωσε σε κατόμους και μαρμαράδες. ‘Από τα λοιπά του Κλεάνθη πήραν τα μάρμαρα όλες οι πρώτες αξιολο-γες οικοδομές της ‘Αθήνας, καθώς και τα Παλιά ‘Ανάκτορα της πλα-τείας του Συντάγματος.

Έθλησε κατόπιν να επεκτείνι τις εργασίες των λατομείων και να ετοιμάσει την εκμετάλλευσή των ελληνικών μαρμάρων, βιάζοντας τα οργανώση την εκμετάλλευσή των μαρμάρων, ενώ ο ίδιος τα μαρ-μάρα, στο εσωτερικό, γι' το σκοπό αυτό νοίκιασε για 09 χρόνια τα μαρ-μαροχάνια της Πάρου, που φημίζονταν από τη αρχαιότητα για το θαμνισμό μαρμάρων τους.

Οι επιχειρήσεις όμως των μαρμάρων συνετέλεσαν στην οικονομική θάμναση του κορυφαίου “Ελληνα αρχιτέκτονα, ο οποίος ύστερ' από καταστροφή του κορυφαίου κτίριου, που μερικά ύψαχον ευτυχώς και ση-μεία της αρχιτεκτονικής ικανότητας και του μέτρου της αρχιτεκτονικής ταλέντου του Σταμάτη Κλεάνθη.

Από τ' αρχιτεκτονικά έργα του, εκτός από το ερειπωμένο σπίτι του στο Ριζοκάστρο, τον ‘Ιλισσό (όπου σήμερα το Βυζαντινό Μουσείο Πλακεντίας παρά Βασιλίσσης Σοφίας), η ‘Αγγλική εκκλησία της ο-πί της λεωφόρου, μια πτέρυγα από το σημερινό ‘Ασούλο των ‘Ανιάτων του Φιλελλήνου, μια πτέρυγα από το σημερινό ‘Ασούλο των ‘Ανιάτων και μερικά μικρότερα σπίτια στην Πλάκα.

‘Εργα του Κλεάνθη είναι επίσης οι τέσσερες έπαυλεις της Δουκί-σας της Πλακεντίας στην Πεντέλη, που έμειναν όμως μισοτελειωμένες, γιατί κάποια τσιγγάνια το σπίτι της, θα πέθαινε!...

‘Από τα ωραιότερα προσέθεσε στον κήπο του Κλεάνθη ήταν το μέ-γαλο της ‘Αγγλικής Προσέβας στον κήπο του Κλεάνθη που κατε-δαρίστηκε πριν από μια είκοσαετία, και το μέγαρο της Τζέννης Θεοτό-κη στην οδό Σακράτους, που πριν από δυο χρόνια το γκρέμισαν για να χτίσουν στη θέση του ένα πολυώροφο σύγχρονο σπίτι.

ΕΥΑΝΓ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΓΕΛΙΟ ΜΑΚΡΑΙΝΕΙ ΤΗ ΖΩΗ

“Ενας πλούσιος ταξιδιώτης λέει σ' ένα παραγγελιοδόχο, που τον έχει χάλσιε με τις φλυαρίες του:

—Ξέρετε, φίλε μου, ποιά διαφορά υπάρ-χει μεταξύ ενός ραδιοφώνου κι' ενός πα-ραγγελιοδόχου;

—Οχι, του απαντάει ο άλλος.

—‘Ακούστε τη λοιπόν: Το ραδιόφωνο μπορεί κανείς να το κάνει να σιωπάει, ενώ τον παραγγελιοδόχο δε μπορεί!

—Η σούζα λέει στον άντρα της, ανα-στενάζοντας:

—Μ' άρεσει αυτή η βίλλα, λέει ο υποψή-φιος άγοράστης στο μεσίτη. Θα την αγορά-ζαζα... ‘Αλλά διατάζω, γιατί υπάρχει εδώ κοντά μια πυριτιδαποθήκη.

—Μπα, αυτό σάς στενοχωρεί; Δεν πρό-κειται να μείνι για πάντα η πυριτιδαπο-θήκη. ‘Αργά η γρήγορα, θα τιναχθί στον αέρα!

“Ενας νέος περιμένει του κάκου τη φι-λενάδα του στο ραντεβού.

Και μονολογεί:

—Είχαμε όρισε το ραντεβού για τις τέσ-σερες. Τώρα είναι πέντε. Θα περιμένω ως τις έξη.

—Αν όμως δεν έρθη δε τις έξη, τότε θα φύγω στις οκτώ, ο κόσμος να χα-λάει!

“Ο υπάλληλος ενός μουσείου έξηγει στους επισκέπτες την προέλευσι ενός αν-θρώπινου σκελετού.

—Αυτός, κύριοι, είναι μοναδικός στον κόσμο, τους λέει. Είναι ο σκελετός του ‘Α-δάμ, του Πρωτοπλάστου...

—Και πως μπορείτε να μάς πείσετε; ρω-τάει ένας δυσπιστος επισκέπτης.

—‘Απλυστάτα μετρήστε τα παιδιά του. Θα έβτε πως λείπει ένα: εκείνο που με-ταχειρίστηκε ο Θεός για να φτιάσει την Εύα!

—‘Εγώ, αγαπητέ μου, δεν κακολογώ πο-τέ κανένα!

—Πολύ φυσικό, αυτό... ‘Αφού μιλάς δι-

Ο Φαρούκ σε μία τελευταία φωτογραφία του. Η φυσιογνωμία του φανερώνει κι' αυτή την εσωτερική αλλαγής του.

Ο ΦΑΡΟΥΚ ΕΧΕΙ ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΛΛΑΞΕΙ

Ο τρομερός γυναικάς έχει μεταβληθεί σε στοργικό πατέρα και φιλήσυχο άσπί...!

Η φήμη είναι πάντα πολύ άχρηστη για τους άμαρτωλούς, που αποφασιίζουν ν' αλλάζουν τρόπο ζωής. Όσο ο Φαρούκ, είτε σαν βασιλιάς, είτε σαν εξόριστος, ξενυχτούσε στα κέντρα και στα ντανσιγκ, έκανε κολοσσιαία ποσά στο τραπέζι του μπακαρά ή της ρουλέτας και άλλαζε τις φιλενάδες σαν ποικίμα, θρικόταν στην πρώτη γραμμή της παγκόσμιας επικαιρότητας. Σήμερα, κανένας δεν τον θυμάται. Και, αν δεν υπήρχε η πρόσφατη δίκη του με την Έλσα Μάξγουελ, δε θα ξέραμε αν ζή ή αν έχει πεθάνει.

Γιατί; Έπειδή ο Φαρούκ —όπως λένε, τουλάχιστον— όσο παράξενο κι' αν φαίνεται, έχει αλλάξει, έχει μεταμορφωθεί σε έντελως άλλον άνθρωπο. Ούτε για τα τυχερά παιχνίδια πια ενδιαφέρεται, ούτε τις γυναικείες κυνηγίες, ούτε κοιλιόδουλος είναι, ούτε στα νυκτερινά κέντρα πολυεμφανίζεται. Ο θρυλικός άμαρτωλός του Καίρου, ο «πίο διεφθαρμένος βασιλιάς του αιώνα μας», όπως τον αποκαλούσε ο τύπος, ο έστεμμένος, που ανάσπασε τις ακόλαστες παραδόσεις των Ρωμαίων αυτοκρατόρων, άποφάσισε να γίνει... άσπίς! Και το έχει —αυτό είναι το καταπληκτικότερο!— σχεδόν καταφέρει...! Αποτέλεσμα: να του γυρίσουν τις πλάτες φίλοι και γνωστοί και να τον λησμονήσουν όλωσδιόλου!

Η μεταμόρφωση αυτή, βέβαια, δεν έγινε μονομιάς. Ο έκπτωτος μονάρχης, που οι πρώτοι μήνες της εξορίας του έδειχναν πως δεν είχε άρchiσει ακόμη να βάζει μυαλό, έκοψε, πρώτα, τις χαρτοπακτικές του άπασχολήσεις. Έπειτα, περιόρισε τις επισκέψεις του στα νυκτερινά κέντρα και έγινε κάπως πιο λιποδιατός, με άμεση συνέπεια να χάσει μερικά από τα υπεράφθονα κιλά του. Τέλος —πράγμα, που θα μπορούσε κανείς να το περιμένει λιγότερο από κάθε άλλο— σταμάτησε να ρίχνεται στις γυναίκες!

Όταν, έδω και τρία χρόνια, απέκτησε την τελευταία φιλενάδα του, την Ναπολιτάνα Καπέτσε Μινούταλο, οι έφημερίδες άρχισαν να αναρωτιούνται εισηονικά: πότε... έβδομάδες θα διαρκούσε το έβδύλο μαζί-της και ποιά θα ήταν η έβδύλο μαζί-της και ποιά θα ήταν η έβδύλο μαζί-της. Από τότε, όμως, πέρασαν πάρα πολλές έβδομάδες χωρίς ο Φαρούκ να διακόψει τις σχέσεις του με τη μελαγχολική Ναπολιτάνα της. Όπως άποσπερίζουν ώρισμένοι, η εξαιρετική όμοιότητά της Καπέτσε Μινούταλο με την Νορμάν, την δεύτερη γυναίκα του, που ο Φαρούκ την ελεγάσσει άληθινά, είναι ο κυριότερος λόγος, που κάνει τον πρώην έστεμμένο να της είναι τόσο πιστός.

Ωστόσο, η άποχτη του από νέες έρωτικές περιπέτειες, καθώς και από τις νυκτερινές διασκεδάσεις και από τη χαρτοπαίεια, δεν είναι τα μόνα δείγματα, που φανερώνουν την αλλαγή που έχει γίνει στην ζωή και στον χαρακτήρα του άσπυ, άλλοτε, βασιλιά!

Ο άνθρωπος αυτός, που η άσδεστη δίψα των άπολαύσεων δεν του άφηνε, πριν από μερικά χρόνια, καθόλου καιρό για ν' άσχοληθεί και με τα παιδιά του, τις τρεις κόρες του και τον μικρό Φουάτ, έχει γίνει τώρα ένας στοργικός πατέρας, που παρακολουθεί άγρυπνα την άνατροφή τους.

Ένας Γερμανός δημοσιογράφος, που τον επισκέφτηκε τελευταία στη Ρώμη και τον έρηκε ν' άπολαμβάνει την ήρεμη οικογενειακή άτμόσφαιρα, έχοντας δεξιά του κι' άριστερά του τις κόρες του και καθήμενον στα γόνατά του τον γιού του, έτύπωσε —έγραψε— πως μιλούσα μ' έναν άσπί οικογενειάχη, που δε γνώρισε άλλη γυναίκα στη ζωή του από τη νόμιμη σύμβια και μητέρα των παιδιών του!

Δε σκέπτεστε, Μεγαλειώτατε να ξαναπατηρήσετε; τον ρώτησε.

Ο Φαρούκ άποκρίθηκε, με το έλαφρά κουρασμένο χαμόγελο ενός ανθρώπου που έχει ζήσει πια την ζωή του και δεν έχει τίποτα καινούργιο να περιμένει. Τώρα, άπόρησε. Ποιά παίρνει Έναν χοντρό και φαλακρό άνδρα σαν έμένα, που έχει χάσει σχεδόν και την όρασή του;

Αδερφός τώρα σ' όλες τις έκδηλσεις του, ο Φαρούκ θά έκανε κανείς πως επιχειρεί κι' ο ίδιος να κάνει τον κόσμο να τον ξεχάσει. Σε κάθε περίπτωση, φροντίζει να άποσύνη την δημογυρία καινούργιου κουτασμπολίου γύρω από το όνομά του. Άρνηθκε να συναντηθεί με τη Νορμάν. Άλλα της επέτρεψε να ξαναδη το γιού τους. Έπέβαλε μήνυσι έναντιον της Μάξγουελ, για όσα έγραψε έναντιον του στο διέλιό της, άλλ' άπέφυγε να παροστή στη δίκη της. Τις προάσεις, που του υποδελήθηκαν για να έμφανιστή στην τηλεόρασι, για να γυριστή η ζωή του στον κινηματογράφο ή για να παρονώσει ποδοσφαιρικά σωμάτια, τις άπέρριψε όλες, αν και συνωδούνταν άπο γενναίες χρηματικές προσφορές.

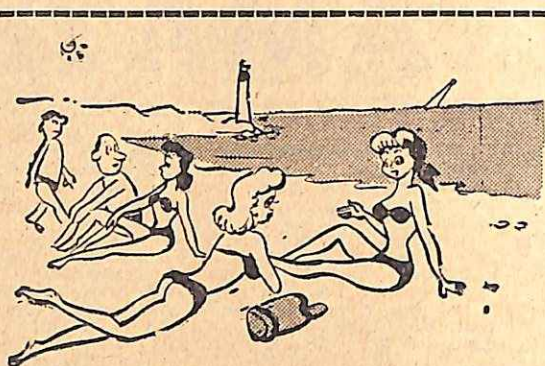
Τελευταία, έγινε ακόμη —ποιος; ο φημιζόμενος για κυνικός, έγωιστής και άσυνείδητος Φαρούκ— προσάτης των χρωών και των όρφανών! Έστειλε 4.000 δολάρια σε μία νεαρή Ιταλίδα κυρία, για να την παρηγορήσει, που, σκοντάφτοντας στη τελευταία έρώτησι, δε μπόρεσε να κερδίσει αυτό το ποσό σ' ένα διαγωνισμό της τηλεόρασεως και να άγοράσει έτσι, όπως σχεδίαζε, ένα σπίτι για την χήρα μητέρα της. Με την ίδια προθυμία, δοήθηκε κι' άλλους άποκληρούς, χωρίς να επιζητήση να ρεκλαμάσει γι' αυτή τη βοήθεια που τους έδωσε.

Η μεταβολή, καθώς βλέπετε, είναι παράξενη. Πού μπορεί να όφειλεται, όμως; Άναμφισβήτητα, το πικρό μάθημα μάθημα του έκθροναμού του έπαίξε έναν μεγάλο ρόλο για τον Φαρούκ. Θά ήταν, όμως, άρκετο αυτό, για έναν άνθρωπο, που είχε γεννηθεί διεφθαρμένος;

Όχι! Άπανταί ο Γερμανός δημοσιογράφος, που συναντήθηκε, όπως αναφέραμε, τελευταία με τον Φαρούκ στη Ρώμη και διεπίστωσε την έκπληκτη αλλαγή του. Η έξηγησι —όποστηρίζει— έρίσκει στο ότι ο Φαρούκ δεν είχε γεννηθεί διεφθαρμένος, δεν ήταν διεφθαρμένος ούτε στα πρώτα χρόνια της βασιλείας του, αλλά έγινε άργότερα υπό την επίδρασι του περιβάλλοντός του και άρκετων άκόμη παραγοόντων.

Οι άλληπάλληλες άπογοητεύσεις, που δοκίμασε, —η άπογοήτευσί άπό την σύγκρουσί του με τους Άγγλους, το 1942, η άπογοήτευσί άπό τον πρώτο γάμο του με την Φαρίντα, που δεν του χάρισε άρσενικούς άπογόνους και που μετά άδέτησε την ύποχρησι της πώς δεν θά ξαναπατηρήσει, η άπογοήτευσί, τέλος, άπό την ρηδή με τη μητέρα του, Ναζί!— τον έσπρωξαν άπο αντίτην Ναζί, στο κυνήγι των εύκολων άπολαύσεων, στην έγωπάθεια, στην ψυχική σκληρότητα. Το αούλιο περιβάλλον, άποτελούμενο άπό ταπεινούς κόλακες, άποτέλουμένο άπό αυτήν, και ο έξωθισ της κλίσι του άσπί, όσο και Φαρούκ άλλαξε τόσο ψυχικά, που είχε μορφικά: Ο λυγρός έφηβος, που ανέδει στον θρόνο, έγινε ένας παχύς κτηριστικός, που φανόταν στα είκοσι πέντε του χρόνια, τουλάχιστον σαραντάσης!

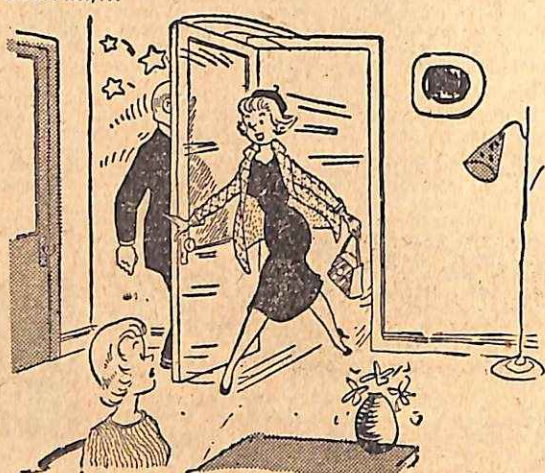
Όταν, πληρώνοντας τα λάθη του, τ' άγασε όλα, άρχισε να συνέρχεται. Άλλά για τον ίδιο, ήταν πολύ άργά πιά. Οι Αιγύπτιοι δύσκολα θά πιστέψουν πως έχει αλλάξει. Όμως, κι' αν το πιστέψουν, δεν πρόκειται να συγκινήθουν. Η ιστορία έχει πη την τελευταία της λέξι για τον πρώην βασιλιά της Αιγύπτου...

ΣΕΤΙΝΑΓΜΑ

— Τι κάνει, Μαίρη μου, ο περσινός σου έκατομυριούχος;

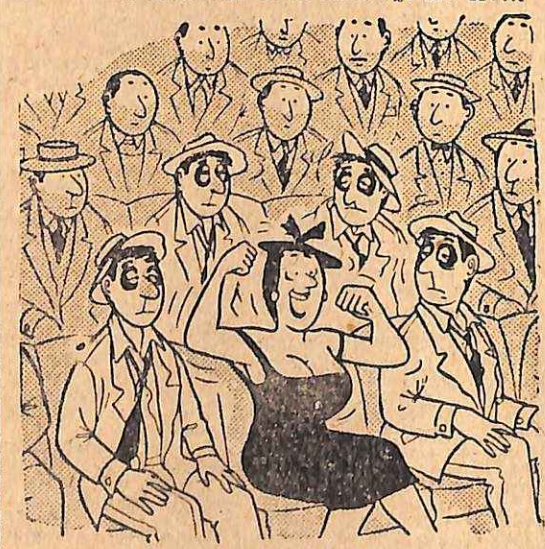
— Πουλιάει κορδόνια για παπούτσια στην Θεσσαλονίκη...

— Εύτυχός, αδερφούλα μου, πρόλαβα να γυρίσω σπίτι πριν άπό το γέρο!...

— Είπα να κάνεις Α!... Και όχι Ω! Ω!...

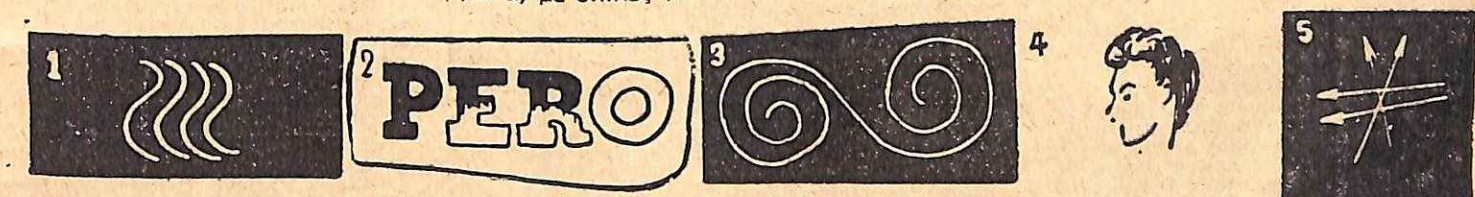
— Μπράβο, Τζώνη! Άλλη μία στο μάτι!

ΟΤΑΝ καθόσαστε στο γραφείο σας χωρίς να κάνετε τίποτα ή όταν περιμένετε ένα τηλεφώνημα που άργεί ή όταν άκούτε έναν ένοχλητικό και φλύαρο έπισκέπτη ή άκόμη όταν προσπαθήτε να βρήτε μία λύσι σ' ένα σοβαρό πρόβλημα που σας άπασχολεί, συμβαίνει πολλές φορές να βγάτε το στυλό σας και να φτιάνετε πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί ή στο στυπόχαρτο ή στο πακέτο των τσιγάρων σας διάφορα σχήματα. Το άξιοσημείωτο είναι ότι δε σκεφτόσαστε να φτιάξετε αυτό ή έκεινο το σχήμα. Το χέρι σας κινείται αυτόματα. Γι' αυτό, αυτά τα σχήματα άποκτούν ιδιαίτερη σημασία στα μάτια των συγχρόνων ψυχολόγων, που τα θεωρούν ως πιστή έκδήλωσι του ψυχισμού κάθε άτομου.

Νά, λοιπόν, ποιές είναι οι παρατηρήσεις τους. Άπό αυτές μπορείτε να βγάτε χρήσιμα συμπεράσματα για τον έαυτό σας, άλλ' ένδεχομένως και για το συνομιλητή σας, που, ενώ του συζητείτε, φτιάνει «κοκκοράκια».

1) Παράλληλες καμπύλες γραμμές. Για σας δεν υπάρχει παρελθόν, παρόν και μέλλον. Άναμνήσεις, σκέψεις, πράξεις, όλα άποτελούν ένα ένιαίο σύνολο. Μεγάλη συνοχή στις ιδέες. Είσατε πάντοτε έτοιμος να έλιχθήτε και ν' αντιμετώπιστε κάθε περίστασι.

2) Όταν φτιάνετε κεφαλαία γράμματα, με διπλές γραμ-

μές το καθένα και άρχίζετε κατόπιν να γεμίζετε το μεταξύ των γραμμών διάστημα: είσατε κλεισμένος στον έσω-τετικό σας κόσμο και τίποτα δε μπορεί να σας κάμη να βγήτε άπ' αυτόν. Οι ιδέες σας είναι άπόλυτα ξεκαθαρισμένες.

3) Όταν φτιάνετε μία διπλή σπειροειδή γραμμή. Ρέπετε στο να έρμηνεύετε άναλογικά τα πράγματα. Μυστικοπαθείς τάσεις.

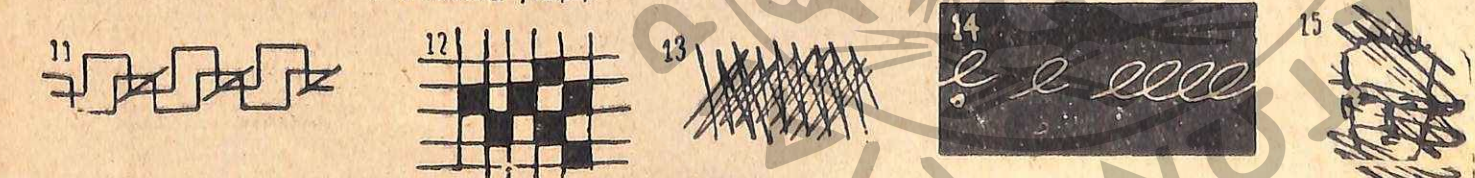
4) Όταν φτιάνετε γυναικεία κεφάλια, άποδίδοντας μεγαλύτερη σημασία στα μαλλιά παρά στο ύπόλοιπο πρόσωπο: καλλιτεχνικές τάσεις. Σας προσελκύει περισσότερο το άσπαστο και το φευγαλέο, παρά το σταθερό και το μόνιμο.

5) Όταν φτιάνετε όλόισια βέλη με καλοσχεδιασμένες αιχμές: μαχητικές διαθέσεις. Άν κάμετε τα βέλη κυρτά: Αυτό σημαίνει ότι προσπαθείτε να άπαλύνετε το βίαιο και άπότομο χαρακτήρα σας.

6) Όταν φτιάνετε ανθρωπάκια. Η σκέψι σας δεν έχει ώριμάσει ακόμη. Είσατε άναποφάσιτος και άποφεύγετε να δίνετε λύσεις στα προβλήματα που σας άπασχολούν.

7) Άν χαράξετε ευθείες γραμμές, έτσι που να σχηματίζουν γεωμετρικά σχήματα: τάσεις, προσπάθεια να ξεκαθαρίσετε το κάθε τι και να τ' άβάτε στη θέσι που του ταιριάζει. Άν χρησιμοποιήτε γι' αυτό το σκοπό ένα χάρακα, το πακέτο με τα τσιγάρα σας, ένα βιβλίο κτλ., έχετε σκληρή καρδιά. Δεν άλλαξε εύκολα γνώμη.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΤΑ "ΚΟΚΚΟΡΑΚΙΑ"

Χρήσιμες παρατηρήσεις για τον χαρακτήρα σας

ρος και διαχυτικός χαρακτήρ.

11) Άν φτιάνετε ευθύγραμμα σχήματα, που χώνονται τ' ένα μέσα στο άλλο και σχηματίζουν ένα είδος αλυσίδας: κατέχετε άπό άγωνία, που δε σας άφήνει να ήσυχάσετε.

12) Όταν φτιάνετε ένα είδος σκακίερας, με μαύρα και λευκά τετραγώνια: η ψυχή σας είναι γεμάτη άπό αντίθεσεις, άλλ' αυτό δε σας κουράζει. Βρίσκετε, τουναντιόν, ευχαρίστησι στην έναλλαγή των αισθημάτων, των παρορμήσεων κτλ.

13) Άν φτιάνετε ζιγκ-ζαγκ που μπερδεύονται μεταξύ τους: άυθόρμητισμός και βιαίότης. Κυριαρχείστε άπό το ένστικτο. Τα αισθήματά σας είναι θυελλώδη.

14) Άν σχεδιάζετε μικρές θηλιές ή κρίκους. Όταν αυτά τα σχέδια χωρίζονται το ένα άπό το άλλο προδίδουν ότι δεν είσατε εύτυχισμένος κι' ότι ή μοναξιά βραίνει πάνω σας.

Άν σμίγουν μεταξύ τους, αυτό δείχνει ότι κατάβαλλετε προσπάθειες για να προσαρμοσθήτε στο περιβάλλον σας.

15) Όταν φτιάνετε σχήματα και τα σβύνετε άμέσως. Σας λείπει ή πρωτοβουλία και το θάρρος. Δεν είσατε ευχαρίστημένος άπό τον έαυτό σας. Άποδοκιμάζετε διαρκώς τις πράξεις σας.

Οι σημερινοί έπιστήμονες και ιδιαίτερα οι ψυχαναλυταί της σχολής του Φρόυντ δίνουν εξαιρετική σημασία σ' αυτά τα άυθόρμητα «σκίτσα», που φτιάχνουμε, ενώ ή σκέψι μας είναι άπασχολημένη με κάποιο ζήτημα. Όσο κι' αν φαίνονται χωρίς σημασία, καθρεφτίζουν στην κυριολεξία τις ένδομυχες επιθυμίες μας, που τις περισσότερες φορές τις άγνοούμε όλοτελα, γιατί βρίσκονται στο ύποσυνείδητό μας.

Ο έλεγχος της συνειδήσεώς μας δεν τις άφήνει να έρθουν στην επιφάνεια. Τις άπώθει διαρκώς στο άιώνιο σκοτάδι τους.

Με τα «κοκκοράκια» όμως οι επιθυμίες μας αυτές καταφέρνουν να ξεφύγουν άπό τον έλεγχο της συνειδήσεώς και να παρουσιαστούν στο φώς, προδίδοντας έτσι το βαθύτερο, τον πραγματικό χαρακτήρα μας.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΙ ΛΙΜΟΙ τῆς ἱστορίας

Ήταν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι
πέθαιναν ἀπὸ τὴν πείνα...

Ἡ Βίβλος, καθὼς καὶ διάφορες ἐπιγραφές αἰγυπτιακές, ἀσσυριακές καὶ ἄλλες μιλῶν γιὰ λιμούς πού ἀποδεκάτισαν τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας. Ἀλλὰ δὲν ξέρομε οὔτε πότε συνέβησαν αὐτοὶ οἱ λιμοί, οὔτε πόσα ἦσαν τὰ θύματα πού προκάλεσε ὁ καθένας.

Ἔτσι, ὁ πρῶτος μεγάλος λιμός, γιὰ τὸν ὁποῖον κατέχομε ἱστορικές πληροφορίες, εἶναι ἐκεῖνος πού ἐξέσπασε στὴ Ρώμῃ κατὰ τὸ ἔτος 43 π. Χ. Κατὰ τὸ λιμὸν αὐτό, ἑκατομμύρια Ρωμαῖοι οἰχόνταν κάθε μέρα στὸν Τίβερι γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς πείνας. Κατὰ τὸ 879 μ. Χ. ἐξ ἄλλου, ἐξέσπασε ἕνας λιμός, πού ἀπλώθηκε σ' ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου μας καὶ πού γι' αὐτὸ ἀποκλήθηκε παγκόσμιος. Παγκόσμιος χαρακτηρὸς εἶχε ἐπίσης καὶ ὁ λιμός τοῦ 1162.

Ἡ χώρα πού, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη, δοκιμάστηκε ἀπὸ τὴν πείνα, ἦταν καὶ εἶναι οἱ Ἰνδίες. Μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1022 καὶ 1033, πολλές περιοχές ἐρημώθηκαν τελείως, γιὰτὶ οἱ κατοικοὶ τοὺς πέθαναν ἀπὸ πείνα. Παρόμοιο θανατικό ἐξέσπασε καὶ κατὰ τὸ δεύτερο ἡμῖσι τοῦ 14ου αἰῶνα, ὁπότε πέθαναν ἀπὸ πείνα ἑκατομμύρια ἄτομα. Ὁ γροντογράφος τῆς ἐποχῆς γράφουν ὅτι κατὰ τὸν τρομερὸ αὐτὸ λιμὸ τὸ ρύζι ἐλείψε κι' ἀπὸ τὸ παλάτι ἀκόμη τοῦ βασιλῆα Τσολκού.

Ἐνας ἄλλος τρομερὸς λιμός ἐξέσπασε στὴν Ἰνδία καὶ ἰδιαίτερα στὴν περιοχή τῆς Βεγγάλης κατὰ τὰ ἔτη 1769 καὶ 1770. Κατὰ τὴν διετία αὕτη, πέθαναν πάνω ἀπὸ 10 ἑκατομμύρια ἄτομα.

Εἰκοσι χρόνια ἀργότερα ἐξέσπασε καὶ ἄλλος λιμός, με ἐκατομμύρια θυμάτων καὶ πάλι. Οἱ νεκροὶ ἦταν τόσο πολλοί, πού οἱ ζωντανοὶ δὲν πρόφταναν νὰ τοὺς θάψουν. Οἱ δρόμοι, τόσο στὴς πόλεις ὥς καὶ στὴν ύπαιθρο, εἶχαν γεμίσει ἀπὸ πτώματα. Οἱ Ἰνδοὶ γροντογράφοι ἀπεκάλεσαν αὕτη τὴ μάστιγα «λιμὸ τῶν νεκροκεφαλῶν» ἐπειδὴ ἔδειχνε κανεῖς σκελετοὺς καὶ νεκροκεφαλές πολλοὺς μῆνες μετὰ τὴν πόροδο τοῦ κακοῦ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρομεροὺς λιμούς τῆς Εὐρώπης ἦταν ἐκεῖνος τοῦ ἔτους 1536, κατὰ τὸν ὁποῖον πέθαναν ἑκατομμύρια ἄνθρωποι στὴ Γαλλία καὶ τὴν Ἀγγλία.

Τρομεροὶ ἦσαν ἐπίσης ὁ λιμός πού ἐξέσπασε στὴ Γαλλία τὸ 1765. Χιλιάδες ἄνθρωποι πέθαναν κάθε μέρα στὸ Παρίσι. Συγκροτήθηκε τότε ἕνας ὁργανισμός γιὰ ν' ἀντιμετώπιζον τὸ πρόβλημα τῆς πείνας. Ἀλλ' ἐκεῖνοι πού τὸν διηρθύναν κερδοσκοποῦσαν πάνω στὶς τιμές κι' ἀφῆσαν τὸ λαὸ νὰ πενῶν. Ὁ ἀσυννόμος τοῦ Μπαμόν εἶχε τότε τὸ θάρρος νὰ καταγγεῖλῃ τὴν τρομερὴ σκευωρία. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ διαχωθοῦν οἱ ἐνοχοί, συνελήφθη ὁ ἴδιος κι' ὠδηγήθηκε στὴ Βασίλισσα, ὅπου ἔμεινε εἰκοσι δύο χρόνια.

Ἡ σιτοδεία διατηρήθηκε γιὰ ἀρκετὰ χρόνια στὴ Γαλλία καὶ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ σὰν μιὰ ἀπὸ τὴς δευτερεύουσες αἰτίες πού προκάλεσαν ἡ ἐπιτάχυναν τὴν ἐκρηγῆ τῆς μεγάλης Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789.

Κατὰ τὸ 1846—47, ἕνας τρομερὸς λιμός ἐξέσπασε στὴν Ἰρλανδία, ἐπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφή τῆς παραγωγῆς τῆς πατάτας. Χρειάστηκε τότε νὰ διατεθῇ ποσὴν 10 ἑκατομμυρίων λιρῶν γιὰ νὰ ἐξασφαλιστῇ μιὰ ὑποτυπώδης διατροφή τῶν κατοίκων. Στὸ μεταξὺ, ὅμως, ὁλόκληρος ἐπαρχία εἶχαν ἐρημωθῇ.

Ὁ λιμός ἐξαπλώθηκε κατόπιν καὶ στὴ Γαλλία καὶ προκάλεσε τὴν αἰματηρὴ ἐπαναστάσι τοῦ 1848.

Ἀπὸ τοὺς λιμούς τοῦ δευτέρου ἡμίστου τοῦ 19ου αἰῶνος, οἱ πῶ ἀξιοσημειώτοι εἶναι οἱ ἑξῆς:

Τῆς Ἀλγερίας τοῦ 1868: 300.000 νεκροί. Τῆς Ρουμανίας (Ἰνδίες) τοῦ 1869: 1.500.000 νεκροί.

Τοῦ Μαντράς, τῆς Βομβάης καὶ τῆς Μυσόρης τοῦ 1877—78: 5.000.000 νεκροί.

Τῆς Βορείου Κίνας τοῦ 1877—78: 9.500.000 νεκροί.

Δέκα ὅκτω ἐπαρχίαι τῆς Ρωσίας κατὰ τὸ 1891—92: 2.000.000 νεκροί.

Τῶν Ἰνδιῶν τοῦ 1899—1901: 1.000.000 νεκροί.

Οἱ Ἰνδίες δὲν κατάρθωσαν ἀκόμη ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ αὕτη τὴ μάστιγα.

Ἡ καταστροφή τῆς συγκομιδῆς τοῦ ρυζιοῦ κατὰ τὸ 1942 προκάλεσε ἕναν καινούργιο λιμὸ. Μόνο στὴ Βομβάη πέθαναν κατὰ τὴν ἐποχὴ αὕτη πάνω ἀπὸ ἕνα ἑκατομμύριο ἄνθρωποι.

— Μπορεῖς, σὲ παρακαλῶ, νὰ μοῦ ἐξηγήσης
πού πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ κυτᾶζω;...

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΑΓΑΠΗ

Τί νὰ σοῦ πῶ;
Πῶς σ' ἀγαπῶ;
Στόχουνη πῆ τόσοι καὶ τόσοι.
Πού σοῦ μιλῶν
καὶ σοῦ πουλῶν
με κούφια λόγια τὸ αἰσθημά τους,
πού κι' ἂν ἐγὼ
σὲ κυνηγῶ
κι' ἔχω ἀπ' τὸν πόθο βαλαντώσει,
ἴσως ντραπῶ
κι' ἂν σ' ἀγαπῶ
τὰ λόγια τὰ δικά τους.
Τόσον καιρὸ
σὲ λαχταρῶ
χωρὶς ἐλπίδα, αὐτὸ τὸ ξέρω,
τόσοι λυγμοὶ
καὶ στεναγμοὶ
κάθε κρυφῇ μου πνίγουν σκέψι
καὶ δὲ μπορῶ
νὰ σὲ χαρῶ
καὶ χρόνια μόνος μου ὑποφέρω
κι' ὅπου τὸ πῶ
πῶς σ' ἀγαπῶ,
κανέννας δὲ θὰ τὸ πιστέψῃ.
Ἄλλοι στὸ λέν
καὶ ψευτοκλαῖν,
ἄλλοι στὸ λένε καὶ γελᾶνε,
κι' ὅσοι σοῦ πούν
πῶς σ' ἀγαποῦν,
ψεύτικα λόγια σοῦ πουλᾶνε,
κι' ἂν μιὰ ψυχὴ,
μὴ ἂν μοναχῇ,
στὸ λέει με καρδιά καὶ γνώσι,
τόσον καιρὸ
σὲ καρτερῶ
κι' ἔχουν τὰ χεῖλη μου στεγνῶσει.
Πῶς νὰ στὸ πῶ
πῶς σ' ἀγαπῶ;
Κάνεις πῶς δὲν καταλαβαίνεις,
Χαμογελάς,
μὰ δὲ μιλάς,
μ' ἀκούς μονάχα καὶ σωπαίνεις
Δὲ μοῦ ἀπαντᾶς
καὶ με γλεντᾶς
κι' ἴσως μιὰ μέρα σοῦ φωνάξω:
— Βάζω μυαλό,
ἄει στὸ καλὸ
κι' οὔτε θὰ σὲ ξανακυτᾶζω...

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Οἱ ἀστραπιαὶ ΓΑΜΟΙ

Ὅταν οἱ ἄνθρωποι βιάζονται
νὰ χορέψουν τὸν Ἥραϊα!...

Ἡ ἡθοποιὸς Πολὲτ Γκοντάρ, πού ἀνήγειλε τοὺς προσεχέις γάμους τῆς με τὸν διάσημὸ συγγραφέα Ἐριχ Μαρία Ρεμάρκ, δηλώσε ὅτι περιμένε πέντε χρόνια νὰ πάρῃ τὴν τελικὴ ἀπόφασιν, γιὰτὶ τῆς ἀρέσουν οἱ ἀρραβῶνες διαρκείας. Τὸ πόσο διαδεδομένη σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμὸ εἶναι ἡ προτίμησι γιὰ τὴν μακρόχρονη μνηστεία, φαίνεται καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι μὰς κάνουν μεγάλη ἐντύπωσι οἱ περιπτώσεις ἀτόμων πού ἀπορραίζουν διαστικὰ νὰ ἐνωσούν τὴν ζωὴ τους. Ἀκόμη μεγαλύτερη ἐντύπωσι κάνουν οἱ γάμοι πού ἀπορραίζουνται καὶ πραγματοποιοῦνται με ἀστραπιαία ταχύτητα.

Οἱ ἀεροπόροι καὶ ὅσοι ἐργάζονται σὲ ἀεροπλάνο, συνηθισμένοι στὶς μεγάλες ταχύτητες, δικαιολογοῦνται νὰ κάνουν με τὴν ἴδια ταχύτητα καὶ τοὺς γάμους τους. Ὁ Ἀμερικανὸς πιλότος Τόμ Μπαρτλίου ἐρωτεύθηκε κεραινοδόξῃ μιὰ δημοφῆ συνοδὸ, ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα πού προσεληθήκε στὸ ἀεροσκάφος ὅπου ὑπηρετοῦσε καὶ ἐκεῖνη. Τὴν ἴδια ἡμέρα κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ταξιδιοῦ τῆς πρότεινε νὰ παντρευθοῦν. Ἐκεῖνη δέχθηκε καὶ ὁ γάμος τους ἐγίνε, δταν τὸ ἀεροπλάνο ἐξέβασε στὸν προορισμὸ τοῦ. Τὸ γαμήλιο ταξίδι τους ἦταν μιὰ ἐκδρομὴ γιὰ λίγες ὥρες, πού ἔκσαν ὅσο τὸ ἀεροπλάνο ἔμεινε στὸ ἀεροδρόμιον.

Οὔτε ἡ Λάντα Πάτρικ, ἀπὸ τὸ Τσεσάιρ, φανταζόταν ὅτι θὰ παντρευόταν τὸν ἄνθρωπο πού γνώρισε σὲ ἕνα χορὸ καὶ οὔτε ποὺ γινώρισε σὲ ἕνα χορὸ καὶ οὔτε ἀπὸ τρεῖς χοροὺς τῆς ἐπρότεινε νὰ παντρευτοῦν. Ἡ Λάντα ἦταν ἀρραβωνιασμένη ἐπὶ ἑπτὰ χρόνια με ἕνα γείτονα τῆς. Ὡστόσο δέχθηκε τὴν πρότασι πού τῆς ἔκανε ὁ νέος ὑποψήφιος, με τὸν ὁποῖον παντρεύθηκε μιὰ ἐβδομάδα ἀργότερα.

Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι οἱ γάμοι—ἀστραπῇ ἀποφασίζονται ἀπὸ ἄνθρώπους πού ἔχουν δεῖξει μεγάλη ἀναδραστηριότητα στὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα εἶναι ἕνας Ουαλλὸς κτηματίας, πού ἐπὶ πέντε χρόνια προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ μιὰ κοπέλα νὰ γίνῃ γυναίκα του.

Ὅταν ἡ κοπέλα αὕτη ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, ὁ κτηματίας ἔρριψε τὸ δίκτυον του σὲ μιὰν ἄλλη κοπέλα, ἡ ὁποία μὲν μετὰ τέσσερα χρόνια ἀρνήθηκε νὰ γίνῃ γυναίκα του. Χωρὶς νὰ ἀπελπισθῇ, πολλοῦσε μιὰ τρίτη ἐπὶ τρία χρόνια, γιὰ νὰ δεχθῇ καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρνήσι. Τότε, γνωρίζοντες με μιὰ νεαρή καὶ γοητευτικὴ χήρα.

Μέσα σὲ λίγες μέρες τὴν εἶχε πείσει νὰ γίνῃ γυναίκα του. Καὶ ὁ γάμος τους ἐγίνε τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν γνωριμία τους!

Ἀλλὰ οἱ προηγουμένως περιπτώσεις εἶναι ἀσημαντές, μπροστὰ στὰ δύο ρεκόρ, πού ἔχει στὸ ἐνεργητικὸ του τὸ Τζόνν Ντένις.

Ἡ περίοδος τῆς γνωριμίας, τοῦ ἑρωτὰ καὶ τῆς μνηστείας με τὴν πρώτη γυναίκα του, συμπυκνώθηκε μέσα σὲ 45 λεπτά.

Μέσα στὸ διάστημα αὐτό, γνωρίσθηκε μαζί τῆς, τὴν ἐπέσει νὰ γίνῃ γυναίκα του, ἔβγαλε τὶς ἀδείες γιὰ τὸν γάμο καὶ τὴν παντρεύθηκε.

Ὁ γάμος τους κατόπιν διαλύθηκε, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπέκτησαν δύο παιδιά ἀπὸ αὐτόν. Πρὸ καιροῦ ὁ Ντένις παντρεύθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ—καὶ πάλι με τὴν πρώτη του γυναίκα. Αὕτη τὴν φορὰ, μάλιστα, χρειάστηκε μόνον 35 λεπτά γιὰ νὰ πείσῃ τὴν ὑποψήφια καὶ γιὰ νὰ κἀν τὸ γάμο. Τὸ γαμήλιο ταξίδι τους κράτησε 24 ὥρες καὶ ὁ Τζόνν ξαναγύρισε στὴ δουλειά του, ἐνὼ ἡ γυναίκα του ἀνέλαβε καὶ πάλι τὸ νοικοκυριὸ καὶ τὰ παιδιά τους.

Ἀλλὰ καὶ τὸν Τζόνν Ντένις ἀκόμη τὸν ξεπέρασε κάποιος Φρέντυ Ντάρλινγκ. Γιὰ νὰ πείσῃ μιὰ κοπέλα, πού μόλις εἶχε γνωρίσει νὰ τὸν παντρευθῇ, δὲ χρειάστηκε παρὰ μόνον 24 λεπτά. Ἡ ἡμερομηνία τοῦ γάμου, καθορίστηκε μέσα σὲ ἕνα λεπτό.

Βιαστικὸς καὶ πρωτότυπος στὴν πρότασι του, τέλος, ἦταν ἕνας νεαρὸς Σκωτσέζος, πού συσταζότανε στὸ τραῖνο με μιὰ ἀγνωστὴ γυναίκα. Ἐπίσης κούδεντα μαζί τῆς καὶ καθὼς τὸ τραῖνο περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ ἕνα ὁμορφὸ τοπίο, τράβηξε τὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου καὶ τὸ τραῖνο σταμάτησε. Στους σιδηροδρομικούς, πού μπήκαν στὸ διαμέρισμα γιὰ νὰ δούν τὴ συνέβη, εἶπε με ἀπόλυτη ἡμέρεια:

— Δὲν συνέβη τίποτε! Ἀλλὰ τὸ τραῖνο ἔτρεξε πολὺ καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ προτείνω στὴν δεσποινίδα νὰ γίνῃ γυναίκα μου, σ' αὐτὸ τὸ ἐιδικὸ ἀποβιβάζον...

Ὁ νεαρὸς πλήρωσε πρόθυμα τὸ πρόστιμο πού τὸν ἐπέβηκε ἐπειδὴ τράβηξε ἀδικαιολόγητα τὸ κουδούνι τοῦ κινδύνου. Ἀποζημιώθηκε, ὅμως, γιὰτὶ ἡ κοπέλα δέχθηκε τὴν πρότασι του.

4/6 τορεῖες τῆς ζωῆς

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

νὰ ἐκνευρισθῇ, ὅπως ἐκνευρίσθηκε τώρα ἡ Ρίτα. Ἀς μὴν τὴν ἀδικῶ, τὴν κατέλλα.

Περπατήσαμε λίγο, χωρὶς νὰ μιλάμε, ὁ καθένας βυθισμένος στοὺς διαλογισμούς του. Φτάνουμε σ' ἕνα παραθαλάσσιο μπάρ.

— Καθόμαστε ἐδῶ; προτείνω.

— Καὶ δὲν καθόμαστε!

Καὶ καθόμαστε. Τραπεζάκι κοντὰ στὴ θάλασσα. Καρέκλα κοντὰ στὴν ἄλλη. Βράδυ, Φεγγάρι. Μπάτης. Ρομάντσα. Πιάνω χέρι, τ' ἀφίνει. Ἀγκαλιάζω πλάτη. Τὴν ἀφίνει. Χαϊδεύω μαλλί. Τ' ἀφίνει. Φιλῶ χέρι. Τ' ἀφίνει. Φιλῶ λαιμὸ. Τὸν ἀφίνει. Πᾶω νὰ φιλήσω χεῖλη. Δὲν τ' ἀφίνει.

— Μὴν εἶσαι τόσο βιαστικός.

Ἐρχεται! τὸ γκαρσόνι. Τί θὰ πάρομε; Διάφρα καὶ μπύρες. Ἀπολαμβάνουμε τὸ ἔκτακτο θέαμα τῆς σελήνης, καθὼς καθρεφτίζεται στὰ κοιμημένα θαλάσσια νερά. Μιὰ εἰκόνα γεμάτη ἡμέρεια.

— Πῶς ἡσυχάζει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου! ψυθυρίζε ρομαντικὰ ἡ Ρίτα. Αἰσθάνομαι μιὰ ἀπέραντη κάμα σ' ὅλο μου τὸ εἶναι...

Ἐπὶ τέλους, λέω μέσα μου, ἡ θέα τοῦ φεγγαροθαλάσσιου φέρε τὴν ἐπιβρασί του. Ἡ Ρίτα ἠρέμισε, τὰ νεῦρα τῆς πέρασαν. Μιὰ περαστικὴ ἔξαψι ἦταν, μπορεῖ νὰ συμβῇ στὸν καθένα. Τελείωσε. Ἐρχεται τὸ γκαρσόνι. Ἀφίνει τὰ ἀγαθὰ πού παραγγέλαμε, φεύγει.

Ἡ Ρίτα ρίχνει μιὰ ματιὰ στὸ πιάτο τῆς καὶ ἀνασκαλεῖ με τὸ πηροῦνι τὸ περιέχον:

— Αὐτὸ δὲν εἶναι κρέας, λέει ἀγανακτισμένη. Ὅλο κᾶκλα εἶναι καὶ πέτες.

Τὸ ἐξετάζω κι' ἐγὼ. Δὲ νομίζω πῶς ἔχει ἀπόλυτο δίκιο. Ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ τῆς χαλάσω τὸ χατήρι; Μιὰ δημοφῆ γυναίκα δικαιούται νὰ ἔχη τίς ἰδιότητες τῆς.

— Νὰ σοῦ δώσω τὸ δικό μου, τῆς προτείνω.

— Νὰ μὴν ἡ θυσία.

— Τότε νὰ καλέσουμε τὸ γκαρσόνι νὰ μᾶς τ' ἀλλάξῃ.

— Νὰ μὴν καλέσης τίποτα. Νὰ πάρῃς τὸ πιάτο, ὅπως εἶναι καὶ νὰ πᾶς μέσα νὰ κάνῃς καυγά.

Ἐπὶ τὸ πιάτο καὶ πῆγα μέσα, ὅχι μετέωρα βέβαια. Ἀπεβύθηκα στὸν ἄνθρωπο πού ἦταν στὸ μπγάκι. «Μποροῦμε νὰ χορμεῖ μιὰ καλύτερη μερίδα, σὰς παρακαλῶ;». «Πολὺ εὐχαρίστως». Παίρνω τὸ πιάτο, φέρνει ἄλλο, μερίδα περιποιημένη. Στὸ μετὰ, ἐγὼ κυτᾶζω κατὰ τὴ Ρίτα, ἐδῶ, καὶ βλέπω, ὅτι κυτᾶζει κι' ἐκεῖνη μ' ἕναν τρόπο σὰ νὰ περιμένῃ ν' ἀκούσῃ φωνῆς καὶ σπασμά. Ἐπιστρέφω μετὰ τὸ πιάτο.

— Αὕτῃ ἡ μερίδα εἶναι ἐξαιρετικὴ, τῆς λέω.

— Ἐκανες καυγά, μοῦ ἀπαντᾶ.

— Ὅχι. Δὲ χρειάστηκε. Ὁ ἄνθρωπος, μόλις τοῦ εἶπα νὰ μὴν ἀλλάξῃ τὴ μερίδα, προθυμοποιήθηκε ἀμέσως. Γιὰτὶ νὰ κάνω καυγά;

— Ἀμ' βέβαια. Ἐπῆγες μετὰ τὸ μελιστόλακτο, βλέπεις. Σιγὰ καὶ μετὰ τὸ μαλακὸ καὶ σὰς παρακαλῶ ἂν εὐαρεστήσῃς. Ἔτσι;

— Πῶς ἔπρεπε νὰ πᾶς; Νὰ τράβῃς ὁπταί;

Ἐπρεπε νὰ μπῇς φοιριόζος, κύριε, καὶ νὰ βάλῃς τίς φωνές; Ἐπὶ κατάστασι εἶν' αὕτη! Δὲ ντρεπόμαστε νὰ σερβίρετε τέτοια πράγματα στέυς πελάτες; Νὰ τὸ κλείσετε τὸ παλιομάγαζό σας! Καὶ νὰ τοὺς πετάξῃς τὸ πιάτο σὲ μιὰ μούτρα. Ἐτσι κάνουν, κύριε!

— Μὰ, ἂν ἔκανα καυγά, θὰ χάλαγε ἡ βραδυὰ μας.

— Ἡ βραδυὰ μας χάλασε, κύριε Λυκοῦργο. Καὶ λυποῦμαι πολὺ, γιὰτὶ βλέπω πῶς δὲν ἔχεις νεῦρα καθόλου.

Μόλις ἄγγιξε τὸ πιάτο τῆς. Γυρίσαμε καθιστοὶ καὶ κάπως μελαγχολικοί. Ἡ Ρίτα εἶχε γυρισμένον τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸ δρόμο. Ἐγὼ τὴν παρακολούθουσα καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὴ δικαιολογήσω γιὰ τὴν ἐριστικὴ διάθεσι πού εἶχε δεῖξει ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Εἶναι μερικὲς φορές, πού οἱ γυναῖκες ἔχουν ἀνεξήγητα νεῦρα. Τὸ μόνο πού μᾶς μένει, εἶναι νὰ κάνουμε ὑπομονή. Ὁσοῦν καὶ οἱ καλές.

Ἄντε! Παντεθοῦ νοῦμερο δύο. Κηφισιά, στὸν κηπο κάποιον κέντρον πού θὰ τοῦ πῆγαίμε πολὺ γιὰ παραθαλάσσιο, ἂν ἡ Κηφισιά εἶχε θαλάσσια. Ἀπέναντί μας, δύο τραπέζια πῶς καὶ, μιὰ παραπέρα ἀπὸ τρεῖς κυρίους καὶ δύο ντάμες. Καί, ἑφανικά, ἡ Ρίτα μοῦ λέει:

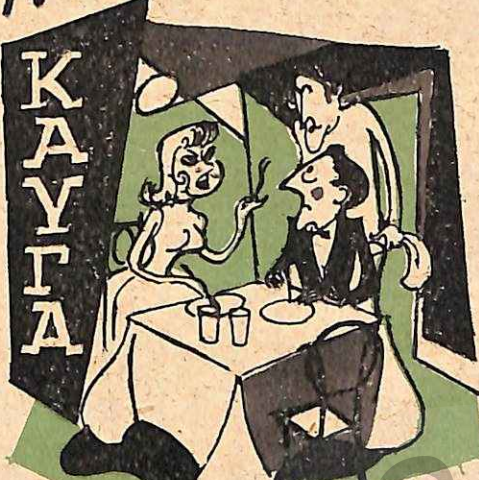
— Αὐτὸς ἐκεῖ ὁ ξανθός... Τὸν βλέπεις;

— Αὐτὸς μετὰ τὸ μουστακάκι;

— Ναι. Αὐτὸς πού παραστάνει τὸ γόγ!

Κάνε ἕνα

— Τὸν ξέρετε;
— Ὁχι.
— Λοιπὸν;
— Τί λοιπὸν; Δὲν πῆρες εἴ-
δησι, ὅτι με κυττάει διαρκῶς;
Τὰ μάτια του τάχει καρφωμένα
πάνω μου.
— Ὑπάρχουν μερικοὶ ἀναιδέις.
Γύρισε τὴν καρέκλα σου πρὸς τὰ
ἐδῶ, ὥστε νὰ βλέπῃ μόνο τὴν
πλάτη σου.
— Μπα; Ἐτσι τὰ λύνεις αὐ-
τὰ τὰ ζητήματα;
— Πῶς νὰ τὰ λύσω;
— Νὰ σηκωθῇς νὰ κάνῃς καυ-
γὰ. «Πῶς κυττάς ἐστὶ τὴ ντάμα
μου, βρέ, ἐφ' ὅσον βλέπεις, ὅτι
συνοδεύεται». Κι' ἂν κάνῃ πῶς
δικαιολογεῖται, νὰ τὸν τραβήξῃς
ἀπὸ τὸ γυακὶ καὶ νὰ τοῦ περά-
σῃς καὶ τὴ σαμπανιέρα στὸ κε-
φάλι. Γιατί ἡ συμπεριφορὰ του
εἶναι προσβολητικὴ. Προσβάλλει
καὶ μένα καὶ περισσώτερο ἐσένα,
ποῦ εἶσαι καὶ συνοδὸς μου.

— Ὁ δὲ δημιουργὸς τῆς φασαρίας.
Θάχουμε ἀστυνόμες, θ' ἀναστα-
τώσουμε τὸ κέντρο χωρὶς λόγο.
Τὸ καλύτερο μέσο σ' αὐτὲς τὶς
περιπτώσεις, εἶναι νὰ τοὺς γυ-
ρίσῃς τὴν πλάτη καὶ νὰ τὴς δεί-
χῃς τὴν ἀπόλυτη περιφρόνησί
σου.
Ἡ Ρίτα ἔκανε ἓνα μορφασμὸ
σὰ νὰ με ἐλβετιολογοῦσε καὶ
κούνησε καὶ τὸ κεφάλι τῆς σχε-
τικὰ.
— Ἐλα, τῆς λέω, φέρε τὴν
καρέκλα σου ἐστὶ...
— Δὲ φέρνω τίποτα. Προτι-
μῶ νὰ φύγωμε. Χάλασε τὸ κέφι
μου.

★
Εὐτυχῶς ὁχι ἐντελῶς. Ἐτσι
ἀκολούθησαν ἀκόμα τρία ραντε-
βου. Ἀλλὰ πάντα ἡ Ρίτα ἐρχό-
ταν με τὴν καυγαδιότητά της
διόθεσι. Τὰ ἀεικίμητα μάτια τῆς
γύριζαν δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ
νὰ ψαρεύουν ἀφορμὴ γιὰ καυγά,
ποῦ ἐπρεπε, βέβαια, νὰ τὸν κά-
νω ἐγώ. Ὁ τελευταῖος μὴ καυ-
γὰς ἔγινε σὲ κάποιο ἐξοχικό ρε-
στωρὰν. Ἡ Ρίτα ζήτησε τσιπού-
ρα, ποῦ τὴν εἶδε στὸν κατάλογο.
Ἀλλὰ τὸ γκαρσόνι, πολὺ λυπη-
μένο, ἤρθε νὰ μὰς ἀναγγεῖλῃ,
ὅτι δυστυχῶς τελείωσε. Κι' ἡ Ρί-
τα μοῦ πρότεινε — τί ἄλλο; —
νὰ κάνω καυγά.

— Γιατί, Ρίτα μου; Μήπως
ἂν κάνω καυγά, θὰ ξεπηδήσῃ καμ-
μιὰ τσιτσίβια;
— Ὁχι, ἀλλὰ γιατί τὶς γρά-
φουν στὸν κατάλογο;
— Γιατί εἶχαν. Τώρα δὲν ἔ-
χουν.

— Γι' αὐτὸ νὰ κάνῃς καυγά.
«Τί θὰ πῇ δὲν ἔχετε; Ἐφ' ὅσον
τὶς γράφετε, ὀφείλετε νὰ ἔχετε.
Ἀλλοῖως, ἂν δὲν εἰσαίτε ἀξιοὶ
νὰ κρατᾶτε μαγαζί, νὰ τὸ κλεί-
σετε». Καὶ νὰ χτυπήσῃς τὸ χέρι
σου στὸν μπάγκο. Γιατί ἐγώ, κύ-
ριε — φώναξε ἀγριεμένη — θέ-
λω νὰ κάνω τσιτσίβια.

— Πᾶμε σ' ἄλλο μαγαζί, νὰ
φᾶς.
— Ὁχι. Δὲν πᾶω σ' ἄλλο
μαγαζί. Ἐδῶ τὴ θέλω.
— Μὰ ἐδῶ δὲν ἔχει.
— Τότε νὰ κάνῃς καυγά.
— Δὲν κάνω, Ρίτα. Λογικέ-
ψου.

— Αἱ, τότε γειά σου!
Σηκώνεται καὶ ἀρπάζει τὴν
τσάντα της. Τὰ μάτια τῆς πε-
τσύνε σπύδες.
— Ποῦ πᾶς; τὴ σταματᾶ.
— Ἀπὸ κεῖ ποῦ ἦρθα.
— Διηλαθῇ, χωρίζουμε;
— Αἱ! τί κάνουμε; Ἐφ' ὅσον
δὲν εἶσαι εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπί-
σῃς τὴ ντάμα σου; Ἐνα μὴν
τραβιόμαστε καὶ δὲν ἔχεις κάνει
ἓνα καυγά γιὰ μένα — νὰ φα-
νῇς ἄντρας.

— Αἱ, θὰ τὸν κάνω τώρα!
— Μὲ τὸ μαγαζί;

— Μὲ σένα. Γιατί ἐγώ φα-
νάζομαι πῶς ἐρχόσασαι μαζί
μου γιατί με συμπαθεῖς. Δὲν
ἤξερα, ὅτι με ἤθελες γιὰ μπο-
ξέρ.

— Ἄειντε νὰ χαθῇς, λαπά...
— Τὸν κακό σου τὸν καιρο.
Παλαδιάρη...

Καὶ χωρίζουμε. Ἦταν ὁ μόνος
καυγάς, ποῦ ἔγινε ἐξ αἰτίας τῆς.

★
«Ὁχι ἐντελῶς ὁ μόνος. Τρεῖς
μῆνες ἀργότερα, καθὼς στεκό-
μουν ὀρθίος στὸ λεωφορεῖο, αἰ-
σθάνομαι ἓνα χέρι νὰ με χτυπᾷ
στὸν ὦμο με τὸ δαχτυλίδι. Εἶναι
ἓνας μαντράχαλος, ποῦ με ἀγριο-
κυττάει.

— Τί συμβαίνει; ρωτῶ.
— Γιατί ἀγγίζεις τὴ ντάμα
μου, ρέ;
— Ποιὰ ντάμα σας, κύριε;
Δὲν καταλαβαίνω.

— Νά, γιὰ νὰ καταλάβῃς...
Μοῦ χώνει ἀπροσδόκητα μιὰ
γυρ-θία στὰ μούτρα — τὸν τρα-
βᾶνε οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες, μόλις
προφταίνω νὰ τοῦ περάσω μιὰ
υποδύχια κλωτσιά, γιὰ νὰ ξε-
πληρώσω. Καὶ βλέπω τὴ ντάμα.
Ποιὰ ἄλλη μποροῦσε νὰ εἶναι; Ἐ-
κείνη καὶ μοῦ χαμογελάει ἱκανο-
ποιημένη σὰ νὰ θέλῃ νὰ μοῦ πῇ
«σὺ τὸ χρώσταγα». Εἶναι, πι-
στέψτε με, ἡ μόνη φορὰ ποῦ τὴν
εἶδα μὲ χαμόγελο!

★
Βασανίζομαι νὰ ἐξηγήσω αὐ-
τὸ τὸ μυστήριο γυναικεῖο φαινό-
μενο. Τί εὐχάριστος, τάχα, νὰ-
βρίσκε στούς καυγάδες; Τί ἀπί-
σταν ψυχικὴ ἱκανοποίησι; Δὲν κα-
τάρθωσα νὰ βρῶ τὴν ἐξήγησί.
Καὶ μιὰ μέρα...

— Λυκοῦργο!
Εἶναι πάλι αὐτή. Καὶ χαμογε-
λαστή. Μοῦ δίνει τὸ χέρι της.
Τὰ μάτια τῆς ἔχουν μιὰ ἀλλοιώ-
τικὴ, γλυκερὰ ἐκφράσι. Εἶμαι ἐ-
πιφυλακτικός.

— Πῶς πᾶνε σὶ καυγάδες; τὴ
ρωτῶ.
— Σταματήσανε, Λυκοῦργο.
Καὶ βρέθηκε ἡ αἰτία ποῦ μ' ἔκα-
νε νὰ θέλω τόσο πολὺ τὸν καυ-
γά. Εἶχα — φαντάσου! — πῆ-
σι 17! Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία! Τῶ-
ρα τὴν ἔριξα στὰ 12 καὶ εἶμαι
μιὰ χαρά...

— Χαίρομαι ποῦ τ' ἀκούω,
Ρίτα. Ὡστε τώρα μποροῦν νά...

— Ὁχι, Λυκοῦργο. Εἶμαι
μπλεγμένη καὶ σοδαρά μάλιστα.

— Μὲ πσιόν;

— Μ' ἔναν ποῦ τὶς ἔφαγε σὲ
κάποιο κέντρο, ἀπὸ κείνον τὸ βάρ-
δαρο, ποῦ εἶχε συναντήσει στὸ
λεωφορεῖο — θυμάσαι; Ἐφαγε
τόσο ἔξυλο ὁ δυστυχῆς, καὶ ἤρθε
σὲ τέτοιο χάλι, ὥστε τὸν συμ-
πάθησα ἀμέσως. Καὶ τὸν ἀγα-
πᾶω. Γεῖα σου, Λυκοῦργο. Καὶ
ἄκου κάτι: Κῦτταξε καὶ σὺ τὴν
πίεσί σου. Γιατί, ἂν ἐγώ εἶχα
17, ἐσύ μοῦ φαίνεται θὰ εἴσαι
κάτω ἀπὸ τὸ κανονικό. Θὰ εἶσαι
γύρω στὰ 9...

Καὶ δὲν εἶχε πῆσει ἔξω. Γι'
αὐτὸ δὲν ἔγινε νὰ συνεννοηθοῦμε.
Ὅσο νᾶσαι, κάποιο καυγαδάκι
μποροῦσα νὰ εἶχα κάνει.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

⊙⊙

Τὸ δῶρο ἐνὸς καταδίκου

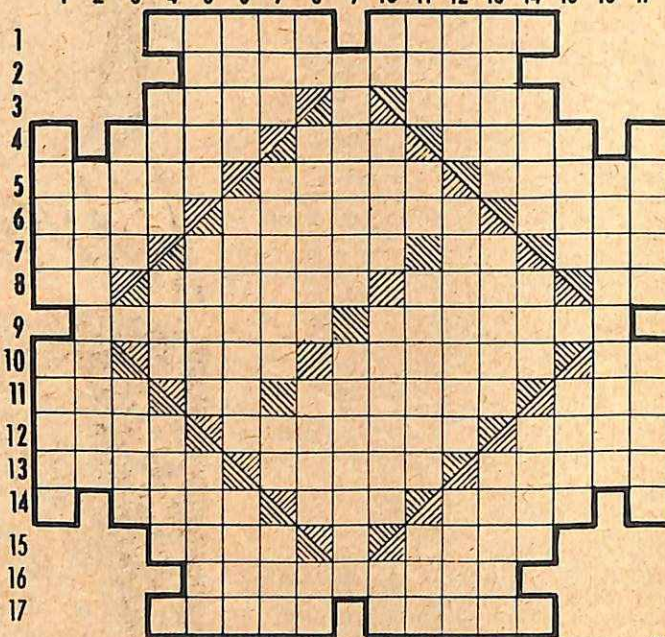
Ἀνάμεσα στὰ ἀναριθμητὰ δῶ-
ρα, ποῦ ἔλαβε ἡ Τζίνα Λολου-
μπίτζινα γιὰ τὴ γέννησι τοῦ
παιδιοῦ της, συγκαταλέγεται κι'
ἓνα πουλόβερ, ποῦ τῆς τὸ ἔστει-
λε ἓνας καταδίκος σὲ ἱσθία κα-
τανυγαστικὰ ἔργα. Τὸ πουλό-
βερ αὐτὸ τὸ ἔπλεξε μόνος του,
ἀγρυπνώντας τὶς νύχτες. «Σὰς
ὑπόσχομαι, ὅτι τὸ παιδί μου θὰ
τὸ φορᾷ συχνά», τοῦ ἀπάντησε
ἡ Λολουμπίτζινα στὴν εὐχαρι-
στήριο ἐπιστολή της.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 658

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ μουσική. — Φαγητὸ προ-
οριζόμενον γιὰ ἀρρώστους.
- 2 Θυμίζει κάποιο ἀνδραγά-
θημα.
- 3 Προηγείται τοῦ θανάτου. —
Περιφρονηστικὸ τοῖρκο.
- 4 Καπνὸς κιτρίνου χρώματος. —
Τελικὸς σύνδεσμος. — Ἰε-
ρὴ τρέλλα τῶν ἀγρίων.
- 5 Ὑπόνομος. — Κοινῶς λέγε-
ται τοιμπούρι.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17

καὶ τοιμπούρι. — Ἐπιτυχῶς
νοῦνται χωρὶς μεγάλη προ-
πάθεια.

- 6 Ἡ πράσινη σκουριά τῶν
χαλκωμάτων. — Ἀρχαῖος
γλύπτης ἀπὸ τὴν Ἐφεσο
τοῦ ὁποῦ ἐξαιρετὸ ἔργο,
ποῦ παριστάνει ἀθλητὴ, βρί-
σκεται στὸ Λοῦβρο. — Κα-
τάρη (γεν.).
- 7 Ἀρχαῖο ἱδρύματός. — Κοι-
νὸ ψάρι. — 880. — Μιὰ ἀπὸ
τὶς τελευταῖες λέξεις ποῦ
πρόφερε ὁ Χριστὸς πᾶν
στὸ Σταυρὸ του.
- 8 Θὰ τὰ βρῆτε σὲ πολλὰς ἐ-
πιγραφὰς. — Αὐθάδης. — Δι-
πλάσιαζόμενο πλῆναι βια-
σύν. — Νότα.
- 9 Βουργουνδικὸς οἶκος, μέ-
λη τοῦ ὁποῦ ἠγεμόνευσαν
στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ 1205
μέχρι τὸ 1308. — Ὑπνωτι-
κὸ φάρμακο.
- 10 Καλύπτουν τὸ μισὸ Βόλο.
Χρονικὸ ἐπὶ ῥημα. — Δὲν
συγκινεῖται εὐκολά. — Κα-
τὰ τοὺς ἀρχ. Αἰγυπτίους ἐ-
πιζοῦσε μετὰ θάνατον.
- 11 Πρόθεσις. — Ἀριθμὸς (ὀπτι-
κῶς). — Στρωτός. — Ἄγιος
(ξεν.).
- 12 Ἐπιτυγχάνεται μ' αὐτὴν ἡ
ἀνατίναξις ἐδάφους. — Θη-
σαυροφυλάξ τοῦ Μεγ. Ἀλε-
ξάνδρου. — Ἡ σύζυγος τοῦ
Ἀδράμ.
- 13 Τὸ σύνολο τῶν ζωικῶν εἰ-
δῶν μιᾶς περιοχῆς. — Ἐν-
διαφέρει τοὺς ἠθοποιούς. —
Χρονικὸ ἐπὶ ῥημα.
- 14 Κατάρ. — Σημερινὴ ὀνο-
μασία τῆς θαλασσιολογίας.
— Κυρτὸ τουρκικὸ σπαθί.
- 15 Πολεμικὸ ὄχημα. — Βιβλικὸ
βουνό.
- 16 Ἐκνευρίζει τοὺς ἀκροατὰς
τοῦ ραδιοφώνου.
- 17 Νησάκι τῆς Ἀλβανίας. — Βυ-
ζαντινὸς ναύαρχος ποῦ κα-
τέστρεψε στὴν Κέρκυρα τὸ
στόλο τῶν Ἀράβων.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Θίδι ποῦ μοιάζει σὲν νὰ φο-
ρᾷ γυαλιά. — Φωτίζει.

κανικῆς προελεύσεως. — Χω-
ρὶς αὐτὴ δὲν γίνεται συνέ-
λευσις. — Δερματίνη ταινία.

- 7 Προστακτικὴ τῶν παραπομ-
πῶν. — Δὲν χόρεψαν τὸ χο-
ρὸ τοῦ Ἡοαῖα. — Ὁμοία
σὺμφων. — Ὁργάνω (ἀρχ.).
- 8 Κιττικὴ ἀντανθυμία (πληθ.).
— Ὁ πρῶτος ἀνθρωπος ποῦ
κατάρθωσε νὰ πετάξῃ. — Χυ-
μός. — Ὑποθετικὸ.
- 9 Πόλις τοῦ νομοῦ Ἰκονίου,
στὴν ὁποία τὸ 1922 ἔμεναν
3000 Ἕλληνες ἐπὶ 4000 κα-
τοίκων. — Πόλις τῆς Ἡλείας.
- 10 Ἐπώνυμον δύο στὰρ τοῦ κι-
νηματογράφου. — Ἐργαλει-
ον τῶν ξυλουργῶν. — Ἀ-
βρός. — Ἀνεστραμμένο σὺμ-
φων.
- 11 Συγχρόνως. — Σταυρολεξο-
λούλουδα. — Ἀπονήρευτος.
— Πρόθεσις καὶ ἄρθρο.
- 12 Πᾶν ὅτι πίνεται. — Περι-
φημις Ἕλληνας μοιευτὴρ καὶ
γυναικολόγος τῆς ἀρχαῖο-
τητας, ποῦ ἔζησε στὴ Ρώμη
κατὰ τὸν β' μ. Χ. αἰῶνα.
— Ὄνομα πολλῶν Παπῶν τῆς
Ρώμης.
- 13 Ὁ οἶκος τῆς Ἀγίας Μετα-
λήψεως. — Περιοχὴ τῆς νῆς
(ὕπάρχουν δύο). — Οὐρανό-
πεμπτος τροφῇ.
- 14 Νοστιμίζει τὴ σαλάτα. — Γα-
λλικὸ κέντρο παραθερισμοῦ
(ὅπως προφέρεται σὰ γαλ-
λικά). — Μέρος τοῦ ὑποδῆ-
ματος.
- 15 Μέρος τοῦ ματιοῦ. — Διαμέ-
ρισμα τοῦ σπιτιοῦ.
- 16 Νέος καὶ γενναῖος.
- 17 Βγάδεϊ κάρθουνα ἀπ' τὴ φω-
τιά. — Ἀναπνοή.

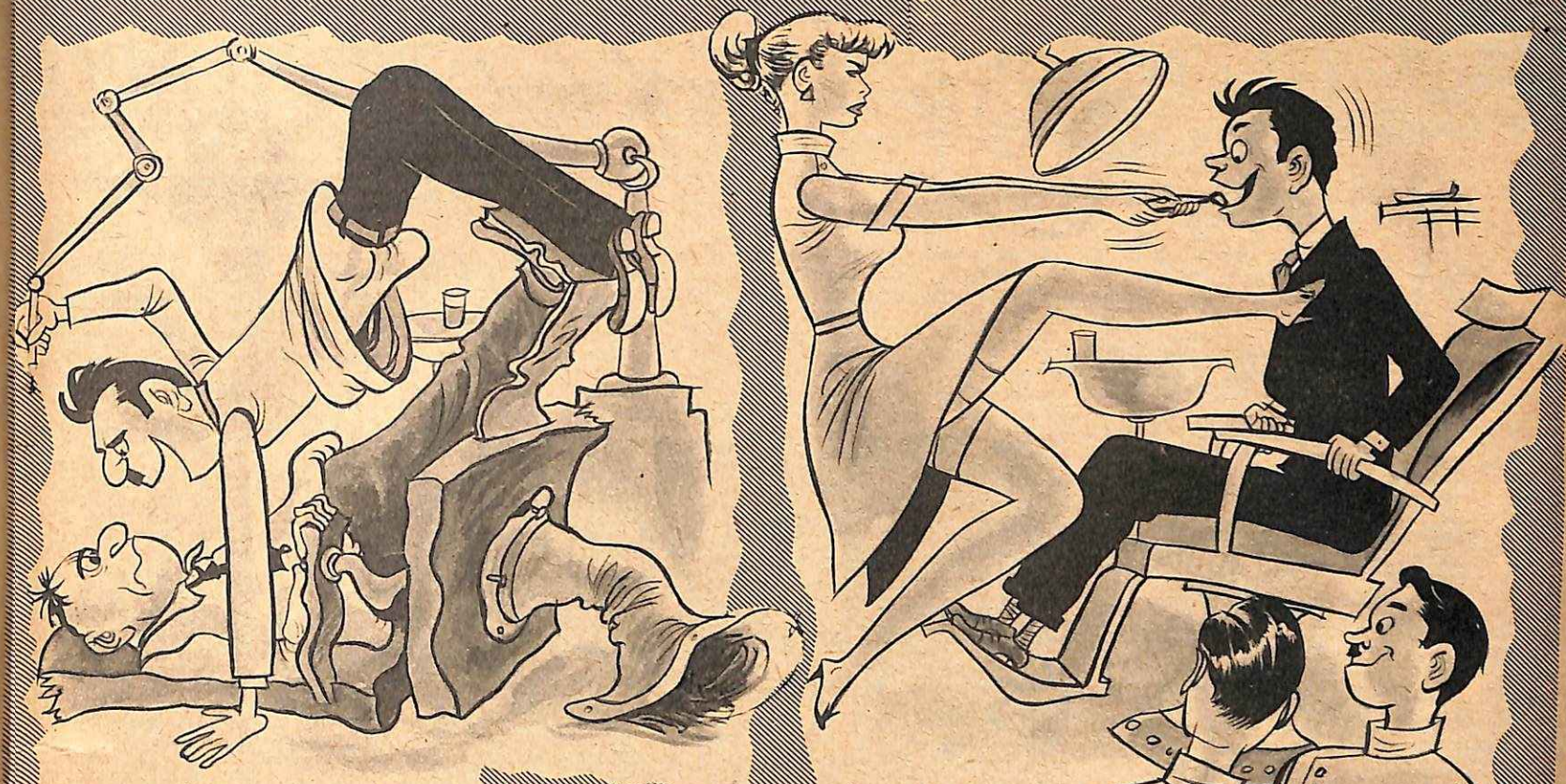
Ν. Ι. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ (Μακρῆς)

Ἡ λύσις τοῦ 657
στὴ σελ. 90

⊙⊙

Ἄν ὅπ' ἀριθ. 1 ἦρως

Μιὰ ἔρευνα ποῦ ἔγινε στὰ
γαλλικὰ σχολεῖα ἀπέδειξε ὅ-
τι ὁ ὅπ' ἀριθ. 1 ἦρως γιὰ τοὺς
μικροὺς Γάλλους εἶναι πάντο-
τε ὁ Ναπολεὼν.

— Ἐπὶ τέλους, θ' ἀνοίξῃς τὸ
στόμα σου;

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΙ

— Κατορθώνει νὰ βγάξῃ τὰ δόν-
τια χωρὶς ἀναισθητικό...

— Ὁ πρῶτος, παρακαλῶ...

— Μὴ με περιμένῃς, χρυσή μου, γιατί δὲν ξέρω
ἂν θὰ ἔχω τελειώσει σὲ μισή ὥρα!...

Μερικές επικίνδυνες παρανοήσεις

Η «ΓΡΑΜΜΗ» παραμένει το ιδανικό της εποχής μας. Το περίεργο είναι, ότι οι γυναίκες δεν καταλαβαίνουν, τις πιο πολλές φορές, σε τί ακριβώς συνίσταται αυτή η περίφημη «γραμμή». Πολλές γυναίκες π. χ. συγχέουν τη «γραμμή» με την ισχύτητα. Και αγωνίζονται για να εξασφαλίσουν κάθε τυχόν σάρκα από πάνω τους, όπου κατανοούν να γίνουν σκελετοί. Πιστεύουν τότε ότι επέτυχαν το ιδανικό τους και εμπιστεύονται στη ράφτρα τους τη φροντίδα να ντύσει τα κόκκαλα που της παρουσιάζουν.

Αλλά η «γραμμή» δεν έχει σχέση με την ισχύτητα. Θα έπρεπε, μάλιστα, να πούμε ότι η «γραμμή» δεν είναι ποτέ ισχυρή. Εκείνο που την χαρακτηρίζει και που της δίνει την ξεχωριστή αξία της είναι η αναλογία μεταξύ των μερών που αποτελούν το γυναικείο σώμα. Ας πάρουμε ένα χτυπητό παράδειγμα. Μια γυναίκα με μεγάλο τετράγωνο πρόσωπο δε μπορεί να έχει πολύ λεπτό σώμα. Θα έμοιαζε τότε με τα ανθρώπια του Ντίονου, που έχουν ογκώδες κεφάλι και λεπτά ποδοστάκια σαν της κόττας. Αλλά αυτά τα ανθρώπια είναι καρικατούρες. Δε μπορούν να θεωρηθούν ως πρότυπα.

Μια άλλη παρεξήγηση, πολύ συνηθισμένη μεταξύ των γυναικών που κυνηγούν τη «γραμμή», είναι ότι δεν ξέρουν τί είναι και πού βρίσκεται εκείνο που περισσεύει από το σώμα της και πώς πρέπει να το καταπολεμήσουν.

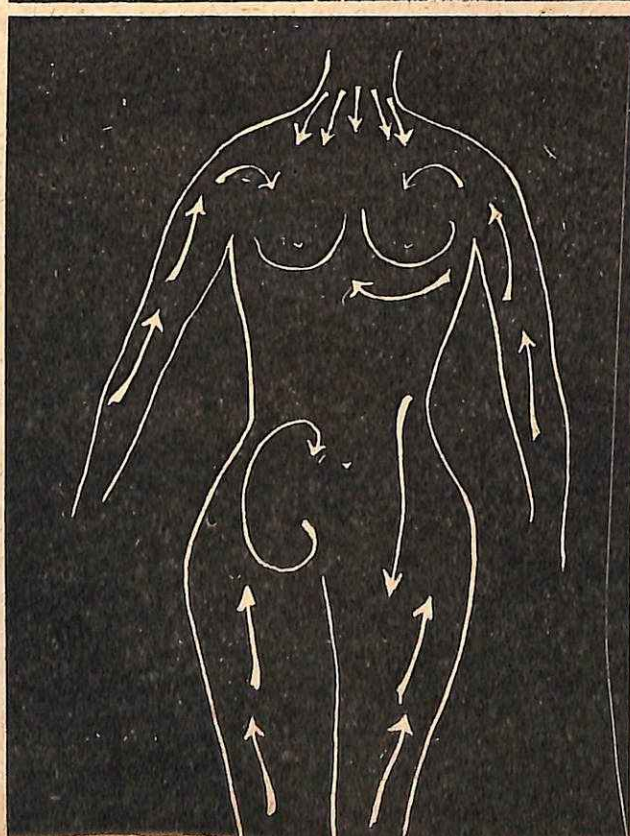
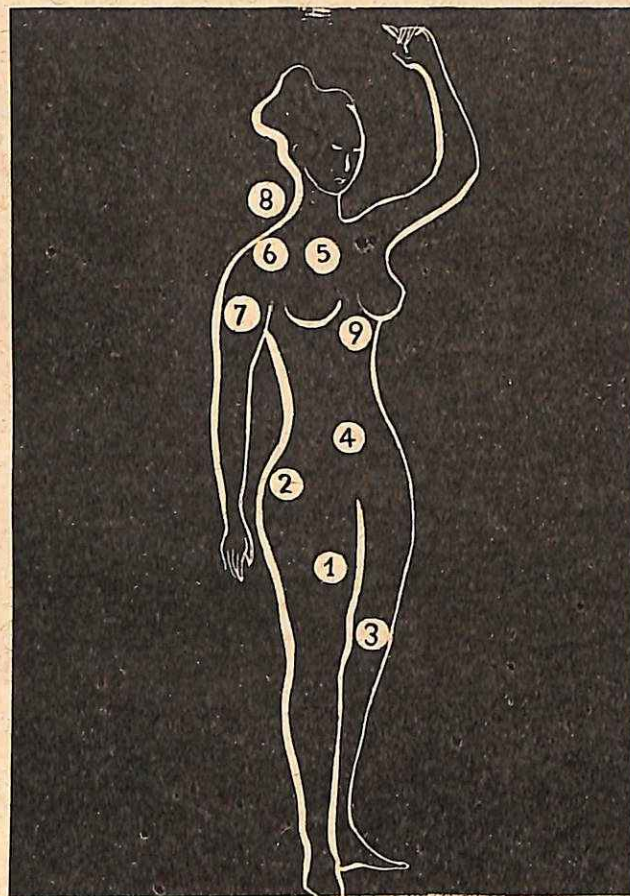
Αυτό οφείλεται στο ότι αγνοούν τη διαφορά που υπάρχει μεταξύ παχυσαρκίας και κυτταρίτιδας. Οι δυο αυτές λέξεις, παχυσαρκία και κυτταρίτις, δεν σημαίνουν το ίδιο πράγμα. Η κυτταρίτις π.χ. μπορεί να υπάρχει και σε γυναίκες ισχνές. Μια γυναίκα παχύσαρκη, εξ άλλου, μπορεί να μην πάσχει από κυτταρίτιδα.

Το μόνο κοινό ανάμεσα στην παχυσαρκία και την κυτταρίτιδα είναι πως κι' οι δυο κάνουν το σώμα της γυναίκας στον ίδιο βαθμό αντισθητικό.

Η παχυσαρκία συνίσταται στη συστένωση λίπους κάτω από το δέρμα και γύρω στα εσωτερικά όργανα. Δεν είναι εύκολο να υπολογίσουμε με ακρίβεια πόσο λίπος μπορεί να έχει το σώμα της γυναίκας, χωρίς να καταστρέφεται η αισθητική «γραμμή» του. Οι αισθητικοί μας λένε ότι δεν πρέπει να ξεπερνά τα 10-15% του ιδανικού βάρους του σώματος. Μια γυναίκα π.χ. που το ιδανικό βάρος του σώματός της είναι 50 κιλά, μπορεί να έχει ένα ζυγισμένο πάχος 5-7½ κιλών, να ζυγίζει, δηλαδή 55-57½ κιλά, χωρίς να επηρεασθεί η αισθητική γραμμή της. Πέραν απ' αυτό το όριο, που είναι το ανώτατο, αρχίζει η παχυσαρκία.

Γιατί παχαίνουμε; Ο μεγάλος ενοχος, σε πλείστες περιπτώσεις, είναι η πολυφαγία. Κι' εδώ επίσης υπάρχει μια παρανόηση. Λέμε για έναν άνθρωπο ότι τρώει πολύ, όχι όταν καταβροχθίζει μεγάλες ποσότητες τροφής, αλλά όταν η τροφή του είναι ανώτερη από τις πραγματικές ανάγ-

Έπ' άνω: Η κυτταρίτις συγκεντρώνεται κατά προτίμηση στα ακόλουθα σημεία: 1) Μηροί. 2) Περιφέρεια. 3) Εσωτερική επιφάνεια των γονάτων. 4) Γοφοί. 5) Περιοχή του στήθους μεταξύ των κλειθρών και του στήθους. 6) Ωμοπλάτες. 7) Μπράτσα. 8) Τράχηλος. 9) Κατώτερο μέρος του στήθους. Κάτω: Το μασάζ αποτελεί το απλούστερο και πρακτικότερο μέσον για την καταπολέμηση της κυτταρίτιδας. Τα βέλπη δείχνουν την κατεύθυνση που πρέπει να ακολουθούν τα χέρια.

κες του οργανισμού του. Από την άποψη αυτή, πολλές γυναίκες, μ' όλο που τρώνε λίγο, κάνουν κατάχρηση τροφής. Εκτός από την πολυφαγία, άλλες αιτίες που μπορούν να προκαλέσουν παχυσαρκία, είναι η καθιστική ζωή, ή έλλειψη μυϊκής κινήσεως και οι διαταραχές της ορμονικής λειτουργίας. Ορισμένες διαταραχές του νευρικού συστήματος μπορούν να προκαλέσουν επίσης το ίδιο αποτέλεσμα.

Η κυτταρίτις συνίσταται στην ύπουλη διείσδυση λίπους κάτω από το δέρμα. Το λίπος αυτό μεταβάλλεται με τον καιρό σε μία σκληρή και άκαμπτη μάζα.

Το χαρακτηριστικό γνώρισμα της κυτταρίτιδας είναι ότι κάνει το δέρμα άλλο να βουλιάζει κι' άλλο να διογκούται, όπως ένα στρώμα. (Στην παχυσαρκία, τουναντίον, το δέρμα διατηρεί την ελαστικότητα και την ελαστικότητα του, γιατί το λίπος είναι διασκορπισμένο κάτω απ' αυτό και σχηματίζει σαν ένα δεύτερο στρώμα).

Η κυτταρίτις συγκεντρώνεται κατά προτίμηση στο λαιμό, τον εξωτερικό επιφάνεια των μηρών, στην εσωτερική επιφάνεια των γονάτων, στα μπράτσα, στους γοφούς και στο λαιμό.

Η κυτταρίτις, όταν βρίσκεται σε προχωρημένο στάδιο, προκαλεί πόνο για το λόγο ότι οι λιπαρές διεισδύσεις εκκρίνουν ένα υγρό, που ερεθίζει τις άκρες των αισθητηρίων νευρών.

Οι γυναίκες έχουν το αποκλειστικό σκεδόν προνόμιο της κυτταρίτιδας.

Κι' εδώ επίσης οι διαταραχές της ορμονικής λειτουργίας (ιδίως των ωοθηκών) παίζουν μεγάλο ρόλο. Οι περισσότερες γυναίκες που πάσχουν από κυτταρίτιδα παρουσιάζουν διαταραχή της ωοθηκικής λειτουργίας.

Αλλά και οι άλλες αιτίες, που αναφέραμε παραπάνω προκειμένου για την παχυσαρκία, μπορούν να συντρέξουν κι' εδώ.

Η δημιουργία «γραμμής» προϋποθέτει, λοιπόν, δυο βασικά πράγματα:

1) Την εξαφάνιση του περιττού. Όπως είδαμε παραπάνω, αυτό το περιττό διαφέρει στην παχυσαρκία και την κυτταρίτιδα. Θα καταπολεμηθεί, λοιπόν, με διαφορετικό τρόπο στην κάθε περίπτωση.

2) Το ρεθασμό των αναλογιών. Αν έχετε π.χ. χοντρά πόδια, ή μέση της σφίκας θα σας έκανε γελοία. Αν έχετε φαρδείς ώμους, θ' αφήσετε κάποιον «αέρα» στη μέση σας και ταυτόχρονα δε θα προσπαθήσετε να λεπτήνετε σε υπερβολικό βαθμό τα πόδια σας κλπ.

Μην προσπαθήτε, λοιπόν, να επιτύχετε την «γραμμή». Εκείνο που πρέπει να επιδιώξετε με κάθε τρόπο είναι να αποχτήσετε τη «γραμμή» σας.

Σκληρά νύχια

Για να τα κάμψετε μαλακά, ζητήστε από το φαρμακοποιό σας να σας φτιάξει μία κρέμα με χοληστερίνη, που θα τη βάζετε στα νύχια σας κάθε βράδυ και θα τη βγάλετε το πρωί μ' ένα καλό σαπούνι-σμα.

Η χοληστερίνη κολλάει πάνω στο νύχι και το αναβλογώνει.

Πρέπει να ξέρετε, εξ άλλου, ότι τα διάφορα αλκαλικά προϊόντα, όπως η ποτάσσα, ή σόδα κλπ. σκληραίνουν τα νύχια.

Ρόδα, βενζίνη και τροχές

Στην παλαιά την εποχή και στα παλιά τα χρόνια, τα ρόδα ενωδιάζαν στην Πλάκα τα μπαλκόνια κι' οι πανταφόροι έλεγαν, για τις παλιές Πλακιώτισσες, τον στίχο τον πασιγύστο: «...ροδοστάμα τις πότισες!»

Οι χρόνοι, όμως, άλλαξαν! Κι' οι νέες δεσπούνες, καθόλου δε σκοτίζονται για κρύα και μυρσίνες, αχρείαστα τα βάζουνε τα γυώλια και τα ρόδα και νοιώθουνε σκιρτήματα μονάχα για τη... ρόδα! Τη ρόδα δνειρεύονται, τη ρόδα μακαρίζουν και θέλουν για... ροδοστάμα, βενζίνη να μυρίζουν!

Κάθε μία Ένα, δηλαδή, που λέγεται της μόδας, νομμάτι πάντα και ζυγνά με τον καμβό της ρόδας. Κι' αφού τη ρόδα έχει για μοναχικό σκοπό της στον... πήγασό του αφήνει γεία ο τωρινός ιπποτής, με μιάς εγκαταλείπων, και τον παλιόν... ιπποτιμόν, με μιάς εγκαταλείπων, λιμουζίνα καβάλλα... τριάντα πέντε... ιππων!

Σωστό μαγνητή, σήμερα, η ρόδα αποτελεί για πλείστα κοριτσάκια και πλάματ' αφελή, αυτή σαν άλλη μάγισσα τα θέλει ιδιαιτέρως και... Καζανόβας γίνεται, για χάρη της κι' ο γέρος... Του Δον Ζουάν κι' ο γέροντας την αίγλην άποικιά, διότι «χρόνια, σήμερα, η... ρόδα δεν κυττά, κι' αν είναι το αυτοκίνητο της ώρας μοντελάκι, ως πώ να είναι ο κάτοχος σωστό... σαβαράκι!»

Στην εποχή την τωρινή και στα... πεζά μας έτη, τα θηλυκά τα συγκινεί και το... «βόλάν» ελατί, η μάλλον έχουν γνώση τους κι' επιθυμία μόνη, να πιάσουν οπωσδήποτε στα χέρια τους τιμόνι. Έτσι, χωρίς υπερβολή και λόγια περιττά, το δίπλωμα της άποικιά και η «κουτίνα Μαρία» και τους διαβάτες απειλεί με πλήρη... άναπρη!

Αλλά μισ' στις αδέλφες αυτές τις σαρφερίνες, που κλαίς σε κάθε διάβα τους, διαβάτες και βιτρί (νέες) θα δής και κάποιαν Έσχη κι' ώραία δεσπούνη, που δεν απέχει απόλυτα απ' την άεζαμωσμένη! Μα μολονότι, φίλε μου, μια τέτοια υπερπόρτα τσαβιά για το σαρκίον σου, βλοσυρώς κι' δλοία, αντί να κοκκαλώσει, η να την... φασκελώσει, κυττάς την γοητεία της — με όλο σου το πάσο — και λές: «Πασά μου, πάτα με και... κόψε με ν' αγιάσω!»

Για να περιορίσουμε τα λόγια τα πολλά, στη ρόδα, πλέον στρέφονται της Ένας τα μυαλά και προκειμένου να σθεσθή η κάπως να μετριάσθ η αυτο της το μεράκι, δίνει το πών για ν' ανεβή και ο' έγα... σκουτεράκι!

Αλλά και το μοτοσαρό το ταπεινό της φτάνει, για ν' ανεμίση το φαρδύ «φουρώ» της στο μινταλί. Κι' οι γαβριαδάς, που συχνά, βλέπουν απρόβλεπτα ψαχνά πλησιάζοντα ναυαγάρον και μπαλίζοντε, και που «φουρώ» πλησιάζοντα ναυαγάρον και μπαλίζοντε, περιπαθώς παντάρουνε το: «Αστέ ν' ανεμίζοντε!»

Ευνοησάμενος
Ανα Τάλλα
Ο Συνταξιούχος Τ.

Ἡ Τζούνη καὶ ὁ ἄντρας τῆς Ντίκ μετὰ τὰ
δυὸ παῖδιά τους κατὰ τὸ ταξίδι τους στὴ
Γερμανία.

ΣΤΟΝ ΔΕΚΤΟ ΤΗΣ ΛΑΙΜΗΤΤΟΚΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η βασίλισσα κι' η Άδριανή επικοπέτονται την κόμπασα ντε Λαμύτ, που είναι απόγονος των παλαιών βασιλιάδων της Γαλλίας και που βρίσκεται σε πολύ μεγάλη φτώχεια. Η βασίλισσα της δίνει εκατό λουδοβίκια και της υποσχεθεί την υποστήριξη της. Φευγόντας, ξεκινάει στο σπίτι της ένα χρυσό κουτί που έχει στο εσωτερικό του μια εικόνα της μητέρας της Μαριέας-Θηρεσίας. Έκείνη την εποχή, γυρίζει από την Αμερική ο Φίλιππος ντε Ταβερνέ. Η βασίλισσα δείχνει μεγάλο ενδιαφέρον για τον αδελφό της Άδριανής και τον προσκαλεί να την συνοδεύσει στις παγοδρομίες.

Εμπρός!... Εμπρός! ξεφώνιζε κάθε τόσο η βασίλισσα, που είχε ξεχάσει πια τον κίνδυνο.

Σε λίγο, το έλκυθρο της βασίλισσας είχε πλησιάσει εκείνο που προπορεύονταν.

Ο Σαιν-Τζωρτζ, βλέποντας πως κινδύνευε να νικήσει απ' τον αντίπαλό του, δυνάμωσε την προσπάθειά του. Αλλά, στην τελευταία στροφή, το έλκυθρο της βασίλισσας πέρασε πλάι του κι' έφτασε πρώτο στο τέρμα.

Η βασίλισσα ήταν ενθουσιασμένη.

Μπράβο, αγαπητή μου ιππότα! φώναξε στον Ταβερνέ. Είσατε απάραμιλλος!

Ο Σαιν-Τζωρτζ, που έφτασε σε λίγο στο τέρμα, χαίρεται με μια βαθιά υπόκληση τη βασίλισσα και ξανάρχισε να τρέχει πάνω στην πίστα.

Θέλετε να τον ξεπεράσουμε και πάλι; ρώτησε ο Φίλιππος.

Αλλά βρίσκεται μπροστά μας περισσότερο από εκατό μέτρα, είπε η βασίλισσα.

Ετσι η νίκη μας θα είναι πιο μεγάλη, απάντησε ο Φίλιππος.

Εμπρός, ιππότα μου! φώναξε η Μαρία-Αντουανέτα.

Ο Φίλιππος, έπειτα από ένα σκληρό αγώνα, κέρδισε και το δεύτερο γύρο. Το έλκυθρο, κάτω από τα στίβαρά χέρια του, δεν έτρεχε. Πετούσε!

Η μεγαλειότης μας θέλει να ξανατρέξουμε στην πίστα; ρώτησε.

Οχι, απάντησε η βασίλισσα. Φοβάμαι ότι δε θα άνθεξω περισσότερο... Σταματήστε, για τ' όνομα του Θεού!

Ο Φίλιππος δώδησε άργα το έλκυθρο προς το μέρος όπου στέκονταν οι αὐλικοί. Οι δύο γυναίκες βγήκαν άμέσως έξω.

Όλοι έτρεξαν τότε να συγχαρούν τη βασίλισσα, σαν η νίκη να ήταν δική της.

Ο Φίλιππος επωφελήθηκε από την ευκαιρία για να τρέξει να χαιρετήσει τον πατέρα του, που στεκόταν λίγο πιο κάτω.

Τα δέκα χρόνια που είχαν μεσολαβήσει από τα δραματικά γεγονότα, που αφήγηθήκαμε ήταν αρκετά για να κάμουν τον πατέρα και το γιο να ξεχάσουν την παλιά έχθρα τους. Ρίχτηκαν με συγκίνησι ο ένας στην αγκαλιά του άλλου.

Είμαι πολύ ευτυχισμένος που σε ξαναβλέπω, Φίλιππε, είπε ο βαρώνος ντε Ταβερνέ.

Κι' εγώ, πατέρα μου, απάντησε ο νεός.

Γυρίζεις με τη φήμη ήρωος από την Αμερική, συνέχισε ο βαρώνος. Αυτό είναι πολύ καλό για ένα νέο που θέλει ν' άνοιξη το δρόμο του στη ζωή.

Και τώρα, αγαπητό μου παιδί, πρέπει να φύγεις—είπε ο βαρώνος, σπρώχνοντάς τον με το χέρι του.

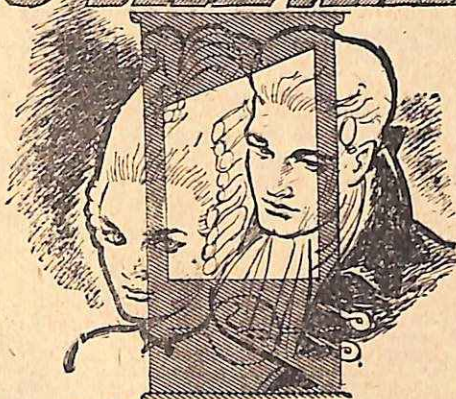
Αλλά που θέλετε να πάω; ρώτησε εκπληκτός ο Φίλιππος.

Η θέσι σου είναι κοντά στη βασίλισσα, απάντησε ο πατέρας του.

Προτιμώ να μείνω κοντά σας, πατέρα μου, είπε ο νεός.

Αλλ' η βασίλισσα που σε περιμένει; Περιμένει έμένα;

Και με μεγάλη ανυπομονησία μάλιστα.

— Πατέρα μου, κάνετε λάθος, απάντησε ψυχρά ο Φίλιππος.

Μπορείς να είσαι βέβαιος ότι δεν κάνω ποτέ λάθος σε παρόμοια ζητήματα, είπε ο πατέρας του. Είναι η τρίτη φορά που η βασίλισσα γυρίζει το κεφάλι της και κυττάζει προς τα δώ... Νά, πρόσεξε... Ξαναγυρίζει και τέταρτη φορά...

— Πατέρα μου, βλέπετε πολύ καλά, είπα με ειρωνικό τόνο ο νεός.

Ο βαρώνος κούνησε το κεφάλι του.

Πώς φαίνεται ότι γυρίζει από την Αμερική! είπε. Όταν έφυγες, δεν υπήρχε βασίλισσα, αλλά μόνο μία ελνομένη, η Ντυμπάρν. Γυρίζοντας τώρα, βρίσκεις μία βασίλισσα και σκέφτεσαι άμέσως πως πρέπει να τη σεβάσεις.

— Πώς, σείς, ένας παλιός ευπάτριδης, βρίσκετε παράξενο το σεβασμό μου για το βασιλικό θεσμό; ρώτησε ο Φίλιππος.

— Εγώ σου μιλάω για τη βασίλισσα κι' όχι για το βασιλικό θεσμό, απάντησε ο πατέρας του.

— Και βρίσκετε πως υπάρχει διαφορά ανάμεσα σ' αυτά τα δύο πράγματα;

— Βλέπω, ότι πέφτεις από τα σύννεφα, Φίλιππε.

— Κι' οι φίλοι της ήταν αυτοί που άναφάρτε;

— Κι' άλλοι ίσως... Πώς θέλεις να τους ξέρω όλους;... Μόνον ένας άνθρωπος που γυρίζει από την Αμερική, όπως εσύ, μπορεί ν' άνοιξη αυτά τα πράγματα.

— Συκοφαντίες!

— Όλα στα σου είπα είναι η αλήθεια γυνή... Νά γιατί σου φώναξα πρωύτε, ότι η βασίλισσα σε περιμένει, σε ζητάει, σε ποθεί!... Η βασίλισσα σ' αγαπάει, Φίλιππε... Θ' άφισς, λοιπόν, χωρίς απάντησι το αίσθημά της;

Ο βαρώνος ντε Ταβερνέ, έπειτα απ' αυτά τα λόγια, απομακρύνθηκε. Ήταν βέβαιος τώρα για το αποτέλεσμα τους.

Ο Φίλιππος στεκόταν πάντα στην ίδια θέσι. Είσε, ξαφνικά, τη βασίλισσα να διευρύνεται προς το μέρος του, μαζί με τους αὐλικούς, που την περιστοιχίζαν.

Ο δέκτωρ Μέσμερ

Ο Μέσμερ είχε κάμει την εμφάνισή του στη Γερμανία, διατυπώνοντας μία καινούργια θεωρία για τους πλανήτες. Υποστήριζε, λοιπόν, ότι τα ούρανια σώματα έπιδρούν στο νευρικό σύστημα των ζωντανών όντων με τη μεσολάβησι μιάς λεπτοτάτης ύλης που γεμίζει ολόκληρο το σύμπαν.

Η βάσι αυτής της θεωρίας δεν ήταν καινούργια, αφού σ' αυτήν στηριζόταν η γεωμήτη μυστήριο επιστήμη της αστρολογίας. Καινούργια ήταν η εξήγησι που έδινε ο Γερμανός επιστήμων σ' αυτή την επίδρασι.

Αλλ' η θεωρία αυτή του δόκτορος Μέσμερ δεν είχε μεγάλη απήχισι. Την έγκαισε τότε για μία άλλη, που την υποστήριζε με μεγάλο πάθος.

Την εποχή εκείνη, οι μαγνήτες κι' οι μυστηριώδεις ιδιότητές τους ήταν το θέμα της ημέρας. Ο Μέσμερ προχώρησε, λοιπόν, περισσότερο από όλους τους άλλους επιστήμονες και υποστήριζε, ότι οι μαγνήτες είχαν θεραπευτικές ιδιότητες. Ανακάτεψε κατόπιν τις δύο θεωρίες του και τις παρουσίασε με τρόπο, άν όχι πει-

— Διάβολε, και πολύ μεγάλη, μάλιστα! Τι είναι ο βασιλικός θεσμός; Ένα στέμμα, που δεν πρέπει κανείς να το άγγιξη. Τι είναι, όμως, η βασίλισσα; Μία γυναίκα... Έ, οίλε μου, το πράγμα διαφέρει. Μία γυναίκα μπορεί κανείς να την άγγιξη.

— Τι λέτε, πατέρα μου; φώναξε ο νεός.

— Ά, δε με πιστεύεις; είπε ο πατέρας του. Ρώτησε τότε, πρόσθεσε μ' ένα κυνικό χαμόγελο, τι γνώμη έχουν πάνω σ' αυτό το ζήτημα ο κόμης ντε Κουανύ, ο δούκας ντε Λωζεν και ο μαρκήσιος ντε Βωντρέϊγ.

— Πάψετε, πατέρα μου! φώναξε ο Φίλιππος. Άν ένας άλλος έλεγε αυτά τα λόγια, θα τον σκότωναν στη στιγμή. Επειδή, όμως, είσατε πατέρας μου, προτιμώ να σκροτώω μπροστά σας, παρά να σας άκούσω περισσότερο.

— Αφού είναι έτσι, τότε δε θα πώ τίποτα άλλο, απάντησε ο βαρώνος.

Κι' έκανε ν' απομακρυνθεί.

Αλλ' ο Φίλιππος τον σταμάτησε.

— Δε μπορεί να μιλήσεις σοβαρά, πατέρα μου, του είπε με φωνή πλημυρισμένη από άγωνία.

— Έχεις, λοιπόν, την ίδια πως άστειεύομαι; απάντησε ο βαρώνος. Στ' αλήθεια, είσαι πολύ άφελος.

— Μου μιλάς δε όπως θα μιλούσατε μπροστά στο Θεό;

— Και βέβαια.

— Σκεφθήτε πως τα βήματά σας σ'άς φέρνουν ολόένα και πιο κοντά στον Υπερότατο Κριτή...

— Δε συνθίζω να μιλάω για τα πράγματα που δεν τα ξέρω, είπα με αξιοπρέπεια ο βαρώνος ντε Ταβερνέ.

— Υποστηρίζετε, λοιπόν, ότι η βασίλισσα είχε φίλους;

— Βλέπω, ότι πέφτεις από τα σύννεφα, Φίλιππε.

— Κι' οι φίλοι της ήταν αυτοί που άναφάρτε;

— Κι' άλλοι ίσως... Πώς θέλεις να τους ξέρω όλους;... Μόνον ένας άνθρωπος που γυρίζει από την Αμερική, όπως εσύ, μπορεί ν' άνοιξη αυτά τα πράγματα.

— Συκοφαντίες!

— Όλα στα σου είπα είναι η αλήθεια γυνή... Νά γιατί σου φώναξα πρωύτε, ότι η βασίλισσα σε περιμένει, σε ζητάει, σε ποθεί!... Η βασίλισσα σ' αγαπάει, Φίλιππε... Θ' άφισς, λοιπόν, χωρίς απάντησι το αίσθημά της;

Ο βαρώνος ντε Ταβερνέ, έπειτα απ' αυτά τα λόγια, απομακρύνθηκε. Ήταν βέβαιος τώρα για το αποτέλεσμα τους.

Ο Φίλιππος στεκόταν πάντα στην ίδια θέσι. Είσε, ξαφνικά, τη βασίλισσα να διευρύνεται προς το μέρος του, μαζί με τους αὐλικούς, που την περιστοιχίζαν.

Ο δέκτωρ Μέσμερ

Ο Μέσμερ είχε κάμει την εμφάνισή του στη Γερμανία, διατυπώνοντας μία καινούργια θεωρία για τους πλανήτες. Υποστήριζε, λοιπόν, ότι τα ούρανια σώματα έπιδρούν στο νευρικό σύστημα των ζωντανών όντων με τη μεσολάβησι μιάς λεπτοτάτης ύλης που γεμίζει ολόκληρο το σύμπαν.

Η βάσι αυτής της θεωρίας δεν ήταν καινούργια, αφού σ' αυτήν στηριζόταν η γεωμήτη μυστήριο επιστήμη της αστρολογίας. Καινούργια ήταν η εξήγησι που έδινε ο Γερμανός επιστήμων σ' αυτή την επίδρασι.

Αλλ' η θεωρία αυτή του δόκτορος Μέσμερ δεν είχε μεγάλη απήχισι. Την έγκαισε τότε για μία άλλη, που την υποστήριζε με μεγάλο πάθος.

Την εποχή εκείνη, οι μαγνήτες κι' οι μυστηριώδεις ιδιότητές τους ήταν το θέμα της ημέρας. Ο Μέσμερ προχώρησε, λοιπόν, περισσότερο από όλους τους άλλους επιστήμονες και υποστήριζε, ότι οι μαγνήτες είχαν θεραπευτικές ιδιότητες. Ανακάτεψε κατόπιν τις δύο θεωρίες του και τις παρουσίασε με τρόπο, άν όχι πει-

στικό, τουλάχιστον εκπληκτικό. Έγινε τότε πολλός θερμός γύρω στ' όνομά του.

Αλλά, ξαφνικά, ένας έπιστήμων, εύρωπαϊκής φήμης, που βρισκόταν στη Βιέννη, ο Χάλ, κατηγορήσε τον Μέσμερ, ότι, την εποχή που τον είχε για βοηθό του, του έκλεψε τις μελέτες του σχετικά με τους μαγνήτες και τις ιδιότητές του.

Ο Μέσμερ έγκατέλειψε τότε και τους μαγνήτες κι' επείνεσε ένα άλλο είδος μαγνητισμού, που τον άνωμασε ζωικό. Αυτό το μαγνητισμό, που άλλωστε, δεν ήταν κάτι το καινούργιο, αφού τον ήσαν και τον χρησιμοποιούσαν τόσο οι Αιγύπτιοι, όσο κι' οι άραχοι Έλληνες, τον άποκάλεσε μεσημερισμό, θέλοντας ν' άποθανάτιση τ' όνομά του.

Την καινούργια θεωρία του ο Μέσμερ την υπέβαλε στην Ακαδημία τών Έπιστημών στο Πρίσι, στη Βασιλική Έταιρεία του Λονδίνου και στην Ακαδημία του Βερολίνου. Οι δύο πρώτες δεν τού άπάντησαν. Η τρίτη γοακήρήσε τις θεωρίες του άς έργο τραλλού.

Ο Μέσμερ, ώστόσο, δεν άπελπίστηκε. Έγκαταστάθηκε στο Πρίσι, πήρε από το γιάτρο Στόρκ και τον οφθαλμολόγο Βένζελ μία νέα δεκαετία χρόνων, που υπέφερε από ρευματισμούς και καταρράκτη κι' έπειτα από τρεις μήνες, την έκαμε καλά.

Αυτή η θεραπεία έκαμε μεγάλο θόρυβο και πολλοί από εκείνους που καταπολεμούσαν ως τότε με πάθος τις θεωρίες του, όπως ο γιάτρος Ντελόν, έγιναν θερμοί θιασώτες και όπαδοί του.

Η Ακαδημία τών Έπιστημών άναγκάστηκε τότε να επέμβη και, με μία άνακοίνωσι της, κατακραύωνσε τον Μέσμερ.

Αλλ' η Αύλη, αντίθετα, κηρύχτηκε υπέρ του Γερμανού επιστήμονος. Ο ύπουργός Μπρετρίγ του πρόσφερε, μάλιστα, ένα έσόβιο εισόδημα 20.000 λιβρών και μία πρόσθετη έπιχορήγησι 10.000 λιβρών για να εκπαιδεύση τρεις έπιστήμονες, που θα τού υποδεικνύονταν από την κυβέρνησι, στο πρακτικό μέρος τών θεωριών του, σε τρόπο ώστε η άνωθενότης να μπορέση να έπωφεληθή απ' αυτές.

Αλλ' ο Μέσμερ την έπαθε από το μαθητή του Ντελόν, στον όποιον είχε άποκαλύψει τα μυστικά του. Ο Ντελόν, λοιπόν, προδίδοντας το δάσκαλό του, άνοιξε ένα ιατρείο κι' άνοιξε να εφαρμόζη πρακτικά τις θεωρίες του Μέσμερ.

Ο Μέσμερ λίγο έλειψε να τραλληθή από το κακό του. Ευτυχώς, όμως, έμφανίστηκε ως σωτήρας του ένας από τους άσθενείς του, που τον είχε κάμει καλά με τη μέθοδό του. Ο Μπεργκάς — αυτό ήταν το όνομά του — ίδρυσε μία μετοχική έταιρεία, με κεφάλαιο 340.000 λιβρών, που σκοπός της θα ήταν η πρακτική έκμετάλλευσι τών θεωριών του Μέσμερ.

Ο Μέσμερ έγκαταστάθηκε τότε σ' ένα μεγάλο σπίτι, στην πλατεία Βαντόμ, κι' άνοιξε την πόρτα του στο πλήθος τών άσθενών, που περίμεναν να γιάτρευτούν με τη μέθοδό του.

Όπως είδαμε, ο Λουδοβίκος Ιδός είχε δώσει την άδεια στη βασίλισσα να έπισκεφθή το Γερμανό έπιστήμονα.

Αλλά και μία άλλη γυναίκα πήρε έπίσης ένα βόαδύ το δόσος του σπιτιού του Μέσμερ.

Η γυναίκα αυτή ήταν η κόμπασα ντε Λαμύτ. Αλλά τελείως διαφορετική από ό,τι την γνώρισαν οι άναγνώστες μας στον πέμπτο όροφο τού σπιτιού της όδου Άγιου Κλαυδίου.

Η κόμπασα ντε Λαμύτ, όπως είδαμε, είχε πάρει εκατό νομίσματα λουδοβίκια από τη βασίλισσα. Μ' αυτά, είχε νοικιάσει τον τρίτο όροφο τού σπιτιού της όδου Άγιου Κλαυδίου — ο πέμπτος βρισκόταν πολύ ψηλά — και τον είχε έπιπλώσει με πολυτέλεια και γούστο. (Τα έπιπλά τα είχε πάρει με ένοίκιο, αλλ' αυτό ήταν άλλο ζήτημα).

Η Ίωάννα είχε κάμει έπίσης μία σημαντική κατάκτησι.

Μεταξύ εκείνων στούς όποιους είχε άπευθυνθή, ζητώντας την υποστήριξή τους, ήταν και ο καρδινάλιος πρίγκηψ ντε Ροάν.

Ο Ροάν, λοιπόν, περισσότερο από περιέργεια πααά από ενδιαφέρον, άποφάσισε κάποτε να την έπισκεφθή. Η Ίωάννα ήταν νέα και πολύ όμορφη. Κι' ο πρίγκηψ-καρδινάλιος, από τ' άλλο μέρος, είχε πιο-

λύ εύαίσθητη καρδιά. Έτσι, τα πράγματα έγιναν μόνα τους.

Για την στιγμή, λοιπόν, η Ίωάννα έπλεε σε πελάγη πλούτου, άν όχι ευτυχίας. Αλλά γιατί τότε πήγε, εκείνο το βόαδύ, να έπισκεφθή το δόκτορα Μέσμερ;

Η εξήγησι είναι άπλη. Ο Μέσμερ δεν είχε μόνο τη φήμη θεραπευτού, αλλά και μάγου. Μήπως δεν είχε βοηθό το παιδί της κυρίας ντε Ντουαά, που είχε γαθή από τα γέλια της τροφού της; Μήπως δεν είχε άνακαλύψει το σκυλάκι της κυρίας ντε Σαντονέ, που είχε παραπλανηθή μέσα στο δάσος τού Μονσώ; Μήπως δεν είχε οδηγεί το μαρκήσιο ντε Βωντρέϊγ που έπρεπε να ζητήσει μία άδυσανγκόλλητη χτένια για τα μαλλιά, που είχε πέσει από την τάπητή του;

Η Ίωάννα ντε Λαμύτ ήθελε, λοιπόν, να μάθη ποιά ήταν η ιδιοκτισία τού χρυσού κουτιού με τις σκοκατές που είχε βοηθό στο σπίτι της. Ο πρίγκηψ ντε Ροάν, στον όποιον το είχε δείξει, της είπα πη, ότι η εικόνα που βρισκόταν στο δεύτερο πάτο του ήταν της Μαριέας-Θηρεσίας, μπέρας της Μαριέας-Αντουανέτας. Μήπως, λοιπόν, η έπισκέπτριά της, που της είχε άφισι τα εκατό λουδοβίκια, ήταν η βασίλισσα; Αυτό σίγουρα μόνο ο δόκτωρ Μέσμερ θα μπορούσε να της το πη.

Η σκέψι αυτή την είχε φέρε στο σπίτι της πλατείας Βαντόμ.

Αλλ' άς προχωρήσουμε μαζί της στο έσωτερικό αυτού τού σπιτιού.

Έπειτα από δύο ή τρεις προθαλάμους και άλλους τόσους διαδρόμους, έμπαινε κανείς σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, που βρισκόταν στο βάθος τού ισόγειου. Τα παράθυρά του ήταν κατάκλειστα και προστατευόνταν από βαρείες κουρτίες, έτσι που κανένα φως δεν έμπαινε απ' έξω. Αλλά κι' οι θερμίδες τού δρόμου δεν έφταναν έπίσης σ' αυτό.

Ταβάνι, έριχνε ένα άμυδρο φως μέσα στο δωμάτιο.

Ενα πολύφωτο, που κρεμόταν από το μεγάλο αυτό δωμάτιο.

Κάτω από το πολύφωτο #δλεπε κανείς ένα μεγάλο μετάλλιο κόβη μ' ένα σέπασμα έπίσης μετάλλιο. Ο κόδος αυτός ήταν γεμάτος με νερό, μέσα στο όπιο βρισκόταν θειούχα και άλλα στοιχεία. Το σέπασμά του είχε ένα μεγάλο σιδερένιο κρόκο, από τον όποιον κρεμόταν ένα μετάλλιο σχοινί. Αλλά σχοινιά, μετάλλια έπίσης, ξεκινούσαν από τα έξωτερικά τοιχώματα τού κόδου.

Κάμποσοι άνθρωποι, άνδρες και γυναίκες, κάθονταν σε άναπαυτικά καθίσματα γύρω στόν κόδο.

Όταν συμπληρώθηκε ο άπαραίτητος αριθμός, ένας ύπναιος πήρε το σχοινί που κρεμόταν από τ' σέπασμα κι' άρχισε να το τυλίγει διαδορικά γύρω στα άρωστα μέλη εκείνων που βρισκόταν γύρω στόν κόδο. Τους συνιστούσε τούτόχρονα ν' άκουμπούν ο ένας πάνω στον άλλο, είτε με τους άγκνες, είτε με τους ώμους, είτε με τα πόδια.

Έπειτα από λίγο, άκούστηκε μία γλυκειά μουσική, που κανείς δε θα μπορούσε να πη από πού έρχόταν.

Πολλοί από κείνους που κάθονταν γύρω στόν κόδο, έχαναν σιγά-σιγά τη συνάισθησι τού τόπου και τού χρόνου και βυθίζονταν σ' ένα είδος ληθάργου, ενώ άλλοι κυριεύονταν από σπασμωδικές κινήσεις και κινούσαν τα χέρια και τα πόδια τους σαν δαιμονισμένοι.

Μπήκε κατόπιν ο Μέσμερ κι' άρχισε να έγγίχη έναν-έναν μ' ένα μετάλλιο ραβδάκι που κρατούσε στα χέρια του. Αυτό το άγγιγμα φαίνεται πως είχε μυστηριώδη έπίδρασι, γιατί όλοι βυθίζονταν άμέσως σε καταληπτική κρίσι.

Ο Μέσμερ χτύπησε κατόπιν ένα κουδούνι. Μία στρατιά από υπηρέτες με λιβρέες ώρμησαν τότε μέσα στην αίθουσα, σήκωσαν τους πελάτες και τους μετέφεραν στο διπλανό δωμάτιο, όπου τους έάπλωσαν πάνω σε μικρά κρεβάτια. Πολλοί απ' αυτούς, συνέρχονταν έπειτα από μερικά λεπτά κι' έφευγαν ενθουσιασμένοι, για να ξαναγυρίσουν την άλλη μέρα.

Η Ίωάννα ντε Λαμύτ είχε σταθή σε μία γωνία κι' από κει παρακολουπούσε το περίεργο θέαμα. Μία μάσκα από μαύρο σατέν, που φορούσε στο πρόσωπο, την προστάτευε από τα άδίσκοτα βλέμματα.

Αλλά, ξαφνικά, ανατρίχισε. Άναιστα στις γυναίκες που βρισκόταν γύρω στόν μετάλλιο κόδο με τις μαγικές ιδιότητες, είχε άναγνώρισε τη μεγαλύτερη από τις δύο μυστηριώδεις έπισημοτητές της.

— Σίγουρα αυτή είναι! ψιθύρισε.

Η γυναίκα αυτή, που είχε ώρασι πρόσωπο και ολόενα μαλλιά, έβλεπε την έντύπωσι πως είχε ύποστη περισσότερο από κάθε άλλον πελάτη την έπίδρασι τών μυστηριωδών ρευμάτων που διοχετεύονταν από τόν κόδο. Το πλουσιό στήθος της άνεβοκατέβαινε με όρη και τα χέρια και τα πόδια της δε σταματούσαν ούτε στιγμή.

Η Ίωάννα ντε Λαμύτ δεν άφνε καθόλου από τα μάτια της αυτή τη γυναίκα. Την παρακολούθησε έπίσης κι' όταν οι ύπναιες τού γιάτρο Μέσμερ τη μετέφεραν στο διπλανό δωμάτιο και στάθηκε

ΝΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

Νέο κόμα καύσωνος έπληξε πρό ήμερών την Κολωνία, όπου η θερμοκρασία έφτασε τους 38 βαθμούς, μία θερμοκρασία ρεκόρ για την περιοχή αυτή της Γερμανίας. Αυτό θα σας κάνει να δικαιολογήστε τη χαρά των παιδιών της πόλεως, τα όποια παίρνουν ένα βροσερό ντους κοντά στο αὐτοκίνητο που καταφάρχει τούς δρόμους. Μάλιστα άρχισε έξάπ, ο δήμαρχος έδωσε ένοχλή στους άδηγους τών αὐτοκινήτων αυτών να σταθώ μεούν σε διάφορες συνοικίες της πόλεως και να βάζουν το βροσερό νερό τους στη διάθεσι τών νεαρών δημοτών.

κοντά στην πόρτα για να τη βλέπει καλύτερα.

— Άκουσε, ξαφνικά, έναν άνθρωπο με ψηλά ανάστημα και φαρδιούς ώμους, να λέει:

— Αυτή είναι!... Και βέβαια αυτή είναι!

— Η κόμηση ντε Λαυότ προνώρησε προς το μέρος του για να τον παρακαλέσει να της πηγαίνει ήταν αυτή η γυναίκα. Άλλα δε χρειάστηκε να του κάνει καμιά ερώτηση, γιατί ο άνθρωπος αυτός ξαναείπε:

— Άλλά, κυττάξετε, κυρίες μου και κύριοι, η γυναίκα αυτή είναι η Βασίλισσα!

— Η Βασίλισσα! ακούστηκαν ολόγυρα πολλές φωνές.

— Η Βασίλισσα στο σπίτι του Μέσμερ!

— Και σε ποιά κατάσταση! Τό ντε άρχισε να κυκλοφορεί από στόμα σε στόμα.

Κι' άλλοι πελάτες έμπαιναν τώρα μέσα στην αίθουσα. Άνάμεσα σ' αυτούς, βρίσκονταν δυο γυναίκες, που οι αδέλφους κινήσεις τους έδειχναν πως πρώτη φορά έρχονταν σ' αυτό το μέρος. Προχωρούσαν πάτε δεξιά, πάτε αριστερά, χωρίς να ξέρουν πού έπρεπε να διευθύνουν τα βήματά τους.

— Η Ίωάννα ντε Λαυότ τις είδε. Κι' άμέσως μια ζωρή έκπληξη ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της. Είχε νομίζει πρωτίτερα πως αναγνώρισε τη μυστηριώδη επισκέπτριά της στη γυναίκα που ο άγνωστος είχε αποκαλέσει Βασίλισσα. Άλλά τώρα έβλεπε πως είχε κάνει λάθος. Η ομοιότητα ήταν, βέβαια, καταπληκτική. Η γυναίκα, όμως, που την είχε επισκεφτεί στο σπίτι της, δεν ήταν αυτή που βρίσκονταν σε καταπληκτική κατάσταση μέσα στη γειτονική αίθουσα, άλλά η άλλη, αυτή που προχωρούσε δεξιά μαζί με τη φίλη ή την ακόλουθό της. Αυτή σίγουρα θα ήταν η πραγματική Βασίλισσα. Η άλλη, εκείνη που βρίσκονταν σε λήθαργο, ήταν μόνο ο σκώας της.

— Όλες αυτές οι σκέψεις πέρασαν σαν άστραπη μέσα από το μυαλό της Ίωάννας. Χωρίς να χάσει καιρό, προνώρησε προς το μέρος της καινούργιας επισκέπτριάς και, βγάζοντας τη μάσκα από το πρόσωπό της, τη ρώτησε:

— Με αναγνωρίζετε, κυρία;

— Η καινούργια επισκέπτρια σταμάτησε σαστισμένη.

— Όχι, κυρία, άπάντησε, προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της.

— Θα υποδοθήσω τη μνήμη σας, είπε η Ίωάννα.

Και ταυτόχρονα έβγαλε από το κοσμάκι της το μεταλλικό κουτάκι.

— Ξεχάσατε αυτό το κουτί στο σπίτι μου, πρόσθεσε.

— Έστρω. Άλλά δεν καταλαβαίνω το παράξενο ύφος σας... Φαίνεται πολύ ταραγμένη.

— Η ταραχή μου όφείλεται στο έν-

διαφέρον μου για σας, είπε ψιθυριστά η Ίωάννα. Η μεγαλειότης σας διατρέχει ένα μεγάλο κίνδυνο εδώ.

— Ξεληνθήτε.

— Βάλτε πρώτα αυτή τη μάσκα στο πρόσωπό σας, παρακάλεσε η Ίωάννα.

— Η συνομιλήτρια της δίστασε.

— Κάμετέ μου αυτή τη χάρι, ξαναείπε η Ίωάννα. Δεν πρέπει να γάνωμε ούτε στιγμή.

— Κάμετε αυτό που σας λέει, συμβούλευσε τη Βασίλισσα η συνοδός της, που δεν ήταν άλλη από την πριγκίπισσα ντε Λαυπάλ.

— Η Μαρία-Άντουανέττα έβαλε μηχανικά τη μάσκα στο πρόσωπό της.

— Και τώρα έλατε, είπε η Ίωάννα.

— Έπιασε τη Βασίλισσα από το χέρι και την τράβηξε προς την έξοδο. Βγήκαν από το σπίτι, ακολουθούμενες από την πριγκίπισσα ντε Λαυπάλ.

— Η Βασίλισσα σταμάτησε λαχανιασμένη έπειτα από καμιά δεκαριά μέτρα.

— Πού με πηγαίνετε; ρώτησε.

— Πουθενά. Θέλω να πάω να σας βγάλω απ' αυτό το σπίτι... Μήπως αναγνώρισε κανείς τη μεγαλειότητά σας;

— Δεν το φαντάζομαι... Άλλά, ξεληνθήστε μου, σας παρακαλώ, τί συμβαίνει;

— Η μεγαλειότης σας άς περιοριστή για τη στιγμή στη διαβεβαίωση της πιστής δούλης της, ότι διατρέχει έναν πολύ μεγάλο κίνδυνο, άπάντησε η Ίωάννα.

— Άλλά ποιός είναι αυτός ο κίνδυνος; ρώτησε η Βασίλισσα.

— Θα τα ξεληνώ θα στη μεγαλειότητά σας, όδον θα εύρεστηθήτε να με δεχτήτε, είπε η Ίωάννα. Κι' άλλωστε, η μεγαλειότης σας δεν πρέπει να μείνη περισσότερο εδώ... Διατρέχετε τον κίνδυνο ν' αναγνωριστήτε.

— Η πριγκίπισσα ντε Λαυπάλ ένωσε τις παροκλήσεις της μ' εκείνες της κουήσης ντε Λαυότ.

— Έστω, είπε η Βασίλισσα. Άς φύγωμε.

— Γύρισε κατόπιν στην Ίωάννα.

— Ζητήσατε να με δάτε; τη ρώτησε.

— Ναί, μεγαλειότητά, για να μπορέσω να σας ξεληνώ τη δύσκολη συμπεριφορά μου, άπάντησε η κόμηση ντε Λαυότ.

— Φέρετε μου τότε αυτό το κουτί και ζητήστε το θυρωρό Λωράν, είπε η Βασίλισσα. Θα του έγω δώσει τις οδηγίες μου.

— Απομακρύνθηκε κατόπιν, μαζί με την πριγκίπισσα ντε Λαυπάλ.

— Λίγο πιο κάτω περίμενε ένα άμάξι, που το άδηγούσε ο πιστός Γερμανός Βέμπερ.

— Ξαναγυρίζω στις Βερσαλλίες, είπε η Μαρία-Άντουανέττα, παίνοντας μέσα σ' αυτό.

— Η πριγκίπισσα ντε Λαυπάλ κάθισε πλάι της. Το άμάξι ξεκίνησε άμέσως.

— Η κόμηση ντε Λαυότ είχε σταθεί στη μέση του δρόμου.

— Η τύχη με έευτηρήτησε με το παρπάμ και νομίζω πως φέοθηκα όπως έ-

πρεπε, ψιθύρισε. Όσο για το τί θα πάω, όμως, ή το τί θα κάνω κατόπιν, χρειάζεται μεγάλη σκέψη.

— Ο δημοσιογράφος

Στο διάστημα αυτό, ο άνθρωπος που είχε υποδείξει στους παριστανένους τη δθεν Βασίλισσα, χτύπησε στον ώμο ένα νέο, που φαινόταν βυθισμένος σε σκέψεις.

— Είδατε; του είπε. Τί ύπεροχο θέμα για σας, που είσατε δημοσιογράφος!

— Χμ! έκανε ο άλλος, σηκώνοντας το κεφάλι του. Πέστε καλύτερα, ότι προσπαθώ να είμαι δημοσιογράφος. Σε μια χώρα, όπου δεν υπάρχει έλευθερία, ή δημοσιογραφία είναι πολύ άχρηστο έπάγγελμα.

— Η έλευθερία που περβείτε χρειάζεται άγώνες, είπε ο συνομιλήτης του. Κουρασθήκατε, λοιπόν, από τόσο νέος;

— Δεν κουράζομαι ποτέ όταν πρόκειται ν' αγωνισθώ εναντίον των τυράννων, άπάντησε ο δημοσιογράφος.

— Άλλά τότε τί περιμένετε;... Το άποψινό θέμα σας δίνει την ευκαιρία ν' αρχίσετε έναν καινούργιο άγώνα.

— Πιστεύετε, λοιπόν, ότι αυτή η γυναίκα είναι η Βασίλισσα;

— Άν το πιστεύω;... Κάτι περισσότερο, φίλε μου. Το ξέρω!... Για σκεφθήτε, ποιά έντιμωσι θα έκανε ένα άρσος με τον τίτλο: Η Βασίλισσα σε κατάσταση καταληψίας στο σπίτι ενός τσαρλατάνου!...

— Το άσθρο αυτό θα ξεσφάλιζε ταυτόχρονα στο συντάκτη του ισόβιο παραμυθιού στη Βασίλισσα.

— Ά, όσο γι' αυτό, όχι, είπε ο άγνωστος. Γιατί θα μπορούσατε να παρουσιάσετε τα όνόματα άναπόδα. Νά, π. χ. «Οι κρίσεις της Βασίλισσας Άττεναούτινα στο σπίτι του φακίρη Ρευμού».

— Υπέροχο! είπε ο δημοσιογράφος.

— Ριχτήτε, λοιπόν, στη δουλειά και χρησιμοποιήστε την καλύτερη πένα σας.

— Μου δώσατε μια πρώτης τάξεως ιδέα και θα σας είμαι εύγνώμων σ' όλη μου τη ζωή, έστω κι' αν πρόκειται να την περάσω στη Βασίλισσα, συνέχισε μ' ένθουσιασμό ο δημοσιογράφος. Έχετε την καλοσύνη να μου πείτε τί όμα σας, για να σας στείλω μερικά αντίτυπα:

— Σε πόσα αντίτυπα βγάζετε συνήθως την έφημερίδα σας; ρώτησε ο άγνωστος, που άπόφυγε ν' άπαντήσει στην έρώτησή του συνομιλήτού του.

— Σε δυο χιλιάδες.

— Άν σας δώσω έκαστο λουδοβίκεα, θα μπορούσατε να τυπώσετε έξη χιλιάδες;

— Άλλά, κύριε...

— Τα χίλια απ' αυτά, θα τα αγοράσω έγω και θα σας πληρώσω δυο λίβρες για το καθένα, άσκει να είναι έτοιμα σε όχτώ ήμερες.

— Θα έροαστώ νύχτα και ήμέρα, κύριε.

— Θέλω επίσης το άσθρο σας να είναι πολύ διασκεδαστικό, ώστε όλοι οι Παρισίνοι, διαβάζοντάς τα, να δακρύσουν από τα πολλά γέλια.

— Καταλαβαίνω, είπε ο δημοσιογράφος. Όλοι οι άλλοι θα δακρύσουν από τα πολλά γέλια... Μια γυναίκα, όμως, θα κλάψει και τα δάκρυά της θα είναι από αίμα. Αυτό δεν είναι εκείνο που επιθυμείτε;

— Άκριβώς, άπάντησε ο άγνωστος. Το φύλλο θα φανή, φυσικά, ότι έρχεται από το Λονδίνο.

— Όπως πάντα... Άλλά, κύριε, δε μου είπατε το όνομά σας...

— Θα το μάθετε όταν θα έρθω ν' αγοράσω τα χίλια αντίτυπα.

— Έβγαλε ταυτόχρονα ένα μασουράκι με πενήντα διπλά λουδοβίκεα και του το έδωσε.

— Ο δημοσιογράφος έφυγε ένθουσιασμένος.

— Ο άγνωστος προχώρησε τότε προς τη δεύτερη αίθουσα. Η γυναίκα που έμοιαζε με τη Βασίλισσα, είχε β. θιστή τώρα σε λήθαργο, πράγμα που δεν την έμπο- διζε να κοιμή κάπου-κάπου σπασμωδικά τα πόδια της. Μια νοσκόμος που στεκόταν πλάι της, της κατέβαζε κάθε τόσο τα ρούχα, που οι κινήσεις της έκαναν ν' άνασπώνονται περισσότερο από ό,τι έ-

πρεπε.

— Ο άγνωστος κύτταξε κάμποσες στιγμές τη γυναίκα αυτή με τα λεπτά χαρακτηριστικά και την περιπαθή έκφραση.

— Η ομοιότητα είναι καταπληκτική, ψιθύρισε. Ο Θεός που έκανε αυτή την ομοιότητα είχε το σκοπό του, που δε μπορεί να ήταν άλλος από την άνεκκλήτη καταδίκη της Βασίλισσας.

— Έπειτα από λίγο, η νεαρή γυναίκα άνοιξε τα μάτια της κι' άνασπώθηκε. Βλέποντας σε ποιά κατάσταση βρίσκονταν τα ρούχα της, κοκκίνισε και προσπάθησε με μερικές βιαστικές κινήσεις να τακτοποιήσει την τουαλέττα της.

— Στο μεταξύ, ο Μέσμερ είχε πλησιάσει και της έκανε μερικές έρωτήσεις, στις όποιες αυτή άπάντησε με προθυμία.

— Με μερικές άκομη συνειδήσεις, θα γίνετε τελείως καλά, της ειπε ο Γερμανός γιατρός.

— Η άγνωστη σηκώθηκε και διέσχισε τις αίθουσες κάτω από τα έκπληκτα ή είρωνικά βλέμματα του πλήθους, που συνωστιζόταν σ' αυτές. Μερικοί ψίθυροι άκουστικαν στο πέρασμά της. Άλλά δε φάνηκε πως έδωσε προσοχή.

— Κοντά στην πόρτα του πρώτου δωματίου, στέκονταν τέσσερες ή πέντε άνθρωποι. Άνάμεσα τους βρίσκονταν και ο άγνωστος που τον είδαμε να κουβεντιάζει με το δημοσιογράφο. Οι άνθρωποι αυτοί, στο πέρασμά της, λύγισαν τα κομμά τους και ύποκλήθηκαν με μεγάλο σεβασμό.

— Η άγνωστη δεν έδειξε ούτε έκπληξη, ούτε ταραχή γι' αυτή την έκδηλωση.

— Όταν βγήκε στο δρόμο, ένας λακές με λιβρέα παρουσιάστηκε μπροστά της.

— Κυρία, της είπε, κάνοντας μια βαθιά ύπόκλιση, το άμάξι σας περιμένει.

— Πραγματικά, ένα πολυτελές άμάξι στεκόταν στην άκρη του πεζοδρομίου.

— Άλλά δεν έχω άμάξι, είπε η άγνωστη.

— Άγνωστος. Το ντύσιμο του έδειχνε τον άριστοκράτη.

— Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν άλλος από εκείνον που είχε κάνει όλους, πριν από λίγη ώρα, να τη νομίζουν για τη Βασίλισσα και που είχε δώσει τα πενήντα διπλά λουδοβίκεα στο νεαρό δημοσιογράφο.

— Η οικοδέσποινα άνοιξε την πόρτα και μπήκε στο σαλόνι.

— Ο άγνωστος σηκώθηκε τότε κι' έκανε μια έλαφρή ύπόκλιση. Έπειτα, ξανακάθισε στη θέση του.

— Ποιός είσατε και τί με θέλετε, κύριε; ρώτησε η οικοδέσποινα.

— Είσατε η δεσποινίς Όλίβα; είπε ο επισκέπτης.

— Ναί...

— Κρίμα! συνέχισε ο άγνωστος. Είσατε τόσο νέα και τόσο χαριτωμένη, που δυσκολεύεται κανείς να πιστέψη πως έχετε τόσο πολλά νεύρα... Ευτυχώς, όμως, ο σκώος Μέσμερ θα σας κάνει καλά.

— Έρχομαι από το σπίτι του, κύριε, άπάντησε η Όλίβα.

— Κι' επιθυμείτε, βέβαια, να μάθετε ποιός είμαι, δεν είν' έτσι;

— Τό μαντέψατε.

— Κάμετέ μου τη χάρι να καθήσετε πρώτα... Έτσι, θα κουβεντιάσωμε καλύτερα.

— Έχετε πολύ περίεργους τόπους, κύριε, άπάντησε η Όλίβα, ενώ καθόταν σε μια πολυθρόνα.

— Ο επισκέπτης χαμόγελασε.

— Σας είδα ποιν από λίγη ώρα στο σπίτι του δόκτορος Μέσμερ, είπε. Και σας βρήκα όπως σας επιθυμούσα.

— Κύριε!

— Μην περιάζεσθε, δεσποινίς. Η πρόθεσή μου δεν είναι να σας κάνω μια έρωτική έξομολόγησι... Ξέρω, βέβαια, ότι είσατε συντησιμένη ν' άκούτε πως είσατε πολύ όμορφη. Εκείνοι που σας το λένε, έχουν μεγάλο δίκιο... Έγώ, όμως,

— Και βέβαια.

— Τί θα λέγατε αν σας έδινα είκοσι πέντε λουδοβίκεα το μήνα;

— Κύριε!

— Άγαπητή μου δεσποινίς Όλίβα, να που αρχίζετε και πάλι ν' άυσιβάλλετε αν οι προσέσεις μου είναι ειλικρινείς... Είχαμε συμφωνήσει, ώστόσο, πως δε θα θυμώνατε... Σας μίλησα για είκοσιπέντε λουδοβίκεα, που θα μπορούσα να τα κάνω πενήντα.

— Προτιμώ τα πενήντα από τα είκοσιπέντε, άπάντησε η Όλίβα. Άλλ' εκείνο που μου άρέσει περισσότερο, είναι να διαλέγω έγω τους φίλους μου.

— Διάβολε! είπε ο επισκέπτης. Πόσες φορές, λοιπόν, πρέπει να σας πώ, ότι δε θέλω να γίνω φίλος σας;

— Τί ζητάτε τότε από μένα για να μου δώσετε τα πενήντα λουδοβίκεα;

— Είπαμε πενήντα; ρώτησε ο επισκέπτης μ' ένα είρωνικό χαμόγελο.

— Έτσι νομίζω...

— Έστω, πενήντα. Νά, λοιπόν, τί ζητάω από σας... Θα με δεχόσαστε στο σπίτι σας όσο καλύτερα μπορείτε, θα με περιμένετε στα μέρη που θα σας λέω κι' όταν σας το ζητάω, θα στηρίζαστε στο μπράτσο μου.

— Άλλά, κύριε, έχω ένα φίλο...

— Θέλετε να πείτε, ότι έχετε έναν έπίσημο φίλο, που ζή εις βάρος σας, από τα χρήματα που σας δίνουν οι άλλοι... οι άνεπίσημοι φίλοι σας;

— Κύριε!

— Μάθετε, λοιπόν, ότι ο έπίσημος φίλος σας δε μ' ενδιαφέρει. Κι' άλλωστε, μπορείτε να τον διώξετε.

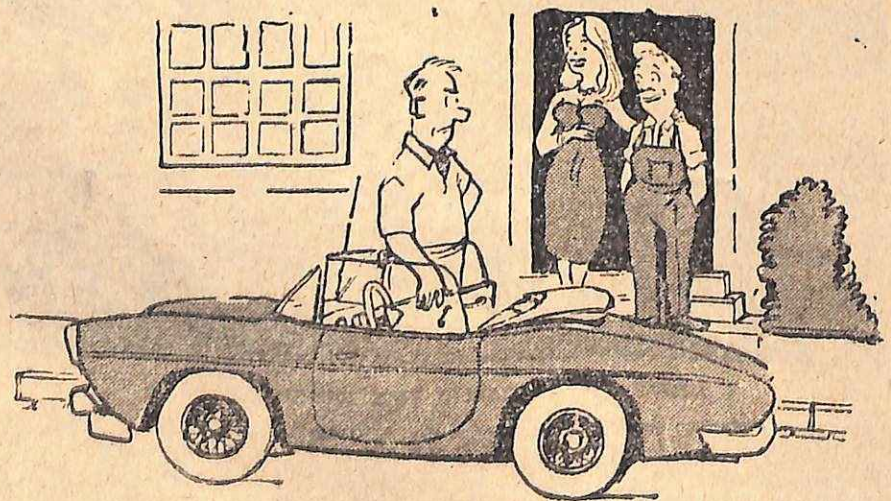
— Ό, νομίζετε πως είναι τόσο εύκολο να διώξη κανείς τον Μπωσιό;

— Θέλετε να σας βοηθήσω;

— Ό, όχι... Τον αγαπώ...

— Νομίζω, ότι τα παραλέτε!

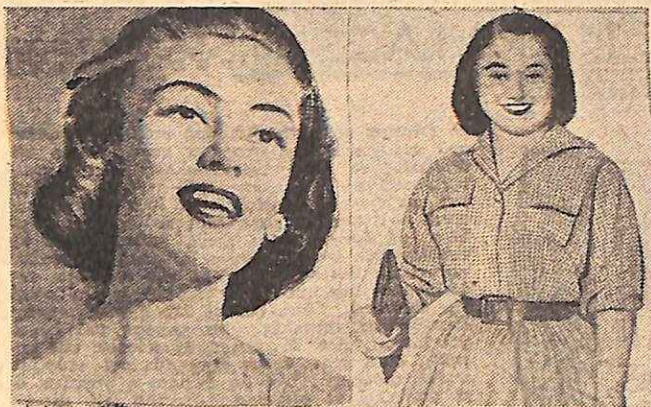
— Τον αγαπώ...

— Θάρρη μαζί κι' ο άδελφούλης μου που είναι μηχανικός, για τη βλάβη που έχετε υπ' όψιν σας να πάθουμε!

ΜΗ ΖΗΛΕΥΕΤΕ ΤΑ ΜΑΝΕΚΕΝ,
τὰ μοντέλα καὶ τὶς χορεύτριες

Στὴν σκέψι τῶν περισσοτέρων γυναικῶν τὸ ἐπὶ ἀγγελμα τοῦ μοντέλου ἢ μαννεκέν εἶναι σχεδόν, ὅ,τι καλλύτερο μπορεῖ νὰ ζητήσῃ μιὰ γυναῖκα.

— Μὴ ζηλεύετε τὰ μοντέλα! λένε.

— Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ
μανικεὲν εἶναι πολὺ ἀχάρι-
στο, εἶπε. Εἶναι τόσο ἀνα-
ξιοπρεπὲς νὰ παριστάνης
τὴν κούκλα γιὰ τὸ προβά-
τισμα οὐλῶν!

“Ολα αυτά τώρα προέρχονται από μία γυναίκα που χάρις στο έπαγγελμα του μοντέλου έχει αποκτήσει μεγάλες φίλες. Έχει επισκεφθεί τη Γαλλία, την Ιταλία, την Αμερική, την Ελβετία, το Ιράκ, την Ισπανία, τη Μαλαισία, την Ιάβα και τις Ίνδies, όπου είναι πάνοπλος μαχαράτζας της έκανε πρότασι γάμου.

— Πιστεύω στ' ἀλήθεια
ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ μαν-
νεκέν καὶ τοῦ μοντέλου εἶ-
ναι χαμένος καιρὸς γιὰ μιὰ
γυναίκα, λέει, ὑστερα ἀπὸ
ἐννέα χρόνια ποὺ ἐργάζε-
ται. Εἶναι τόσο ἀδαιο, χω-
ρὶς καμμιὰ δημιουργικὴ
ἐργασία!...

τοῦ μοντέλου ἔχει πέρασι, ἡ υποψήφια περνοῦν ἀπὸ εἰδικές σχολές, ὅπου γιὰ ἐνα διάστημα διδάσκονται πράγματα πού δὲν φαντάζονται ὅτι χρειάζονται — ἀρχίζοντας ἀπὸ ἑλληνικοῦ κλασσικοῦ χοροῦ καὶ μαθήματα μουσικῆς. Καὶ γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα μετὰ τίς ἀπαιτήσεις τῆς δουλειᾶς τους, πρέπει νὰ ἔχουν τὴν υγεία καὶ τὴν ἀντοχὴ χορευτρίας τοῦ υπαλλέτου ἢ ποδοσφαιριστοῦ, ὅπως λέει μιά ἀπὸ τῶν μεγαλύτερων καθηγήτριες μοντέλων.

Πολλές φορές, εἶναι ἀναγκασμένες νὰ ἐργάζονται μέσα στὸ λιτόριπ τοῦ καλοκαιριοῦ με βάρειες γυλινες ἢ ἀντίθετα, νὰ φοροῦν μαγιὼ στὴν καρδιά τοῦ χειμῶνα.

Οι γυναίκες αυτές, ὡς-
τόσο, εἶναι συνήθως ὑπο-
χρεωμένες νὰ ἐργάζωνται
εἰς πέντε παραστάσεις τὴν
ἡμέρα ἐπὶ ἕξ ἀπὸ τις ἑπτὰ
ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, ἐνῶ
ἡ ἀμοιβὴ τοὺς εἶναι σχετι-
στὰ μικρῇ.

Γιὰ δούλους καὶ δούες δὲν
ἔξουν πῶς ἀκριβῶς ζῇ.
Ἄν εἶναι «εὐτασιμέν». Αὐ-
τὸ, ὅμως, σημαίνει ὅτι σπῆ-
ρα μπορεί νὰ ἀπολαύσῃ
νὰ κανονικῶς γεῖμα καὶ ὁ-
κεῖται σὲ σάντουιτς, ποὶ
μολὶς προσβαίνει καὶ φῶν ἁ-
νάμεσα σὲ ἐμφανίσεις ἢ
πρόδες. Δὲν φαίνει ποτέ
στὸ σπῆρι πρὶν ἀπὸ τῆς
τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα —
γιατί τότε σταματοῦν οἱ
ἐμφανίσεις της. Καὶ δὲν ἔ-
χει καμμία διάθεσι νὰ δια-
σκεδάσῃ ἐκείνη τὴν ὥρα.
Τὸ μόνο ποὺ χορεύεται εἶ-
ναι νὰ κοιμηθῇ — ὡς τὸ
μεσημέρι τῆς ἄλλης ἡμέρας.
Ἐκτός ἂν ἔχῃ πρόδες, ὅ-
ποτε ἀναγκάζεται νὰ συ-
νήσῃ νοιώτερα.

— Ἀλλὰ ὅταν εἶμαι ἐλεύθερη, δὲν ἔχουν ἐκεῖνοι καιροί — καὶ ὅταν ἐκεῖνοι εὐκαιροῦν, ἐγὼ ἐργάζομαι ἢ μελετῶ, λέει. Ἀλλῶστε πολὺ σπάνια συμβαίνει νὰ εἶμαι ἐλεύθερη.

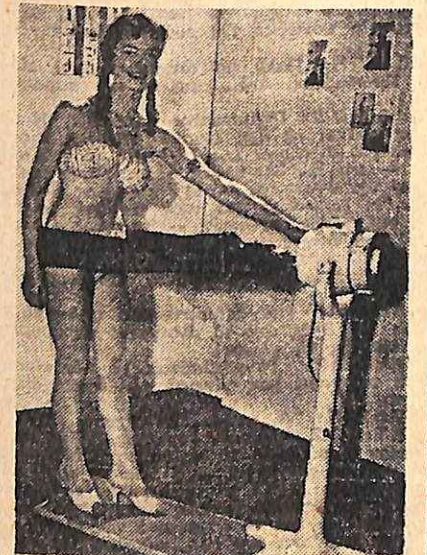
Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ
τὰ καλλυντικά. τὴν περι-
ποίησι τοῦ προσώπου της,
τὴν τακτική ἐπίσκεψι στο
κομμωτήριο καὶ τὰ κάθε
εἴδους μαθήματα, πού πρέ-
πει νὰ παρακολουθῇ γιὰ
νὰ τὰ καταφέρει στο τόσο
«ζηλευτὸ» ἐπάγγελμά της.

'Ανταπόδοσι

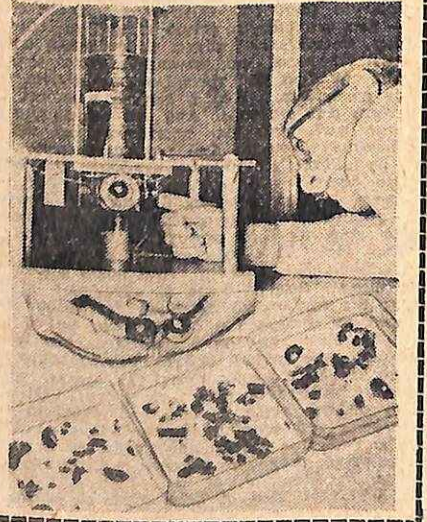
ΕΛΕΓΧΟΣ ΤΩΝ ΡΟΥ-
ΛΕΜΑΝ

Ἄν πρόκειται νά ταξιδέψετε μέ τὸ αὐτοκίνητό σας κι' ἔχετε μωρό, πού πρέπει νά τὸ πάρετε μαζί σας, σὰς συνιστοῦμε νὰ ἀνωτέρω αμερικανικά παιδικὰ καθίσματα (ξεζιά), πού στερεώνονται εὐκόλα, ὅπως ἐλέπτε, στὸ κάθισμα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ εὐκόλα ἐπίσης μεταβάλλονται σὲ ἀνετο κρεβάτιακι (ἀρριστερά) γιὰ ν' ἀναπαυθῆτὸ τὸ μωρό σας, ὅταν κουρασθῇ.

Μέχρι σήμερα, οι συσκευές, με τις οποίες επιτυγχάνεται ένα ηλεκτρικό μασάζ, ήταν πανακριβές και γι' αυτό τις εύρισκε κανείς μόνο σε ινστιτούτα καλλονής και σε ειδικά εργαστήρια. Στην τελευταία έκδοσι αθλητικών ειδών του Βισ-μπάντε όμως, επεδίειχθη μεταξύ άλλων και η ανώτερω συσκευή, που στοιχίζει μόνο 400 μάρκα (2800 δραχμές) και είναι έτσι προσιτή σε πολλούς.

Μερικὰ σατανικὰ τεχνάσματα

Πολλές ανακαλύψεις θησαυρῶν, χαμένον στὰ βάθη τῆς θάλασσας καὶ σὲ σπηλιές ἢ σὲ ἄλλα σημεῖα τοῦ εἰσώπου, ἔχουν γίνῃ τα τελευταία χρόνια ὕρω στὶς ἀμερικανικὲς ἀκτὲς. Καὶ εἶναι γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι τόσο στὴν θάλασσα, ὅσο καὶ στὴν ξηρὰ. Γύρω στὶς ἀμερικανικὲς ἀκτὲς καὶ στὰ κοντινὰ νησιά ἔχουν βυθισθῇ πάυ-πολλα παλὰ καράβια καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ περιέχουν θησαυροὺς σὲ πολὺτιμα νομίσματα, κοσμήματα ἢ ἱστορικὰ κειμήλια μεγάλῃς ἀξίας.

Στην Ξηρά, επίσης, υπάρχουν θαυμάσιοι αμέτρητοι θησαυροί. Οι άνθρωποι των παλαιότερων εποχών δεν είχαν έμπιστοσύνη στις Τράπεζες—όταν υπήρχαν οι αυτές—και προτιμούσαν να φυλάν ή να κρύβουν τα πολύτιμα αντικείμενα μόνοι τους. Συνήθως τα έβαζαν σε μέρη που μόνο οι ίδιοι ήξεραν και που από διάφορες αιτίες πήραν το μυστικό τους στον τάφο τους. Για τον ίδιο λόγο, υπάρχουν πολλά χρυσωρυχεία, που όλοι τα ανεκάλυψαν δε φανεώσαν την ύπαρξή τους σε άλλους και δέν άφισαν πίσω τους στοιχεία που να βοηθήσουν άλλους να φτάσουν ως εκεί.

Ἡ ὑπαρξις τῆς ἀπειρίας αὐτῆς τῶν θεσφαυρῶν, δὲν κινεῖ μόνον τὸ ἐνδιαφέρον χιλιάδων ἀνθρώπων, ἀλλὰ δίδει τὴν δυνατότητα σὲ ἀπατεῶνες νὰ ξεγελοῦν τοὺς εὐπιστοὺς, ποὺ θέλουν νὰ πλουτίσουν, καὶ νὰ τοὺς ἐλαιοκρῶνουν ἀπὸ μικρὰ καὶ μεγάλα ποσά.

Οι κοσμηκίς λουτροπολείς καί τα κέντρα παραθερισμού της Φωκίδος, τῶν Βερροιών καί τῆς Καραϊσκής ἔχουν γεμίσει ἀπό τέτοιας ἀπαίτης. Συνήθως, οἱ τυχοδιωκτές αὐτοί ἐφοδιάζονται μέ μερικά ἀντικείμενα, πού δείχνουν ὅτι προσερχόμενοι ἦθελαν ἀπό παλὰ βυθισμένα, πλοία καί φροντίζουν νά τραβήξουν μέ αὐτά τήν προσοχή τῶν τουριστῶν. Ἀφίνουν νά ἐμφανισθῇ ὅτι εἶναι ἕνα μικρό μέρος ἀπό ἕνα τεράστιο θησαυρό, πού περιμένει ἀπό βυθό τῆς θάλασσας. Προσθέτουν δέ οἱ γιά νά συμπληρώσουν τοῦς λείπει ἕνα χρηματικό αὐτοῦ τοῦς λείπει ἕνα χρηματικό ποσό. Συνήθως τὸ προσφέρουν πρόθυμα οἱ ἀφελεῖς τουρίστες, πού ἀπό τή στιγμή ἐκείνη χάνουν καί τὰ χρήματα καί τὸν «σῶτήρα» τοῦς.

Οι περισσότεροι από τους άπα-
τεώνες αυτούς άποφeyλουν τη σύλ-
ληψι, γιατί άρκουνται σε μικροσsά
κά είναι βέβαιοι ότι οι τουρίστες
δs θα τους καταγγείλουν, γiά να
μη γελιοποιηθούν όταν άποκαλυ-
φθs ότι έπρεσαν θυματά.

Σπουδαίο ρόλο στην εξαπάτηση των θυμάτων παίζουν οι «παλιοί» χάρτες γνωστών και αγνώστων πειρατών, όπου σημειώνονται τα σημεία με τους θησαυρούς τους. Στην «Αβάνα» στην Κούβα στον Παναμά και σ' άλλες περιοχές υπάρχουν ειδικοί πλαστογράφοι για χάρτες πειρατών. Είναι ικανοί να φτιάξουν ψεύτικο χάρτη, που άκουμη και για ειδικούς να φαίνεται πιο αυθεντικός και από τον πραγματικό χάρτη του πειρατού.

Ήταν τέτοιο χάρτη γραμμένο με ειδικό κόκκινο μελάνι, που ήταν τάχα το χαρακτηριστικό γνώρισμα του πειρατή, άγροσάρο δ' Αμερικανός Πάτρικ Μπίτζον και ζοδεψε αρκετές χιλιάδες βολάρια για να αγοράσει ένα πλοίο και να το εφοδιάσει με τα απαραίτητα υλικά. Αλλά όταν προσπαθώς να καθορίση το σημείο του χάρτη, που έδειχνε το βυθισμένο πλοίο με τον θησαυρό, διεπίστωσε ότι το σημείο αυτό έφευγε πάνω

στοιους βράχους της ακτής. Πίστεψε
 ότι κάποιο λάθος είχε γίνει στο
 χάρτη και ξόδεψε αρκετά χρήματα,
 ψάχνοντας στη γύρω περιοχή, ώσ-
 που να πεισθῇ ότι τὸν ἐξαπάτησαν.

Σατανικό ήταν το τέχνασμα που χρησιμοποίησε ο Ράφλ Κάρσον, για να άποστασά από τον Τζωρτζ Προυστ όλες τις οικονομίες του. Έπιασε μαζί του κουβέντα σ' ένα μπαρ και, έντελώς παρεμπιπτόντως του είπε ότι βουτούσε στη θάλασσα ψάχνοντας για θησαυρούς. «Έφυγε κατόπιν χωρίς να προσθέσει τίποτ' άλλο, προσαρσιζόμενος ότι είχε ένα στομάχιο ραντεβού, αλλά έληφαντας ότι η περιέργεια είχε αρχίσει να βασανίζει τον συνομιλητή του. Φρόντισε ύστερα να τον συναντήσει, δόθηκε τυχαία, έπειτα από δυό μέρες και ο Προυστ ζήτησε να μάθει περισσότερα:

—“Εφυγα γιατί δε μπορώ να βουτήξω στα βαθιά, του άπεκάλυψε ο Κάρσον. Άλλά ο συνεταίρος μου είναι ακόμη εκεί και ανεβάξει σπουδαία πράγματα...”

Για να επιβεβαιώση τα λόγια του, έδειξε ένα μάστο χαρτονούσιμα. 'Ο Προυνέτ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν συμπεριλάβη κι' αὐτὸν στὴν ἐπιχείρησι. 'Ο ἀπατεώνας ὁμως δὲν βιάστηκε. Πῆρε μόνο διακόσια δολ-
λάρια. Ὑστερα ἀπὸ τοὺς ἐξδομαθεὶς πῆγε καὶ τὸν βρῆκε στὸ ξενοδοχεῖο του καὶ τὸν ἔδωσε 400 δολλάρια!..

— Είναι τὰ κέρδη σου, τοῦ εἶπε.
 "Ἐπειτα, καθὼς ἔπιναν γιὰ τὴν ἐπιτυχία, ὁ Κάρσον τοῦ ἀπεκάλυψε ὅτι θὰ ἔβαζε μπροστὰ μιὰ δουλειὰ μὲ τὸν συνεταῖρο του, ποῦ θὰ τοὺς ἔφερνε κέρδος πολλὲς δεκάδες χιλιάδες δολλάρια.

— Χρειάζομαστε όμως δώδεκα χιλιάδες δολάρια, για να αγοράσουμε καινούργια υλικά, του έπτε. Θά τα βρούμε εύκολα. Έπειδή όμως μάς βοήθησες, μπορώ να προτιμήσω εσένα για συνεταίρο, αν έχεις τίποτα λεφτά...

Ὁ Τζωρτζ Προυέτ εἶχε στὴν ἄκρη ὀχθῶ χιλιάδες δολλάρια καὶ ἄρχισε νὰ σκεπτεται νὰ τὰ τοποθετήσῃ στὴν ἐπιχειρήσει. Ὁ ἄλλος δὲν ἐπέμεινε, ἀλλὰ τὸν βεβαίωσε ὅτι «ἡ δουλειὰ ἦταν σίγουρη», ξέροντας ὅτι μόνον αὐτὸ ἔκανε τὸν Προυέτ νὰ δισταζῇ.

Τοῦ ἔδειξε ψεύτικους χάρτες καὶ
 σχεδιαγράμματα, ἀνοίξε παλὰ βί-
 βλια καὶ τοῦ μίλησε μὲ λεπτομέ-
 ρειες γιὰ τὸν τρόπο ποῦ θὰ γινόταν
 ἡ ἀνέλκυσι τοῦ θησαυροῦ.

‘Ο Προυέτ, που είχε αποκτήσει έμπιστοσύνη με τα 450 δολάρια, που είχε... κερδίσει, πείστηκε και σε λίγες ημέρες παρέδωσε στον Κάσσον τις οχτώ χιλιάδες δολάρια. ‘Α- πού έκεινη την ημέρα, όμως, τον έχασε μαζί με τις οικονομίες του!...

Ὑπερηχητικὸ ταχυδρομεῖο

Στις 'Ηνωμένες Πολιτείες έγινε τελευταία ένα ενδιαφέρον πείραμα μεταφοράς ή καλύτερα εκσπένδυνσης του ταχυδρομείου με υπερηχητικούς πυράυλους. Για το σκοπό αυτό χρησιμοποιήθηκαν πυράυλοι υπό χρησιμοποίηση μετρών και διαμέτρου σαραντά εκατοστών. Οι πυράυλοι αυτοί, μέσα στους οποίους φοιρήθηκαν 5.000 επιταγές, εκσπένδυνθηκαν από το Ντούγκλας Κάουοντρου της Νεβάδας και έφτασαν στον Τοπάς της πολιτείας του Κολοράντο, καθοδηγούμενοι σ' όλη τη διαδρομή τους με ραδιοφωνικά κύματα. Το πείραμα επέτυχε απόλυτα. Οι πυράυλοι έφτασαν στο σημείο που είχε προβλεφθεί, με παρέκκλιση μόλις μερικών μετρών. Οι έπιστολές που βρίσκονταν μέσα στους πυράυλους δεν είχαν πάθει την παραμικρή βλάβη.

— Γυναῖκα!... Τρέχα!... Πάλι στρίμωξε τὴν
ὑπηρεσία ὁ διπλανός!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

Ήπειρος

Η αλήθεια για τις γυννητικές ορμόνες

Η επίδρασή τους στα γεράματα, στον καρκίνο, στη νοσηρότητα

Ο άνθρωπος οργανισμός παράγει κανονικά τις γυννητικές ορμόνες που του χρειάζονται, ως την ηλικία που διακόπτεται ορμονικά η έμμηνη ρύση στη γυναίκα, ή συμβαίνει μια ανάλογη εξωτερική μεταβολή στον άντρα. Κάποτε όμως, από μια άρρωστια ή από άλλη αιτία, σταματάει η ελαττώνεται πρόωρα η παραγωγή αυτών των ορμονών. Οι συνέπειες είναι τότε άμεσες: καμψία της αναπαραγωγικής ικανότητας, πρόωρα γεράματα, σωματική και πνευματική κατάρτιση, ακόμα δε και ψυχικές διαταραχές.

Ευτυχώς σήμερα οι περιπτώσεις αυτές αντιμετωπίζονται με επιτυχία από τους γιατρούς, με τη χορήγηση των καλλιηλικών συνθετικών ορμονών, αρσενικών ή θηλυκών, σε χάπια ή σε ένεσις.

Εκτός όμως απ' τα πραγματικά αυτά αποτελέσματα των ορμονών, ο πολυσκόπος τους αποδίδει από άγνοια και άλλα, ανύπαρκτα. Γι' αυτό, είναι σκόπιμο να δοούμε, στις παρακάτω 12 ερωταποκρίσεις, τι μπορούν και τι δε μπορούν να κάνουν οι γυννητικές ορμόνες σύμφωνα με όσα έχουν αποδείξει οι επιστημονικές έρευνες — που βρίσκονται ώστόσο στην ώριμη τους ακρότητα:

1) Είναι απαραίτητες οι γυννητικές ορμόνες;

Ναί. Χωρίς αυτές δε θα υπήρχε αναπαραγωγή, και θα χείριζε η ανθρωπότητα μέσα σε μια γενεά. Έξ' άλλου, παίζουν βασικό ρόλο στον μεταβολισμό και των κυττάρων, στο μεταβολισμό και σ' άλλες ζωτικές λειτουργίες του σώματος. Τέλος, μ' αυτές διαμορφώνονται τα χαρακτηριστικά του φύλου.

Οι τρεις κυριότερες γυννητικές ορμόνες είναι η τεστοστερόνη (αρσενική), η έστροντιόλη και η προγεστερόνη (θηλυκές).

Σε κάθε άτομο υπάρχουν και αρσενικές και θηλυκές ορμόνες. Από τις αναλογίες τους και τη λεπτή ισορροπία μεταξύ τους εξαρτάται το φύλο του, αν είναι δηλαδή άντρας ή γυναίκα. Η παραμικρή διαταραχή αυτής της ισορροπίας μπορεί να έχει σοβαρές συνέπειες.

Οι φυσικές αυτές ορμόνες εκκρίνονται από τους γυννητικούς αδένες (και εν μέρει από τα επινεφρίδια). Εκείνες που χορηγούνται ως φάρμακο, εξάγονται από ούρα φιδιών ή άλλες ζωικές πηγές, είτε παρασκευάζονται συνθετικά από φυτικές ουσίες.

2) Οι γυννητικές ορμόνες μπορούν να μας κάνουν να φαίνουμε νεώτεροι;

Όχι. Δεν έχουν καμιά επίδραση στα γεράματα που έχουν ήδη φτάσει. Αν όμως χορηγηθούν προληπτικά, μπορεί να καθυστερήσουν την εμφάνιση ώριμων εκδηλώσεων των γερατειών. Ο Αμερικανός καθηγητής της Ιατρικής Κόστ Σέλτον συνιστά στις γυναίκες μετά τα 50 να παίρνουν μικρές ποσότητες θηλυκής ορμόνης, για να μη γεράσουν γρήγορα το δέρμα, τα οστά και τα αναπαραγωγικά του όργανα.

3) Μπορούν οι γυννητικές ορμόνες να μας κάνουν να νοιώθουμε νεώτεροι;

Ναί, υπό ώριμες προϋποθέσεις. Όταν υπάρχει δηλαδή κάποια ορμονική διαταραχή, σε ανώριμους μεσοκομικούς ιδίως, ή κα-

τάλληλη ορμονοθεραπεία συντελεί στο να νοιώθουν τον εαυτό τους νεώτερο. Για το σκοπό αυτό χορηγείται στους άντρες ιδίως η συνθετική ορμόνη «στανολόνη», που τους κάνει πιο πρόσχαρους και ενθουσιώδεις, καλλιεργώντας το μεταβολισμό τους και τη λειτουργία των κυττάρων. Ανάλογη ορμόνη υπάρχει και για τις γυναίκες. Πάντως, σε κάθε περίπτωση, η ορμονοθεραπεία θα γίνεται με άγρυπνη ιατρική παρακολούθηση.

4) Μπορούν οι ορμόνες να μας κάνουν να φερνύμαστε σαν νεώτεροι;

Ναί, προκειμένου για ηλικιωμένους. Με μια κατάλληλη ορμονοθεραπεία μακρύνει διαρκείας (12-13 μηνών) αυξάνονται οι σωματικές και πνευματικές δυνατότητες τους και η ενεργητικότητά τους, καλλιεργείται η μνήμη και η ικανότης έκμαθσης. Σε ανθρώπους όμως που δεν έχουν ακόμη γεράσει, η ορμονοθεραπεία αυτή φαίνεται πως είναι άνωφελι.

5) Οι γυννητικές ορμόνες παρατείνουν τη ζωή;

Όχι. Δεν υπάρχει καμιά ένδειξη ότι ζουν περισσότερο χρόνιο όσοι υποβάλλονται σε ορμονοθεραπεία. Γίνεται όμως η ζωή τους πιο χρήσιμη και αποδοτική, γιατί καλλιεργούνται οι σωματικές και πνευματικές ικανότητές τους.

6) Οι ορμόνες αυτές άποκαθιστούν τη σεξουαλική ικανότητα;

Ναί, αλλά σε ώριμες μόνο περιπτώσεις. Οι υγιείς και νέοι άνθρωποι δε χρειάζονται, βεβαίως, τέτοιες ορμόνες. Σ' αυτούς πάλι πάσχουν από ανικανότητα, τα αίτια είναι όχι επί το πλείστον ψυχολογικά, κι επομένως οι ορμόνες δε μπορεί να ωφελήσουν σε τίποτε. Στις λίγες όμως περιπτώσεις που η έλλειψη σεξουαλικής ορμής οφείλεται σε άδενική ή οργανική ανωμαλία, οι ορμόνες μπορεί να προσφέρουν θετική βοήθεια, τόσο στους άντρες όσο και στις γυναίκες. Μια αρσενική ορμόνη κατάλληλη γι' αυτό το σκοπό είναι η «αλτοστερίνη».

Έξ' άλλου, σε παιδιά λεπτοκαμωμένα και καθυστερημένα σεξουαλικά, η ορμόνη «μεθυλοτεστοστερόνη» βοηθεί κι επιταχύνει την ανάπτυξή τους.

7) Μπορούν οι γυννητικές ορμόνες να αυξήσουν τη νοσηρότητα;

Ναί, αλλά μόνο όταν η έλλειψη της οφείλεται σε ορμονική ανεπάρκεια. Αν το άτομο είναι στείρο, για άλλους λόγους — όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές — οι ορμόνες δεν ωφελούν καθόλου.

Επίσης οι ορμόνες αυτές χρησιμοποιούνται για να προλαμβάνονται οι αποβολές.

8) Μπορεί να θεραπευθούν με ορμόνες οι σεξουαλικές διαστροφές;

Όχι, γιατί οι διαστροφές αυτές, σε άντρες και γυναίκες, οφείλονται κυρίως σε ψυχολογικά αίτια. Η ορμονοθεραπεία μπορεί μάλλον να χειροτερεύσει την κατάσταση, αυξάνοντας ακόμη περισσότερο τη σεξουαλική ορμή, χωρίς όμως να επηρεάζει καθόλου τις ανώμαλες κατευθύνσεις της.

9) Με το τρίψιμο του δέρματος με ορμόνες εξαφανίζονται οι ρυτίδες;

Όχι. Καμιά από τις καινούργιες καλλυντικές κρέμες με ορμόνες δε μπορεί να εξαφανίσει τις ρυτίδες και την πλαστικότητα του

δέρματος. Μπορούν όμως συχνά οι κρέμες αυτές να προλάβουν το κακό, μόλις έχει αρχίσει να εκδηλώνεται.

10) Μπορεί να προκαλέσουν καρκίνο οι γυννητικές ορμόνες;

Όχι. Είναι γεγονός ότι οι αρσενικές ορμόνες μπορεί να επιταχύνουν την εξέλιξη ενός καρκίνου που υπάρχει ήδη στον άντρα, όπως και οι θηλυκές στη γυναίκα. Γι' αυτό άλλωστε χορηγούνται συχνά σε τέτοιες περιπτώσεις ορμόνες του αντίθετου φύλου, ώστε ν' αναχαιτίσουν κάπως τον καρκίνο και να παρατείνουν τη ζωή του άρρώστου. Όταν όμως δεν υπάρχει ήδη καρκινώδης όγκος, ούτε φανερός ούτε σε λανθάνουσα κατάσταση, δε μπορεί να τον δημιουργήσουν οι ορμόνες.

11) Οι αρσενικές ορμόνες μπορούν να ωφελήσουν τις γυναίκες, και αντίθετως;

Ναί. Όχι μόνο έναντι του καρκίνου, αλλά και σ' άλλες περιπτώσεις. Τελευταίως π.χ. άρχισαν να χορηγούν οι γιατροί θηλυκές ορμόνες σε άντρες κατά της αρτηριοσκλήρωσης. Τα αποτελέσματα φαίνονται ικανοποιητικά. Το δυσάρεστο όμως είναι ότι οι ασθενείς αυτοί αρχίζουν να παρουσιάζουν ώρισμα δευτερεύοντα γυναικεία χαρακτηριστικά.

Έξ' άλλου, η αντρική ορμόνη «τεστοστερόνη» χρησιμοποιήθηκε μ' άριστη επιτυχία για τη θεραπεία της γυναικείας «ψυχρότητας». Οι δυσάρεστες παρενέργειες της μπορεί να περιοριστούν στο ελάχιστο, αν η ορμονοθεραπεία εφαρμοστεί με πολλή προσοχή από το γιατρό.

Συνήθως, οι γιατροί συνδυάζουν αρσενικές και θηλυκές ορμόνες μαζί, για τη θεραπεία των ηλικιωμένων και των δυο φύλων, καθώς και για τις διαταραχές της έμμηνης ρύσης.

12) Μπορεί να βλάψουν οι γυννητικές ορμόνες;

Ναί, όταν χορηγούνται δίχως ανάγκη ή χωρίς ιατρική επίβλεψη. Μπορεί να προκαλέσουν τότε διαταραχές του μεταβολισμού και των χαρακτηριστικών του φύλου, του αδενικού συστήματος, κλπ. Οι κίνδυνοι όμως αυτοί δεν υπάρχουν, όταν οι ορμόνες χρησιμοποιούνται σωστά.

ΠΡΟΪΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΡΙΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

Ο Λοβντέν Ναδράνι, από το Βέγερ της Αυστρίας, χρειάστηκε τρία έτη και οκτώ χρόνια συστηματικής εργασίας και υπομονής για να κατασκευάσει το πολύπλοκο ρολόι, μαζί με το οποίο ποζάρει στη φωτογραφία μας. Το ρολόι αυτό δείχνει τα δευτερόλεπτα, τα λεπτά και τις ώρες, μπορεί όμως να βοηθήσει και να δείξει τι ώρα είναι σε οποιοδήποτε μέρος του πλανήτη, ενώ αυτό δείχνει την τοπική ώρα. Δείχνει επίσης την ανατολή και τη δύση του ήλιου, τις φάσεις της σελήνης, καθώς και την κίνηση των διαφόρων πλανητών του ηλιακού μας συστήματος.

χουν, όταν οι ορμόνες χρησιμοποιούνται όπως πρέπει.

Η κεφαλοσπορίνη Ν

Όπως είναι γνωστό, πολλά μικρόβια γίνονται με τον καιρό «άνθεκτα» στην επίδραση των αντιβιοτικών. Αυτό οφείλεται στο ότι τα μικρόβια εκκρίνουν άμυνες τοξίνες, που εξουδετερώνουν τα αντιβιοτικά και τα καθιστούν άνισχυρα. Τελευταία, όμως, ανακαλύφθηκε μια ουσία, που ονομάστηκε «κεφαλοσπορίνη Ν» και που έχει την ιδιότητα να εξουδετερώνει την αντίσταση των μικροβίων στα αντιβιοτικά, για το λόγο ότι τα εμποδίζει να παρασκευάσουν την ειδική τοξίνη για την οποία μιλάσαμε.

Ο Ιταλός καθηγητής Σαίν (Βραβείο Νόμπελ) δοκίμασε την κεφαλοσπορίνη Ν σε περιπτώσεις ασθενειών προκαλούμενων από το χρυσό σταφυλόκοκκο (δοθηνές, πνευμονία, αποστήματα κλπ.) με εξαιρετικά αποτελέσματα.

Ένα νέο φάρμακο κατά της φυματίωσης

Όλα τα φυματικά μέχρι τώρα αντιβιοτικά προέρχονται από μυκήτες, δηλαδή από το φυτικό βασίλειο. Ο Ιταλός καθηγητής Μαρία, του πανεπιστημίου της Πάδουας, κατόρθωσε, όμως, να παρασκευάσει ένα αντιβιοτικό από τους πνεύμονες υγιών ζώων, που το ονόμασε «ουσία Μ». Το αντιβιοτικό αυτό απέδωσε ταχέως και εξαιρετικά αποτελέσματα σε περιπτώσεις πνευμονικής φυματίωσης.

Ο καρκίνος του προστάτου

Η έγκαιρη διάγνωση του καρκίνου του προστάτου αποτελεί την απαραίτητη προϋπόθεση για τη θεραπεία του (όπως συμβαίνει άλλωστε και με όλους τους άλλους καρκίνους). Κατά το πρώτο στάδιο, ο καρκίνος του προστάτου μπορεί να θεραπευθεί αποτελεσματικά με ένεσις οιστρογόνων (θηλυκών ορμονών). Οι ένεσις αυτές, που πρέπει να γίνουν σε πολύ μεγάλες δόσεις, σταματούν την καρκινώδη επέκτασή και προλαμβάνουν τις μεταστάσεις. Αν η εξέλιξη του καρκινώδους όγκου δεν προληφθεί κατά το στάδιο αυτό, τότε δεν υπάρχει άλλος τρόπος θεραπείας από τη χειρουργική επέμβαση.

ΞΑΝΑΝΕΙΩΜΑ με τη νοβοκαΐνη

Ένας νέος τρόπος καταπολέμησης των γυννητιών

Από μισό περίπου αιώνα, οι χειρουργοί χρησιμοποιούν τη νοβοκαΐνη ως αναισθητικό σε τοπικές επεμβάσεις. Όταν την εισάγουμε με ένεση στο νωτιαίο μυελό π.χ., εξαφανίζεται το κατώτερο μέρος του σώματος όχι μόνο κάθε αίσθημα πόνου, αλλά και το αίσθημα της ζέσης επίσης.

Οι ιδιότητες της νοβοκαΐνης όμως, δεν περιορίζονται μόνον στην αναισθητοποίηση του μέρους του σώματος στο οποίο την εισάγουμε. Η νοβοκαΐνη έχει επίσης και πολύτιμες αναζωογονητικές ιδιότητες.

Ο πρώτος, που προσοιστάθηκε τις ιδιότητες αυτές της νοβοκαΐνης, ήταν ο Γάλλος καθηγητής Λερίς. Δεν την χρησιμοποίησε μόνον για την θεραπεία των ισχιάδων, των καταγμάτων, του στραβολαϊσμού, των πόνων που είναι άγνωστη η προέλευσή τους, αλλά ακόμη και σε περιπτώσεις διαταραχών του νευρικού συστήματος και του έγκεφαλου. Και είχε επιτυχία θεραπείες αληθινά θαυματουργικές σε περιπτώσεις μεγάλων διαταραχών της κυκλοφορίας, έμβολης, έγκεφαλικών ημιπληγιών, καρδιακών κρίσεων, άσθματος κλπ.

Παρακολούθησα — έγραψε — πολλούς γιατρούς, ηλικίας 70-80 χρόνων, που υποβάλλονται σε θεραπεία με νοβοκαΐνη (ή γαλλική επίτροπη του φαρμακευτικού Κώδικος δίνει αυτό το όνομα στη νοβοκαΐνη) για να προστατευθούν από τις παθήσεις των αρτηριών και που έχουν πάθει πολλές φορές χρόνια χωρίς απόρροια. Πολλοί απ' αυτούς μου εξωμολόγηθηκαν ότι είχαν θεραπευθεί με τη νοβοκαΐνη σοβαρότατες λειτουργικές διαταραχές π.χ. πεπτικές ανωμαλίες πάσης φύσεως, επίμονες κεφαλαλγίες κλπ. Πιστεύω ότι η επίδραση της νοβοκαΐνης στο συμπαθητικό σύστημα είναι πολύ μεγαλύτερη από ό,τι φανταζόμαστε.

Ο καθηγητής Αζάρ έγραψε επίσης: «Δεν εφάρσαμε στο τέρας των εκπληρώσεών μας με τη νοβοκαΐνη. Δεν επιδρά μόνον στις αισθητήριες νευρικές ίνες, πράγμα που δικαιολογεί τον αναισθητικό ρόλο της. Σε πυκνή διάλυση, επηρεάζει επίσης τις κινητήριες ίνες, καθώς και το συμπαθητικό και παρασυμπαθητικό νευρικό. Για το λόγο αυτό έχει τονωτική επίδραση στο σύνολο του οργανισμού».

Οι παρατηρήσεις αυτές έκαναν τους επιστήμονες να συνεχίσουν τις έρευνές τους προς την ίδια κατεύθυνση, για ν' ανακαλύψουν τελικά ότι η νοβοκαΐνη θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί σαν μέσον αναγεννησεως και αναζωογόνησεως του οργανισμού, δηλαδή σαν αληθινά ελπίδα της νεότητος.

Κατά τον διάσημο βιολόγο Έδελμάν, η πραγματική ηλικία μας είναι εκείνη που έχει το νευρικό μας σύστημα. «Τα νευρικά κύτταρα, γράφει, είναι τα μόνα από όλα όσα τον οργανισμό μας που δεν αναγεννιούνται ποτέ. Έτσι, τα γερασμένα εγγράφονται πάνω σ' αυ-

τά τα κύτταρα με τρόπο προοδευτικό και ανεπανόρθωτο. Για το λόγο, αυτό, τα 50% των ψυχοπαθών είναι γέροι. Σ' αυτούς η τρέλλα αποτελεί την αναπόφευκτη συνέπεια της φθοράς των έγκεφαλικών κυττάρων».

Ο καθηγητής Μπινέ παρατήρησε επίσης ότι «οι διαταραχές που οφείλονται στα γεράματα είναι περισσότερο σημαντικές από τις διαταραχές όλων μαζί των άλλων συστημάτων του οργανισμού».

Με την ευκαιρία αυτή, δεν θα έπρεπε να ξεχάσουμε τα λόγια του μεγαλοφώνου Ρώσου φυσιολόγου Παυλόφ, που έγραψε: «Δόστε μου τα μέσα να καταπολεμήσω τη φθορά του έγκεφαλικού φλοιού και θα σας δώσω το κλειδί της νεότητος».

Στηρίζομαι στις παρατηρήσεις αυτές ο Ρουμάνος καθηγητής Κ. Παρόν και η συνάδελφός του καθηγήτρια Άσλάν, δοκίμασαν στο «Γεωγραφικό Ινστιτούτο» του Βουκουρεστίου τη νοβοκαΐνη για την ανανέωση του ανθρώπινου οργανισμού και πέτυχαν αποτελέσματα αληθινά καταπληκτικά.

Επί 2500 περιπτώσεων, κατά την καθηγήτρια Άσλάν, οι αποτυχίες δεν ξεπέρασαν τις 4.

Ο «πρώτανος» του Ινστιτούτου είναι ο Αρμένιος Παρέκ Μαρκουσιάν, ηλικίας 110 χρόνων. Τον μεταφέρουν πριν από δυο χρόνια σε φορέο, έπειτα από μια κρίση υπερτασικής ρευματισμού, που δεν του επέτρεπε την παραμικρή κίνηση. Υπεβλήθη έκτοτε σε θεραπεία με νοβοκαΐνη και είναι σήμερα σε θέση να εκτελέσει ολόκληρο τον κύκλο των ασκήσεων της σωματικής γυμναστικής, με την ευκαιρία και την εύλυτητα νέου 20 χρόνων. Στο κεφάλι και στα γόνατα του εμφανίστηκαν επίσης τούφες από ολόμαυρες τρίχες.

Παρουσία ήταν η περίπτωση μιας γριάς 70 ετών, που είχε πάθει αποπληξία τον Ιανουάριο του 1952 και είχε μείνει παράλυτη. Χάρη στη νοβοκαΐνη, δεν διαφέρει σήμερα από μια γυναίκα 45 ετών και εκτελεί με μεγάλη ευκολία και τις πιο εξαντλητικές εργασίες του νοικοκυριού: Πλύσιμο, σφουγγάρισμα κλπ.

Η νοβοκαΐνη χρησιμοποιείται επίσης από πολλούς χρόνια έναντι των γυννητιών και ο διάσημος Γερμανός καθηγητής Χούνκε. Σε πολλές περιπτώσεις, γέροι που είχαν φτάσει στο κατώφλι του θανάτου ξανάνιωσαν με το μέσον αυτό.

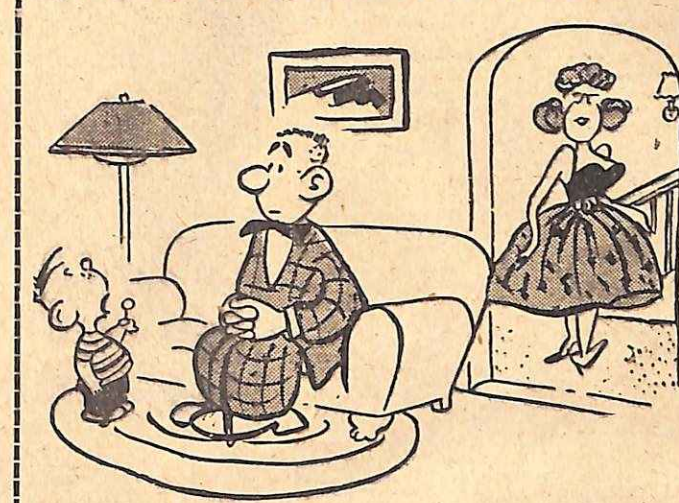
Νά, λοιπόν, ότι μια καινούργια ελπίδα παρατάσεως της ζωής και ανανεώσεως του ανθρώπινου οργανισμού ανοίγεται μπροστά μας. Και αυτή τη φορά, όμως, ο θάνατος δε θα είναι απλά και προστά σε άλλους. Μια σειρά νέων νοβοκαΐνης μπορεί να ξαναδώσει δύναμις και σθένος και στους πιο εξασθενημένους γεροντικούς οργανισμούς.

Οι έξυπνοι άνδρες

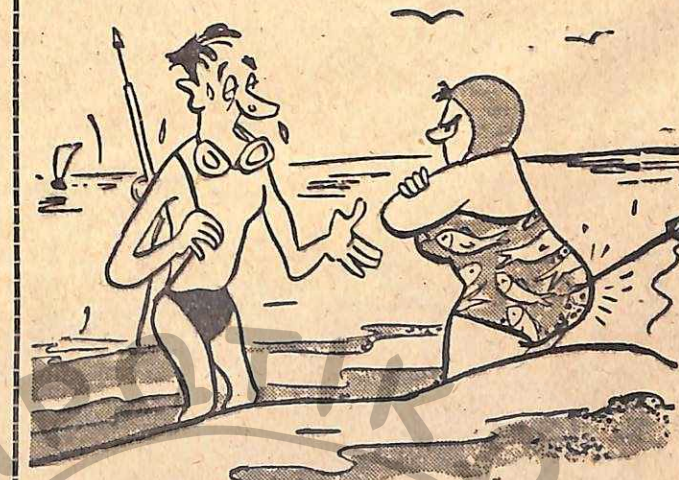
Οι έξυπνοι άνδρες γίνονται καλοί σύζυγοι: ρώτησε μια κυρία το Γάλλο συγγραφέα Μοντελάν.

Οι έξυπνοι άνδρες δεν παντρεύονται! της απάντησε ο κείνος.

Τελωτοδεραδία

— 'Αγαπās την αδελφή σου;
— Αυτή είναι δουλειά δική σου. 'Εσ' είσαι άρραβωνιαστικός της!..

— Με το μαγιό που φοράτε, κυρία μου, ήταν μοιραίο να συμβεί κάτι τέτοιο!..

Χωρίς λόγια.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Τò στοίχημα

Κάποτε βαρέθηκε ο Χότζας να φροντίζει κάθε μέρα για το γάιδάρο του και είπε στη γυναίκα του, τη Φατμέ:

— Είναι καιρός να περιποιηθείς και συ το γάιδάρο μας!

Η Φατμέ όμως δεν το παραδέχτηκε κι' άναψε μεταξύ τους ένας καυγάς που δεν είχε τελειωμό, ως που νύχτωσε πιά. Τότε σώπασαν κι' οι δυο, αφού συμφώνησαν πριν, ότι, όποιος μιλήσει πρώτος, εκείνος θάπαιρνε άπάνω του και τη φροντίδα του γαϊδάρου. Έτσι ο Χότζας τράβηξε σε μία γωνιά κι' έβγαλε πείσμα για πολλές ώρες να μην βγάλει τοιμουδιά από το στόμα του.

Η Φατμέ τότε, που βαρέθηκε να κάθεται χωρίς να μιλάει, βγήκε από το σπίτι, πήγε σε μία γειτόνισσα και της τήε είπε όλα. —Κι' έγινε τόσο πατισμάτσης ο άντρας μου, είπε η Φατμέ στενοχωρημένη, που θα προτιμήσω να σκάσω παρά να βγάλω μιλιά από το στόμα του...

Μά η γειτόνισσα, σωστή άντροχωρίστρα αντί να τη συμβουλέψει να πάει εύθυς στο σταύλο και να περιποιηθεί το γάιδάρο, είπε να στείλουν στο Ναστραδίν ένα πιάτο σουπα.

— Και τότε τι θα κάνει, θα μιλήσει θέλοντας και μή... της εξήγησε.

Κι' έδωσε τη σουπα σ' ένα παιδί για να την πάει στο κονάκι του Χότζα.

Στο διάστημα όμως αυτό μπηκαν κλέφτες στο σπίτι του Ναστραδίν και μαζέψαν ό,τι βρήκαν μιά κι' ο νοικοκύρης δεν έννοούσε να βγάλει λέξι απ' το στόμα του.

Οι κλέφτες βέβαια παραξενεύτηκαν απ' τη μουνγκαμέρα του Χότζα, μα τον πήραν για τρελλό κι' είπαν μεταξύ τους:

— "Ας πάρουμε απ' το κεφάλι του και το σαρίκι για να δούμε αν θα μιλήσει ο φουκαράς!"

Κι' έτσι έκαναν. Πήραν το σαρίκι, άδειασαν το σπίτι κι' έφυγαν, ενώ ο Χότζας τò χαβά του. "Αμ, λητός κι' ακούνητος!"

Σε λίγο ήρθε στο σπίτι το παιδί της γειτόνισσας με τη σουπα. Πρόσεξε ότι δεν είχε μείνει τίποτα μέσα στο σπίτι και πήγε στο δωμάτιο του Ναστραδίν, όπου τον είδε να κάθεται άμιλητος χωρίς σαρίκι και τού είπε παραξευμένος:

— "Αφέντη Χότζα, σου έφερα να φας λίγη σουπα."

Ο Ναστραδίν, κουνώντας το χέρι του τρεις φορές γύρω απ' το κεφάλι του, έδωσε στο παιδί να καταλάβει πως έπρεπε ν' άδειάσει πάνω στο κεφάλι του το πιάτο με τη σουπα...

Και το παιδί, όπως τούπε, έτσι έκανε. Τον περιέλουσε με τη σουπα και παρ' όλο που ήταν ζεστή και τούκανε άσχημα το κεφάλι, ο Ναστραδίν δεν έβγαλε και πάλι τοιμουδιά.

Τò παιδί τρομαγμένο γύρισε σπίτι της γειτόνισσας και είπε στη Φατμέ τὰ καθέκαστα.

Κι' εκείνη έτρεξε άμέσως στο κονάκι της και βλέποντας τò Χότζα σ' αυτή τη κατάσταση τον ρώτησε:

— "Άντρα μου, τί χάλας, είν' αυτό; Μά ο Ναστραδίν, άτάρσχος, σάν να μη συνέβη τίποτα, της άπάντησε:

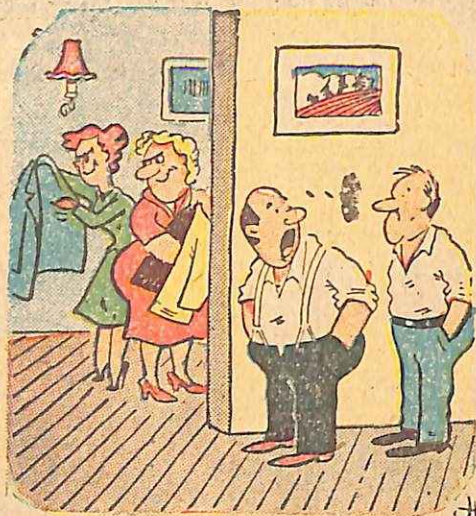
— "Αντε, γυναίκα, κι' έχασες τò στοίχημα! Σ' έρε λοιπόν και έδωσες φαί στο γαϊδάρο μας..."

Η Φατμέ κατάλαβε άμέσως τò λάθος της κι' έβγαλε τὰ κλάματα.

— Καλά μωρέ άντρα, για να μη χάσης τò στοίχημα, άφησες και μās έγδυσαν οι κλέφτες; Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά σου έκλεψαν και τò σαρίκι και σε περιέχυσαν και με τη σουπα;

— "Εμ, αυτά τὰ χάλα, γυναίκα, έχουν τὰ πείσματα! Γι' αυτό, τò καλό που σου θέλω, νάχης τò νού σου άλλη φορά! της άποκρίθηκε ο Ναστραδίν.

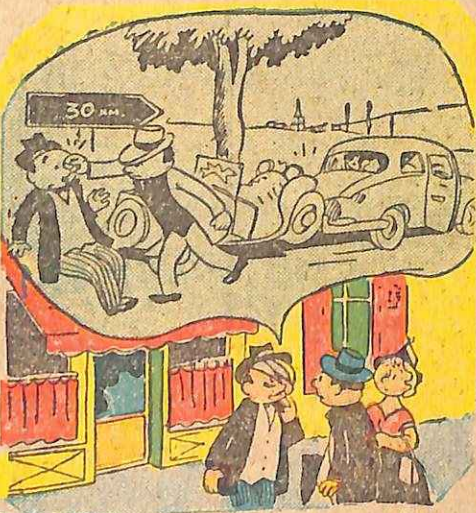
Κι' άρχισε να ρουφάει με άπόλαυσι τò ναργίλι του, ευχοριστήμενος για τò άφελό του εκείνο μάθημα που έδωσε, στη γυναίκα του!

— Βλέπω ή μητέρα σου και ή γυναίκα σου συμφωνούν μιά χαρά!...

— Είπατε βέβαιος πως δε θα ξεδάγνη μέσα στη θάλασσα;

— Χτύπησα σε μιά σύγκρουσι αυτοκινήτων!...

ΟΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὰ σκoiνένια

"Άλλο πάλι τούτο. Σάν δεν ντρέπεται καυμένο, άνθρωπος ενήλικος και κάτι και ποζάρων για σοβαρός, να κυκλοφορήσ μ' αυτό τò αίσχος. Πώς; Ποιον αίσχος; Μά ποιόν άλλο; Η κάνει πως δεν καταλαβαίνεις τί σου λέω; Αυτά τὰ δῆθεν παπούτσια έννοώ, που άπάνω μὲν έχουν ένα πανί χρώματος μπλε άνοιχτό, είδος κάμποτ, από κάτω δέ, αντί σόλες—τί; 'Ακούστε, ιδέστε και φρίξτε: Σκοινί, κύριοι! Μάλιστα, σκοινί, σκοινί κοινότατο από κείνο που άπλώνουν τις μπουγάδες και δένουν τὰ παληόσκυλα, κουλουριασμένο, τυλιγμένο και ψευτοραμένο. Και αυτό τò πράγμα, λέει, παριστάνει, λέει, τò παπούτσι! Αίσχος και έντροπή. Χαθήκανε, μωρέ, δυο όρθοδοξα παπούτσια της προκοπής να βάλεις στις ποδιάρες σου, να κυκλοφορήσ σαν άνθρωπος άξιοπρεπής; Γιατί φόρεσες αυτά τὰ σκοινία; Πώς; Είναι έλαφρά; Και μήπως εγώ σου είπα να βάλεις αρβύλες ή σιδερένια πέταλα; Η μήπως δεν υπάρχουν παπούτσια ανθρώπινα και σοβαρά, που συνδυάζουν την ελαφρότητα με την κοινωνική άγωγή και την ευπρέπεια; Όρίστε, κύριε, τὰ δικά μου. Παπούτσια κοινά, έλαφρά, μονόσολα, τὰ όποια είναι ζήτημα αν ζυγίζουν πενήντα δραμία. Κι' αν θές να βάλουμε και στοίχημα, βγάλε αυτά τὰ θωρηκτά από τὰ πόδια σου, να βγάλω κι' εγώ τὰ δικά μου, να τὰ ζυγίσουμε. Κι' αν τὰ δικά σου, τὰ δῆθεν έλαφρά, δεν έχουν τò διπλό βάρος από τὰ δικά μου, εγώ σου υπογράφω συμβόλαιο να φορέσω σκοινένια με κόκκινο πανί μάλιστα και με κίτρινα κορδελλάκια.

Τί είπατε; Είναι και υγιεινά γιατί άναπνέει τò πόδι; "Ας καγχάσω. Από πότε άνεκαλύφθη ότι τò σκοινί και μάλιστα υπό τὰ υποδήματα, άποτελεί συντελεστήν υγείας; Αυτή την έπιστημονική ανακάλυψι δεν την είχα άκουστά ως τώρα. Έπέπρωτο να γίνει σοφώτερος από σένα. Μόνο θα ήθελα να σε ρωτήσω κάτι. "Αν πιάσει καυμία βροχή ή πατήσης τίποτα νερά ή βρεμένο δρόμο και διαποτισθούν τὰ σκοινία, που πάζει ή υπόθεσις της υγείας;

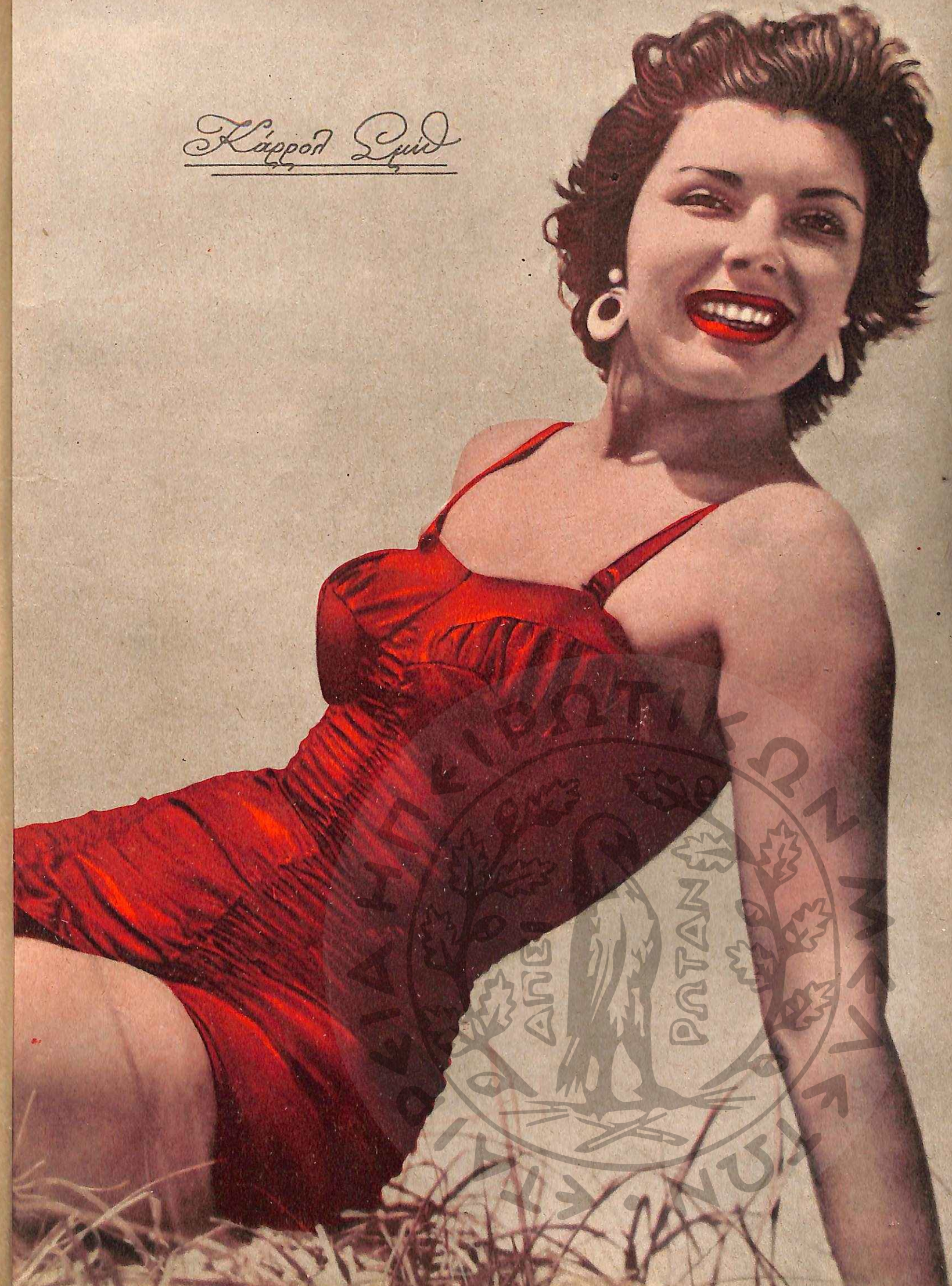
Πώς; Με ρωτάς γιατί τότε νομίζω ότι τὰ φοράς; Νά σου πώ εγώ γιατί τὰ φοράς. Για σασχλοεπίδειξι, σασχλομυόντέρου σασχλοπνεύματος. Μάλιστα, για να κάνης τόν ψευτοσυγχρονισμένο τύπο, τόν ψευτοσπόρτμαν, τόν ψευτοναρό—σ' αυτή την ηλικία, τρομάρα να σουρθη! Γι' αυτό και μόλις καθίσης κάπου τεντώνεις τò πόδι, για να φανή τò κουλουριασμένο σκοινί σε πρώτα πλάνο μην τύχη και δεν τò ίδη κανείς. Και νομίζεις, ήλθιθε, ότι σε θαυμάζουν: "Μωρέ για κύττα εκεί, ο σοβαρός έτοιμός κύριος φοράει παπούτσια με σκοινί. Μπράβο του! Σπουδαίος μοντέρνος κύριος!" Και δεν κутτάς τὰ μαλλιά σου που μπαμπακιάζουν και τις ρυτίδες που σου χουν χαράζει τò μούτρο άνεπανορθώτως. Τα σκοινία σου λείπανε.

Λοιπόν, σε πληροφορώ ότι κανένας θαυμασμό δεν προκαλείς. Μόνο την άπδία για τή σασχλαμάρια της υποθέσεως. Λοιπόν, βγάλ' τα τò γρηγορότερο και βάλε πάλι κανονικά παπούτσια, για να προφυλάξης την όλιγη σοβαροφάνεια που είχες. Βγάλτα, γιατί δε μπορώ να τὰ βλέπω. Βγάλτα, για να μη σου τὰ βγάλω εγώ και ξετυλίξω τò σκοινί και σ' άργίσω με δαύτο και τò πασαλείψω και με σαπούνι. Σαχλάκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Harrod Squire

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΤΣΑΡΛ καθόταν δίπλα στο παράθυρο του λεωφορείου, ήσυχος κι' ακίνητος σαν άγαλμα. Τα γκριζα μάτια του κύτταζαν αψηγμένα τα τσιπιά που περνούσαν γρήγορα. Μά το μυαλό του ήταν άλλο...
Σε μία στάσι, έσκυψε μπροστά και ρώτησε το σωφό:

— Πόση ώρα θέλουμε ακόμα ως το Μάντσεστερ;

Εκείνος γύρισε και κύτταξε τον άδυ-νατο αυτό ταξιδιώτη, με τα πρόωρα γκριζα μαλλιά και το χλωμό πρόσωπο. Φαίνεται δε πως του έκανε έντυπωσι το όλοκάνουργο μπλε κοστούμι του, γιατί έσπευσε ν' απαντήσει με προθυμία:

— Περίπου τρεις ώρες, κύριε.

Ο Τσάρλ Μόργκαν κούνησε το κεφάλι του και βυθίστηκε πάλι στις σκέψεις του. Ξανάφερε στο νου του τη ζωή του με τη Μίλντρεντ και το συνεταιρισμό του με το Γουώλτερ Σέλτον. Τι άνοητος και τυφλός που ήταν τότε! Δεν είχε προσέξει τόσα μικρά σημάδια, που θάπρεπε να τ' άνοιζουμε τα μάτια!

Ο Γουώλτερ τον είχε εξαπατήσει αίσχρα. Είχε εισπράξει περισσότερα απ' όσα έπρεπε, για κάτι μεγάλες δουλειές, που είχαν αναλάβει οι δύο τους, για λογαριασμό του Δημοσίου, και τα είχε κρατήσει για τον εαυτό του. Έπειδή όμως ο υπεύθυνος της επίχειρήσεως ήταν ο Τσάρλ, καταδικάστηκε αυτός για την απάτη, και πήγε στη φυλακή.

Υστερα τον βρήκε κι' ένα άλλο κακό, το μεγαλύτερο: Η Μίλντρεντ, η λατρετή του γυναίκα, ζήτησε διαζύγιο έπειτα απ' την καταδίκη του. Και, μόλις το πήρε, παντρεύτηκε το Γουώλτερ.

Μόνο τότε κατάλαβε ο Τσάρλ την παγίδα που του είχαν στήσει αυτοί οι δύο...

Καθισμένος τώρα στο λεωφορείο, θυμόταν τα κόκκινα και ήδονικά χείλια της Μίλντρεντ — χείλια που διφούσαν για μεγαλύτερο σπίτι, για μεγαλύτερο αυτοκίνητο, για ακριβότερο γουίνιο παλτό... Έπειδή δε μπορούσε να της τα προσφέρει ο Τσάρλ δα' αυτά, έγινε σιγά-σιγά ψυχρή μαζί του...

Ο Τσάρλ στριφογύρισε νευρικά πάνω στο κάθισμα του λεωφορείου. Τό ένα χέρι του χάρθηκε στην τσέπη του σακκακιού του και χούφτωσε ένα κρύο, μεταλλικό αντικείμενο: το ρεβόλβερ που είχε πάρει μαζί του.

«Θά τη βρώ στην αγκαλιά του Γουώλτερ... και θα τους σκοτώσω και τους δύο!», είπε με το νου του.

Τό μίσος κι' η δίψα της εκδίκσεως είχαν γεμίσει τις ατέλειωτες ώρες του, στη φυλακή. Ο Τζιμ Ντάνιελς, ο σύντροφος του κελιού του, είχε ένθαρρυνε το σχέδιό του. Αυτός είχε καταδικαστή σε ισόβια, γιατί είχε σκοτώσει τη γυναίκα του.

— Ναί, πρέπει να εκδικηθής! Έλεγε και ξανάλεγε στον Τσάρλ. Αυτός μάλιστα του είχε δώσει τη διεύθυνσι του ανθρώπου, απ' τον οποίο αγόρασε ο Τσάρλ το ρεβόλβερ που είχε στην τσέπη του.

«Είναι σωστό να πληρώσουμε με τη ζωή τους ή Μίλντρεντ κι' ο Γουώλτερ — είτε με το νου του ο Τσάρλ — αφού καταστρέψανε τη δική μου!».

Αρχίζει πιά να βροδιάζει, όταν το λεωφορείο έφτασε στο Μάντσεστερ.

Ο Τσάρλ βρήκε τη διεύθυνσι του Γουώλτερ στον τηλεφωνικό κατάλογο: «Έμενε σε μία άριστοκρατική συνοικία.

Τό σπίτι του ήταν καινούργιο, περιποιημένο, τριγυρισμένο από ώριο κήπο.

Μόνο τό ισόγειο ήταν φωτισμένο. Ο Τσάρλ άνοιξε άθόρυβα την ξεκλειδωτή καγκελλόπορτα, προχώρησε ως τό σπίτι και κρυφούτταξε από ένα παράθυρο.

Ένας άντρας και μία γυναίκα βρίσκονταν εκεί. Απ' τις χειρονομίες τους φαινόταν ότι λογαμάχονταν. Η φωνή της Μίλντρεντ έφτασε στ' αυτιά του Τσάρλ, στριγγή και νευρισμένη. «Έβγαλε τότε απ' την τσέπη του τό πιστόλι και προχώρησε προς την πόρτα. Την άνοιξε, μπήκε στο χώλ, κι' από κεί στο φωτισμένο δωμάτιο.

Ακούγοντας τά βήματά του, η Μίλντρεντ κι' ο Γουώλτερ στράφηκαν κι' αντίκρυσαν την τρεχιά φυσιογνωμία του και τη μεταλλική λάμψι των γκριζών ματιών του.

— Τσάρλ!... φώναξε η Μίλντρεντ.

Η φωνή πνίγηκε στο λαμό της, ενώ τό πρόσωπό της γινόταν άσπρο σαν πανί. Ο Γουώλτερ είχε παραλύσει, είχε μείνει σαν κεραυνόβηλημένος απ' την άπροσδόκητη αυτή εμφάνισι του ανθρώπου πουχε καταστρέψει.

Ο Τσάρλ στεκόταν ακίνητος στο κατώφλι. Δεν είχε λόγο να βιαστεί τώρα, αφού περίμενε τέσσερα δλάκισα χρόνια... Ονειρευόταν πάντα αυτή τη στιγμή κι' είχε σχεδιάσει τ' άθκανε.

Προχώρησε ένα βήμα. Θά μπορούσε τώρα ν' άφιση να ξεχυθί τό μίσος του, να γελάσει μαζί τους, όπως γελούσαν εκείνοι εις βάρος του τόσον καιρό, όταν ήταν κλεισμένοι στη φυλακή κι' αυτοί έλευθε-

— Δεν έχετε να φοβηθίτε πιά τίποτ' από μένα! τους είπε ο Τσάρλ, πριν βγή από τό δωμάτιο.

ροι να χαρούνε τη ζωή τους...

Κύτταξε τη Μίλντρεντ. Η φυσιογνωμία της φαινόταν άλλαγμένη, μαρμένη...

— Μή... μην τό κάνης αυτό, Τσάρλ!... τραύλισε ίκετευτικά. Θ' άφισα τό Γουώλτερ... Αυτός έφταιγε για όλα... δική του ήταν ή ιδέα... έγω δεν ήθελα!...

Ο Τσάρλ έβλεπε άπαθής, παγωμένος, με τά μάτια μισόκλειστα.

Η νέα γυναίκα πήγε πιό κοντά του, σά νά-θελε να τον άγγίξη.

Είχε πεποίθησι στην παλιά δύναμί της άπάνω του. Πίστευε πως θα μπορούσε και πάλι να τον κάνει ό,τι θέλει.

— Έχω βάλει μερικά λεφτά κατά μέρος, πρόσθεσε. Μπορούμε...

Μά σώπασε, βλέποντας στο πρόσωπό του την άποτροπή και την άηδία.

Εκείνος την κύτταξε από πιό κοντά. Άλήθεια, είχε αγαπήσει, λοιπόν, κάποτε αυτή τη γυναίκα...

Εστρεψε ύστερα την προσοχή του στο Γουώλτερ και θυμήθηκε πως είχε φαντασθή τις γρο-θιές του να του λιώνουνε τό πρόσωπο...

Μά κάτι που έδρε στο φόβο, υπήρχε χυμένη ε-φαφικά. Οι ρυτίδες της άγωνίας του κι' η βασιανισμένη έκφρασί του του θυμίζαν όσα είχε περάσει αυτός στη φυλακή.

Μαζί με την ένοχη και τό φόβο, υπήρχε χυμένη τό πρό-σωπο του Γουώλτερ μία βαθειά πικρία κι' άπογοήτευσι απ' τη ζωή.

Μά κι' ο τόνος της Μίλντρεντ πρόδινε άνακούφισι, όταν του είχε προτείνει ν' άφιση τό Γουώλτερ και να ξαναγυ-ρίση κοντά του.

Είχε κάτι απ' την άπόγνωση που νοιώθει μία γυναίκα, ύστερ' απ' τό σφάλμα της, που δίπνευσε τις έλπίδες της και κατάστρεψε τά όνειρά της.

Κι' ο Τσάρλ κατάλαβε έαφνικά την πραγματικότητα: Μπροστά του δεν έδλεπε παρά τά θύματα μιάς οίκτηρης πλάνης, περίτρωμα και μετανοιωμένα για τό μεγάλο λά-θος τους...

Δέν είχε να ζηλήψει για τίποτα αυτούς τους δύο! Η ζωή τους ήταν δυστυχισμένη.

Δέ βασιζότανε στην άγάπη, αλλά στην άμοιβαία αντίπα-θεια και την άσυνεννοησία. Ήταν κι' αυτοί κλεισμένοι στην άόρατη φυλακή του άποτυχημένου γάμου τους, όπως ο Τσάρλ μέσα σ' ένα κελλί με καγκελλόφραχτα παράθυρα, επί 4 χρόνια...

Ίσως και να μην πήγαιναν καλά τά οικονομικά του Γου-ώλτερ και να μην είχε βρή ή Μίλντρεντ κοντά του την πολ-υτέλεια και την άνεσι που ποθούσε και που την είχε σπώ-ζει να τον παντρευτεί.

Η ίδια ή μοίρα τους είχε καταδικάσει τώρα να ζήσουν μία ζωή μαρτυρική, πλημμυρισμένη από τό άμοιβαίο μί-σος και την περιφρόνησι που σισθανόταν ό ένας για τον άλλο.

Ο Τσάρλ προχώρησε άλλο ένα βήμα προς τό μέρος τους, κρατώντας πάντα τό πιστόλι του, κι' έπρε άργα, με με-τηρημένη φωνή:

— Δεν έχετε να φοβηθίτε τίποτα από μένα, ούτε τώρα ούτε ποτέ!

Στράφηκε ύστερα και βγήκε απ' τό δωμάτιο κι' απ' τό σπίτι.

Τά βήματά του τον φέρανε τυχαία στην όχη μιάς γειτονικής λίμνης. Εκεί, ξανάβγαλε απ' την τσέπη του τό ρεβόλβερ, τό κύτταξε μία στιγμή κι' ύστερα τό πέταξε μακριά, μέσα στο νερό.

Ήταν ένα πράγμα άχρηστο πιά γι' αυτόν...

Η ψυχή του είχε γιατρευτεί... κι' ήταν τώρα έτοιμος ν' άρχιση μία καινούργια ζωή, με την καρδιά ξεαλωφωμένη απ' τό μίσος.

ΝΤΟΝ ΗΓΚΛ

Σα κοίμη

ΜΕ ΤΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

Τί συμβουλεύει ένας ειδικός

Τά μαργαριτάρια ήταν γνωστά μεταξύ των λαών της Ανατολής από τη πιο μακρινή άρχαιότητα και οι Κινέζοι από τη δεύτερη ή την τρίτη χιλιετηρίδα προ Χριστού τά χρησι-μοποιούσαν για να πληρώνουν τους φόρους τους. Τά κοσμήματα με μαργαριτάρια (κολλιέ, σκουλα-ρήκια κτλ.) είναι όμως, μεταγενέστερα. Τά έκαμαν της μόδας οι Περσίδες και Αιγύπτειες πριγκήπισσες κατά τον 4ο ή 5ο αιώνα προ Χριστού. Κατά την ίδια εποχή οι άνδρες άρχισαν να φορούν σκουλαρή-κια με μαργαριτάρια στο δεξί αυτί.

Οι Ρωμαίοι, κατά την περίοδο της αυτοκρατο-ρίας, είχαν γεμίσει τά άγώνιατα των δημοσίων πλατειών με μαργαριταρένια κολλιέ, χωρίς να λο-γαριάζουμε εκείνα που φορούσαν οι κυρίες της άρι-στοκρατίας.

Τά περιφωρότερα μαργαριτάρια της ιστορίας ήταν εκείνα που ή Κλεοπάτρα φορούσε στ' αυτιά της και που είχαν τό σχήμα άχλαδιών. Κατά την διάρκεια μιάς γιορτής προς τιμήν του Μάρκου Άντωνίου, ή βασίλισσα της Αιγύπτου έλυωσε τό ένα απ' αυτά μέσα σε ξύδι που τό ήπτε κατόπιν. Τό δεύτερο, που ή αξία του υπολογίστηκε σε 60000 σεστέρτια με-ταφέρθηκε στη Ρώμη μαζί με τό θησαυρό της Κλεο-πάτρας. Αυτό τό μαργαριτάρι τό έκοψαν στα δύο και έφτιαξαν δύο σκουλαρήκια, με τά όποία στόλι-σαν τά αυτιά της Άφροδίτης του Πραξιτέλους, που οι Ρωμαίοι είχαν μεταφέρει στην πατρίδα τους.

Ένα άλλο περίφημο μαργαριτάρι ήταν τό «Α-παράμιλλο» που αγόρασε τό 1579 ο βασιλιάς της Ίσπανίας Φίλιππος ο 2ος. Ζύγισε 34 καράτια, ήταν μεγάλο σαν αυγό περιστεριού και είχε επίσης σχήμα άχλαδιού. Ο βασιλιάς τό στερώνε με μία άδμαντοκόλλητη πόρπη στο πτερό του καπέλλου του.

Ακόμη μεγαλύτερο ήταν εκείνο που ένας έμπο-ρος του Καλαί έφερε από τις Ίνδίες και που τό πούλησε στο βασιλιά της Ίσπανίας Φίλιππο τον 4ο για 80000 δουκάτα. Ζύγισε 120 καράτια.

— Πώς τάλμη σε να διαθέσης όλη σου την πε-ριουσία για ν' αγοράσης αυτό τό μαργαριτάρι; τον ρώτησε ο βασιλιάς.

— Μεγαλειότατε, άπάντησε ο έμπορος, ήμουνά δέβαιος ότι θα μου τό αγόραζε ο βασιλιάς της Ί-σπανίας κι' ό τι έτσι δεν θα βλάβαινα χαμένος.

Τό μαργαριτάρι αυτό περιήλθε άργότερα στην οικογένεια των Ρώσων πριγκήπων Γιουσούποφ.

Όραιοτάτα ήταν επίσης τά μαργαριτάρια που χά-ρισε ο βασιλιάς της Γαλλίας Φραγκίσκος ο 1ος στην Αικατερίνη των Μεδίκων όταν παντρεύτηκε τό γιού του, που ανέθηκε άργότερα στο θρόνο με τό όνομα Έρρίκος 2ος. Τά μαργαριτάρια αυτά ή Αι-κατερίνη των Μεδίκων τά χάρισε με τη σειρά της στη Μαρία Στουάρτ. Μετά τον άποκεφαλισμό της άτυχης βασιλίσσας της Σκωτίας, ή Αικατερίνη άνέ-θεσε στον πρεσβευτή της Γαλλίας να τά αγοράση σ' όποιαδήποτε τιμή. Άλλ', ή Ελισάβετ της Άγγλίας, προτίμησε να τά κρατήσει για τον εαυτό της.

Τά μαργαριτάρια έπηρεάζονται από τό ξύδι, τό λεμόνι και γενικά από όλα τά όξέα. Επίσης από τις λιπαρές ουσίες, τά άρώματα και τις άπότομες μεταβολές της θερμοκρασίας. Η φωτιά τά μετα-βάλλει σε άμορφο πολύτο.

Τά μαργαριτάρια σε σχήμα άχλαδιού ή σταγό-νας, καθώς και τά πολύ μεγάλα, δεν είναι πιά της μόδας.

Ένας ειδικός στα μαργαριτάρια έγραψε γι' αυ-τά τά εξής:

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της «Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

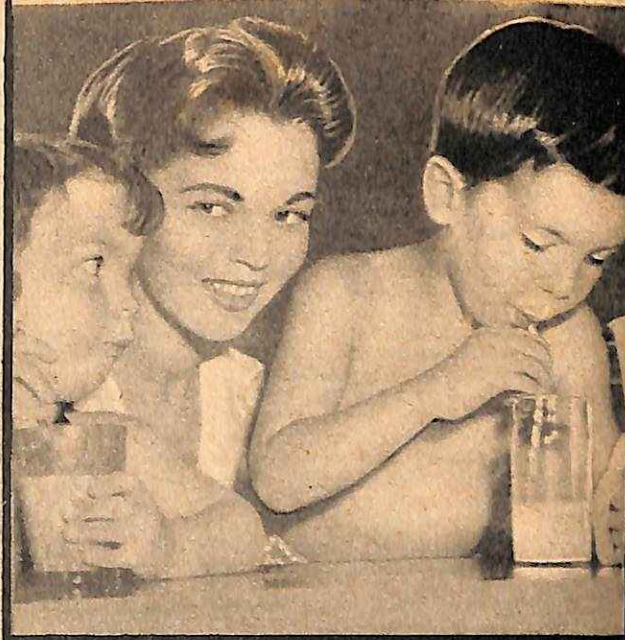
«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

«Τά μαργαριτάρια είναι όπως και ή όμορφιά της

Η ΣΙΡΛΕΥ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ

Η Σιρλεϋ Τέμπλ, τό περιφη-μότερο παιδί-θαύμα, που άνέδειξε ο κινηματογράφος, είναι σήμερα 29 χρόνων και ζή μία ήσυχη και εύτυχισμέ-νη οικογενειακή ζωή σε μία κομψή βίλλα, στα περίχωρα του Άγίου Φραγκίσκου. Η σιρλεϋ, που από την εποχή του δεύτερου γάμου της έγ-κατέλειψε κάθε καλλιτεχνική δράσι, ποζάρει στη φωτογρα-φία μας μαζί με τά δυο παι-δάκια που απέκτησε εκτός, τον Κάρολ, 5 χρόνων, και την Λόρυ, τριών. Η Σιρλεϋ έκανε τελευταία μία έπανεμ-φάνισι στην τηλεόρασι. Η μικρή Λόρυ που έμφανίστηκε παρά τό πλευρό της μητέρας της άρεσε εξαιρετικά και πολλοί βρισκουν πως βαδίζει στ' άχνάρια της περίφημης μητέρας της.

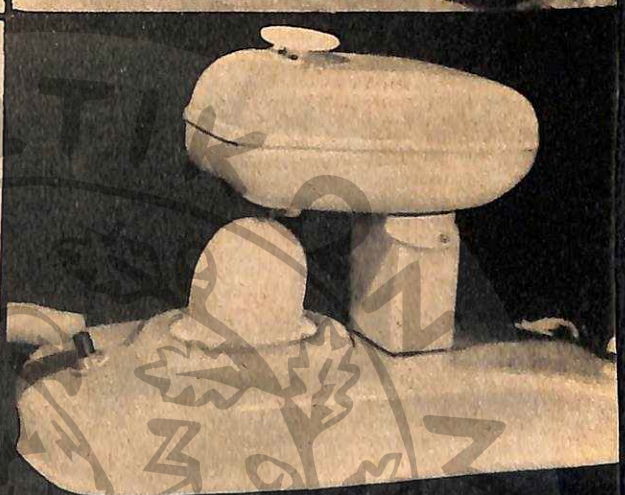
ΕΝΑΣ ΕΞΗΜΕΡΩΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟΠΟΤΑΜΟΣ

Η φωτογραφία αυτή πάρη-κε προ ήμερών στη Φρα-γκφούρτη, όπου έκπληκτοι οι κάτοικοι της γερμανικής πό-λεως είδαν ένα πρωί μία ώ-ραία κοπέλλα να κυκλοφορή στους πιο κεντρικούς δρό-μους καθάλα σ' έναν ιππο-πόταμο. Τό όνομα της νέας δεν άργησε να γίνη γνωστό. Επρόκειτο για την νεαρά θηριοδαμάστρια Έρτα Φού-λερ ή οποία ήθελε με την εντυπωσιακή αυτή εμφάνισι να ύπενθυμίση στους κατοί-κους της Φραγκφούρτης πως είχε εγκατασταθή στην πό-λη τους ένα τσίρκο που θα τους προσέφερε ένα ποικίλο και διασκεδαστικό θέαμα. Πολύ λίγος θηριοδαμάσταί κατάρθωσαν να εξημερώσουν και να γυμνάσουν ιπποπό-ταμο.

ΟΜΕΛΕΤΤΑ ΜΕ ΣΑ ΣΙΟ ΤΣΟΦΛΙ

Χάρις στο νέο αυτό ήλεκ-τρικό μηχανήμα άμερικ-νικής κατασκευής θα μωρπήτε στο έξης να ετοιμάσετε την όμελέττα σας χρησιμοποι-ώντας για τηγάνι τό ίδιο τό τσάφλι του αυγού! Τό μη-χάνημα τρυπάει τό τσάφλι με μία λεπτή βελόνα ή ό-ποια εν συνεχεία χτυπά τό περιεχόμενό του, όπως θα τό χτυπούσατε έσείς με τό πι-ροβή μεσα στο πιάτο πρίν τό ρίξετε στο τηγάνι και τζού καλύτερα άκόμη. Μό-λις τελειώσει ή εργασία αυ-τή, ή όμελέττα αρχίζει να ψήνεται και σας παραδίδε-ται κατόπιν έτοιμη, χωρίς τη δική σας επέμβασι, δε-δομένου ότι ένας αυτόματος θερμοστάτης σθώνει την ή-λεκτρική συσκευή στην κα-τάλληλη στιγμή.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Σε προηγούμενο τεύχος μας σας μιλήσαμε για τον Άγγλο γιατρό Τσάρλς Στήβενς, ο οποίος καλεσε στο σπίτι του ένα μικρό κο-ριτσάκι που είχε προσέληθη από έρωθα με τό σκοπό να τη μεταδώσει και στα δικά του παιδάκια. Όπως θα γνωρίζετε, ή άρρώστια αυ-τή, που είναι έτελος άκύν-τη, που είναι άμολογία, έχει με-ρικές φορές δυσάρεστες συν-έπειες όταν προσέληθη κα-νείς απ' αυτήν σε προχωρη-μένη ηλικία. Κατά παρθέ-νη συμπτωσι όμως κανένας ά-πό τά παιδάκια του γιατρού δεν προσέληθη και μόνο ο ίδιος ο γιατρός άρρώστησε! Στη φωτογραφία μας ο δόκτωρ Στήβενς στον κήπο της έπαυλάς του τοιγυρώ-σμενος από τά τέσσερα παι-διά του.

ΟΤΑΝ την φέρανε στο Σανατόριο, ήτανε σ'ε κακά χάλια! Χλωμή, με πυρετό, με τὰ μάτια της που λάμπανε όμοια με μαύρα διαμάντια, καρφωμένα, γεμάτα απόγονιστο, στίς όμορφες τής ζωής, που ίσως σ'ε λίγο να μὴν τὶς βλέπανε πιά... Καὶ ἡ κόουρα τής μικρῆς φυματικῆς ἀρχίσε ἀμέσως αὐστηρή, ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα: Ἀνάπαυσι πάνω σ'ε μιὰ σαϊζ-λόγκ, στίς εὐρύχωρες βεράντες τοῦ σανατορίου, φάρμακα, φαί καλό... Στὴν ἀρχή, ἡ Νίκη δὲν εἶχε διόλου δρεξί· ἔτρωγε διὰ τῆς βίας αὐτὰ πού τῆς κουβαλοῦσαν οἱ δικοὶ τῆς — τὰ ἔτρωγε ἐπειδὴ «ἐπρεπε» κι' ὄχι ἐπειδὴ εἶχε τὴν παραμικρή διάθεσι νὰ φάη... Κι' ἀκόμα ἔτρωγε, γιὰτὶ ἔβαζε τὶς φωνὲς ὁ Δημήτρης. Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς γιαιτροὺς τοῦ σανατορίου. Γκρίζος, ἀδύνατος, γλυκαμίλητος με τοὺς ἀρρώστους, πολεμοῦσε τὴν ἐπιμονή, τὴν ὑπουλή ἀρρώστεια, με τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά... Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, εἶχε ἀγκαλιάσει με στοργικὸ ἐνδιαφέρον τὴ μικρούλα ἀρρώστη, πού κι' αὐτὴ πάλι εἶχε γαντζωθῇ πάνω του με τὴν ἐπιμονή τῆς ἀπελπισίας...

— Θὰ γίνης καλά! τὴν εἶχε βεβαιώσει. Ἀρκεῖ μόνο νὰ τὸ θέλῃς...

— Εἶναι δυνατό νὰ μὴν τὸ θέλω;... τοῦχε ψιθυρίσει μ' ἕνα θλιμμένο χαμόγελο...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ

τῆς ἁρρώστη

Καί, πραγματικά, ποῖος δὲ θέλει τὴ ζωὴ στὰ εἴκοσι χρόνια του;... Ποῖος δὲν οὐνεύεται τὴ γιαιτρεία του, όταν, μαζὶ μ' αὐτὴν, τὸν τριγυρίζουνε γοητευτικὰ ὄνειρα κι' ἐλπίδες;...

— Ἀμα κίνης αὐτὰ πού πρέπει, τὴ βεβαίωσε ὁ γιαιτρός, δὲ θ' ἀργήσης νὰ γίνης ἐντελὼς καλά...

Πειθαρχικὴ ἡ Νίκη, εἶχε παραδοθῇ στὰ αὐστηρὰ καὶ συχνὰ τόσο βασανιστικὰ «πρέπει» τῆς ἐπιστήμης — στὰ φάρμακα, στίς ἐνέσεις, στὴν κούρα... Κι' ἂν καμμιὰ φορὰ ἀγανακτοῦσε ἡ ἐνοῖωθε τὸν ἑαυτὸ τῆς νὰ ἐπαναστατῇ, βρισκότανε δίπλα τῆς πάντα ὁ καλὸς γιαιτρός, γιὰ νὰ τὴν ἐγκαρδιώνῃ, νὰ τῆς δίνῃ θάρρος, νὰ τῆς κινή, ἐκτός ἀπὸ τὶς ἄλλες, πού τρυποῦσανε κάθε λίγο τὸ λιγνὸ κορμάκι τῆς, κι' ἐνέσεις ὑπομονῆς κι' αἰσιοδοξίας, πού προορισμὸς τοὺς ἦτανε νὰ βοηθήσουνε θετικὰ στὴ γιαιτρεία τῆς...

Ἐνα αἰσθημα τρυφερῆς ἐγναιμοσύνης εἶχε πλημμυρίσει τὸ πληγωμένο ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια στήθος τῆς μικρῆς ἀρρώστης. Ἐνα αἰσθημα ὁλοζώντανης ἐγναιμοσύνης γι' αὐτὸν τὸν καλὸ κι' εὐγενικὸν ἀνθρωπο, πού ἐκπροσωποῦσε τόσο ἐντονα τὴν ἐλπίδα. Μὰ κι' ὁ Δημήτρης ἐνοῖωθε κάτι ἀνάλογο γιὰ τὴ μικρὴ τὴν ἀρρώστη: Ἦτανε τὸ δημιούργημά του, ἡ μικρὴ του σάρκινη κοίκα, πού τὴν διεδικοῦσε ἀπὸ τὸ θάνατο, γιὰ νὰ τὴν παραδώσῃ, χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη ξανά στὴ ζωὴ...

Καὶ τὸ θαῦμα ἔγινε. Στῆς Νίκης τὰ μάγουλα ἀρχίσανε σιγά-σιγά νὰ ξαναγυρίζουνε τὰ χρώματα τῆς υγείας. Ἦ δρεξί τῆς εἶχε ξανάρθει, δὲν χρειάζονταν νὰ τὴν ἐκδιώκουνε πιά γιὰ νὰ φάη...

— Ἐ, κοντεῖνεις, ὅπου νάναι, θὰ μὰς ἀφίσης... τῆς εἶπε ἕνα ἀπόγεμα ὁ Δημήτρης με χαρὰ καὶ κάποια περηφάνεια.

— Τὸ καταλαβαίνω κι' ἐγώ, γιαιτρε, ὅτι εἶμαι καλά... τοῦ εἶπε. Κάθε μέρα νοιώθω πὺς γυρίζω κι' ἀπὸ ἕνα βῆμα στὴ ζωὴ...

Χαμήλωσε τὴ φωνὴ τῆς λίγο, γιὰ νὰ προσθέσῃ:

— Κι' αὐτὸ τὸ χρῶστώ σ'ε σὰς — μόνο σ'ε σὰς! Εἴσαστε ὁ ἀγαπημένος μου σωτήρας...

— Μὴ λὲς μεγάλα λόγια... τὴ μάλωσε τρυφερά. Τὴν καλυτέρευσι σου τὴ χρῶστὰς στὸν καλὸ Θεό, πού θέλησε νὰ σοῦ χαρίσῃ τὴν υγεία... Τὰ ἄλλα — φάρμακα, φαί καλό, κούρα — δὲν προσφέρανε παρὰ μιὰ μικρὴ βοήθεια...

— Τὴν πὺς μεγάλη βοήθεια, τοῦ ἀποκρίθηκε ζωρὰ, τὴν προσφέρατε σ'εἰς!

— Εἰγώ;... Μὰ τί ἔκανα ἐγώ;... Τί ἦμουν ἱκανὸς νὰ κάνω;... Χαμήλωσε τὸ κεφαλάκι τῆς πρὸς τὸ μέρος του καὶ τοῦ ψιθύρισε τρυφερά:

— Κάνετε νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν καρδιά μου ἡ αἰσιοδοξία κι' ὁ πόθος γιὰ τὴ ζωὴ... Μὲ πείσατε, ὅτι δὲν εἶμαι ἀρρώστη, ὅτι πρέπει νὰ γίνω καλά! Καί, βλέπετε, ἔγινα...

Καὶ τώρα, σ'ε λίγο, θὰ φύγῃς... τῆς εἶπε με κάποια μελαγχολία.

Εἶδε τὸ κεφαλάκι τῆς πὺς κοντὰ στὸ δικό του, τὰ χεῖλάκια τῆς νὰ τρεμουλιάζουν ἡδονικά — τὰ χεῖλάκια τῆς, πού πίσω τοὺς κρυβότανε, χωρὶς ἄλλο, ἕνα γλυκὸ μυστικόν...

Ἐνας ἀκατανίκητος πειρασμὸς τὸν ἐπίασε νὰ ἀγκαλιάσῃ αὐτὸ τὸ λατρεμένο κορμάκι, ἀφοῦ, ἄλλωστε, τοῦ ἀνῆκε, ἦταν δικό του! Αὐτὸς τὸ εἶχε ἀποσπᾶσι ἀπὸ τὰ ἀσπλάνια νύχια τῆς ἀρρώστειας γιὰ νὰ τὸ παραδώσῃ γιαιτρεμένο στὴ ζωὴ...

Ὅμως, ξαφνικά, μιὰ σάβη σπάθισε τὸ μυαλό του: Αὐτὸς δὲν ἦταν ἕνας ἀντρας σὰν ὅλους ἦταν ὁ γιαιτρός! Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ μικρὴ του ἀρρώστη, πού εἶχε παραδοθῇ με ἐμπιστοσύνη στὴν ἐπιστημονικὴ του ἱκανότητα... Τώρα αὐτὴ ἦταν καλά, ἡ ἀρρώστεια εἶχε νικηθῇ καὶ ὑποχωρήσει.

Ἄλλες ἀρρώστειες περιμένανε τὴ γιαιτρεία. Δὲν εἶχε δικαίωμα αὐτὸς νὰ σταθῇ στὴ μιὰ ἀρρώστη, πούχε γιαιτρευθῇ... Ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ προχωρήσῃ...

Ψυχρὸς, σηκώθηκε καὶ τῆς εἶπε:

— Με συγχωρεῖς ὁμῶς τώρα, καλὸ μου κορίτσι, γιὰτὶ πρέπει νὰ συνεχίσω τὴν ἐπίσκεψί μου καὶ στοὺς ἄλλους.

Τὸν εἶδε, με βλέμμα δακρυσιμένο, νὰ ἀπομακρύνεται... Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἐκεῖνος γύρισε καὶ τὴν ξανάδε καὶ τῆς χαμογέλασε τρυφερά...

— Μὴ λὲς μεγάλα λόγια!... τὴ μάλωσε τρυφερά ὁ Δημήτρης.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη, ὁ Δημήτρης ἀπόφευγε τὴ μικρὴ του ἀρρώστη.

Τόσο, πού ἐκεῖνη τοῦ τὸ εἶπε με παράπονο, ἕνα ἀπόγεμα πού τὸν εἶδε μέσα σ' ἕνα δρομάκι τοῦ σανατορίου:

— Καλέ, τί γίνετε;... Μαῦρα μάτια κάναμε γιὰ νὰ σὰς δοῦμε! Ταρσαμένος, τῆς ἀποκρίθηκε:

— Δὲ με ἔχεις πιά ἀνάγκη ἐσύ... Γι' αὐτὸ με ἀπασχολοῦν ἄλλοι ἀρρώστοι, πού ἔχουνε τώρα αὐτοὶ τὴν ἀνάγκη μου...

— Κι' ἐγὼ ἔχω τὴν ἀνάγκη σας! τοῦ πέταξε ζωρὰ.

Τὴν κύτταξε μελαγχολικά:

— Ὄχι, Νίκη... τῆς εἶπε. Ἐσύ εἶσαι πιά καλά, σ'ε λίγες μέρες, θὰ φύγῃς... Ἄλλοι ὅμως θὰ μένουνε... Κι' αὐτοὺς πρέπει νὰ τοὺς βοηθήσουμε νὰ ξαναβροῦνε τὴν υγεία τους, ὅπως κι' ἐσύ...

Κι' ἔφυγε πάλι, ἀπότομα, χωρὶς νὰ γυρίσῃ πίσω του...

Καθὼς ἔφευγε, μέσα στὸ κεφάλι του δοῦζαν ἕνα πλῆθος ἀπὸ βασανιστικὰς σκέψεις: Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀλύγιστη ἀξιοπρέπεια τοῦ γιαιτροῦ, τὸν χώριζε ἀπὸ τὴν μικρὴ του ἀρρώστη κι' ἡ μεγάλη διαφορά τῆς ἡλικίας... Ἐκεῖνης ἡ ζωὴ μόλις εἶχε ἀνατελεῖ· ἐκεῖνος βασίλευε...

Δὲν ἦταν σωστό, με κανένα τρόπο, νὰ προσπαθῇ νὰ γεφυρώσῃ τὴν εὐτυχία πού ἔκανε νὰ σελαγίσῃ μπροστὰ τοῦ σὰ βασανιστικὸς πειρασμὸς, ὁ ἔρωτας. Γιὰτὶ ὁ ἔρωτας αὐτὸς τοῦ ἦταν ἀπαγορευμένος ἀπ' ὅλα!

Ἐτοί, ἡ Νίκη, μιὰ μέρα, ἀποχαιρετοῦσε τὸ γιαιτρό.

— Σοῦ εὐχομαι, καλὸ μου παιδί, καλὴ τύχη... τῆς εἶπε, χαϊδεύοντάς τῆς τὰ μαλλιά, με χέρι πού ἔτρεμε...

Ἐκεῖνη, ἔξωπασε σ'ε κλάμματα. Τὸν κύτταξε με τὰ δακρυσιμένα μάτια τῆς καὶ τοῦ μωρμούρισε:

— Δὲ θὰ σὰς ξεχάσω ποτέ...

Τὸ ἤθερε ὁ Δημήτρης Γερλῆς, ὅτι ἡ μικρούλα ἀρρώστη, ἐντελὼς γιαιτρεμένη πιά ἀπ' ὅλα, τραβοῦσε γιὰ τὴν εὐτυχία... Κι' εἶχε μείνει τώρα αὐτὸς μέσα στοὺς ἀρρώστους του — ἀρρώστος κι' ὁ ἴδιος ἀγιάτρευτα ἀπὸ ἔρωτα...

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Λιθογραφικό

Διήγημα

«Αγαπημένο μου,
»Είμαι τώρα μόνη μου στο δωμάτιό μου, που το πλημμυρίζει ακόμα η θερμή παρουσία σου. Ίσως να μην έπρεπε να σου γράψω... Ποτέ μου δε μπόρεσα να καταλάβω τί μανία πιάνει μερικούς να θέλουν, πριν φύγουν απ' αυτόν τον κόσμο, ν' αφήσουν ένα γράμμα — για να πουν τί...
»Μήπως η απλή χειρονομία που θα τους χωρίσει ξαφνικά από τους ανθρώπους, δεν τ' αρέσει;...
»Κι όμως, η αλήθεια είναι πως δε μπορεί κανείς να κλείσει για πάντα τα μάτια του, χωρίς να φωνάξει, για μιάν ακόμα φορά, σ' ένα αγαπημένο του πρόσωπο, ότι πεθαίνει ψιθυρίζοντας τ' όνομά του...
»Θα λυπηθείς — είμαι, βεβαίως, 'Αντρέ — όταν μάθης πως η Νινόν δε ζει πιά. Δεν πρέπει, όμως, για τ' όνομα του Θεού, να κατηγορήσεις τον εαυτό σου πως έσφαιρες για ό,τι έγινε...
»Όχι, κάθε άλλο!... Δεν έχω κανένα παράπονο από σένα. 'Απεναντίας, σ' ευγνωμονώ και τώρα ακόμα, επειδή μ' έκανες την πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου.
»Έξ' άλλου, δεν έχεις καμιά εθύνη. Δεν ανέλαβες καμιά υποχρέωση απέναντί μου. Μου το δήλωσες καθαρά και τίμια ότι ήθελες να διατηρήσεις την ανεξαρτησία σου, ότι το μέλλον σου, η σταδιοδρομία σου ήταν για σένα έννοιες ιερές, σεβαστές.
»Και, μόλις σου παρουσιάστηκε μια καλή εργασία στην Κεϋλάνη, μου είπες, ότι αποφάσισες να μην την χάσεις. Θα έφευγες μόνος σου βεβαίως, επειδή εκεί κάτω που θα πήγαινες, σε ξένον τόπο, δε μπορούσες να έχεις ένα βάρος, που ίσως να σου γινόταν ενοχλητικό μια μέρα.
»Μ' αγαπάς. Το ξέρω. Μά είσαι άντρας κι έχεις τη δύναμη να με χωρίσεις. Τη δύναμη αυτή δεν την έχω εγώ, αγαπημένε μου.
»Όταν θα λάβεις το γράμμα μου αυτό στη Μασσαλία, πριν μπής στο καράβι για την Ξενιτιά, η Νινόν δε θα ζει πιά.
»Παρηγορήσου, όμως, με τη σκέψη, ότι πεθαίνει εύτυχισμένη, εύλογώντας την ημέρα που σε γνώρισε. 'Η ζωή κι η αγάπη άρχισαν για μένα μαζί σου. Τώρα που σε χάνω, τίποτα πια δεν έχει νόημα για μένα.
»Χίλια ακόμα φιλήματα, αγαπημένε μου — και καλή τύχη!
»Νινόν».

ριο με ύπνωτικά και πήγε στην κουζίνα. Γέμισε ένα ποτήρι νερό, γέμισε τη χούφτα της χάπια και τὰ κατάπιε χωρίς τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ, χωρὶς μορφασμούς.
Δυὸ μονάχα ἀπ' αὐτά, ἦταν ἀρκετὰ νὰ τὴ ρίξουν σὲ βαθὺ ὕπνo.

»Ὑστερα ἀνοίξε καὶ τὰ δυὸ μάτια τῆς κουζίνας τοῦ γκαζιού.

Οἱ κινήσεις τῆς ἦταν ἥρεμες καὶ σταθερές. Μαρτυροῦσαν ἀμετάπειστη ἀποφασιστικότητα.

Τέλος, πῆγε στὸ δωμάτιό τῆς, ἀφίονοντας ἀνοικτὴ τὴν πόρτα τῆς κουζίνας, καὶ ἐξάπλωσε στὸ κρεβάτι τῆς, στὴ συνηθισμένη τῆς στάσι, στὸ δεξιὸ πλευρὸ, μὲ τὸ χέρι διπλωμένο κάτω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς, ὅπως πάντα.

»Ἐκλείσε τὰ μάτια τῆς κι ὁ νοῦς τῆς πέταξε στὸν 'Αντρέ, γιὰ νὰ τὴν πλημμυρίσει ὁλόκληρη ἡ ἀγάπη τῆς ὡς τὴν τελευταία πνοή τῆς ζωῆς τῆς.

— Καλὸ ταξίδι, ἀγαπημένε μου, καὶ γιὰ τοὺς δυὸ μας! ἦταν τὰ τελευταία λόγια, πού εἶπε ἀπὸ μέσα τῆς, πρὶν πέσει σὲ λήθαργο.

★

Ξαφνικά, συνήρθε μὲ κόπο ἀπὸ τὴν ἐκμυδένισί τῆς.

Τῆς φάνηκε, ὅτι σφυροκοποῦσαν τὸ κεφάλι τῆς, πού κόντευε νὰ σπασθῇ ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς πόνους.

Δὲν εἶχε καταλάβει, ὅτι ζοῦσε ακόμα.

Κοιμητοῦσε σ' ἓνα χάος, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀπλώσει τὰ χέρια τῆς.

Νόμιζε, ὅτι τὴν ἀνέβασαν μ' ἓνα σχοινὶ ἀπὸ ἓνα βαθὺ πηγάδι.

Στὸ μεταξύ, τὰ χτυπήματα δὲ σταματοῦσαν. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι τ' ἄκουγε τώρα πιὸ μακριά...

»Ὅσο ἀποκοτοῦσε συνειδήσι, ἀρχίζε νὰ ἔχη τὴν ἐντύπωσι, ὅτι τὰ χτυπήματα δὲν ἀκούγονται στὸ κεφάλι τῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ μέρος τῆς πόρτας.

»Ἦταν τόσο ἀποχαινεμένη, ὥστε οὔτε κ' ἂν δοκίμασε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς.

Σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ φωνή, μιὰ σπαρακτική φωνή, ἀντήχησε στ' αὐτιά τῆς:

— Νινόν!... Νινόν!... 'Εγὼ εἶμαι!... Ἀνοιξέ μου!...

»Ὁ ἔτονος κλονισμὸς, πού δοκίμασε τότε, τὴν ἔκανε ν' ἀποκτήσῃ σαφὴ συναισθησι τῆς πραγματικότητος.

»Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ 'Αντρέ!...

Θυμήθηκε τότε κάτι... δὲν κατὰλαβε πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ καὶ ν' ἀναπνέει... μὰ δὲν ἤθελε νὰ καταλάβῃ τίποτα περισσότερο.

Κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τίς λίγες δυνάμεις, πού ἄρχισαν νὰ σαλεύουν μέσα τῆς, κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι ἔσυρε μὲ δυσκολία τὰ πόδια τῆς ὡς τὴν πόρτα.

Τὰ χέρια τῆς ἔτρεμαν τόσο πολὺ, πού δὲ μπορούσε νὰ γυρίσῃ τὸ κλειδί. Δὲ μπορούσε οὔτε μιὰ λέξι ν' ἀρθρώσῃ.

Τέλος, ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Κι ἕως σίφουνας χύμησε τότε πᾶνω τῆς, ἓνας σίφουνας ἀπὸ φιλικὴ καὶ τρυφερά λόγια:

— Νινόν!... ἀγαπημένη μου Νινόν!
»Ἦταν ὁ 'Αντρέ.
Τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν

ἔσφιξε τόσο δυνατὰ στὰ στήθη του, πού τῆς κόππηκε ἡ ἀναπνοή.

»Ἐκείνη τὸν κύτταξε μὲ μάτια θολὰ ἀκόμα, σὰ νὰ βλεπε ὄνειρο.

Τὴ σήκωσε στὰ χέρια του σὰν πούπουλο, τὴν ἐξάπλωσε προσεκτικὰ στὸ κρεβάτι καὶ γονάτισε μπροστὰ τῆς, κυττάζοντάς τὴν μὲ λατρεία.

— Δὲ μπορῶ νὰ ζῶω χωρὶς ἐσένα, Νινόν μου! τῆς εἶπε. Οὔτε ἐγὼ δὲν ἤξερα, δὲ φανταζόμουν ὅτι σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ!... Σ' ἀποχαιρέτησα προχτές, σὲ φίλησα γιὰ τελευταία φορά, κι ἔφυγα γιὰ τὴ Μασσαλία, νὰ πάσω τὸ καράβι γιὰ τὴν Κεϋλάνη...

»Τὴν τελευταία, όμως, στιγμή, κατάλαβα, ὅτι δὲ θὰ μπορούσα νὰ κάνω χωρὶς ἐσένα... Καὶ νύρισα πίσω... νὰ σοῦ πῶ, νὰ σὲ παρακαλέσω...

Μὰ ἡ βανδισμὸς ἀχώρητος, πού σκέπαζε τὸ πρόσωπό τῆς, οἱ μαῦροι κύκλοι πού πλαισίωγαν τὰ μάτια τῆς, τὸν ἔκαναν ν' ἀνησυχήσῃ.

— Τί έχεις; συνέχισε μ' ἀγωνία. 'Η θωρὸς μου εἶπε, ὅτι σὲ εἶδε νὰ ἐπιστρέφεις πρὶν ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες... Ἀργότερα, ἀνέβηκε νὰ σοῦ πῇ κάτι. Χτύπησε μιὰ-δυὸ φορές, εἶδε πὼς δὲν τῆς ἀπαντοῦσες, κατὰλαβε, ὅτι θὰ κοιμήθηκες καὶ δὲ θέλησε νὰ σ' ἐνοχλήσῃ περισσότερο...

»Ἐγὼ, όμως, δὲ μπόρεσα νὰ περιμένω... Ἀνυπομονοῦσα νὰ σὲ ξαναδῶ, νὰ σὲ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου, νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὴ σκληρὴ μου ἀπόφασι νὰ σ' ἐγκαταλείψω...

Τὴ στιγμή ἐκείνη χτύπησε ἡ πόρτα. Καὶ συστάστηκε ἡ θωρακὸς μὲ μιὰ κατσαρόκι στὸ χέρι.

— Τὰ καταφέρατε νὰ τὴν ἐπινηλώσετε; τῆς εἶπε. Οὔτε ἐγὼ δὲν ἤξερα, δὲ φανταζόμουν ὅτι σ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ!... Σ' ἀποχαιρέτησα προχτές, σὲ φίλησα γιὰ τελευταία φορά, κι ἔφυγα γιὰ τὴ Μασσαλία, νὰ πάσω τὸ καράβι γιὰ τὴν Κεϋλάνη...

»Ἦταν τόσο ἀποχαινεμένη, ὥστε οὔτε κ' ἂν δοκίμασε νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὸ κρεβάτι τῆς.

Σὲ μιὰ στιγμή, μιὰ φωνή, μιὰ σπαρακτική φωνή, ἀντήχησε στ' αὐτιά τῆς:

— Νινόν!... Νινόν!... 'Εγὼ εἶμαι!... Ἀνοιξέ μου!...

»Ὁ ἔτονος κλονισμὸς, πού δοκίμασε τότε, τὴν ἔκανε ν' ἀποκτήσῃ σαφὴ συναισθησι τῆς πραγματικότητος.

»Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ 'Αντρέ!...

Θυμήθηκε τότε κάτι... δὲν κατὰλαβε πὼς ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ καὶ ν' ἀναπνέει... μὰ δὲν ἤθελε νὰ καταλάβῃ τίποτα περισσότερο.

Κατάρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ τίς λίγες δυνάμεις, πού ἄρχισαν νὰ σαλεύουν μέσα τῆς, κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι κι ἔσυρε μὲ δυσκολία τὰ πόδια τῆς ὡς τὴν πόρτα.

Τὰ χέρια τῆς ἔτρεμαν τόσο πολὺ, πού δὲ μπορούσε νὰ γυρίσῃ τὸ κλειδί. Δὲ μπορούσε οὔτε μιὰ λέξι ν' ἀρθρώσῃ.

Τέλος, ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Κι ἕως σίφουνας χύμησε τότε πᾶνω τῆς, ἓνας σίφουνας ἀπὸ φιλικὴ καὶ τρυφερά λόγια:

— Νινόν!... ἀγαπημένη μου Νινόν!
»Ἦταν ὁ 'Αντρέ.
Τὴν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν

»Ὁ 'Αντρέ σήκωσε τὴ Νινόν στὰ χέρια του σὰν πούπουλο...

ΥΒΟΝ ΜΠΕΡΤΕΝΟ

ΤΑ ΦΙΛΟΣΟΦΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ
ΔΙΗΓΗΜΑ

σταθμού.
—Ο Κλάυντ είναι χαριτωμένος, μουρμούρισε η Λότε κοκκινίζοντας.
—Κι' ο Χάινριχ είναι πολύ νόστιμος, πρόσθεσε η Γκρέτα σταματώντας ένα ταξί.
Μπήκαν μέσα και...
—Πήγαίνε μας στο... είπε η Μαριάννα. Πώς λέγεται το ξενοδοχείο μας, κορίτσια;
Κύτταξαν η μία την άλλη, γεμάτες έκπληξη. Καμιά τους δεν είχε σκεφτεί να ρωτήσει το όνομα και τη διεύθυνση του ξενοδοχείου!
—Λοιπόν, πού θα πάμε; τις ρώτησε ο σωφέρ.
—Ας κάνουμε μια βόλτα, μήπως το βρούμε, πρότεινε η Λότε. Γύρισαν άσκοπα με το ταξί μια αλόκληρη ώρα, χωρίς ν' ανακαλύψουν τίποτα.
—Στο τέλος, τους είπε ο σωφέρ, πού είχε μάθει στο μεταξύ τί τους συνέβη:
—Νομίζω, δεσποινίδες μου, πως το καλλίτερο που έχετε να κάνετε, είναι ν' αποταθίτε στην αστυνομία...
*
—Ο αστυνομικός κούνησε το κεφάλι του, ακούγοντας τα καθεκαστά.
—Πρώτη φορά μου τυχαίνει τέτοια περίπτωση, είπε. Για την ώρα, να πάτε σ' ένα άλλο ξενοδοχείο και να μείνετε εκεί ώσπου ν' ανακαλύψουμε πού αψίστατε τα πράγματά σας.
—Μά δεν έχουμε λεφτά... στέναξε η Γκρέτα.
—Αν θέλετε, μπορείτε ναρθείτε στο σπίτι μου, τους πρότεινε ο σωφέρ. Εγώ θα πάω να μείνω κάπου άλλο για λίγες μέρες.
Η κατάσταση ήταν τέτοια, πού οι τρεις Δανέζες δε μπορούσαν ν' αρνηθούν.
Δε δέχτηκαν όμως ν' αφήσουν το Ζάκ —έτσι λεγόταν ο νεαρός σωφέρ— να φύγει απ' το σπίτι του.
—Δε θα μ'α ενοχλήτε καθόλου! τον βεβαίωσε η Μαριάννα, μ' ένα γλυκό χαμόγελο πού τον άφωπλιζε. Ο αστυνομικός του ζήτησε τη διεύθυνσή του και τους άφισε ύστερα να φύγουν.
Το σπίτι του Ζάκ, σε κάποιο προάστιο του Παρισιού, ήταν μικρό αλλά χαριτωμένο. Μόνο πού η έλλειψη της γυναικείας φροντίδας χτυπούσε άμεσως στο μάτι, μόλις έμπαινε κανείς.
Οι τρεις κοπέλλες ρίχτηκαν άμεσως στη δουλειά. Συγύρισαν τις κάμαρες, βάλανε λουλούδια στα βάζα, καθάρισαν τα τζάμια...
Όταν ο Ζάκ γύρισε το βράδυ, κόντεψε να μη γνωρίσει το σπίτι του...
—Ήταν όλα τόσο όμορφα —και προπαντός το χαμόγελο της Μαριάννας!

Πέρασαν δυο μέρες έτσι. Την τρίτη μέρα, το πρωί, περνώντας απ' την αστυνομία, ο νεαρός σωφέρ έμαθε κάτι πού τον έκανε δυστυχισμένο: Ο ξενοδόχος, βλέποντας πως δε γυρίζαν οι πελάτισσές του, είχε τηλεφωνήσει στο Τμήμα.
Τώρα πιά οι νεαρές φιλοξενούμενες του δεν τον είχαν ανάγκη. Θάφηναν, αφήνοντας τον και πάλι στη μοναξιά της εργένικης ζωής του.
«Ας μην τους το πω ακόμα —σκέφτηκε ο Ζάκ. Τί πειράζει, αν το μάθουν αύριο το πρωί;»
Μά και τί άλλο πρωί δε βρήκε το θάρρος να διώξη την ευτυχία του. Κι' ούτε τις πέντε επόμενες μέρες κατάφερε να μιλήσει...
Ποιος ξέρει δε τί θα γινόταν στο τέλος, αν δε συνέβαινε ένα μερικά μαθήματα, για να ξαναδοούν τις αγαπημένες τους. Γύρισαν λοιπόν στο Παρίσι, πήγαν στο ξενοδοχείο, έμαθαν τι είχε συμβεί κι' έτρεξαν στην αστυνομία... Ύστερ' από λίγο, έφταναν, μαζί με τον αστυνόμο, στο σπίτι του Ζάκ.
Έκείνη την ώρα, οι κοπέλλες κι' ο σωφέρ παίρνανε το πρόγευμά τους, στη μικρή βεράντα. Το ειρηνικό αυτό θέσπια έκανε την καρδιά των δυο φοιτητών και του αστυνομικού να ξαναπάει στη θέση της...
—Γιατί δεν πήγατε πάλι στο ξενοδοχείο, αφού σ'αξ είδοποίησα πού είναι; ρώτησε ο αστυνόμος τις Δανέζες.
—Πώς; Μας είδοποίησατε. Πότε; άπορησαν η Λότε κι' η Γκρέτα.
—Την ίδια στιγμή, ο Ζάκ μουρμούριζε στη Μαριάννα:
—Συχαράστε με! Δεν ήθελα να σ'α χάσω... Σ'αξ αγαπώ τόσο πολύ!

Κι' εκείνη του απαντούσε μ' ένα χαμόγελο γεμάτο υποσχέσεις...
—Μου φαίνεται πως θα γυρίσετε όλες στην πατρίδα σας παντρεμένες! φώναξε ο αστυνόμος.
Τα γέλια των τριών ζευγαριών δείχνανε πως συμφωνούσαν απόλυτα με τη γνώμη του...
P. ΓΚΟΥΝΤΙΕ

—Κύτταξε τις, Κλάυντ! Δεν είναι σαν τριαντάφυλλα; Προπαντός εκείνη με τον αλόερα κότσο...
—Εγώ προτιμώ την άλλη με τις μπούκλες, Χάινριχ. Τί λές, δεν τις πλησιάζουμε; Πρόσεξε όμως να φερθείς ευγενικά και στις τρεις.
Πραγματικά, οι δυο νέοι πλησίασαν τις κοπέλλες, πού θαυμάζαν τα τοπία απ' το παράθυρο του βαγονιού τους.
—Αν δεν κάνω λάθος, είμαστε πατριώτες, τους είπε ο Κλάυντ.
—Μπα, είσατε και σεις Δανοί; ρώτησε με περιέργεια η τρίτη κοπέλλα.
—Ακριβώς, γέλασε ο Χάινριχ. Είμαστε φοιτητάι κι' είχαμε έρθει στην πατρίδα για τις διακοπές. Τώρα γυρνάμε στο Πανεπιστήμιο, στη Μασσαλία. Θα θέλατε να κάνουμε παρέα στη διαδρομή;
Οι κοπέλλες δε φέρανε καμιά αντίρρηση.
—Ύστερ' από λίγο, οι δυο νέοι ξέρανε πως αυτή πού προτιμούσε ο Κλάυντ λεγόταν Λότε, εκείνη πού άρεσε στο Χάινριχ λεγόταν Γκρέτα, κι' η τρίτη Μαριάννα.
Είχαν τελειώσει το Γυμνάσιο πρην από μερικούς μήνες κι' είχαν κατορθώσει να πείσουν τους γονείς τους να τις αφήσουν να περάσουν δεκαπέντε μέρες στο Παρίσι. Δεν ήταν πλούσιες, αλλά εργαζόντουσαν κι' είχαν μαζέψει μερικές οικονομίες, ώστε να μπόρουν να πραγματοποιήσουν αυτό το ταξίδι, πού ήταν τ' όνειρό τους.
—Έχετε κανένα συγγενή στο Παρίσι; τις ρώτησε ο Χάινριχ.
—Κανένα, απάντησε η Γκρέτα. Ούτε και γνωστό. Μά θα τα καταφέρουμε μονάχα μας.
—Έχω μια ιδέα! φώναξε ο Κλάυντ. Το τραίνο θα σταματήσει μισή ώρα στο σταθμό του Παρισιού. Προφταίνουμε λοιπόν να σ'α συνοδεύουμε ως ένα ξενοδοχείο πού ξέρουμε. Μόνο πού, για να μ'α ανταποδώσετε την εξυπηρέτησι, θα μ'α ξαναπάτε ύστερα στο τραίνο για να συνεχίσουμε το ταξίδι μας. Συμφωνού;
—Συμφωνού! απάντησαν τα κορίτσια γελώντας.
—Ετσι κι' έγινε. Μόλις φτάσανε στο σταθμό, πήραν ένα ταξί, πήγαν στο ξενοδοχείο και ζήτησαν ένα δωμάτιο. Τη στιγμή πού ετοιμάζονταν να δώσουν τα ονόματά τους, ο Χάινριχ κύτταξε το ρολόι του κι' έβαλε τις φωνές:
—Έχουμε μόλις δέκα λεπτά καιρό! Δεν πειράζει, συμπληρώνετε ύστερα τα δελτία σας...
Οι κοπέλλες άφισαν τις βολίτσες τους στον ξενοδόχο κι' έφυγαν για το σταθμό, μαζί με τους δυο νέους. Σε λίγο, τους αποχαιρετούσαν με τα μαντηλάκια τους απ' την πλατφόρμα του

Πώς προλαμβάνεται ή νεφρική λιθίασις

ΤΑ ούρα είναι το μέσον πού διαθέτει ο οργανισμός για ν' απαλλαγεί από τα υπολείμματα της καύσεως — πλεονάζοντα μεταλλικά άλατα ή δηλητήρια — πού έχουν συσσωρευθεί μέσα στο αίμα. Στη φυσική τους κατάσταση, τα ούρα είναι δέξια. Τα μεταλλικά άλατα πού βρίσκονται μέσα σ' αυτά, λόγω της μικρής αναλογίας τους, διαλύονται με μεγάλη ευκολία και αποβάλλονται από τον οργανισμό. Όταν, όμως, η αναλογία τους ξεπεράσει ένα όρισμένο όριο, δε μπορούν να διαλυθούν και παραμένουν σε κατάσταση αιωρήσεως μέσα στα ούρα. Σχηματίζουν τότε μια λεπτή άμμο, πού έναποτίζεται στα τοιχώματα των αγωγών από όπου περνάνε τα ούρα.

Το πράγμα δεν είναι ακόμη σοβαρό. Η νεφρική λιθίασις θα εμφανισθεί από τη στιγμή, πού οι κόκκοι αυτοί της άμμου θα κολλήσουν ο ένας με τον άλλο για να σχηματίσουν όγκους μεγαλύτερων διαστάσεων, τους καλουμένους λίθους. Δύο ενδεχόμενα μπορούν τότε να συμβούν:

Στην πρώτη περίπτωση, οι λίθοι εισχωρούν βαθμιαία μέσα στα νεφρά, παρακλύουν τη λειτουργία τους και τα άχρηστεύουν.

Στη δεύτερη, οι λίθοι ξεπερνούν το φράγμα των νεφρών και κατέρχονται στους ούρηθρες. Ο βλεννογόνος αυτών των αγωγών συσπάται τότε για να μπορέσει ν' απαλλαγεί απ' αυτό το ξένο σώμα. Αυτή η σύσπασις προκαλεί έναν άφρητο πόνο, πού χαρακτηρίζεται με το όνομα του κολικού των νεφρών.

Από τη στιγμή πού ο λίθος θα ξεπεράσει τους ούρηθρες και θα πέσει μέσα στην ούροδόχο κύστι, ο πόνος σταματάει άμεσως.

Η απόβολή, όμως, δεν επιτυγχάνεται πάντα: Σε μερικές περιπτώσεις, ο λίθος εγκλωβίζεται νε κάποιο σημείο του ούρηθρος και συνηθέστερα στο κατώτερο, πού είναι περισσότερο στενό. Οι συνέπειες αυτής της εμφράξεως ενδέχεται ν' αποβούν τραγικές, αν δεν καταστη δυνατή ή απόβολή του λίθου.

Αυτή είναι ή κλασσική κλινική εικόνα πού παρουσιάζει ή νεφρική λιθίασις.

Τα πράγματα, όμως, δεν εξελίσσονται πάντα με τον τρόπο, πού είπαμε. Γιατί είναι δυνατόν να εμφανισθούν επιπλοκές, είτε μηχανικής είτε μολυσματικής φύσεως.

Ενα από τα πολλά ενδεχόμενα είναι να μην αποβληθεί ο λίθος, αλλά να παραμείνει μέσα στην ούροδόχο κύστι, όπου ο όγκος του θα αυξηθεί με την προσθήκη και άλλων αλάτων. Έχομε τότε την καλουμένη λιθίασις της ούροδόχου κύστεως. Στην περίπτωση αυτή, οι λίθοι πληγώνουν τα τοιχώματα αυτού του οργάνου και, εκτός από τους πόνους, προκαλούν επίσης αιμορραγίες, πού εξασθενίζουν τον άσθε-

Οι λίθοι μπορεί να βρίσκονται σε διάφορα σημεία του ούροποικτικού συστήματος. 1) Μικρός λίθος πού έχει βουλώσει το δεξιό ούρηθρο. 2) Όγκώδης λίθος μέσα στην ούροδόχο κύστι. 3) Μεγάλος λίθος πού φράζει το εσωτερικό στόμιο της ούρηθρας. 4) Λίθος στο στόμιο του άριστερου ούρηθρος. 5) Όγκώδης λίθος στην εσωτερική κοιλότητα του άριστερου νεφρού.

νή. Από την ασθένεια αυτή έπασχε ο Ναπολέων ο 3ος. Ένα άλλο δυσάρεστο ενδεχόμενο είναι ή μόλυνσις των ούροφόρων αγωγών, πού οφείλεται στο ότι τα ούρα, πού δε μπορούν ν' αποβληθούν κανονικά, λιμνάζουν σ' ένα οποιοδήποτε σημείο της διαδρομής — είτε στην εσωτερική κοιλότητα των νεφρών, είτε στους ούρηθρες, είτε στην ούροδόχο κύστι. Οι λίθοι, λοιπόν, ξεσχίζουν τα τοιχώματα των αγωγών, όπου έχουν έσφηνωθεί. Αν τώρα τα ούρα είναι αλκαλικά, τα μικρόδια πού περιέχονται στο αίμα αναπτύσσονται με μεγάλη ευκολία σ' αυτά τα μέρη. Δημιουργείται τότε μιά τοπική μόλυνσις, πού εκδηλώνεται με πυρετό και άλλα δυσάρεστα συμπτώματα. Η θεραπεία της νεφρικής λιθίασεως γίνεται με όρισμένα φάρμακα, πού διαλύουν τους λίθους ή έμποδίζουν το σχηματισμό τους. Αν, όμως, αυτό δεν καταστή δυνατόν, θα χρειαστεί τότε να εξαχθούν οι λίθοι με χειρουργική επέμβαση.

Οι κόκκοι

ΤΟΝ ΝΕΦΡΟΝ

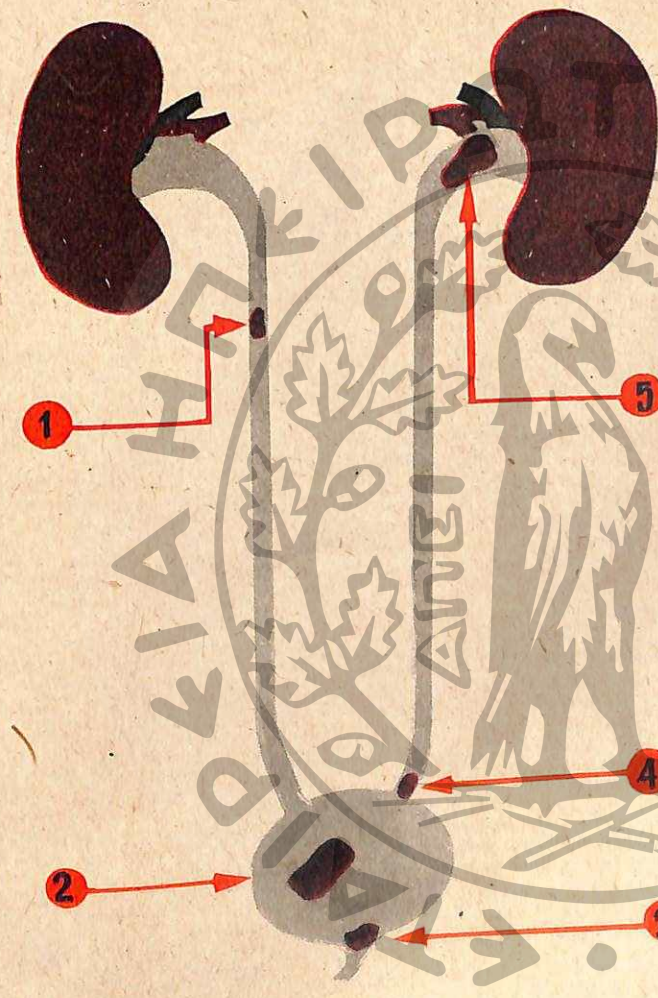
Σημαντικό ρόλο θα παίξει επίσης ή κατάλληλη διαίτα, πού μπορεί, άλλωστε, να προλάβει το σχηματισμό των λίθων και να μ'ας προφυλάξει από πολλές δυσάρεστες επιπλοκές. Ο καλύτερος τρόπος για να προλάβουμε το σχηματισμό λίθων είναι να διατηρήσωμε την κανονική οξύτητα των ούρων.

Όπως είδαμε και παραπάνω, όταν τα ούρα είναι αλκαλικά, τα μεταλλικά στοιχεία δεν διαλύονται, αλλά παραμένουν σε κατάσταση αιωρήσεως. Αυτά τα αιωρούμενα στοιχεία θα μετασχηματισθούν κατόπιν σε λίθους.

Η διαίτα, λοιπόν, πρέπει να είναι τέτοια ώστε να διατηρή την οξύτητα του περιβάλλοντος. Χρήσιμα γι' αυτό το σκοπό θα είναι τα κόκκινα κρέατα, το τυρί, τα ψάρια. Πολύ καλό κάνει επίσης το κόκκινο κρασί (άρκει να μην γίνεται κατάχρησις). Τα αλκαλικά μεταλλικά νερά απαγορεύονται απόλυτως.

Αλλά και το αντίθετο μπορεί να συμβεί. Τα ούρα, δηλαδή, είναι δυνατόν να έχουν μεγάλη οξύτητα, λόγω του ότι κάνομε κατάχρησι σε τροφές πού είναι πλούσιες σε ούρικό οξύ. Στην πρώτη περίπτωση, ή άμμος πού περιέχεται στα ούρα έχει κοκκινωπό χρώμα, ενώ στη δεύτερη κιτρινωπό.

Ως προχθές ακόμη, τα φάρμακα πού χρησιμοποιούντο εναντίον της νεφρικής λιθίασεως ήταν το λάβδανο σε κομπρέσες, ή άτροπίνη (σε ενδοφλέβιες ένεσεις) και ή μορφίνη. Τα φάρμακα αυτά, όμως, λόγω της μεγάλης τοξικότητός των εξέθεταν τον οργανισμό σε σοβαρούς κινδύνους. Σα νεότερα φάρμακα είναι ή αμινοφυλλίνη και ή κελλίνη, πού δίνουν πολύ καλύτερα αποτελέσματα και πού δεν έχουν σχεδόν τοξικότητα.

ΤΟ ΚΙΒΩΤΙΟ

Μέσα στο κιβώτιο βρέθηκαν τα κομμάτια ενός νυναικειού πτώματος, βρασμένα!...

Η ανατριχιαστική δολοφονία της Τζούλιας Τόμας

ΜΙΑ νέα γυναίκα, επιρρεπής στον έρωτα και στο πιοτό, εύεξαπτη, πονηρή και φεύτρα. Αυτή ήταν η Καίτη Γουέμπερ, που δικάστηκε στο Λονδίνο για δολοφονία την άνοιξη του 1879. Οι ένοργοι και το ακροατήριο άκουσαν απ' το στόμα του εισαγγελέως την εκπληκτική ιστορία της.

Είχε γεννηθεί από φτωχούς αλλά έντιμους και θεοφοβούμενους γονείς, στο μικρό χωριό Κιλαν της Ιρλανδίας. Από νωρίς όμως έδειξε τι θα γινόταν αργότερα... Παιδί ακόμα, φυλακίστηκε για κλοπή. Ύστερα εγκατέλειψε το σπίτι της κι έφυγε για το Λίβερπουλ, για να ζήσει μονάχη της.

Στη μεγάλη αυτή πόλη, τελειοποιήθηκε στην τέχνη της κλεψιάς. Έτσι, σε ηλικία μόλις 18 χρονών, καταδικάστηκε σε 4 ετών φυλάκιση. Αν όμως να τη διορθώση η τιμωρία αυτή την έκανε χειρότερη. Όταν βγήκε απ' τη φυλακή, πήγε στο Λονδίνο, όπου βρήκε δουλειά ως παραβουλεύτρα.

Σχετιζόταν συχνά με διάφορους άντρες. Κι' ένα χρόνο αργότερα είχε αποκτήσει ένα γυιό, καρπό μιας περαστικής ερωτικής περιπέτειας της.

Αλλ' η μητρότης δεν την έκανε ν' αλλάξη μυαλό. Δούλευε πότε εδώ και πότε εκεί κι συνέχιζε συχνά τις μικροκλοπιές. Αλλ' η τροχιά της γλίστρεισε με την κλοπή της κι' η ικανότητά της στην ψευτιά την βοηθούσαν να «βγαίνει λάδι» σε κάθε περίπτωση.

Όσο, το 1875, ξαναπήγε φυλακή για 18 μήνες, κι' άλλη μία φορά το 1877. Τον Ιανουάριο του 1879, μόλις είχε αποφυλακιστεί και πάλι, η οπιτονοκοκυρά της κάλεσε να πάει σπίτι της μια ηλικιωμένη και θρησκα γυναίκα που ζούσε ολομόναχη. Η άλλη ήταν πως έκανε αυτή τη συστάση με απόλυτη καλή πίστη, γιατί η Καίτη την είχε πείσει πως ήταν χήρα καφετάνιου, που είχε αναζο-παθεί και ζητούσε οποιαδήποτε δουλειά για να ζήσει τίμια.

Έτσι, η Καίτη Γουέμπερ άφισε στην καλή οπιτονοκοκυρά της το παιδί της — που ήταν τότε 6 χρονών — κι' έπιασε δουλειά στο σπίτι της κ. Τόμας, στο Ρίτμοντ. Θάνηκε στην αρχή πρόθυμη κι' εργατική, για να κερδίσει την εμπιστοσύνη και τη συμπάθεια της.

Δεν ήταν όμως φτιαγμένη για τέτοια ήσυχη και μετρημένη ζωή. Έτσι, η κυρία της δεν άργησε ν' ανακαλύψει πως περνούσε τις ελεύθερες ώρες της σε μια κοντινή ταβέρνα. Της έκανε τότε αυστηρές παρατηρήσεις. Η Καίτη άρριψε και την έβρισε. Ύστερα κατάφερε με τη διπλωματία της να τη μαλακώσει και να διορθώσει τα πράγματα. Ακολούθησαν τις κ. Τόμας είχε πιά κλονιστή. Άκουσαν απ' άλλες τέτοιες σκηνές. Ένα Σάββατο απόγευμα, η κ. Τόμας πήγε στην εκκλησία κλαμένη, γιατί είχε μολώσει για μία ακόμα φορά με την υπηρέτριά της, φαινότανε

νευρική, παραγμένη. Μετά τη λειτουργία, γύρισε στο σπίτι της, κακόκεφη. Μόλις είχε ανεβεί στην κάμαρά της, ώρμησε μέσα η Καίτη Γουέμπερ, κρατώντας ένα μπαλντά.

Η δυστυχισμένη γυναίκα, τρομαγμένη για τη ζωή της, κατάφερε να βγεί απ' το δωμάτιο. Αλλ' η άλλη την κυνήγησε, την πλάσσε στο κεφαλόκαλο κι' άρχισε να τη χτυπά με το μπαλντά. Την πέταξε απ' τη σκάλα, κι' ύστερα, καθώς ήταν πιά αναίσθητη και μισοπεθαμένη, την αποτελείωσε με την ήσυχια της, μέσα σε λίγα λεπτά.

Τράβηξε έπειτα το πτώμα της μέσα στο πλυταριό και, με το μπαλντά κι' ένα μεγάλο μαχαίρι, επιδόθηκε σε μία φριχτή δουλειά. Όταν την τελείωσε, άναψε φωτιά κάτω απ' το μεγάλο καζάνι του πλυταριού...

Την άλλη μέρα, η Καίτη πούλησε μια χρυσή «γεφυρά» με μερικά ψεύτικα δόντια, που ανήκε στο θύμα της. Και ζόδεψε στην ταβέρνα τα λίγα λεφτά που πήρε απ' αυτήν.

Έβαλε κατόπιν ένα φορεμά της νεκρής, πήρε τις μικρές οικονομίες της — 6 ή 7 λίρες — και πήγε να επισκεφτεί τη γνωστή της οικογένεια Πόρτερ, στο Χάμερσομιτ.

Οι Πόρτερ την υποδέχθηκαν μ' ευχαρίστηση, γιατί είχαν 6 χρόνια να τη δουν, και θαύμασαν το φόρεμά της, το χρυσό ρολόι και την αλυσίδα του λαιμού της που ανήκαν κι' αυτή στην οικογένειά τους. Η Καίτη Ιαχυρίστηκε πως είχε κληρονομήσει κάποια θεία της, που είχε μια μικρή βίλλα στο Ρίτμοντ. Πρόσθεσε δε ότι ήθελε να πουλήσει τη βίλλα, για να τ' αντικαταστήσει με καινούργια.

Οι Πόρτερ της είπαν τότε πως θα μπορούσε τ' ούς να τ' αγοράσει κάποιος γνωστός τους, ονομαστικά Τζων Τσώρτς, που είχε ένα μπαρ στο Χάμερσομιτ.

Της έδωσαν έπειτα για συνοδό δρομικό σταθμό, κρατώντας της μια μεγάλη μαυρή ταβάντα που είχε μαζί της. Στο δρόμο όμως, η Καίτη άφισε το Ρόμπερτ, την περιμένει σ' ένα μπαρ και πήγε να χαιρετήσει δίδων κάποια φίλη της που έμενε εκεί κοντά.

Είχε πάρει μαζί της και τη μαύρη ταβάντα. Στο γυρισμό, δεν την κρατούσε πιά. Δικαιολογήθηκε πως την είχε αφήσει στο σπίτι της φίλης της. Στην πραγματικότητα όμως, την είχε πετάξει στο ποτάμι, γιατί είχε μέσα το κεφάλι της Τζούλιας Τόμας!

Ο Ρόμπερτ δέχτηκε κατόπιν να τη συνοδέψει στο Ρίτμοντ, για να τη βοηθήσει να κουβαλήσει ένα κιβώτιο ως την κοντινή γέφυρα, όπου θα συναντούσε — του είπε — κάποιον άλλη φιλενάδα της.

Ο νέος της άφισε στη γέφυρα αυτή, μαζί με το κιβώτιο, κι' απομακρύνθηκε. Σε λίγες στιγμές, άκουσε πίσω του ένα δυνατό παφλασμό. Έπειτα, η Καίτη έτρεξε και τον πρόλαβε. Χαμογελούσε και φαινόταν ευχαριστημένη.

Του είπε πως είχε παραδώσει το κιβώτιο στη φίλη της. Η άλλη ήταν όμως ότι το είχε ρίξει στο ποτάμι. Την άλλη μέρα, το ρεύμα το πέταξε στην όχθη, κοντά στο Μορτλίκ. Και μέσα σ' αυτό βρέθηκαν τα κομμάτια ενός νυναικειού πτώματος, βρασμένα!

Ένα σωρό φήμες κυκλοφόρησαν γύρω απ' τη μακάβρια αυτή ανακάλυψη. Η Καίτη τις πληροφορήθηκε στην ταβέρνα που σόκναζε, αλλά δε φάνηκε να ενδιαφέρεται καθόλου.

Οι Πόρτερ τη σύστησαν έπειτα στον Τσώρτς, για ν' αγοράσει τα έπιπλα της «θείας» της. Η Καίτη επωφελέθηκε απ' την ευκαιρία για να γίνει φιλενάδα του Σωφώνισαν να της δώσουν 68 λίρες για τα έπιπλα. Της μέτρησε τις 18 για προκαταβολή κι' έστειλε έπειτα ένα μεγάλο κάρρο να φορτώσει τα έπιπλα.

Μία γειτόνισσα όμως της Τζούλιας Τόμας, η μίς Τίς, παραξενεύτηκε γι' αυτή την ανεξήγητη «μετακόμιση», υποψιάστηκε την αλήθεια και ειδοποίησε την αστυνομία. Η Καίτη πρόλαβε να ξεφύγει, μαζί με τις 18 λίρες του Τσώρτς.

Αλλ' η Σκωτλαντ Γουάρντ ανακάλυψε τα ίχνη της και τη βρήκε στο χωριό της, το Κιλαν, όπου είχε καταφύγει.

Η φόνισσα φορούσε ακόμα το φόρεμα και τα δαχτυλίδια της Τζούλιας Τόμας όταν την έπιασε η αστυνομία.

Η δική της άρχισε στις 2 Ιουλίου και κράτησε έξι μέρες. Στο διάστημα αυτό, η κατηγορούμενη αρράδιωσε ένα σωρό ψέμματα. Ιαχυρίστηκε στην αρχή πως είχε κλέψει το έγκλημα ο Τσώρτς, κι' ύστερα κάποιος άλλος που τον αγαπούσε και δεν ήθελε να τον αποκαλύψει.

Αλλ' οι ψευτιές της δεν ωφέλησαν σε τίποτα. Το δικαστήριο την καταδίκασε σε θάνατο.

Προσπάθησε τότε ν' αναβάλει το μοιραίο τέλος της μ' ένα καινούργιο κέλοπο: Ιαχυρίστηκε δηλαδή πως ήταν έγκυος. Όταν η ιατρική εξέτασε τη διέφευσε, παραδέχτηκε επίτeloύς την άπια της και ωμολόγησε το έγκλημά της. Την άλλη μέρα, ανέθηκε στην αγχόνη.

ΠΩΣ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ ο Φαντόμας

Οι δύο πνευματικοί πατέρες του

Ο ΦΑΝΤΟΜΑΣ, ο άξεχαστος ήρωας που συγκίνησε τους ανθρώπους της περασμένης γενιάς και που τ' όνομά του πέρασε στο διεθνές λεξιλόγιο και χαρακτηρίζει πάντοτε τους τύπους που δρουν με τρόπο ύπουλο και μυστηριώδη, γεννήθηκε το 1910 με συνθήκες πολύ περίεργες.

Την εποχή εκείνη, δύο νεαροί Γάλλοι δημοσιογράφοι, ο Πιέρ Σουβέστρ κι' ο Μαρσέλ Άλλαϊν, είχαν δημοσιεύσει στην αθητική εφημερίδα «Λ' ότώ» (το αυτοκίνητο) ένα αστυνομικό μυθιστόρημα, που είχε προκαλέσει κάποια εντύπωση.

Οι αστυνομικοί συγγραφείς της μόδας ήταν τότε ο Μωρίς Λεμπλάν, που είχε δημιουργήσει τον περίφημο Άρσεν Λουπέν, κι' ο Γκαστόν Λερού με τον Ρουλαμπίλ του. Τα έργα και των δύο τα εξέδιδε ο Πιέρ Λαφίτ και πουλιόνταν 3,50 φράγκα το ένα. Ένας άλλος εκδότης, λοιπόν, ο Άρτεμ Φαγιάρ, σκέφτηκε να δώσει στο κοινό 400 σελίδες αστυνομικών περιπετειών με 65 μόνο σαντίμια. Ο Φαγιάρ, λοιπόν, που είχε διαβάσει με ενδιαφέρον το μυθιστόρημα του Σουβέστρ και του Άλλαϊν, τους κάλεσε μία μέρα στο γραφείο του.

Στο ραντεβού αυτό πήγε μόνο ο Σουβέστρ, που ήταν ο μεγαλύτερος από τους δύο. Ο Άλλαϊν τον περίμενε σ' ένα καφενείο. Όταν ο Σουβέστρ γύρισε από το ραντεβού, του είπε:

— Δεν είναι ενδιαφέροντα ή πρότασι. Έχουμε να κάμουμε μ' έναν τρελό... Μου ζήτησε ένα μυθιστόρημα σε πέντε τόμους, που ε'α πρέπει να τους παραδώσουμε μέσα με το μήνα.

— Δεν είναι σωστό ν' απορρίψουμε την πρότασή του, απάντησε ο Άλλαϊν. Ας τη συζητήσουμε.

Σκάρωσαν όμως μια υπόθεση και την παρουσίασαν στον εκδότη. Αλλ' ο Φαγιάρ την απέρριψε. Και το ίδιο έκανε για δύο άλλες, που του παρουσίασαν διαδοχικά. Η τετάρτη, όμως, τον ενθυσίασε. Αυτή η τετάρτη υπόθεση περιλαμβάνονταν στις ακόλουθες γραμμές:

«Ένας άνθρωπος με μαύρη κουκούλα τρομοκρατεί το Παρίσι και την επαρχία. Μια γρηά μαρκησία δολοφονείται στο σπίτι της. Το πτώμα ενός λόρδου ανευρίσκεται μέσα σ' ένα μπαούλο. Έπειτα από διάφορες άλλες περιπέτειες, η αστυνομία συλλαμβάνει τον κακούργο στο σπίτι της φίλης του, που είναι η σύζυγος του δολοφονηθέντος λόρδου. Μ' όλο που βρίσκεται στη φυλακή, κατορθώνει να εκτελέσει και άλλα ανατριχιαστικά εγκλήματα. Καταδικάζεται σε θάνατο. Αλλά κατορθώνει να στείλει στη λαίμη-τόμο ένα μορφινομανή συγκατάδοκό του. Ο τρομερός κακούργος δραπέτευει για να συνεχίσει την αιματηρή δράση του».

Αλλ' πώς θα βάφτιζαν το δολοφόνο;

— Φαντόμας, είπε ο Σουβέστρ.

— Φαντόμος, πρότεινε ο Άλλαϊν.

— Φαντομάς, διαβόλεσε ο Φαγιάρ. Και μην ανησυχείτε για τη ρεκλάμα... Θα είναι η καταπληκτικότερη που είδαں ο Παρισινοί ως σήμερα.

Ο Φαγιάρ είχε στους φακέλλους του μια μακέτα, που προσοριζόταν για τη διαφήμιση των καταπο-τιών Πίνκ. Αυτή η μακέτα παρίστανε έναν άνθρωπο με φράκο και με βελούδινη μάσκα στο πρόσωπο, που έβγαине από το βάθος του ορίζοντος και σκόρπιζε πάνω στο Παρίσι κουτιά με καταπότια.

— Θα βγάλουμε τα κουτιά με τα καταπότια και θα τ'α βάλουμε στο δέξί του χέρι ένα ματωμένο έγκειρίδιο, είπε ο Φαγιάρ.

Όλα ήταν έτοιμα. Αλλ' έπρεπε να γραφεί το μυθιστόρημα. Οι δύο νεαροί δημοσιογράφοι είχαν γερά μόρφωσι και γόνιμη φαντασία. Μοίρασαν μεταξύ τους τα κεφάλαια και ρίχτηκαν στη δουλειά. Χρησιμοποίησαν στενογράφοι, που εναλλάσσονταν κάθε τέσσερες ώρες. Έτσι, ο πρώτος «Φαντομάς» έτοιμάστηκε σε πέντε μόνο μέρες και μέσα στο μήνα ήταν έτοιμοι άλλοι δυο τόμοι. Οι πρώτοι πέντε τόμοι κυκλοφόρησαν σε 600.000 αντίτυπα, που έγιναν διάσημα.

Στο μεταξύ, ο Φαγιάρ είχε κλείσει καινούργια συμφωνία με τους δύο συγγραφείς. Θα συνέχιζαν τους Φαντομάδες, ώσπου η αυτοί θα πέθαιναν ή το κοινό θα κουραζόταν. Έτσι βγήκαν άλλοι τριάντα δυο τόμοι.

Το 1914 ο Σουβέστρ πέθανε από βρογχοπνευμονία, σε ηλικία 37 χρονών. Ο Άλλαϊν συνέχισε μόνος του κι' έγραψε άλλους 12 τόμους. Έτσι, οι Φαντομάδες έφτασαν συνολικά τους 44.

ΤΟ ΠΙΟ ΗΡΩΪΚΟ
ΣΚΥΛΙ ΤΟΥ 1957

Η μικρούλα Ντάουν Λίκος, ηλικίας 3 χρόνων, από το Σικάγο των Η.Π.Α. ποζάρει στη φωτογραφία αυτή μαζί με το σκύλο της Μπλέζ, που της έσωσε τη ζωή. Η Ντάουν είχε δεχθεί την επίθεση ενός εξαγριωμένου χοίρου, που ασφαλώς θα την κατασπάραζε, αν δεν επενέβαινε εγκαίρως ο Μπλέζ, που κατάρθωσε, ύστερα από σκληρή πάλη, ν' απομακρύνει το χοίρο. Και πάλι όμως η μικρή Ντάουν Λίκος βγήκε από την περιπέτεια αυτή άρκετά σοδάρ τραυματισμένη και με τέσσερα δόντια σπασμένα. Ο ήρωισμός του Μπλέζ του έσασφάλισε το έφετινό θραβείο των χιλίων δολαρίων, που δίδεται κάθε χρόνο στην Αμερική, στο πιο ήρωικό σκύλο.

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΩΡΟΦΑ
ΔΩΜΑΤΙΑ

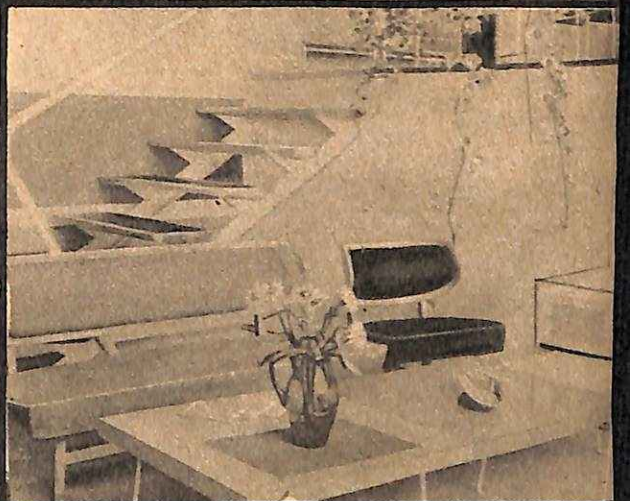
Τα καλαίσθητα, και πρωτότυπα «διώροφα» δωμάτια, αποτελούν σήμερα την τελευταία λέξη της μόδας στον τομέα της ευρωπαϊκής αρχιτεκτονικής. Ένα διώροφο δωμάτιο, σαν αυτό που βλέπετε στη φωτογραφία μας, θα επιτρέψει στο σύζυγο να εργάζεται άνεμόλητος στο έπαυλό «πάτωμα» ενώ η σύζυγός του θα δέχεται κάτω τις φίλες της και θα κουβεντιάσει μαζί τους. Η νέα αυτή διαρρύθμιση, εκτός του ότι επιτρέπει οικονομία χώρου, προσφέρει επίσης στο μάτι και ένα ευχάριστο θέαμα. Η καινοτομία αυτή τομειφάνιστηκε στη Γερμανία και ήδη πολλοί αρχιτέκτονες αυτής της χώρας την υιοθέτησαν κατ' απαίτησι των πελατών τους.

Ο ΓΑΜΟΣ
ΤΟΥ ΑΡΧΙΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

Ο διασημότερος κατάσκοπος του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, ο Έρικ Γκιμπέλ, ο άνθρωπος που προσπάθησε να κλέψει τα μυστικά της ατομικής βόμβας από τους Αμερικανούς για λογαριασμό του Τρίτου Ράιχ, έκανε, τελευταία, στο Μόναχο τους γάμους του με την ελκοσάφρη Εύα - Μαρία Ζάιντ. Η νύφη, μ' όλο που δεν έχει ούτε τα μισά χρόνια από εκείνον, είναι ένθουσιασμένη από τον άντρα της και έδωλεσε πως δεν ανησυχεί καθόλου, όταν της είπαν πως ένας αρχικατάσκοπος - σύζυγος είναι επικίνδυνος... για τα μικρά μυστικά μιας γυναίκας! «Λατρεύω τον άντρα μου — είπε στους δημοσιογράφους — και δεν θα έχω μυστικά απ' αυτό!».

Η ΛΕΣΛΥ ΚΑΡΟΝ
ΣΤΗ «ΖΙΖΙ»

Στο Παρίσι, ο Αμερικανός σκηνοθέτης Βινσέντε Μινέλλι γυρίζει για λογαριασμό της «Μέτρο» μια μουσική διασκευή της «Ζιζι» της Κολέτ. Πρωταγωνιστεί το φίλι είναι ο Μωρίς Σέβλιε και η Λέσλυ Καρόν. Η τελευταία, που υποδύεται στο φίλι το ρόλο της βασικής ηρωίδας, έφτασε στη γαλλική πρωτεύουσα μαζί με το γυιό της Κρίστοφερ, εξαιτίας του οποίου καθυστέρησε για μερικούς μήνες το γύρισμα του έργου. Η Γαλλίδα Λέσλυ Καρόν, που έγινε στο το Αμερικανικό κινηματογράφο και κατόπιν Αγγλίδα υπήκοος με τον γάμο της, ζαναέρθηκε έτσι χωρίς στη «Ζιζι» το αγαπημένο της Παρίσι, που τόσο είχε νοσταλγήσει.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΜΕΣΑ στο Λούβρο, στην αίθουσα όπου βρίσκονται τα έργα του Λεονάρδου ντ ντα Βίντσι, υπάρχει μία προσωπογραφία γυναίκας, που τραβάει τα βλέμματα όλων με την ξεχωριστή γοητεία της ομορφιάς της.

Είναι το πορτρέτο της μαρκησίας της Μάντουας 'Ισαβέλλας της 'Εσθης, κουνιάδας της Λουκρητίας Βοργίας και συζύγου του Φραγκίσκου Γκοντζάγκα. Από το 1490, χρονολογία του γάμου της, ως το 1519 που πέθανε, ήταν η γυναίκα, που πρωτοστάτησε σ' όλα τα πολιτικά και φιλολογικά γεγονότα της εποχής της.

Η 'Ισαβέλλα παντρεύτηκε σε ηλικία δεκαέξι χρόνων με το Φραγκίσκο Γκοντζάγκα, έναν άντρα εξαιρετικής ασκήμιας.

Παρ' όλη όμως την ασχήμια του, η 'Ισαβέλλα τον αγαπούσε, αν και ήταν γυναίκα που της άρεσε η ομορφιά σ' όλες τις εκδηλώσεις της ζωής. Ο άντρας της από αυτά δεν είχε ούτε... ιδέα! Οι μόνες του ασχολίες ήταν το κυνήγι και τ' άλλα. Όσοι πήγαιναν να τον επισκεφθούν, τον εύρισκαν ξαπλωμένο σ' ένα πολυτελέστατο κρεβάτι. Κοντά του καθόντουσαν τρείς νεαροί ακόλουθοι, που η μόνη τους ασχολία ήταν να του δώχνουν τις μυγίες, τρία σκυλιά κυνηγετικά, ένας χρυσοντυμένος νάνος και ένα σωρό γερνιάκια του κυνηγιού.

Γύρω στους τοίχους ήταν κρεμασμένα τα πορτρέτα των σκυλιών και των αλόγων του, για τα οποία ένιωθε εξαιρετική υπερηφάνεια. Μέσα στους σταύλους του είχε 150 υπέροχα πολεμικά αλογα, που τα ζήλευαν όλοι οι ηγεμόνες της εποχής εκείνης.

Κανένα πνευματικό ζήτημα δεν τον ενδιέφερε, ενώ αντιθέτως, η γυναίκα του αγαπούσε τη φιλολογία και τις καλές τέχνες. Έτσι, η 'Ισαβέλλα, παίρνοντας το Φραγκίσκο σύζυγό της, αποφάσισε να τον κάνει άνθρωπο!

Το έργο όμως αυτό ήταν πολύ δύσκολο. Συχνά άγριες φιλονεικίες ξεσπούσαν μεταξύ τους και μία από τις άφορες αυτές ήταν και το ζήτημα της ανατροφής των παιδιών τους. Η 'Ισαβέλλα ήθελε να τους δώσει φιλολογική μόρφωση και άκτινοβολούσε από χαρά όταν έβλεπε πως ο γυιός της Φρειδερίκος σημείωνε εξαιρετική επίδοση στα γράμματα, έχοντας ως δάσκαλό του τον περίφημο ανθρωπιστή Φραντζέσκο Βιτζίλιο.

Ο Γκοντζάγκα τώρα είχε διαρκώς ανάγκη από τις περιποιήσεις της γυναίκας του...

Μία μέρα γράφοντας στο σύζυγό της, που βρισκόταν στην έδρα του μαρκεζάτου, ενώ εκείνη έμενε στην έξοχη, του έκανε, μ' ένθουσιασμό και υπερηφάνεια, λόγο για τις προόδους του παιδιού τους. Έκείνος όμως της απάντησε με απότομο τρόπο ότι δεν ενδιαφερόταν καθόλου για τη φιλολογική μόρφωση του Φρειδερίκου, ότι ο δάσκαλος του δεν του άρεσε καθόλου και ότι σε λίγο θα τον έπαιρνε κοντά του «για να τον κάνει άνθρωπο»!

Μία άλλη αφορμή καυγάδων των δυο συζύγων ήταν τα κοσμήματα της 'Ισαβέλλας. Οι καιροί εκείνοι ήταν πολύ δύσκολοι και οι πόλεμοι κι' οι επιδημίες είχαν αφανίσει την 'Ιταλία. Έτσι, τα έσοδα των αρχόντων είχαν λιγοστείσει. Κι' όταν ο Φραγκίσκος Γκοντζάγκα θέλησε να κάνει καρδιάλιο τον αδελφό του Σιγισμόνδο και του χρειάστηκαν 7.000 δουκάτα, που δεν τα είχε, ζήτησε από τη γυναίκα του να βάλει ενέχυρο τα κοσμήματά της.

Αντί όμως για τα κοσμήματά της, η 'Ισαβέλλα του έστειλε την ακόλουθη επιστολή:

«Είμαι, φυσικά, πρόθυμη να συμμορφωθώ με τις διαταγές της υψηλότητάς σας. Μά σκεφθήκατε, αλήθεια, ότι είναι ποτέ δυνατόν να παρουσιαστή η σύζυγος ενός ισχυρού αρχοντα, όπως εσείς, χωρίς κοσμήματα;»

Η επιστολή αυτή έφερε άμέσως το αποτέλεσμα της κι' ο Φραγκίσκος δεν επέμεινε περισσότερο στην απόφασή του.

Η 'Ισαβέλλα, εκτός από τ' άλλα, ενδιαφερόταν εξαιρετικά για την ασφάλεια του συντρόφου της ζωής της. Όταν βρισκόταν μακριά της, έτρεμε γι' αυτόν και διαρκώς του έκανε συστάσεις πως να φυλάγεται! Μά, παρ' όλες τις συμβουλές της, ο Φραγκίσκος Γκοντζάγκα δεν έπαιρνε καμμία προφύλαξη, γιατί ήταν γενναίος... Η άβρονοησία του όμως αυτή, λίγο έλειψε να του στοιχίσει κάποτε τη ζωή. Σε μία μάχη καθώς πολεμούσε εναντίον των 'Ενετών, χώθηκε έφιππος και μόνος ανάμεσα στους αντιπάλους του κι' άρχισε να τους θερίζει αλύπτητα.

Στην αρχή οι 'Ενετοί τα έχασαν με την ανδρεία του. Μά όταν συνήλθαν και είδαν πως ήταν μόνος, τον περικύκλωσαν και τον αιχμαλώτισαν. Τον μεταφέρανε κατόπιν θριαμβευτικά στη Βενετία και τον φυλάκισαν στη φυλακή του παλατιού των Δόγηδων.

Η 'Ισαβέλλα αναστάτωσε τότε γη και ούρανο για να τον ελευθερώσει. Επισκέφτηκε βασιλείς και ηγεμόνες, χωρίς όμως κανένα αποτέλεσμα γιατί οι 'Ενετοί ζητούσαν ως όμηρο το μεγαλύτερο γυιό της, το Φρειδερίκο.

«Τό να στερηθούμε το παιδί μας, γράφει σε κάποια επιστολή της, είναι σαν να στερηθούμε την ίδια μας τη ζωή και ό,τι πολύτιμο και αγαθό έχουμε. Αν μάς πάρτε το παιδί μας, πάρτε μαζί και τη ζωή μας και όλα μας τα αγαθά. Προτιμάμε να υποφέρουμε τα πάντα, παρά να χωριστούμε το παιδί μας».

Στο τέλος, η 'Ισαβέλλα κατόρθωσε να ελευθερώσει το σύζυγό της. Μά η φυλάκιση ενός χρόνου είχε κάνει το γερό και ρωμαλέο αυτόν άρχοντα σωστό ερείπιο.

Τώρα ο Γκοντζάγκα είχε διαρκώς ανάγκη από τις περιποιήσεις της γυναίκας του. Και μόλις εκείνη έφευγε από κοντά του παραπονιόταν...

Κατά το 1513, η 'Ισαβέλλα πήγε με το σύζυγό της στο Μιλάνο. Εκεί άρχισε να λανσάρη τις ωραιότερες μόδες και να κάνει διάφορες... συμμαχίες. Όταν οι άρχοντες της έκαναν κομπλιμέντα για τα φορέματά της, εκείνη τους απαντούσε ζητώντας τους... ένα φρούριο για να το προσθέσει στην επικράτεια του συζύγου της.

Ο Φραγκίσκος Γκοντζάγκα είχε δαμαστή πιά δόλοτα και έκανε ό,τι ήθελε εκείνη. Αναγνώριζε την ύπεροχη του πνεύματός της και όταν στα 1519 πέθανε η 'Ισαβέλλα, έγραψε γι' αυτήν: «Υπήρξε ένα πνεύμα ύπεροχο κι' ικανό για όλα».

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Συνκινητικό κοινωνικό και δραματικό μυθιστόρημα υπό Πιέρ Ντεκουρσέλ

Η ΖΗΤΙΑΝΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η κ. ντ ντε Τερνιούαρ ζητάει απ' τη δίδα ντ ντε Λενβί το χέρι της Κλωντ για το Μπερνάρ. Κι' εκείνη δέχεται και τους άρραβωνάζει. 'Υστερα η Κλωντ φανερώνει στη θετή μητέρα της ποιά είναι η ζωγράφος Πωλ Σαντενάλ. 'Επίσης φανερώνει αυτό το μυστικό και στο Μπερνάρ, που αναστατώνεται μαθαίνοντάς το. 'Επειτα η Κλωντ αναγγέλλει στην αδελφή της τους άρραβώνες της με το Μπερνάρ. Μία φριχτή ζήλια βασανίζει την Πωλ κι' ορκίζεται στον εαυτό της να ματαιώσει με κάθε τρόπο αυτό το γάμο. Ένας νέος, τραπεζίτικος υπάλληλος, ονόματι Ρομπιάκ, έχει έρωτα με τη Ζητιανή, και η Ζητιανή, που έχει τρία χρόνια, θεωρώντας την γυναίκα του. Κουβεντιάζοντας γι' αυτήν με το φίλο του Φλερί, τον βεβαιώνει πως ο έρωτάς του για τη Ζητιανή μεγαλώνει ολοένα. Ένα απόγευμα, η Φιλενάδα του τον ειδοποιεί ότι θ' αργήσει να γυρίσει στο σπίτι το βράδυ, γιατί ο προϊστάμενός της την έστειλε σε μία δουλειά, στο Νείγυ. Ο Ρομπιάκ δεν υποπεύεται τίποτα στην αρχή.

5ον

Αφού πέρασε ένα χρόνο όπως όπως, πέτυχε κάποια μικρή θέση στην τράπεζα «Κρεντί Λυοναί».

Ύστερα ανέβηκε σιγά-σιγά τα σκαλοπάτια της ιεραρχίας κι' έφτασε να γίνει τμηματάρχης του λογιστηρίου.

Οι συνάδελφοί του τον θεωρούσαν για αδιόρθωτο «γυναικά», με πολλές επιτυχίες. Η πραγματικότης όμως ήταν διαφορετική.

Ο Ρομπιάκ ήταν πολύ οικονομός. Σκεπτότανε σοβαρά το μέλλον του, και δεν ήθελε να το διακινδυνεύει μπλέκοντας με γυναίκες.

Είχε κι' αυτές κάπου-κάπου μία περιπέτεια, σαν άντρας, αλλ' έντελως περαστική κι' άσημαντη, που τη διέκοπτε μόλις άρχιζε να παίρνει κάπως μόνιμη μορφή.

Οι κατακτήσεις του περιορίζονταν λοιπόν σε πλάσματα ελεύθερα κι' ελαφρύνα, που δέχονταν το μόνο που τους πρόσφερε: να περάσουν για λίγο ευχάριστα τον καιρό τους.

Ξαφνικά όμως, μπήκε στη ζωή του η Ναντίν και την άλλαξε ριζικά. Την αναστάτωσε.

Την είχε γνωρίσει πριν από 3 χρόνια, στις Ιστιοδρομίες του Ζουανβίλ. Η Ναντίν ήταν τότε μία κοπέλλα 17 χρονών, πρόσχαρη και γοητευτική, με ξανθά μαλλιά, πυκνά κι' απαλά σαν μετάξι, με χείλια κατακόκκινα και δόντια σαν μαργαριτάρια. Στο τέλος της ημέρας εκείνης, κουβεντιάζαν μεταξύ τους με οικειότητα, σαν παλαιοί φίλοι. Καθένας τους έμπιστευόταν στον άλλο τα μυστικά του. Τις ελπίδες και τα όνειρά του.

Η Ναντίν είχε γεννηθεί στο προάστιο Σαιν-Μαρτέν κι' ήταν κόρη ενός ξυλουργού. Είχε αρχίσει να δουλεύει σ' ένα μαγαζάκι νεωτερισμών από 14 χρονών.

Στην αρχή πήγαν όλα καλά. Ήταν ευχαριστημένη και φρόνιμη.

Μά ύστερα άρχισε να βρίσκει πως κέρδιζε ελάχιστα, δουλεύοντας απ' το πρωί ως το βράδυ. Κι' οι πειρασμοί είναι τόσο πολλοί, στο Παρίσι, για μία κοπέλλα όμορφη και καλοφτιαγμένη, που ποθεί να ζήσει πιο άνετα!...

Ο αφεντικός της, ένας άντρας 48 χρονών, παντρεμένος ήταν ο πρώτος που τρύγησε το λουλούδι της αγνότητάς της, προσφέροντάς της γι' αντάλλαγμα το πρώτο μεταξωτό φόρεμά της.

Πόσα τράβηξε όμως απ' αυτόν η δύστυχη Ναντίν! Ήταν ζηλιάρης, τσιγκούνης και κακός. Κι' ύστερα, η γυναίκα του υποπεύτανε και τους παρακολουθούσε, κι' εκείνος, για να διαλύσει τις υποψίες της, μιλούσε απότομα στη Ναντίν και τη φώναζε διαρκώς με δουλειά στο μαγαζί.

Απ' το κρασάκι που είχε πιή, κι' απ' τα τρυφερά λόγια του όμορφου εκείνου νέου που την τραβούσε άκατανίκητα, η Ναντίν δέχθηκε—επειτα από πολλές αντιρρήσεις, είν' η αλήθεια—να τον ακολουθήσει στο σπίτι του...

Πώς η εύκολη εκείνη κατάκτησή του κατέληξε να γίνει «νόμιμη» και μόνιμη φιλενάδα του;

Απ' τις πρώτες μέρες, ο Ρομπιάκ ξετρελλάθηκε με την όμορφη αυτή κοπέλλα, που άγαπούσε άθωα και παθητικά μαζί. Τα φιλιά της χύνανε φωτιά στις φλέβες του.

Του έγινε γρήγορα απαραίτητη και θέλησε να την κρατήσει για πάντα κοντά του...

Αυτά που κέρδιζαν κι' οι δυο τους μαζί, τους έπαιρναν να ζήσουν καλώς. Είχαν νοικιάσει ένα μικρό διαμέρισμα στην οδό Βιδιέν, ώστε να μη βρίσκονται μακριά απ' τη δουλειά τους.

Τα έπιπλα που είχε ήδη ο Ρομπιάκ, μαζί με μερικά που αγόρασαν ακόμη, κάνανε το σπίτι τους μία κομψή και ερωτική φωλιά, που είχε ξετρελλάνει κυριολεκτικά τη Ναντίν.

Ενώ γύριζε άποψη στο διαμέρισμά τους, ο Ρομπιάκ έλεγε με το νου του: «Αγαπιόμαστε αληθινά κι' είμαστε απόλυτα ευτυχισμένοι!...».

Και το πίστευε πραγματικά...

Έφτασε σε λίγο στον προορισμό του. Άνοιξε την πόρτα, άναψε το φως κι' άρχισε να τριγυρίζει στις τρεις μικρές καμαρούλες, χωρίς όριμένο σκοπό, σχεδόν δίχως σκέψεις...

Δεν ήθελε να πλαγιάσει, πριν γυρίσει η Ναντίν. Κάθεσε στο σαλονάκι, λέγοντας με το νου του:

«Κοντεύουν 11. Δε μπορεί ν' αργήσει πολύ ακόμη... όσο κι' αν βρίσκεται μακριά το Νείγυ!»

Είχε αγοράσει μία βραδυή εφημερίδα και προσπαθούσε να περάσει την ώρα του διαβάζοντας τις ειδήσεις.

—Παλιοναϊκά! μούγκρισε, πνιγμένος από μανία. Τ' ανακάλυφα όλα!

Κάθε λεπτό όμως, ανασήκωνε το κεφάλι του, γιατί του φαινόταν πως είχε ακούσει βήματα στη σκάλα.

—Θέ μου! Πότε θαρθή λοιπόν;...μουρμουρίζε.

Σιγά-σιγά, σβήνανε οι θόρυβοι του δρόμου.

Κάθε φορά που χτυπούσε το κουδούνι της εξώπορτας, ο Ρομπιάκ πεταγόταν άπλωμα κι έτρεχε στην πόρτα του διαμερίσματος, έτοιμος ν' ανοίξει.

Ακούγε ν' ανεβαίνουν τη σκάλα. Μά τα βήματα σταματούσαν σ' άλλο πάτωμα κι ανοιγόκλεινε κάποια άλλη πόρτα...

—Δωδεκάμηνη! φώναζε ο Ρομπιάκ με αγωνία. Τι μπορεί να της συνέβη; Κανένα δυστύχημα;... Αδύνατο να είχε δουλειά μέχρι τέτοια ώρα!

Ήταν έτοιμος να βγί, να ζητήσει πληροφορίες, όταν ξανασήμανε το κουδούνι της εξώπορτας και άκουστηκαν βήματα γυναικεία στη σκάλα.

«Αυτή είναι, δίχως άλλο!» είπε με το νου του ο Ρομπιάκ.

Και πραγματικά, ήταν η Ναντίν, λαχανιασμένη απ' το δρόμο κι απ' τη σκάλα που είχε ανέβει βιαστικά.

—Πόσο άργησες! της είπε ο Ρομπιάκ, άγκαλιάζοντάς την. Πήγα να τρελλαθώ απ' την ανησυχία μου...

—Αλήθεια, ανησυχίες, αντρούλη μου;... Μά δεν έφταιγα εγώ. Θα σου είπα, βέβαια, κι 'Αγάθη πως μ' είχε στείλει ο κ. Μόρισον στο Νείλυ, για να συνεννοηθώ με κάποιον πελάτη. Είδα κι' έπαθα ώσπου να βρω το μαγαζί του, σ' ένα μικρό δρομάκι. Κι' έπειτα μου βγήκε η πίστι για να συνεννοηθώ μ' αυτό το βλάκα.

—Μά η ώρα είναι 2 σχεδόν!

—Μπά, τρέχει το ρολόι. Δεν είναι παρπάνω από μιάμιση.

—Και πώς γύρισες, τέτοια ώρα; Μά τι μέσον;

—Πρόλαβα το τελευταίο τραμ. Κατέβηκα στο Λούβρο...

Ο Ρομπιάκ κύτταζε στο μεταξύ τη φιλενάδα του, που είχε βγάλει το καπέλλο της και το παλτό της.

—Μά τι φόρεμα είχες βάλει; απόρησε.

—Δεν ήθελα να πάω στο ξένο μαγαζί σαν ζητιάνη, με το μαύρο φουστάνι της δουλειάς μου. Τί ιδέα θα σχηματίζανε για μένα;... Πέρασα λοιπόν πρώτα από δω κι' άλλαξα.

—Δεν τόδερα, αυτό το φόρεμά σου! Είναι πολύ κομψό...

—Χαριτωμένο δεν είναι; Τ' αγόρασα την περασμένη βδομάδα... Τό ξέρεις καλά, σου το είχα πη...

—Όχι, δέ μου είπες τίποτε.

—Μά ναι, δεν το θυμάσαι! Ήταν μια πρώτης τάξεως ευκαιρία. Τό βρήκα στο μαγαζί που δουλεύω... Τί λες τώρα, θέλεις να πλαγιαστούμε; Είν' άργα και είμαι κατακουρασμένη!

Αγκάλιασε το Ρομπιάκ γελαστή και ναζίαρα, τον φίλησε κι' άρχισε ύστερα τη νυκτερινή τουαλέτα της.

—Θ' άφήσης άναμμένο το φώς; του είπε, μόλις πέρασε στο κρεβάτι.

—Ναι, μια στιγμή ακόμα... ώσπου ν' αποτελειώσω την εφημερίδα μου.

—Καληνύχτα λοιπόν! Είμαι ψόφια απ' τη νύστα.

Πραγματικά, μόλις έκλεισε τα μάτια της, η Ναντίν βυθίστηκε στον ύπνο.

Ο Ρομπιάκ την κύτταζε. Ήταν αληθινά αξιολάτρευτη. Τό θαυμάσιο κορμί της είχε πάρει μία στάσι νοητική και προκλητική μαζί. Οι κατάλευκοί ώμοι της είχαν τέλειο σχήμα.

Η άναμψη της έβγαине ήρεμη και κανονική ανάμεσα στα κόκκινα και υγρά χείλη της. Μά οι μαύροι κύκλοι που στεφάνωναν τα μάτια της, δείχνανε πως είχε κουραστή υπερβολικά.

—Περίεργο! Δέ μου είπα πού έφαγε τό βράδυ... σκέφτηκε ξαφνικά ο Ρομπιάκ. Αλήθεια, πού μπορεί να φάγε; Όχι βέβαια στο σπίτι εκείνου του πελάτη...

Η σκέψη αυτή ήταν σαν τη μικρή πέτρα που ξεκολλάει από ένα τοίχο και παρασύρει μαζί της και τις άλλες... Ένα σωρό ίδιες πέρασαν ξαφνικά απ' το μυαλό του Ρομπιάκ.

Θυμήθηκε πως τό τελευταίο τραμ έφευγε απ' το Νείλυ στις 11.

Κι' έπειτα, έκεινη η έπίσκεψη στον πελάτη, που είχε το μαγαζί του τόσο μακριά... η άγγαρεία που είχε φαρτώσει στη Ναντίν ο προϊστάμενός της, όταν έπρεπε πιά να σκολάσει... τό καινούργιο φόρεμά της που δεν τό είχε ξαναδεί... δ' αυτά του φαίνονταν ξαφνικά όχι τόσο φυσικά!

Για πρώτη φορά εδώ και δυό χρόνια, μία ύποψια είχε γεννηθί στο νου του. Γιατί λοιπόν όλ' αυτά τα ψέμματα; Μήπως τον άπατούσε η Ναντίν;

Έπρεπε να μάθι την αλήθεια!

Την κύτταζε. Κοιμόταν πάντα, χαμογελαστή. Πάνω σέ μία καρέκλα βρίσκονταν τα ρούχα της.

Ο Ρομπιάκ σηκώθηκε σιγά-σιγά, πήρε την τσάντα της και την έψαξε. Δέ βρήκε όμως τίποτα μέσα.

Όστόσο, δεν είχαν διαλυθί οι ύποψίες του. Μία κρία ανατριχίλα περνούσε απ' όλο του τό κορμί κι' απ' την καρδιά του...

Σκέφτηκε ν' άνοψη λίγη φωτιά στο τζάκι για να ζεσταθί. Έφερε μερικά ξύλα απ' την κουζίνα και γονάτισε μπροστά στο τζάκι, για να τ' άναψι. Καθώς άνασκήωνε τη σκάρα του, είδε ένα μπλέ χαρτί, ξεσκισμένο σέ πολλά μικρά κομμάτια.

Σέ κάθε άλλη περίπτωση δέ θα τό πρόσεχε. Τώρα όμως δεν του ξέφευγε τό παραμικρό...

«Ένα τηλεγράφημα! σκέφτηκε. Πού βρέθηκε εδώ; Εγώ δεν έχω λάβει κανένα, από πολλόν καιρό!»

Μία καινούργια αγωνία έσφιξε την καρδιά του. Προσέχοντας να μην κάνει καθόλου θόρυβο, μάζεψε μ' έπιμέλεια ένα-ένα τά κομμάτια του χαρτιού, τά σκορπίσμένα πάνω στις στάχτες. Τά έβαλε πάνω στο τραπέζι κι' άρχισε να τά συναρμολογί, με μεγάλη ύπομονη.

Ύστερα από μερικά λεπτά, τά είχε ένωσει όλα, και μπόρεσε τότε να διαβάσει καθαρά. Πρώτα τό διευθύνσι: Τό είχαν στείλει στη Ναντίν, στο κατάστημα πού εργαζόταν.

Ο Ρομπιάκ κόλλησε ύστερα ένα φύλλο χαρτί πάνω στα ένωμένα κομμάτια και μπόρεσε έτσι να γυρίσι απ' την άλλη πλευρά τό σκισμένο τηλεγράφημα. Τό διάβασε σέ μία στιγμή, με μία ματιά μόνο:

«Σέ περιμένω στις 7 στού Λευτουαγιέν. Ίδιο ιδιαίτερο δωμάτιο της άλλης φορές. Ίδια τρυφερότητα και ίδια άμοιβή. Άλφρέδος».

Τί σήμαινε αυτό;

Είχε λοιπόν κάποιον άλλο φίλο η Ναντίν; Έτρωγε και γλεντούσε μαζί του κάθε τόσο;... Κι' αυτός ο φίλος την πλήρωνε;...

Μά όχι, ήταν αδύνατο, παράλογο, έξωφρενικό!

Χωτρές στάλες ιδρώτα κυλούσανε στο μέτωπο του Ρομπιάκ. Τά μάτια του είχαν γίνει άπληνη, σαν γυάλινα. Ο λαϊμός του είχε στεγνώσει κι' άνάσινε λαχανιασμένα...

—Μά τί κάνεις εκεί; ρώτησε ξαφνικά η ήρεμη φωνή της Ναντίν, που είχε ξυπνήσει, είχε άνασκηκωθί λίγο, άκουμπώντας στον άγκώνα της, και τον κύτταζε με άπορία.

Έκείνος πήδησε όρθιος και προχώρησε καταπάνω της, τρελλός απ' τό θυμό του.

—Παληγογυαίκα! μουγκρίσε, πνιγμένος από μανία. Τά ξέρω όλα! Τ' άνακάλυψα όλα!

Η νέα γυναίκα κοκκίνισε. Τά νυσταγμένα ακόμα μάτια της άνοιξαν διάπλατα, γεμάτα ταραχή.

—Τί άνακάλυψι της αυτή κράτησε μία στιγμή μονάχα. Σχεδόν άμέσως την άντικατέστησε ένα ξεδιάντροπο χαμόγελο, που κατέληξε σ' ένα χασμουρητό κι' ένα άνασκήκωμα τών ώμων.

—Τί άνακάλυψε δηλαδή; ρώτησε ξεγνοιαστά.

—Την ατιμία σου! Τις αίσχρες ψευτιές σου! Την προδοσία σου!

—Ω, αγαπητέ μου, δεν είσαι καθόλου ευγενικός... Νυστάζω όμως τώρα, είμαι κουρασμένη και δεν έχω διάθεσι να σου άπαντήσω. Καληνύχτα!...

Μά ο Ρομπιάκ την άρπαξε απ' τό μπράτσο και τόσφιξε μ' όλη του τη δύναμι.

—Δεν είσαι μονάχα κακόπιστος, αλλά και βάνουρος! είπε έκεινη, προσπαθώντας ν' απαλλαγί. «Φισέ με!

—Τά ξέρω όλα, σου λέω!... Ότι έχεις ένα φίλο! Ότι σέ πληρώνει!... Ξέρω πού πήγες σήμερα και τί έκανες!

—Ε, αφού τά ξέρεις όλα, δεν έχεις να με ρώτησι τίποτα. Άσε με λοιπόν να κοιμηθώ!

Και γύρισε με τό άλλο πλευρό.

Ο Ρομπιάκ εξακολουθούσε να τη βρίζι με τις χειρότερες λέξεις. Σήκωνε τη γροθιά του για να την χτυπήσει, την τράνταζε ολόκληρη.

—Μέ πονάς, σου λέω! παραπονέθηκε έκεινη. Μήπως σκοπεύεις και να με δείρεις τώρα; Αυτό μονάχα μάς έλειπε.

—Μά δέ μ' άκούσι λοιπόν; Σου λέω πως έχεις ένα φίλο, πού πληρώνει τά λούσα σου! Σ' αυτόν πουλήθηκες άπόψε!

—Ε, κι' ύστερα; Έτσι μ' άρεσε! Ξεφορτώσου με έπιτέλους! Θέλω να κοιμηθώ!...

—Νά κοιμηθής; Όχι, παληγογυαίκα! Θα σηκωθείς άμέσως, θα ντυθής και θα φύγης! Σέ διώχνω, τ' άκούσι;

—Α, μά με παρασκότησις, αγαπητέ μου! φώναζε έπιτέλους η Ναντίν.

Ανακάθισε στο κρεβάτι και κύτταζε στα μάτια τό φίλο της.

—Εγίνες άνυπόφορος, πρόσθεσε. Άφού θέλεις να μάθης όλη την αλήθεια, θα σου τήν πώ; Θα σέ παρατήσω, τόχω άποφασίσει! Κάποιος άλλος μου έξασφαλίζει 1.500 φράγκα τό μήνα, αυτοκίνητο κι' ένα κομψό διαμέρισμα... Θάμια κουτή να μη τά δεχτώ.

«Δίσταζα, είν' η αλήθεια, κι' άνέβαλλα ως τώρα, γιατί ήξερα πως είσαι ξετρελαμένος μαζί μου και δεν ήθελα να σέ στενοχωρήσω. Μά απ' τη στιγμή πού γίνεσαι πρόστυχος και βάνουρος, δεν έχω πιά κανένα δισταγμό!... Άύριο φεύγω. Τό καινούργιο διαμέρισμά μου είν' έτοιμο, με περιμένει!»

—Όχι, δέ θα φύγης;φώναζε ο Ρομπιάκ.

—Μπά! Και ποιος θα μ' έμποδίσι;

—Εγώ!

—Εσύ; Δέ με διώχνεις λοιπόν πιά; Άλλάξες γνώμη έτσι εύκολα, σέ μία στιγμή; Τόσο τό χειρότερο για σένα! Είναι πολύ άργα πιά! Δέ θα μ' έμποδίσις να φύγω.

—Ναι, θα σ' έμποδίσω... γιατί θα σέ σκοτώσω!

Κι' ο Ρομπιάκ άρπαξε ένα γεμάτο ρεδλόδερ μέσα από ένα συρτάρι και τόστρεψε καταπάνω της. Μά έκεινη δεν έδεixe τον παραμικρό φόβο. Σταύρωσε τά χέρια της κι' έσκασε στα γέλια.

—Πυροβόλησε λοιπόν! του φώναζε. Σέ προκαλώ!

Έκείνος άφισε ατό κρεβάτι και τραύλισε, μ' ένα σπαρακτικό λυγμό:

—Θέλεις λοιπόν να μ' άφισις! Θέλεις να μ' άφισις!...

Η Ναντίν συγκινήθηκε απ' αυτό τό ξέσπασμα της άπελπισίας του. Τόν έπιασε απ' τό χέρι, τον τράβηξε κοντά της και του είπε χαδιάρικα — με την άδουλη έκείνη έλλειψι ήθικής βάσεως πού τη χαρακτηρίζει:

—Άκούσε με, Ζάκ, φίλε μου... Λογικέ-ψου... Τί άνακάλυψες; Ότι σ' άπάτησα! Μά είναι σχεδόν η πρώτη φορά, σου τ' όρκίζομαι. Και, στο κάτω-κάτω, δέ μπορούσε κανείς να τό πη πραγματική άπιστία! Αυτός πού πέρασα άπόψε τη βραδιά μαζί του, ήταν ο παλιός μου άφεντικός, ο πρώτος φίλος μου. Είναι τώρα χήρος και πλουσιώτατος. Είναι στενός φίλος με τό Μόρισον, τό διευθυντή του «Πειρασμού». Με συνάντησε τυχαία στο μαγαζί... Δέ μπορούσα παρά να τό μιλήσω, δεν είν' έτσι;

«Καταλαβαίνεις, είμαι γυναίκα, είμαι όμορφη... και σαν όλες τις όμορφες γυναί-

κες διψώ για άνεσι και πολυτέλεια! Ώ, σ' αγαπώ βέβαια, σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά... Μά δεν είναι ζωή αυτή πού περνάω μαζί σου! Κύτταζε τό σπίτι μας, τά έπιπλά μας... Μένουμε στο έκτο πάτωμα, σέ μία τρύπα, δίχως καζάνι άέρα! Πατάω σ' ένα ετηνό χαλί, φίλο σαν τσιγαρόχαρτο, πού δέ μπορεί να προσφύλαξη τά πόδια μου απ' τά παγωμένα πλακάκια!

«Κύττα τά έπιπλά μας, αυτή την παληοντούλα με τόν ξεφτισμένο καθρέφτη! Τό σαλόνι μας—ή μάλλον αυτό πού λέμε σαλόνι — είναι άξιοθρήνητο! Όσο για τά φορέματά μου, δέ φαντάζομαι να πιστεύεις πως μπορώ να ντυθώ της άνθρωπιάς με τά λίγα φράγκα πού κερδίζομε κι' οι δυό μας μαζί!...

«Ο πρώτος φίλος μου λοιπόν δέ με ρωτάει καθόλου τί έκανα από τότε πού χωρίσαμε... Σου είπα τί μου πρόσφερε... χωρίς να λογαριάζομε και τά έκτακτα, τά δώρα! Είμαι βέβαιη δέ πως θα καταφέρω να τόυ ξεκολλήσω άκόμη πιό πολλά, αν βάλω τά δυνατά μου.

«Σέ ρωτώ τώρα να μου πής είλικρινώς, με τό χέρι στην καρδιά σου: Μπορώ ν' άρνηθώ τέτοια προσφορά και να εξακολουθήσω να ζω για πάντα μέσα στη φτώχεια και στη μιζέρια;

Ο Ρομπιάκ είχε μείνει γονατιστός κι' έκλαιγε, με τό κεφάλι του άκουμπισμένο στο κρεβάτι.

—Μά, αν δεχθής αυτή τη ζωή πού τόσο σέ τραβεί, φώναζε, θα κυλιστής στη λάσπη και στη ντροπή! Θα σέ περιφρονησουν όλοι!...

—Κάνεις λάθος, φίλε μου. Στο μαγαζί έρχονται τόσες και τόσες γυναίκες, πολύ χειρότερες από μένα, γιατί δεν έχουν μονάχα έναν άντρα πού τις συντηρεί, αλλά τρεις-τέσσερις μαζί!... Έ λοιπόν, σέ βεβαιώ, είν' ευτυχισμένες, κι' όλοι τις θαυμάζουν και τις ζηλεύομε!

«Κανείς δέ σκέπτεται να τις περιφρονησι, όταν καταβάνουν από τό αυτοκίνητά τους, ντυμένες σαν κοκκιές... Άπειαντίας, τους κάνουν ύποκλίσεις, τις γεμίζουν κομπλιμέντα... Δεν υπάρχει γυναίκα πού δέ θα ήθελε νάναι στη θέση τους, ούτε άντρας πού δέ θα τό θεωρούσε ευτυχία του να φιλήσει την άκρη μόνο απ' τά δάχτυλά τους!...

«Μέ λίγη έξυπνάδα, μία όμορφη γυναίκα μπορεί να κάνει περιουσία. Και σέ βεβαιώ πως εγώ δεν είμαι κουτή...Ξέρω τους άντρες... Ξέρω να τους παίζω στα δάχτυλα, να κολακεύω τη ματαιοδοξία τους, να ικανοποιή τό πάθος τους, να τους κατακτώ και να τους κάνω ό,τι θέλω!

«Δεν άξίζουν άλλωστε πολλά πράγματα!... Ώ, δεν τό λέω αυτό για σένα, αντρούλη μου! Έσένα σ' αγαπώ και δέ θα σέ ξεχάσω ποτέ! Θάρχωμαι να σέ βλέπω συχνά, δυό-τρεις φορές τη βδομάδα... κι' έτσι δέ θασαι πιά έσύ ο άπατημένος, αλλά ο άλλος!

—Ω, σώρα, Ναντίν, σώρα!... Ποτέ δέ θα δεχτώ μία τέτοια μοιρασιά! Είν' αδύνατο να σέ βλέπω κρυφά, στα κλεφτά, άφού σέ είχα καταδική μου τρία ολόκληρα χρόνια!

—Μά, φίλε μου, σου είπα ποιοι λόγοι με άναγκάζουν... άπάντησε η νέα γυναίκα

με κάποια άνυπομονησία. Τόχω άποφασίσει από καιρό! Παρουσιάστηκε η ευκαιρία να βάλω τέλος σέ μία κατάσταση πολύ βαρεια για σένα και για μένα! Δεν έννοώ να την άφισω να χαθί, τώρα μάλιστα πού τά ξέρεις όλα...

Ο Ρομπιάκ κάθισε ξαφνικά πάνω στο κρεβάτι, κοντά της, της έπιασε τά χέρια και της είπε με ύπόκοψη όση:

—Κι' αν σέ συγχωρούσα για ό,τι έκανες;...

Η Ναντίν συγκινήθηκε από μία τέτοια έκδήλωσι της άγάπης του. Όστόσο άπάντησε σταθερά:

—Όχι! Άφού είναι κάτι πού θα συμβή όπωσδήποτε, καλλίτερα να τελειώνομε!...

Ο Ρομπιάκ πλησίασε στο παράθυρο, τ' άνοιξε, άκούμπησε στο περβάζι κι' έμεινε για πολύ έτσι, αμίλητος, σά βυθισμένος σέ θλιβερές σκέψεις. Ξαφνικά, ξαναγύρισε κοντά στη νέα γυναίκα.

—Άκούσε, Ναντίν, μουρμούρισε. Μου είπες πως μ' αγαπάς...

—Ναι, άπάντησε έκεινη, σ' αγαπώ, δέ θέλω να σου πώ ψέμματα. Άλλά...

—Άλλά μ' άφίνεις! Κι' αυτό, γιατί δέ μπορώ να σου προσφέρω την πολυτέλεια πού ποθείς;...

—Ναι, γι' αυτό μονάχα. Δεν υπάρχει άλλος λόγος.

—Ε λοιπόν, θα σου προσφέρω αυτή την πολυτέλεια, θα σου αγοράσω τά όσα φορέματα πού λαχταράς, θα σέ σκεπάσω με χρυσάφι, πού θα μπορής να τό ξεδεύεις όπως σ' άρέσει!...

—Μά πως θα τό κατορθώσης; Έσύ δεν έχεις περιουσία. Ο μισθός σου...

—Άφισέ μου όχτώ μέρες προθεσμία, και θα κρατήσω την ύπόσχεσί μου.Δέ μπορείς να μου άρνηθής!

—Μά πού θα βρής αυτά τά λεφτά; Μά ποιόν τρόπο;

—Α, αυτό είναι τό μυστικό μου. Κι' έννοώ να τό κρατήσω, για την ώρα... Τί σέ νοιάζει, άλλωστε; Άρκεί να τηρήσω την ύπόσχεσί μου.

—Έχεις δίκιο. Δέ μ' ενδιαφέρει ο τρόπος, αλλά τό αποτέλεσμα!

—Συμφωνώ λοιπόν;... Συμφωνώ, Ναντίν, σου όρκίζομαι μάλιστα πως θαμια πολύ ευτυχισμένη αν πετύχης, γιατί σ' αγαπώ, αντρούλη μου, σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά!

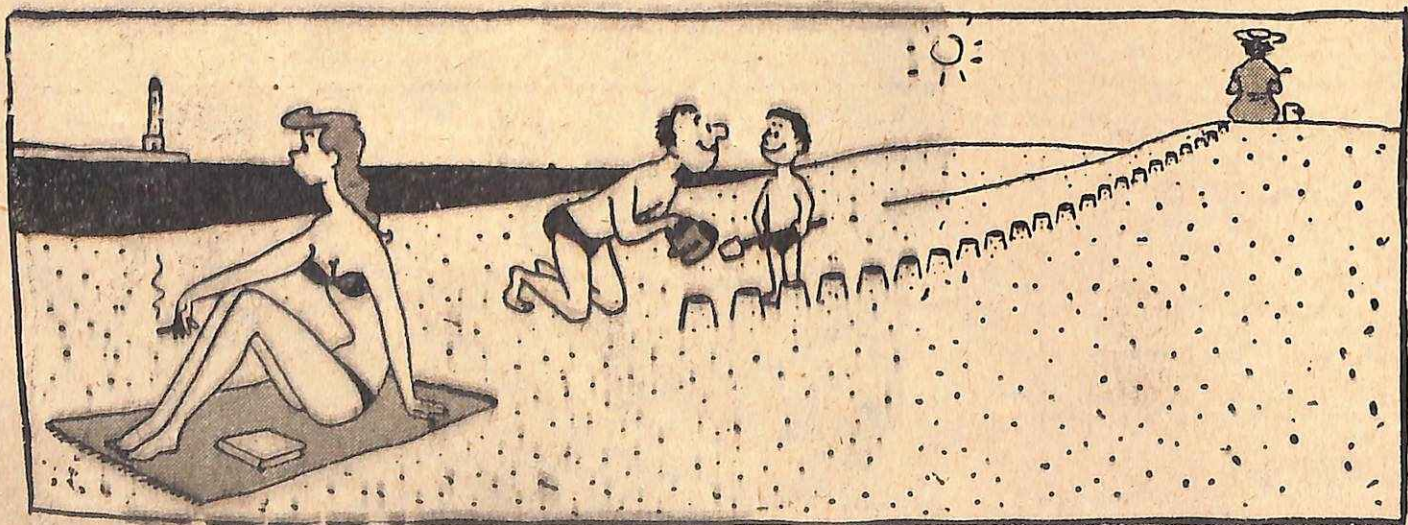
—Κι' εγώ τό ίδιο!

—Αλήθεια! είπε η Ναντίν φιλάεσκα, περρήφην για τό πάθος πού γυάλιζε στα μάτια του Ρομπιάκ. Μ' αγαπάς πολύ;... Τόσο πού θα προτιμούσα να πεθάνω, παρά να ζήσω δίχως έσένα!

Η Ναντίν άρπαξε τό κεφάλι του φίλου της με τά δυό της χέρια και κόλλησε με φλόγα τά χείλη της στα δικά του. Έκείνος, μεθυσμένος, παραχαλισμένος, την άγκάλιασε και την έσφίξε πάνω του μ' όλη του τη δύναμη...

Τό τσέκ Νο 16

Χωρτασμένος από έρωτα, ο Ρομπιάκ άποκοιμήθηκε. Άλλ' ο ύπνος του κράτησε μερικές στιγμές μονάχα. Ξύπνησε ύστερα κι' άρχισε ν' άσκέπτεται...

Τό κόλπο του μισομπά για να φθάσι στο σκοπό του.

Τά σημεία σίτιζως στον έρωτα.

Πώς να κρατήσει την υπόσχεσή που είχε δώσει στη Ναντίν;... Τώρα που ήταν σχεδόν πέντε μήνες, έσπασε το κεφάλι του αναζητώντας τη λύση αυτού του προβλήματος...

Δεν εύρισκε δε παρά μία μονάχα: την κλοπή.

Πάνω απ' όλα, του χρειαζόταν αυτή η γυνίκα, έστω κι' αν την πλήρωνε με την τιμή του, με την ελευθερία του, με τη ζωή του!

Μα πώς να κάνει την κλοπή;... Καί μά- λιστα μέσα σε όχτω μέρες, γιατί όταν περνούσε αυτή η προθεσμία, η Ναντίν θα ζητούσε ασφαλώς απ' τον άλλον να πραγματοποιήσει τις επιθυμίες της.

Οι σκέψεις του Ρομπιάκ τον ώδηγουν στο λογικό συμπέρασμα πως μόνο στο γραφείο του, στην τράπεζα, είχε πιθανότητες επιτυχίας! Πραγματικά, εκεί υπήρχαν τόσα λεφτά, ένας πακτωλός από χρυσάφι! Δεν είχε παρά να βρη ένα μέσον για να βάλει στο χέρι ένα μέρος απ' αυτά τα πλούτη, επιδεξία και χωρίς να κινήσει ύποπτες, που θα τον καταστρέφανε και θα γκρεμίζανε τις ελπίδες του!...

Αυτό το μέσον αναζητούσε, βασανίζον- τας το νου του... του κάκου όμως!

Το πρωί, ήταν κουρασμένος, κακόκεφος, 'Αντίθετα, η Ναντίν ζύπνισε χαρούμενη και γελαστή.

Βγήκαν μαζί απ' το σπίτι, όπως συνή- θως, και τη συνόδευσε σχεδόν ως το μαγα- ζάκι που δούλευε. Στο δρόμο, τον ρώτησε ξαφνικά:

— Δέ μου είπες ωστόσο, αντρώπη μου, με ποιο θαύμα σκοπεύεις να κρατήσεις την υπόσχεσή που μου έδωσες χτές τη νύχτα;

— Τι σε νοιάζει; απάντησε εκείνος, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

— Μα πρέπει...

— 'Αν σε ικανοποιήσει το αποτέλεσμα, τί σ' ενδιαφέρει ο τρόπος;

— Έχεις δίκιο, μα την πίστι μου! φώ- ναζε η Ναντίν, βάζοντας τα γέλια. Έχεις απόλυτο δίκιο... Μη φαντασθής ωστόσο, κύριε, ότι η γυναίκα σου είναι τόσο κουτή! 'Αν ήθελα να σκεφθώ λιγάκι, θα μάντευα άμεσα...

— Θα μάντευες... μουμούρισε ο Ρομ- πιάκ, χλωμίζοντας ελαφρά.

— Καί βέβαια! 'Η μάλλον, το μάντε- ψα κι' όλες! Σκοπεύεις να παίξεις στο Χρηματιστήριο... Έχεις κάποιες πληροφορίες κι' ήθελες να τις εκμεταλλευθής, αλλά δισταγες ώπου σ' εξαναγκάσει το τηλεσί- γραφο μου... Έτσι δεν είναι;

— Ναι, αλήθεια... απάντησε ο Ρομπιάκ χαμογελώντας. Αυτό είναι! Τό βρήκες.

— Βλέπεις λοιπόν πως δουλεύει το μυα-λό μου; φώναζε θριαμβευτικά η νέα γυ- ναικά.

— Σε όχτω μέρες, θά'χω κρατήσει την

υπόσχεσή μου! τη βεβαίωσε και πάλι ο Ρομπιάκ.

Όταν την άφισε, κοντά στο κατάστη-μα, ήταν ήρεμος, σχεδόν χαμογελαστός, σαν να χε παρει πιό δριστηκά την απόφα- σή του.

Έπρεπε να γίνει κλέφτης! 'Ε λοιπόν, θα γινότανε...

Το τμήμα του λογιστηρίου όπου εργα-ζότανε, έκανε τον καθημερινό έλεγχο των εισπράξεων και των πληρωμών των τα-μείων. Ο Ρομπιάκ είχε αναλάβει ένα απ' τα ταμεία αυτά. Έξελεγε τα τσέκ που έ- ξαργύρωνε, και βεβαιωνότανε πως είχαν όλα το αντίστοιχο αντίκρισμα.

Έτσι βρισκότανε καθημερινός σ' επα-φή με τους υπαλλήλους αυτού του ταμείου —του υπ' αριθ. 9— κι' ήξερε την εργασία τους με κάθε λεπτομέρεια.

Όλη την ημέρα σήμερα, δούλεψε αδιά-κοπα, γιατί την προηγουμένη είχαν γίνει πολλές πληρωμές. Έγραφε ποσά τεράστια που είχαν μετροηθεί σε διάφορα πρόσωπα ή σε οργανισμούς... 40, 50 ή 60 χιλιάδες φράγκα μεμιάς. Κι' οι αριθμοί αυτοί χό-ρευαν ένα τελλόχο χορό μπροστά του, ενώ μία φωνή ψιθύριζε σ' ατί του:

«Πώς θα κατορθώσω να κλέψω δίχως να σε πιάσουν;... Ποιόν θα κλέψω; Πού θα κλέψω;...»

Σταμάτησε μία στιγμή τη δουλειά του, εξερεθισμένος. Είχε ελέγξει ένα τσέκ 55.000 φράγκων, που πληρώθηκαν στο με-γάλο κοσμηματοπωλή Μπουσερά απ' το λογαριασμό του πρίγκηπος Ρίχτενμπεργκ, αντίτιμο μερικόν κοσμημάτων που είχε προσφέρει στη φιλενάδα του Λίνα Ρεμύ, τη γνωστή ήθοποιό του «Βαριετέ».

Τον είχε κυριέψει μία μανία έναντιόν αυ-τού του πρίγκηπου, ενός νέου— τον είχε δη κάποτε στην Τράπεζα—που μπορούσε να κάνει τέτοια τελλά έξοδα για κείνη που αγαπούσε!...

Θυμήθηκε πως είχαν περάσει απ' τα χέ-ρια του κι' άλλα τσέκ με την ίδια υπογρα-φή, για μεγάλα ποσά πάντα και για δώρα στη φιλενάδα του πρίγκηπου.

Σκεπτότανε... αναζητούσε μία λύση στο πρόβλημά του...

— Κύριε Ρομπιάκ, του είπε ξαφνικά Έ- νας υφιστάμενός του, σχολάσαμε. Δέ θα πάτε έσεις για φαγητό σήμερα;

Έκείνος ανασήκωσε το κεφάλι του, σαν να ζυγνούσε απ' τις σκέψεις του, κι' απάν-τησε ζωηρά:

— Ναι, έχετε δίκιο, Γκρεμπί!...

Έτοιμάστηκε γρήγορα και βγήκε απ' την Τράπεζα. Δεν πήγε όμως στο μικρό ρεστοράν, όπου έτρωγε συνήθως. Δεν είχε διάθεσι ν' ανοίξει κουβέντα με τους γνω-στούς του που θα συναντούσε εκεί.

Προτίμησε ένα μπαρ, όπου δεν τόν ή- ξερε κανείς. Διάλεξε μία μοναχική γωνία

κι' έδωσε την παραγγελία του στο γκαρ-σόνι.

Μετά το φαγητό, ξαναγύρισε στην Τρά-πεζα, που ήταν σχεδόν έρημη αυτή την ώ-ρα. Στο κώλλ συνάντησε το Λοριόλ, τον ταμιά του ταμείου 9, που είχε γυρίσει κι' αυτός απ' το φαγητό του. Τούσφιξε το χέρι.

— Έλατε να φλυαρήσουμε λίγο, του πρότεινε εκείνος μπαίνοντας στο γραφείο του.

— Εύχαρίστω! Πονάει λίγο το κεφάλι μου και δεν έχω όρεξι για δουλειά.

— Μήπως ξενητρήσατε χτές το βράδυ;

— Όχι, καθόλου.

— Εγώ πήγα στο «Βαριετέ» κι' είδα τη Λίνα Ρεμύ. Είναι άφραστη, αγαπητή μου!

— Λίνα Ρεμύ... 'Α, είναι η φιλενάδα του πρίγκηπου Ρίχτενμπεργκ. Λένε δε ότι κά-νει τελλά έξοδα γι' αυτήν.

— Ακριδός! Έχει μεγάλη περιουσία, αυτός ο Γερμανός πρίγκηπος. Ένθλικά-θηκε εδώ κι' έξη μήνες κι' ήρθε στο Παρί-σι να χαρή τη ζωή του και να ξεσκάσει απ' την πληξή και τη μονοτονία της πατρίδας του.

— Γλεντάει με την καρδιά του! 'Η Λί-να Ρεμύ του κοστίζει ακριβά...

— Δεν είν' αυτή μονάχα! Έχει και α- λογα στίς κούρες, που του τρώνε ένα σω-ρό λεφτά!... 'Α, κυττάχτε τί σύμπτωσι! Νά τος κι' όλες!

— Ένας νέος 21—22 χρονών, ψηλός και ξανθός, είχε μπή στην Τράπεζα. Πλησίασε στο γκισέ του Λοριόλ και του είπε ευγε-νικά, με ζενική προσφορά:

— Έρχομαι, κύριε, για μία καινούργια αφαίμαξι του ταμείου σας. 'Ω, όχι πολλά πράγματα! Χρειάζομαι 20 χιλιάδες, για μικροέξοδά μου.

— Εύχαρίστω, ύψηλότατε! απάντησε πρόθυμα ο ταμίας. Θάχατε την καλωσύνη να περιμένετε μία στιγμή;

Ο Ρομπιάκ κύτταζε με περιέργεια το νέο.

Έκείνος είχε πιάσει κουβέντα με δυό υ-παλλήλους, που προσπαθούσαν να του πά-ρουν πληροφορίες για τις κούρες της άλ-λης ημέρας. Όλοι σχεδόν στην Τράπεζα τον έβλεπε και τον συνηθούσαν, γιατί ή-ταν καταδεχτικός και καλόκεφος.

— Έσεις, κύριε Λοριόλ, παίζετε στίς κούρες; ρώτησε τον ταμιά.

— Λιγάκι, ύψηλότατε... όπως όλοι!

— 'Ε λοιπόν, σας συμβουλεύω να στοι-χηματίσετε αύριο σ' αλογό μου «Ωραία της Νύχτας». Έχει μεγάλες πιθανότητες να νικήσει.

— Σας εύχαριστώ για την πληροφορία και θα έπωφεληθώ.

Ο Λοριόλ είχε βγάλεi απ' την κάσσα του τα χρήματα που ζήτησε ο πρίγκηπος. Τού τα μέτρησε, αφού πήρε την έπιταγή που είχε συμπληρώσει και υπογράψει.

Θάχατε την καλωσύνη να μου δώσε-τε ένα καινούργιο καρνέ έπιταγών; του εί-πε ο νέος. Μου τελείωσε τό προηγούμενο.

— Είναι φυσικό, ύψηλότατε, με τέτοια χρήσι που κάνετε! απάντησε ο ταμίας χα-μογελώντας.

— Μα είχε λίγα φύλλα, είκοσιπέντε μο-νάχα. Δώστε μου κανένα μεγαλύτερο, αυ-τή τη φορά.

— Θέλετε ένα τών έκατό έπιταγών;

— Ναι, ναι, τών έκατό!

— Θάβαι έτοιμο αύριο. Νά το στείλα στο σπίτι σας;

— Όχι, δε χρειαζεται. Θα περάσω να το πάρω κατά το μεσημέρι... 'Ωρεβούρα, κύριοι.

Όταν έφυγε ο πρίγκηπος, ο Ρομπιάκ χαϊρέτησε το συνάδελφό του και γύρισε στο γραφείο του, για να ξαναρχίσει τη δου-λειά του.

Ήταν ακόμη εκεί, μπροστά του, το τσέκ των 55.000 φράγκων του πρίγκηπου Ρίχτενμπεργκ, που είχε εξαργυρώη την προηγουμένη μέρα. Το κύτταζε, σαν αψη-ρημένος...

Ξαφνικά, το πήρε και τόχωσε στην τσέ-πη του. Τα ύπολοιπα τα μάζεψε σε λίγο ένας υφιστάμενός του και τα φύλαξε σ' έ-να ντουλάπι, απ' όπου θα τα βγάζανε με-τά πέντε χρόνια για να τα κάψουνε.

Όταν τελείωσε τη δουλειά του, ο Ρομ- πιάκ γύρισε στο σπίτι του, που ήταν πο-τισμένο με το άρωμα της Ναντίν.

Ένα μεθυσί ανέβαινε στο μυαλό του, τον ζάλιζε...

απ' την τσέπη του το τσέκ του πρίγκηπου Ρίχτενμπεργκ κι' άρχισε τις προσπάθειες για να μιμηθί την υπογραφή του.

Συνέχισε για πολύ αυτή την εξάσκησή του στην πλαστογραφία, ώπου έφτασε η ώρα να πάη να συναντήσει τη Ναντίν, όπως έκανε κάθε βράδυ.

Σιγά-σιγά, τα κατάφερνε καλλίτερα. Διαπίστωσε μ' ικανοποίησι ότι, με λίγη ε-ξάσκησι ακόμη, θα έφτανε να μιμηθί στην εντέλεια την υπογραφή.

Δεν είχε πια κανένα φόβο, κανένα ήθικό δισταγμό. Μία σκέψι μονάχα κυριαρχούσε μέσ' στο νου του:

«'Αν κατορθώσω να μιμηθώ τέλεια την υπογραφή αυτή, θά'χω δική μου τη Ναντίν, για πάντα!...»

Όταν έφτασε πια η ώρα να φύγη, μά-ζεψε όλα εκείνα τα χαρτιά που είχε χρησι-μοποιήσει για τις δοκιμές του, τάρριξε στο τζάκι, τους έβαλε φωτιά μ' ένα σπρίτο, πε-ρίμενε να καούν έντελώς και σκόρπισε τη στάχτη τους.

Πήρε ύστερα το καπέλλο του και πήγε να βρη τη Ναντίν.

Τό άλλο πρωί, κατά τις 11, μπήκε στο γραφείο του Λοριόλ, για να εξακριδώσουν μαζί που είχε γίνει κάποιο λογιστικό λά-θος. Τη στιγμή εκείνη, ο ταμίας έλεγε στο βοηθό του:

— Μπαρτελεμύ, σφραγίσατε τό καρνέ των έπιταγών του πρίγκηπου Ρίχτενμπεργκ;

— Μάλιστα, κύριε Λοριόλ, είν' έτοιμο. Τό θέλετε;

— Αφίστε το πάνω στο γραφείο μου, για να το δώσω όταν έρθη.

Ο υπάλληλος υπάκουσε.

Ο Ρομπιάκ είχε τώρα μπροστά του τό καρνέ με τις άσυμψηλώς έπιταγές.

— Για να δούμε, που είν' αυτό τό λά-θος που λέτε... του είπε ο Λοριόλ. 'Ας ε-λέγξουμε τα ποσά, ένα-ένα.

Τη στιγμή όμως που έτοιμάζονταν ν' άρ-χίσουν αυτή τη δουλειά, άκούστηκε θόρυ-βος πολυς και φωνές στη σκάλα: 'Ανεβα-ζαν στο δεύτερο πάτωμα ένα καινούργιο χρηματοκιβώτιο, τεράστιο. Κάποιος εργά-της λοιπόν είχε κάνει μια άδξεια κινήσι κι' είχε βρεθί με τό πόδι του σφηνωμένο ά-νάμεσα στο χρηματοκιβώτιο και τόν τσίχα.

Οι άλλοι σπεύσανε ν' άν άελευθερώ-σουν, προσέχοντας όμως συγχρόνως να μη τους ξεγλητρήσει ο τεράστιος εκείνος με-τάλλινος όγκος. Οι υπάλληλοι άκούσαν τη φασαρία κι' έτρεξαν να δούνε τί συνέβαινε.

Μονάχα ο Ρομπιάκ δεν άκολούθησε τους συναδέλφους του.

Είχε παρουσιάστ ή έπιτέλουσ ή εύκαιρία που περίμενε!

Ανοίξε τό καινούργιο καρνέ έπιταγών που βρισκότανε μπροστά του, πήρε ένα ξυραφάκι πάνω απ' τό γραφείο του Λοριόλ κι' έκοψε ένα φύλλο ως την άκρη, μαζί με τό στέλεχος του. 'Υστερα έξυσε με τό νύ-χι του τό μέρος εκείνο, για να μη διακρι-νεται καθόλου πως έλειπε ένα φύλλο.

Κανείς δεν τόν είχε δή. Είχε κάνει τέ-λεια τη δουλειά αυτή.

Μόνο οι άύζοντες αριθμοί των έπιταγών μπορούσαν να φανερώσουν την άνωμαλία:

Ο Ρομπιάκ είχε κόψει τό φύλλο 16, κι' έ- ται μετά τό 15 ερχόταν άμέσως τό 17.

Έκρυψε στην τσέπη του τό κλεμμένο χαρτί. 'Υστερα σηκώθηκε και πήγε να βρη τούς συναδέλφους του.

Όλη την ύπόλοιπη μέρα, εργάσθηκε ό- πως συνήθως.

Ήταν φανερό ότι ο πρίγκηπος Ρίχτεν- μπεργκ, άμέριμος όπως ήταν έκ φύσεως, δε θα σκεπτότανε ποτέ να κυττάξη άν τα τσέκ που υπέγραφε είχαν κανονική άσθη-σι. Δέ θ' αντίλαμβάνοντανε λοιπόν πως έ- λειπε ο αριθμός 16.

Ναι, μά ποιος θα παρουσίαζε στην Τρά- πεζα για εξαργύρωση αυτό τό τσέκ που θα πλαστογραφούσε ο Ρομπιάκ;

Φυσικά, τό ποσόν θα ήταν μεγάλο. Μα δε θα παραξενεύονταν οι άρμόδιοι υπάλλη- λοι της Τράπέζης, γιατί ήξεραν τις σπα- λές του πρίγκηπου.

Σε ποιο όνομα όμως έπρεπε να έκοθθί τό τσέκ; Στόν κοιμητή άπλως; Όχι, για- τί ο ταμίας δε θα παρέλειπε να ζήτηση με- τρικές εξηγήσεις, προκειμένου για ένα τέ- τοιο τεράστιο ποσόν, κι' ήταν προτιμώτε- ρο να τις άποφύγουν για κάθε ένδεχόμενο.

Αφού σκέφθηκε ώρια, ο Ρομπιάκ κα- τέληξε στην άπόφασι να γράψη στο τσέκ τό όνομα του κοσμηματοπώλη Μπουσερά.

Ποιος θα πήγαινε όμως να εισπράξη τό ποσόν απ' την Τράπεζα και να τό δώση ύστερα στο Ρομπιάκ;

Σκεπτόταν τότε όλους τούς δυνατός συνδασμούς.

Θάλεγε την αλήθεια στη Ναντίν. Κι' αυ-τή θα παρουσιάζονταν έν' άπογεμα στο τα- μείο της Τράπέζης δάθεν ως υπάλληλος του μεγάλου κοσμηματοπώλη, και θα εξαργύ- ρωνε τό τσέκ χωρίς να της φέρουν την πα- ρακική αντίρρησι.

Ναι, αυτός ήταν ο καλλίτερος τρόπος.

«'Αν όμως η Ναντίν δεν ήθελε να μπλε- χτή σ' αυτή τη δουλειά; 'Αν άρνιότανε να γίνει κλέφτρα;...»

Κι' έπειτα, στην περίπτωση που θα δε- χότανε, θα είχε άραγε τό θάρρος ν' αντι- μετωπίση τούς κινδύνους;

Όχι, όχι, έπρεπε να εξακολουθήση ν' άγνοή τό έγκλημά του!

Θα τάκανε όλα μόνος του! Θα πήγαινε στο έξωτερικό και θα εξαργύρωνε τό τσέκ σε κάποιο υποκατάστημα της Τράπέζης, στην Άγγλεια ή στο Βέλγιο.

Μά όχι, ή λύσι αυτή ήταν άδύνατη! Ποίν πληρώσουν ένα τέτοιο τεράστιο ποσόν σ' έναν άγνωστο, θα ζήτησαν πληροσέ- ρεις, θα τηλεγραφούσαν στο Μπουσερά, για να βεβαιώσουν πως δεν τού είχαν κλέ- ψει τό τσέκ. 'Εκείνος θα δήλωνε τότε πως δεν ήξερε περί τίνος πρόκειται.

Τί να γίνει λοιπόν;

Έπρεπε να βρη ένα συνένοχο, που θα μπορούσε να περάση για υπάλληλος του κοσμηματοπώλη, χωρίς να κινήση ύποψις! Ποιόν όμως;...

Του κάκου έσπασε το κεφάλι του όλη την ημέρα, ζητώντας τη λύσι αυτού του προβλήματος.

Όταν έφτασε ή ώρα να σχολάση απ' τη δουλειά του, γύρισε στο σπίτι του.

Όπως και την προηγουμένη μέρα, έβα- λε μπροστά του, πάνω στο τραπέζι, τό τσέκ με τη γνήσια υπογραφή του πρίγκη- που Ρίχτενμπεργκ και ξανάρχισε τις προσ- πάθειες για να την άπομιμηθί.

Κάποια στιγμή, πρόσξε πως δεν είχε πια άσπρο χαρτί. Είδε τότε, πάνω σ' ένα έπιπλο, ένα μικρό κουτί με τα έπιστολό- χαρτα της Ναντίν, που είχαν τυπωμένα στην έπικεφαλίδα τ' όνομά της. Πήρε ένα απ' αυτά και τό χρησιμοποίησε για τις δο- κιμές του.

Είχε πια φτάσει σχεδόν στην τελειότη- τα, όταν ξαφνικά χτύπησε κάποιος την πόρτα του. Παραξενεύθηκε, γιατί δε δεχό-

τανε ποτέ επισκέψεις. Τσαλάκωσε Βισσάρ- ια κα τό χαρτί που είχε μεταχειριστή και τό πέταξε μέσα στο τζάκι. Φύλαξε τό τσέκ στο πορτοφόλι του και πήγε ν' ανοίξη.

— Καλησπέρα, αγαπητή μου! τού είπε ο νεοφερμένος.

— Μπα, έσεις, Φλεριό! Ποιος καλός ά- νεμος σας φέρνει; ρώτησε ο Ρομπιάκ, λίγο στενωχωρημένος γι' αυτή την άκαιρή επί- σκεψι, προπάντων δε έκπληκτος, γιατί ο φίλος του δεν τόν είχε ξαναεπισκεφθί ποτέ άλλοτε.

— Δέ με φέρνει καλός άνεμος, απάντη- σε εκείνος μ' ένα χαμόγελο, αλλά ή μπο- ρα της άπειταρίας!

— Τί θέλετε να πής;

— Φαντάζεσ' πάντα τόσο καλός και πρό- θυμος απέναντί μου, ώστε πέρα και πάλι τό θάρρος να σας ζήτηση μια μικρή χάρι!

— Περί τίνος πρόκειται;

— Είχα την άτυχία, αγαπητή μου, να ξετινάξω τελείως στίς κούρες. Χρειάζο- μαι τώρα απαραίτητος κομμάτι έκατοστή φράγκα. 'Αν μπορούσατε να μου τό δα- νείσετε, θα σας ήμουν ευγνώμων.

— Εύχαρίστωσ' θα σας βοηθήσω, αγα- πητή μου Φλεριό, απάντησε ο Ρομπιάκ, μολονότι, όπως έβρετε, τα οικονομικά με- σα μου είναι περιορισμένα...

Σηκώθηκε, άνοίξε ένα συρτάρι, έβγαλε μερικά χαρτονομίσματα και τάδωσε στο νέο.

— Σας ευγνώμων, φίλε μου! είπε έ- κείνος, βάζοντας τα στο πορτοφόλι του. Ναι, έρω καλά πως τα φέρνατε βόλτα δύ- σκολα και σεις. 'Η μικρή που περιμένετε προχτές, θα σας κοστίζι ακριβά...

Είχε βγάλεi συγχρόνως ένα τσιγάρο και κύτταζε γύρω του, ζητώντας ένα σπρίτο για να τ' ανάψη. Μη βρίσκοντας όμως κα- νένα, έσκυψε και πήρε από χάμω ένα τσα- λακωμένο χαρτί, τό ίσιωσε και τό διπλώ- σε κατά μήκος, για να τ' ανάψη από τό τζάκι. Συγχρόνως έλεγε:

— Κατά τη γνώμη μου ο γάμος είναι μία μονομαχία. Ο άντρας βγαίνει νικητής σ' αυτήν, όταν είναι άπείτηρος όπως έγω και καταφέρν να μπλέξη κάποια πλεύσια νύφη!... Γιατί οι φτωχές κοπέλλες δεν έ- χουνε κανένα δισταγμό, όταν πρόκειται να παντρευτούνε ένα πλούσιο;...

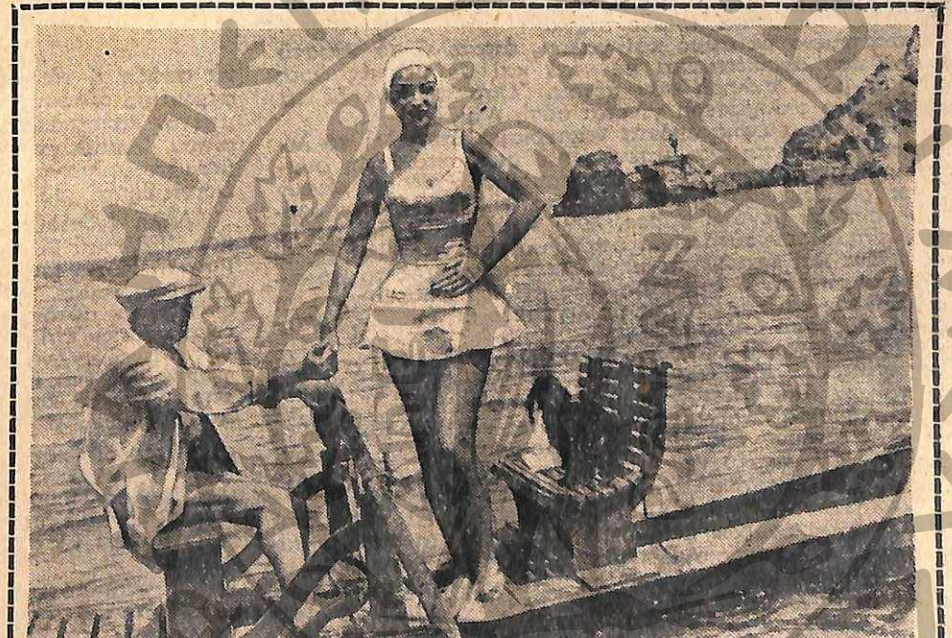
Σταμάτησε ξαφνικά κι' έκαμε μία κίνη- σι έκπληκτος. Πάνω στο χαρτί που κρα- τούσε, έτοιμος να τ' ανάψη, είχε προσέξει την υπογραφή του πρίγκηπου Ρίχτενμ- μπεργκ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

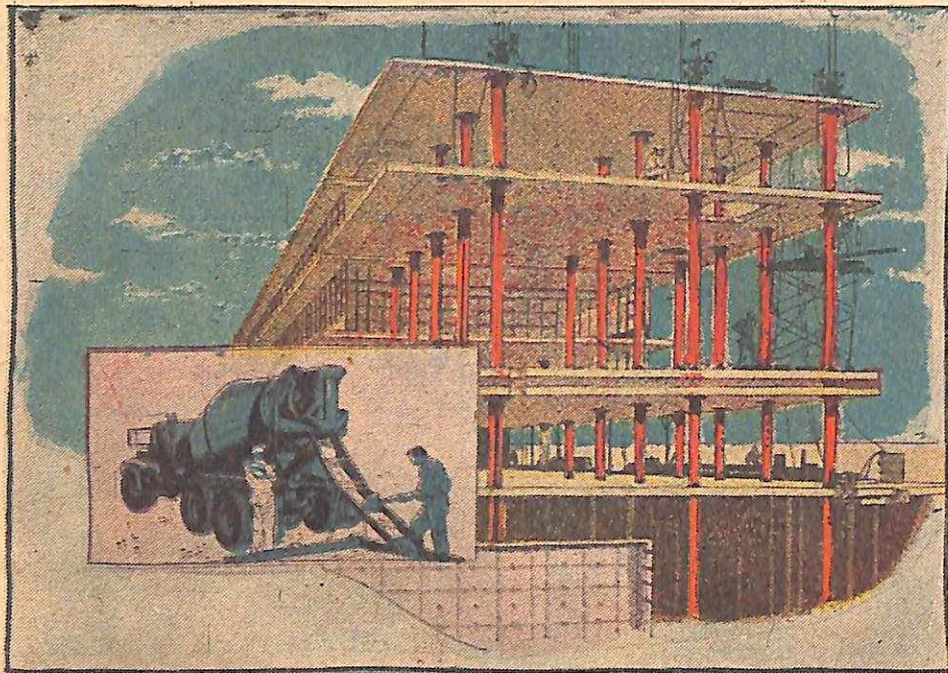
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΧΟΝΤΡΟΥ

Θά πιστεύετε ποτέ πως ο άδυνατος άνδρας που βλέπετε στη φωτογραφία μας (δεξιά) είναι ο 'Ολιβιέρ Χόντρου, ο περίφημος Χόνδρος, ο άσος της τελευταίας φωτογραφία του διασημού κοιμικού, που λυγούνη; Κι' όμως αυτή είναι ή τελευταία φωτογραφία που τού εξασφάλισαν κέρδη έκα- τωμυρίων δολλαρίων. 'Η φωτογραφία, άσπια, πάρθηκε πρό μηνών σ' ένα δικα- στήριο τού Λας Άντζελες όπου τού επέβληθη να πληρώση διατροφή στην πρώην σύ- ζυγο του. Ο Χόντρου τότε άναποδογύρισε τις τάσεις που δείχνοντας έτσι στον πρό- δρο πως άδυνατούσε να πληρώση τα χρήματα που τού ζητούσαν.

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑ ΜΕΝΕΓΚΙΝΙ ΚΑΛΑΣ

'Η Κάλας πέρασε όληνημέρες διακοπές στο Λάκο Άμένο της 'Ισπας μαζί με τό σόζυγό της Ιππολίτα Μεταγκίνη. Κατά τις διακοπές αυτές όμως ή Μαρία κρύωσε και άναγκάστηκε να μετακινήση την τελευταία της εμφάνισι στο φεστιβάλ τού 'Εδμμόου- γου κατά την οποία θα προταγωνιστούσε στην «Υποβόττιδα» τού Μπελλίνι. Την Κάλας άντικατέστησε ή Ρενάτα Σκόττο για την όποια ή Μαρία Κάλας εξέφρασθη με τα καλύτερα λόγια. 'Από τη φωτογραφία δε λείπει και τό άγαπημένο στυλάκι της καλ- λιτέχνιδος, που σπανίως τό άποχωρίζεται.

Νέες μέθοδοι για τη χρησιμοποίησή του

ΕΝΑ απ' τα παλαιότερα οικοδομικά υλικά αποτελεί σήμερα μία βάσι του σύγχρονου πολιτισμού μας. Πρόκειται για το τσιμέντο, που το ανάκαλυσαν πρώτοι οι αρχαίοι Ρωμαίοι — με μορφή κάπως διαφορετική από τη σημερινή. Η κατανάλωσή του φτάνει τώρα σε άπισταυτους αριθμούς. Πέρυσι, χρησιμοποιήθηκαν στις Ήνωμ. Πολιτείες 500 εκατομμύρια τόννοι!

Ενώ όμως το τσιμέντο έχει ηλικία 2000 ετών, η τεχνική του σημείωσε αληθινά ιλιγγιώδεις προόδους μέσα στην τελευταία τριακονταετία.

Ανακατεμένο με άμμο και χαλίκι, αποτελεί το γνωστό μπετόν, που ανακατεύεται με νερό και σε μερικές ώρες δίνει μία μάζα σκληρή σαν πέτρα. Όσο περνάνε δε τα χρόνια, τόσο σκληρότερη γίνεται αυτή η μάζα.

Ενα αληθινά ενδιαφέροντα νεωτερισμό αποτελεί το λεγόμενο «προεντεταμένο» μπετόν. Με μία κατάλληλη συμπίεση του μπετόν, μετά τη στερεοποίησή του, το κάνουν 10 φορές ανθεκτικότερο και πιο ελαστικό. Έτσι, όταν φορτωθεί με πολύ μεγάλο βάρος, λυγίζει αλλά δε σπάει. Το πλεονέκτημά του αυτό είναι σπουδαιότατο για γέφυρες, υποστατήρια και πατώματα μεγάλων κτιρίων. Με το προεντεταμένο μπετόν, ο σκελετός ενός κτιρίου μπορεί να γίνει ελαφρότερος και κομψότερος με λιγώτερο κι' επομένως φτηνότερο σιδηρένιο όπλισμό.

Έχουν επινοηθεί εξ άλλου καινούργιες μέθοδοι χτισίματος με μπετόν. Μία απ' αυτές είναι το «χύσιμο» ολόκληρων τοίχων από μπετόν μέσα σε καλούπια, που αφίνουν τα απαιτούμενα ανοίγματα για πόρτες και παράθυρα. Έτσι, στερη σκηκώνουν ορθούς τους έτοιμους αυτούς τοίχους, τους ενώνουν μεταξύ τους και φτιάχνουν έτσι σπιτία, εργοστάσια, κλπ., μέσα σ' ελάχιστες ημέρες μόνο.

Εκπληκτική είναι και η εξής μέθοδος: Τα πατώματα των διαφόρων ορόφων ενός σπιτιού φτιάχνονται το ένα πάνω απ' το άλλο, χωρισμένα μεταξύ τους με χαρτιά και με λίπος (για να μην κολλάνε) κι' έχοντας τρύπες απ' τις οποίες περνάνε οι κολώνες του κτιρίου. Έπειτα τα ανυψώνουν ένα-ένα ως εκεί που πρέπει, και τα στερεώνουν στις κατάλληλες θέσεις.

Σ' ένα κτίριο που έγινε στην πόλη Σάν Άντονιο της Αμερικής, κατασκευάστηκαν μ' αυτό τον τρόπο πατώματα που είχαν βάρος 700 τόννων το καθένα, με 36 κολώνες ανάμεσά τους.

Προκειμένου για ύπστερα, γυμναστήρια, θέατρα, κλπ., όπου προσπαθούν ν' αποφύγουν τις ενοχλητικές κολώνες,

ΤΟ ΤΣΙΜΕΝΤΟ

Μετράει την Οψί του Κόσμου!

Με το «προεντεταμένο» μπετόν ο σκελετός ενός κτιρίου γίνεται ελαφρότερος και κομψότερος...

ή σκεπή γίνεται από μπετόν, αλλά με σχήμα θολωτό.

Πράγματι, οι μηχανικοί μελέτησαν το τσόφλι του αυγού, που έχει απίστευτη στερεότητα, κι' εφαρμόσανε τις γραμμές του σε στέγες θολωτές, που σκεπάζουν ένα τεράστιο χώρο δίχως ενδιάμεσες κολώνες, κι' όμως έχουν πάχος μόλις 7—8 πόντων.

Άλλη καινούργια επινοήσι είναι το ελαφρό μπετόν, που γίνεται όχι με το κοινό άμμοχαλίκι, αλλά με ελαφρόπετρα, στάχτες, σκουριές κι' άλλα ελαφρότατα υλικά.

Έτσι, ζυγίζει περί τα 500 κιλά το κυβικό μέτρο, ενώ το κοινό μπετόν φτάνει τα 2500 κιλά.

Επιπλέον το τσιμέντο αυτό προσφέρει θερμική και ήχητική απομόνωση. Ωρισμένα είδη του μπορούν να κοπούν με πριόνι και να καρφωθούν.

Ός τον τελευταίο καιρό, οι μηχανικοί προσπαθούσαν να μη μένουν όσο το δυνατόν φουσαλίδες αέρος μέσα στη μάζα του μπετόν. Τώρα όμως δημιουργήσαν ένα καινούργιο μπετόν,

που έχει εκατομμύρια μικροσκοπικές φυσαλίδες σε κάθε κυβικό μέτρο. Το φτιάχνουν με ειδικό τσιμέντο και με υλικά που αφρίζουν και δημιουργούν αυτές τις φυσαλίδες, ενώ σκληραίνει το μπετόν.

Το μπετόν αυτό απορροφά τη διαστολή του μίγματος από τη δυνατή χειμωνιάτικη παγωνιά, χωρίς

να σκάσει ή να ραγίσει. Είναι δε καταλληλότερο για το στρώσιμο αυτοκινητοδρόμων. Οι πρώτοι δρόμοι από τέτοιο μπετόν κατασκευάστηκαν στην Αμερική πρό 20 ετών περίπου. Αποδείχτηκαν δε άριστοι και αμετάβλητοι στις χειμωνιάτικες παγωνιές, κι' έτσι το σύστημα αυτό έχει ήδη έτεκταθη σε 38 αμερικανικές πολιτείες.

Άλλη ενδιαφέρουσα επινοήσι είναι το «μπετόν με χώμα». Εδώ και 20 χρόνια, οι τεχνικοί που έφτιαχναν ένα δρόμο στη Νότιο Καρολίνα αναγκάστηκαν να κάνουν κάθε δυνατή οικονομία, γιατί δεν έπαρκοις το κονδύλι που είχε διατεθεί γι' αυτό το έργο. Βρήκαν λοιπόν ότι μπορούσαν ν' ανακατέψουν επί τόπου τσιμέντο με το χώμα του δρόμου, να το βρέξουν, να το πατήσουν καλά κι' ύστερα να το σκεπάζουν μ' ένα στρώμα πίσσας. Έτσι, πέτυχαν ένα οδόστρωμα γερό και μεγάλης διάρκειας, που διατηρείται ακόμα σήμερα σ' άριστη κατάσταση.

Τώρα, οι δευτερεύοντες δρόμοι της Αμερικής, οι στρωμένοι μ' αυτό το φτηνό και εύκολο σύστημα, έχουν συνολικό μήκος 18.000 χιλιομέτρων περίπου. Με τη μέθοδο αυτή, η δουλειά προχωρεί τόσο γρήγορα, ώστε ένα συνεργείο μπορεί να στρώσει ενάμισι χιλιόμετρο δρόμου την ημέρα.

Οι περισσότερες από τις επινοήσεις αυτές οφείλονται στα πειράματα που γίνονται στα εργοστάσια του «Συνεταιρισμού Τσιμέντου Πόρτλαντ», στον οποίο ανήκουν 70 μεγάλα τσιμεντοποιεία των Ήνωμ. Πολιτειών και του Καναδά.

Τα εργοστάσια αυτά απασχολούν 150 επιστήμονες και τεχνικούς, έχουν στοιχίσει δε 3.500.000 δολάρια. Εκεί γίνονται οι μεθοδικές έρευνες γύρω απ' το τσιμέντο, το παλιό και νέο αυτό υλικό που άλλαξε κυριολεκτικά την οψη του κόσμου.

Τό μήνυμα μέ' το' μαγνητόφωνο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ ΔΥΟ άντρες φτάσανε στη λίμνη την τρίτη μέρα, που περνούσε εκεί μονάχος ο γερο-Μπρένερ, ψαρεύοντας και διαβάζοντας, όπως συνήθιζε κάθε τέτοια εποχή.

Κάθε χρόνο, το καλοκαίρι, ο Μπρένερ πήγαινε να ψαρεύσει ένα μήνα στην ιδιόκτητη λίμνη του, μακριά απ' τον κόσμο κι' απ' τις δουλειές του. Αγαπούσε πολύ τη γυναίκα του, τη Μάριον, μα ένοιωσε κάθε τόσο την ανάγκη να μείνει λίγο μόνος με τον εαυτό του.

Η Μάριον γκρίνιαζε γι' αυτή τη «μανία» του, αλλά τη δέχονταν άναγκαστικά. Μήπως δεν είχε, άλλωστε, κι' εκείνη τη δική της; Ο πνευματισμός αποτελούσε την πιο εύχρηστη ασχολία της.

Όταν ο Μπρένερ, πλησιάζοντας με τη βάρκα του στην όχθη, την τρίτη μέρα, είδε τους δυο άγνωστους έξω απ' το σπιτάκι του, δεν παραξενεύτηκε πολύ.

Απ' το ρεβόλβερ που κρατούσε ο ένας τους, κατάλαβε τους σκοπούς τους: Ήταν κλέφτες.

Μα ήταν πάντα προετοιμασμένος ο Μπρένερ για ια τέτοια πιθανότητα: Είχε μαζί του μερικές χιλιάδες δολάρια. Καλύτερα να χάσει λίγα λεφτά, παρά να κινδυνέψει η ζωή του από ένα νευρισμένο κι' απογοητευμένο κλέφτη.

Είχε άλλωστε τόσα εκατομμύρια, ώστε μερικές χιλιάδες δε θα του κοτίζανε καθόλου.

Είχε ακόμη, σ' ένα συρτάκι του γραφείου του, ένα γεμάτο ρεβόλβερ. Μα δε σκόπευε να το μεταχειριστή, δίχως άπλόγητη ανάγκη.

Βγήκε ψυχα απ' τη βάρκα του κι' είπε στους δυο άντρες, φιλικά μάλλον:

Έχω 5 χιλιάδες δολάρια για σας, κύριοι. Περιμένετε μια στιγμή να σας τα φέρω.

Ο άνθρωπος με το πιστόλι κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε:

Δε θέλουμε τα λεφτά σας, κ. Μπρένερ... Δεν είν' έτσι, Μπίλνι.

Ο σύντροφός του γέλασε σαρκαστικά. Ήταν νεαρός, ψηλός, ξανθός, με χοντρούς μυώνες.

Ο πρώτος έσπρωξε με το όπλο του το Μπρένερ προς το σπιτάκι. Μπαίνοντας, ο γέρος είδε πάνω στο τραπέζι ένα μαγνητόφωνο.

Ο Μπρένερ κάθισε, έχοντας αντίκρου τον άνθρωπο με το πιστόλι. Κατάλαβε απ' το ύφος του πως δεν ήταν συνηθισμένος να κρατά όπλο. Σκέφτηκε πως το συρτάκι με το δικό του πιστόλι βρισκόταν μόνο λίγα βήματα μακριά του... Πώς να το πάρει διως;

Γιατί φέρατε εδώ αυτό το μηχανήμα; ρώτησε.

Γιατί θέλουμε ένα προφορικό μήνυμά σας προς τη γυναίκα σας. Θα της εξηγήσουμε πως σας φερθήκαμε καλά και πως πρέπει να στείλη τα λεφτά, όπου θα την οδηγήσουμε. Θα διαβάσετε δυνατά ό,τι γράφει εδώ...

Κι' ο άγνωστος έβγαλε ένα χαρτί απ' την τσέπη του.

Έσθ, Μπίλνι, κάνε μία βόλτα έξω, είπε στο σύντροφό του.

Ναι, ναι, Τζέι. Ξέρω...

Ο ξανθός γίγας βγήκε, χτυπώντας την πόρτα. Ο Μπρένερ τον άκουσε απ' το παράθυρο να περνά μέσα στη βάρκα του.

Θα κόνη ένα γύρο στη λίμνη, για να βεβαιωθεί πως είμαστε μόνοι, πρόσθεσε ο Τζέι. Έμπρός, λοιπόν, ας κάνουμε μία δοκιμή. Διαβάσετε σιγά-σιγά και καθαρά!

Ο γέρος άνοιξε να διαβάσει, άσπρά και δυνατά, απ' το χαρτί που είχε μπροστά του:

«Είμαι ευτυχισμένος, αγαπημένη μου Μάριον, πολύ ευτυχισμένος... Μου έλειψες, θα σε σκέπταμαι πάντα...».

Κούνησε το κεφάλι του και πρόσθεσε:

«Η γυναίκα μου δε θα πιστέψει λέει απ' αυτές τις ανοησίες. Έρεει καλά πως δεν της μιλάω έτσι...».

Δεν πειράζει, συνεχίστε!

«Δώσε σ' αυτούς τους ανθρώπους τα λεφτά που σου ζήτηνε. Ή ένας μ' είναι σπουδαιότερη απ' τα λεφτά. Σε περιμένω με υπομονή, αγαπημένη μου γυναίκο...».

Ο γέρος έκανε πάλι μία χειρονομία διαμαρτυρίας.

Μα τί άηθες είν' αυτές; φώναξε. Γιατί δε ζητάτε απλά τα λεφτά που θέλετε;

Ο άλλος τον κίτταξε υπομονετικά κι' απάντησε:

«Ελπίζω να μη ν' αναγκάσετε να σας παραδώσω στο Μπίλνι. Αυτός δε σας κοιμεταχειριζότανε. Ένώ εγώ αντιπαθώ τη βία...».

«Ας μη χασομεράμε! Ο Μπίλνι θα γυοίση από λεπτό σε λεπτό...».

«Αφού αναποδογυρίση τη βάρκα μου... δεν είν' έτσι; Σκοπεύετε να με σκοτώσετε και θέλετε να φανή ο θάνατός μου σαν δυστύχημα... Μα πώς θα το πιστέψω, αυτό, εδ' εδον θα παρουσιαστήτε ύστερα και θα ζητήσετε λύτα:».

Ο Τζέι άνασκάωσε τους ώμους του.

Παραδέχομαι, ότι μαντεύατε σωστά, απάντησε. Ναι, θα

ας σκοτώσουμε και θ' αναποδογυρίσουμε τη βάρκα σας...

Μα γιατί; φώναξε ο Μπρένερ. Πηγαίνετε τα λεφτά, χωρίς να είδοποίηση την αστυνομία.

«Όχι, κ. Μπρένερ. Δεν έχετε καταλάβει ακόμα το σκοπό μας... Λοιπόν, δέχεσθε να συνεργασήτε μαζί μας με το καλό: Να βάλω μπροστά το μαγνητόφωνο;

Το μυαλό του Μπρένερ φωτίστηκε ξαφνικά. Μάντεψε την άλλη θεία... Αυτοί οι άνθρωποι ήταν τέρατα, σατανάδες!...

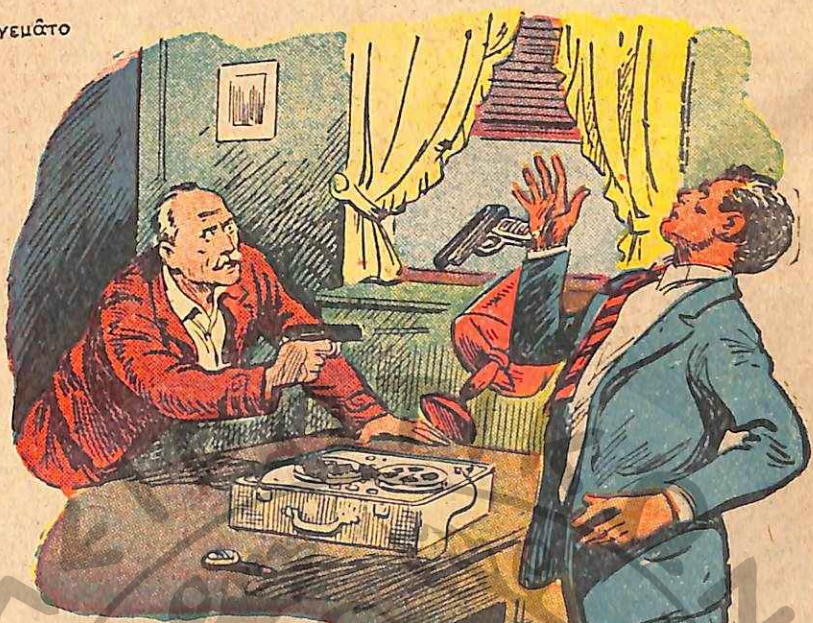
Ο Μπίλνι θα τον έπνιγε στη λίμνη. Κι' ύστερα...

Ο φόβος τον παρότρυνε για μία στιγμή. Μα συνήλθε γρήγορα. Δεν τον ένοιαζε καθόλου για τα λεφτά, άλλ' αγαπούσε τη ζωή του και δεν ένοιωσε να τη χάσει! Θα πάλεψε για να σωθεί!

Ακούγε κιόλας απ' έξω τα κουτιά της βάρκας που γύριζε. Έπρεπε να παίξη μία κωμωδία, άμέσως διως, το γρηγορότερο!

Πετάχτηκε πάνω, σά να πνιγότανε. Έκαμε ένα-δυο βήματα, τρεκλίζοντας.

Όταν βρέθηκε πίσω απ' το γραφείο του, προσποίηθηκε πως τα γονάτα του λυγίζανε και πως γαντζώθηκε απ' ό,τι βρήκε μπροστά του, για να μην πέσει. Βρήκε, έτσι, την ευκαιρία ν' άνοιξη λίγο το συρτάκι, χωρίς να τον αντιληφθεί ο άλλος, που τον νόμιζε μισοπεθαμένο. Και, ξαφνικά, χούφτωσε το

Ξαφνικά χούφτωσε το πιστόλι του και πυροβόλησε δυο φορές στο στήθος του Τζέι...

πιστόλι του και τον πυροβόλησε δυο φορές στο στήθος!

Ο Τζέι σωριάστηκε γάνω.

Η πόρτα άνοιξε άπτομα και φάνηκε ο Μπίλνι. Κίτταξε το θέαμα εκείνο, σαν άποδλακωμένος, μη υποβάτας να πιστέψη στα μάτια του.

Έπειτα χύνηε πάνω στο Μπρένερ, άφορίζοντας από μανία.

Μα εκείνος πάτησε πάλι τη σκανδάλη και τούρριξε όσες σφαίρες υπήρχαν ακόμα στο όπλο...

Κατάλαβε, κύριοι, το σατανικό σχέδιό τους; Ελεγε, λίγο αργότερα, στους αστυνομικούς. Θα με πνίγανε στη λίμνη, έτσι ώστε να φανή πως έπρόκειτο για δυστύχημα. Θ' άφηναν να περσση καιρός, ένα-δυο χρόνια ίσως. Κι' έπειτα θα χρησιμοποιούσαν την ταινία του μαγνητοφώνου, με τη φωνή μου.

Θα προσελκύανε τη γυναίκα μου σε μία ψεύτικη πνευματιστική συνεδρίαση και θα την κάνανε εύκολα να πιστέψη πως άκουγε ένα μήνυμα απ' το πνεύμα μου... Με το διαβολικό αυτό τέχνασμα θα της παίνανε σιγά-σιγά όλα της τα λεφτά!

Κίτταξε πάλι τα δυο πτώματα και πρόσθεσε:

Δεν πιστεύω να βαρύνουν ποτέ τη συνείδησί μου αυτά, οι δυο φόνι που έκανα!

«ΒΙΝΚ ΣΙΦΕΡ

ο συμβολαιογράφος. Ο πατέρας σου έτυχε να γνωρίσει, έδω και είκοσι χρόνια, τη μητέρα της αρραβωνιαστικιάς σου...

«Με λίγα λόγια, δε μπορείτε να παντρευτείτε, γιατί είσατε αδελφία!»

— «Α, έπρεπε να το περιμένω! Φώναζε ο Άντρε. Κατάλαβα πως η μητέρα μου θα μ'έσκωνε κάποιο κόλπο, μα δεν περίμενα πως θα γινόσατε και σεις σύμβολοι στην ψευτιά της! Πάμε να φύγουμε, Φλωράνς. Ο γάμος μας θα γίνει όπως θέλουμε!»

— Δεν μου μένει παρά να πέσω στο ποτάμι... έδωγες ο κ. Γκασέλ, ενώ οι δύο νέοι θγαίνανε απ' την κάμαρη.

— «Ακουσε, φίλε μου, το είπα ο συμβολαιογράφος. Μας μένει ακόμη κάποια έλπίδα... Η Μαργαρίτα, η μητέρα της Φλωράνς, ήταν... πολύ ελαφροειδής γυναίκα. Πού ξέρεις αν δε σου είπα ψέματα πως ήταν δικό σου το παιδί;... Πρέπει να πάμε να τη θρούμε.

Το ίδιο απόγευμα, οι δύο άντρες πήγαν στη Μαργαρίτα και της εξήγησαν το λόγο της επίσκεψής τους.

— Πρέπει να μάς πής την αλήθεια, αγαπητή μου, την παρακάλεσε ο κ. Γκασέλ. «Ημουν πάντα καλός μαζί σου, αν κι' αναγκαία σ'έπρεπε να σε εγκαταλείψω, από φόβο μήπως μάθης τίποτε η γυναίκα μου... Η ευτυχία των παιδιών μας κρέμεται από σένα!»

— «Ε, λοιπόν, ο γάμος μπορεί να γίνει, δήλωσε η Μαργαρίτα. Ναι, αυτός έκει που βλέπεις, είν' ο πατέρας...»

Κι' έδειξε μία φωτογραφία, κρεμασμένη στον τοίχο.

— Ο Νεμπουσέν, ο γόης! μουρμούρισε ο κ. Γκασέλ. «Όστε με πρόδωκες... με κορόιδευες τόσα χρόνια!»

— «Όχι, έχω, χουσε μου, γέλασε η Μαργαρίτα. «Η... γυναίκα σου! Ο Άντρε δεν είναι γιος σου. Είναι παιδί του Νεμπουσέν... Έγώ, τον γνώρισα άργότερα, και φάχνομαι στα χαρτιά του έρθει κά- τι γόματα της γυναίκας σου, που αποδεικνύουν άναμφισβήτητα την πατρότητά του.

Ο κ. Γκασέλ κλονίστηκε κι' έπεσε ζερός σε μία πολυθρόνα, μουρμουρίζοντας:

— Πάντα αναρωτιόμουν τι θα γίνει ο γιος μου, αλλά ποτέ δε φαντάστηκα πως θα γίνει... γαμπρός μου!

Ο συμβολαιογράφος κρατούσε την κοιλιά του απ' τα γέλια:

— «Ω, ώχ!... Και να σκεφτείς πως είχα βαφτίσει τη γυναίκα σου «Ροδεοπέριος», γιατί τη νόμιζα αδιάφορη!»

Ποιν ακόμη συνέδρασαν, χτύπησε η πόρτα και μίλησε η κ. Γκασέλ.

— «Ήρθα να σας γνωρίσω, είπε ψυχρά στη Μαργαρίτα, χωρίς να δώσει σημασία στους δύο άντρες.

— «Οι τι μιλούσαμε για το νο- νό της Φλωράνς... της είπα εί- ναι η Μαργαρίτα, δείχνοντάς της τη φωτογραφία.

Τώρα ήταν η σειρά της κ. Γκα- σέλ να πει σ' ένα καναπέ φωνά- ζοντας:

— Ο γάμος δεν μπορεί να γίνει, αν αυτός ο άνθρωπος και σεις... — Μα ώχ, αγαπητή μου, τη δι- έκοψε η Μαργαρίτα. «Όταν γυρί- σα το Νεμπουσέν, η Φλωράνς ήταν δύο χρονών!»

— Και τώρα το ζήτημα της προίκας, είπε ο συμβολαιογράφος για ν' αλλάξει η κουβέντα.

— Νομίζω πως ο πατέρας της Φλωράνς μπορεί να της δώσει ένα εκατομμύριο.

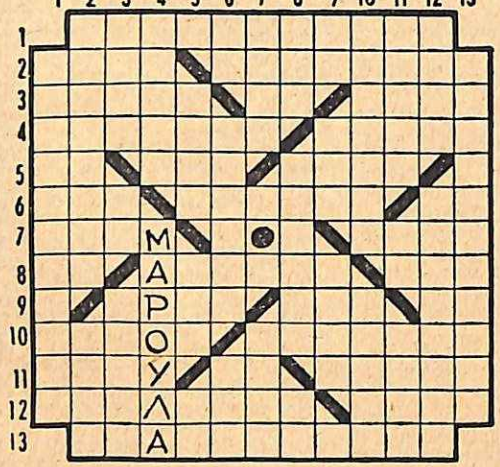
— Έρω την οικονομική του κα- τάσταση, και σας λέω πως θα δώσει δύο εκατομμύρια, δήλωσε ο συμβολαιογράφος.

Την ίδια στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκαν ο Άντρε κι' η Φλο- ράνς, άγκαλιασμένοι.

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ανω — κάτω σταυρόλεξο
Στο σταυρόλεξο αυτό, αντί να σας δώσουμε τις εξηγήσεις των διαφορών λέξεων που θα το συμπληρώσουν, σας δίνουμε τις ίδιες τις λέξεις, όχι με τη σειρά της εμφάνισής τους μέσα στο σταυ- ρόλεξο, αλλά κατ' αλφαβητική σειρά:

ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΣ — ΑΚΑΙΡΑ — ΑΚΡΑ — ΑΜ

ΟΙ ΛΗΛΑΔΕΣ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Βαντιλατέρ

Σήμερα πάλι η Έφταλία με την ζέσητη γρινιάζει και φωνάζει στο Νικολάκη τη:

— Την ώρα που πυρωμένα καρφιά πέφτουν απ' το ταβάνι και με τσουρουφλίζουν και με τηγανίζουν, η καρσινή μου πατά το κουμπί στο ψυχτικό μηχανήμα πούδαλε σπίτι τη κι' έχει βροσιές τ' 'Απρίλη!...

— Βρέ ναμικιόρα, ξέχασες πώς είχες το μπαρόκι με τ' αγγιζίδικο νερό στο παράθυρο, τη φουφού για μαγειρέμα, το μπουγαδοκόφιο στο πλυσταριό; «Τώρα σου πήρα ηλεκτρική κουζίνα, πλυντήριο κι' ηλεκτρικό ψυγείο!...

— Και τί ήθελες, μωρέ αφίλιτιμε, ξεφώνισες η Έφταλία, να με εκθέτη και να με κάνη ρεντίκουλο με το 'αγριοφωνάρες του ο παγοπώλης; «Κερά Φταλία, ο πάγος!» Και να μου σαβουρντά το τέταρτο τη κολόνα;... Μα δεν έχεις τσίπα κι' αξιοπρέπεια πάνω σου;

— Μωρή γυναίκα, θα σ'α πω πάλι και θα θυμάσαι! Το σπίτι τ'όχεις σαν το παρσολί, δηλαδή για ώρα ανάγκης. Στο ντουσεκι ήκανες το μπόι σου, στο παστιτσιέρικο, κάνεις τα τραταμένα στοί φιλενάδες σου και στην τεβέρνα, άμα έχης μουσαφίρηδες, κάνεις το τραπέζι. Λοιπόν, τζάμπα πάνε ούλα τα κομφορ που σούβαλα.

Μα η Έφταλία εξακολουθούσε το βιοίλι τη:

— Ήδοι! Μ'έκανες πιά κι' ήχασα και την κοινωνική μου ύποληψη, αχάρευτε! Δε νταγιαντά να μου λήη η καρσινή μου, κάθε φορά που θα πάω σπίτι τη με τέτοια ζέσητη. «Να σου φέρω να ρίξης στοί πλάτες σου ένα μποξαδάκι, γιατί με την βροσία που κάνουν τα μηχανήματα έδω μέσα, θα πουντίσας!»

Τάπε έτσι για να βγάλη τ'όχι τη. Και γκιτσίσιμη σαν σκυλί γκέκικο ξεπόρτισε.

«Όσο άχτιζει ο μαχαλάς... Στο ντουσεκι, η φλουαρία τη ζέσητη, τζι-τζίκια, ο πλανούδιος με τα καρπούζια «δλα με το μαχαλάς!», ο «έδγας», το σουπασέ, οι μέντες. Κι' οι περαστικοί φορτωμένοι με μόχο και ψώνια στο δίχτυ, σκεβρωμένοι, ξεκαρβαλωμένοι, σχεδόν άγρηστοι, τάλε κουάλε τσεσίτια του ΟΔΙΣΥ, που όσο βλέπουνε την Έφταλία άνεκούρκουδα να βαστά το φραμππαλά του φουστανιού τη με τα δυό χέρια, για να κάνη αέρα και ξεποζώσει πιτσίλια φιδόγκους κι' ούλες τσοί πλαδαρότητες, φωνάζουν:

— «Ε, ρε τί γίνεται!

Και κάτι ντερέκια παίδαροι, τελευταίο μοντέλο, γεμάτοι άντριλίκι ξεφωνίζουν:

— Δώσε κι' άλλα, κερά μου!

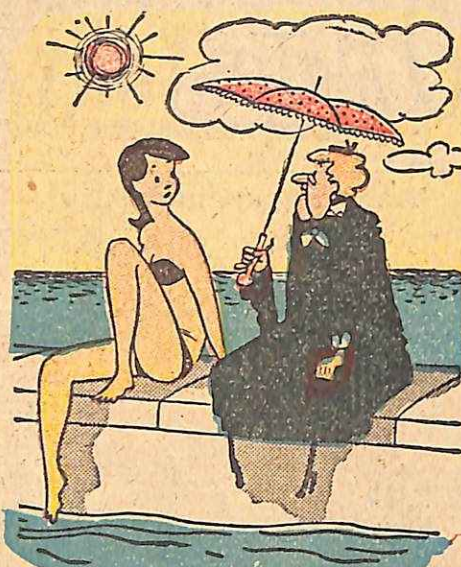
— Γυναίκα, σε βλέπουνε! φωνάζει πάλι ο Νικολάκης. Δεν άκουσ τί λένε; Έλα μέσα!...

Και με ξεσκουντιές, κακήν κακώς, την πήρε μέσα.

Η καρσινή ή φαρμακόδομη τότες ήλεγε στο κογιοναμένο:

— Δεν θέλω να την παρτικουλάρω, αλλά όχι ψυχτικό μηχανήμα, ούτε άνεμιστήρα δεν τ'ήβαλε ο γρουσουζής! Πώς, λοιπόν, να μην κάνη το φραμππαλά τη Βαντιλατέρ;...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Κι' εγώ γυναίκα είμαι, κορίτσι μου, αλλά δε θα φορέσω ποτέ μου τόσο ξετσίπωτο μαγιώ!...

— Άποψε θ' αογήσω, αγάπη μου. Μόλις γύρισα από την άδεια, βρήκα πολλή δουλειά να με περιμένει!

— Μας το ψήνετε παρακαλώ!

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Το εικοσάρι

Το φίλος μου το Μανωλάκης πολύ χωρατατζής ένεται. Και εγώ —ιστέ με ήξερες άναγνώστη έφεντη— καμμία φορά χωρατά έκανώ άμα νόστιμα ένετοι. Άμα κανέναν στο καρέκλα πάει να καθήση, το καρέκλα τραβηγμένο έκανώ, το άντρωπος κάτω ίπέφτει και πολλά έλια έκανουμε. Άμα κάθε άστειο πιο νόστιμο ένεται, στο καρέκλα βελόνες ιέζω, κάτσε γιαβρούμ να πιούμε ένα καφεδάκι λέω, το φίλος μου πάει να κάτση και όταν καθιεμένος ένεται, άπάνω τινάζεται, φτου να σάς πάρη το διάβολος λέει, πολλά έλια έκανουμε. Άλλο φορά πάλι μέσα στον καφέ δυό, τρείς μυίγες ριχμένες έκανώ και όταν το άντρωπος καφέ του ρουφηγμένο έκανε, άχπου, άχπου έκανε, πολλά έλια έκανουμε.

Ίστέ, τζάνουμ, τέτοια άστειά νόστιμα ένετοι, όλο το κόσμος έλαει. Καραμπέτ, λένε, έξυπνος πολύ χωρατατζής ένεται. Ψέμμαται; Το λοιπόν το φίλος μου το Μανωλάκης και αυτός άστειά έκανε, άμμια πολύ κρούα και πολύ άνοστα ένετοι. Τώρα να σέ πω τί έπαθε προχθές από τα έλια σκασμένος θα ένεαι.

Μέσα στο λεωφορείο ήμαστε, ιστέ στο Κουκάκι ηγαίναμε.

— Κιτάζε τώρα, Καραμπέτακι, τί θα κάνω, με λέει. Πολλά έλια θα έκανουμε.

— Τι θα κάνης μπέ;

— Λοιπόν, κύττα να ιέδης...

Κύττα να ιέδης, με λέει, άμα από το τσέπη του ένα εικοσάρι έδγάζει. Χίτς χωρίς κανείς να τον ιέλπει το εικοσάρι χαμω ριγμένο έκανε και με το πόδι του πατημένο έκανε.

— Βλέπεις; με λέει.

— Ιέλπω, του λέω. Και το λοιπόν;

— Πάψε τώρα και μη θγάζης μιλά, με λέει.

Μη θγάζης μιλά, με λέει, άμα ποδάρι του πατημένο έκανε, ιακούει, εικοσάρι του παίρνει, κόσμος στο λεωφορείο κυτταγμένο έκανε και λέει:

— Βρήκα ένα εικοσάρι! Τίνος είναι αυτό το εικοσάρι;

«Όλο το άντρωποι, άντρες, ύναίκες, τσέπες τους ιβάζανε, τσαντάκια τους άνοιγανε, άμμια χίτς τίποτε κανέναν ντέν έπτε δικό μου είναι εικοσάρι. Το λοιπόν τότε ένας μαντιφάλας, ύψηλός, δυό μέτρα ήτανε, ύρζει στο φίλο μου το Μανωλάκης και το λέει:

— Δικό μου είναι το εικοσάρι. Σας εόχαριστώ πολύ, κύριε!

Και χέρι του άπλωμένο έκανε, εικοσάρι να ιπαίρνη. Το φίλος μου το Μανωλάκης μάτια του κλεισμένα μου έκανε και στον άντρωπος λέει:

— Δικό σου είναι το εικοσάρι;

— Μάλιστα, δικό μου, το άντρωπος λέει.

— Είσαι θέβαιος;

— Πώς δεν είμαι θέβαιος κύριε; Δυό εικοσάρια είχα στην τσέπη μου, έδγαλα το ένα να πληρώσω, πήρα τα ρέστα και το άλλο έπεσε χάμω, χωρίς να το προσέξω. Μου το δίνετε, σας παρακαλώ;

Και πάλι, χερούκλα του άπλωμένο έκανε, εικοσάρι να ιπαίρνη. Άμα το φίλος μου το Μανωλάκης, λέει, χωρατό ήτανε, χίτς ξένο ντέν ήτανε το εικοσάρι. Τότε τί να ιέω γιαβρούμ; Το άντρωπος άγριέμενος ένεται, φωνή έδγάζει:

— Τι άστειά, βρέ! Πας να μου φας τώρα το εικοσάρι μου; Φέρτο έδω μη σου σπάσω τη μούρη!

Το φίλος μου το Μανωλάκης τότε τα χρειάστηκε, έμένα εκύτταζε, άμμια εγώ είπα γιτί τίποτα ντέν ήξερω, ντέν άνακατεύουμαι.

— Φέρε το εικοσάρι μου, βρέ!

— Ποιό εικοσάρι σου, κύριος; Το εικοσάρι δικό μου ήτανε.

— Και άφού ήτανε δικό σου, κλέφτη, γιατί ρώτησες τίνος είναι το εικοσάρι;

— Σου είπα. Άστειά.

— Άστειά; Έ, τώρα θα σου δείξω!

Τώρα θα σέ δείξω είπε, άμμια άπάνω του χιμηγμένο έινε, γροθιές του έδωσε, στο φινάλε εικοσάρι παρμένο έκανε. Βάι, βάι, τζάβαλι Μανωλάκη, τί έπαθε! Το «έ έλια έκανα ντέν ήμμοσά να σάς λέω!...

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Αυτή περίπου τη μορφή θα έχη το έπιδατικό «αυτοκίνητο του άέρος». 1) Άνεμιστήρες σκεπασμένοι με χρωμιωμένο κιγκλάδιμα. 2) Πουιά για τη στήριξη στο έδαφος. 3) Άδιαφανής όροφή. 4) Προβολείς. 5) Η πτητική μηχανή θα πετάη με τη «ύπτη» έλαφρά γυμμένη προς το έδαφος. 6) Ίπτάμενο τζιπ για στρατιωτικούς σκοπούς. 7) Άλλος τύπος, έφωδιασμένος με βαρέα πυροβόλα.

ΕΝΑ έντελως καινούργιο είδος πτητικής μηχανής θυμίζει το «μαγικό χαλί» που πετάει στον άέρα, στα παραμύθια της Άνατολής. Θα μπορούσε να ένομασθη μ' έπιτυχία «ιπτάμενος άνεμιστήρας», γιατί έχει, αντί για έλικα, τέσσερις όριζόντιους άνεμιστήρες.

Στα σχέδιά της, που είναι ήδη έτοιμα, προβλέπεται να έχη περίπου το σχήμα αυτοκινήτου χωρίς τροχούς, στηριγμένου πάνω σε τέσσερα κοντά «πόδια». Θα κατασκευάζεται δε σε διάφορα μοντέλλα, άνάλογα με τα μέγιστα αυτοκίνητα πολυτελείας, τις κοούρες ή τα έλαφρά φορτηγά. Ο άδηγός της θ' άνοίγη την πόρτα, θα καθέται στη θέσι του και θα πατάη τη μίζα. Που θα βάξη σε κίνησι τους «άνεμιστήρες». Δυό μοχλοί που θα έχη μπροστά του, θα άντιστοιχούν στα πηδάκια ύψους και κατευθύνσεως των κοινών αεροπλάνων. Δε θα συνδεώνται όμως με περρύγια τιμονιού, όπως αυτά τα πηδάκια. Θα άλλάζουν άπλωσι την ταχύτητα ένος ή άλλου από τους «άνεμιστήρες» κι' η μεταβολή αυτή θα κάνη το αεροσκάφος να στραφή προς τα πάνω, προς τα κάτω, δεξιά, άριστερά.

Η πτητική αυτή μηχανή θα μπορή ν' άναπτύξη ταχύτητα 80 χιλιομέτρων την ώρα, ή να σταματήσει και να μείνη μετέωρη στο κενό.

Δεν πρόκειται για χιμάρια, γιατί έχει ήδη κατασκευαστεί και δοκιμαστέ από τον άμερικανικό στρατό ή λεγομένη «ιπταμένη πλατφόρμα», πάνω στην όποια στέκεται όρθιος ένας στρατιώτης κι' άνυψώνεται στον άέρα μαζί με το μηχανήμα. Η «πλατφόρμα» έχει ένα σχήμα σαν... τσιφ, είναι δε έφωδιασμένη μ' ένα μεγάλο «άνεμιστήρα» που στέλνει προς τα κάτω τον άέρα. Με την περιστροφή του, γίνεται άραιότερος ο άέρας άκριβώς από πάνω του, κι' έτσι άναπτύσσεται μια δύναμη που άνυψώνει δλόκληρο το μηχανήμα και τον άναβάτη του. Για να κυβερνήση την «ιπταμένη πλατφόρμα», ο άδηγός της πρέπει να χειρή το σώμα του προς τη διεύθυνσι που θέλει ν' άκολουθήση. Άν όμως είναι νύχτα ή πυκνή μίχλη, ή άν ο άδηγός δεν διατηρή πολύ καλά την ισορροπία του, γίνεται δύσκολη ή διακυβέρνησι της πτητικής αυτής μηχανής.

Γι' αυτό έπινοήθηκε μια τελειοποιημένη μορφή της, που δεν προορίζεται για στρατιωτικούς σκοπούς άλλα για ιδιώτες, κι' έχει τέσσερις «άνεμιστήρες» μαζί, δυό μπροστά από τις θέσεις του άδηγού και

δυό έπιδατών και δυό πίσω. Κινώντας τους δυό μοχλούς που έχει μπροστά του, ο άδηγός άλλάζει την ταχύτητα των περιστροφών ή των ποιών «άνεμιστήρων» κι' έτσι διευδύνει ν' εύκολια και ασφάλεια την πτητική μηχανή του όπου θέλει.

Η κίνησι μεταδίδεται στούς «άνεμιστήρες» από δυό άριζοτροβίλους, σαν αυτούς που έχη ένας νέος τύπος των αυτοκινήτων Κράυσελνερ. Άν τυχόν πάθη βλάβη ο ένας αεροιστρόβιλος, ο άλλος είναι έπαρκής για να μπορέση να προσγειώθη με ασφάλεια το αεροσκάφος.

Φαίνεται ότι το πρώτο μοντέλο της πτητικής αυτής μηχανής θαχή τη μορφή έναερίου τζιπ. Τα σχέδιά του είναι έτοιμα, έχει δε ύπολογιστή με μεγάλη προσέγγιση ή άπόδοσι και το κόστος του.

Το έναεριο τζιπ θα μπορή να κάνη όλες τις δουλιές του κοινού τζιπ, άλλα με το πρόσθετο πλεονέκτημα ότι δε θα χρειάζεται δρόμους για να περάση. Θα μπορή ν' άπογειώνεται και να προσγειώνεται ακόμη και σε πλαγιές λόφων πολύ κατηφο-

Αν ναι: Ένα αεροδυναμικό μοντέλο πτητικής μηχανής με «άνεμιστήρες» και με αεροπροσρόνησι για την ταχύτητα κίνησι προς τα εμπρός. Κάτω: Ο «ιπταμενος γερανός» θα μπορή ν' άνυψώση στον άέρα βαρέα καμινία, τρακτέρ κλπ.

ρικές. Θα μεταφέρη ανθρώπους και έφόδια διάφορα, θα χρησιμοποιήται για τη μεταφορά τραυματιών, ή θα μπορή να γίνη ένα ιπτάμενο πυροβόλο.

Εκτός που έχει μεγαλύτερη άνυψωτική ικανότητα από ένα κοινό έλικόπτερο, ή νέα πτητική μηχανή παρουσάζει κι' άλλα σπουδαία πλεονέκτηματα άπέναντι του: Μπορή π. χ. ν' άπογειώθη και ν' κινηθή άνετα κοντά σε κτίρια ή σε άλλα έμποδια, ενώ υπό τις ίδιες συνθήκες το έλικόπτερο έμπνίδζεται άπ' το ρεύμα του άέρος, που χτυπάει πάνω στα διπλανά κτίρια και ξαναγυρίζει πίσω.

«Έπειτα, όσοι άνθρωποι κι' άν βρίσκονται γύρω, δε διατρέχουν κανένα κίνδυνο να τους χτυπήσουν οι «άνεμιστήρες», όπως μπορή να συμβή με τη μεγάλη έλικα του έλικόπτερου.

Οι μηχανικοί του άμερικανικού έργοστασίου Χίλλερ, που έχουν κατασκευάσει την «ιπταμένη πλατφόρμα», προβλέπουν ότι το σύστημα των άνεμιστήρων θα αποτελέση τη βάση για μια δλόκληρη «οικογένεια» αεροσκαφών, προσωρισμένων για ειδικούς σκοπούς. Το μεγαλύτερο άπ' αυτά θα είναι ένας «ιπταμενος γερανός», που θα σηκώνη τεράστια βάρη και θα τα μεταφέρη σε μικρές άποστάσεις. Η μηχανή με τους άνεμιστήρες φαίνεται καταλληλότερη για τη δουλειά αυτή, άπ' τα πελώρια έλικόπτερα που δοκιμάστηκαν στο παρελθόν.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

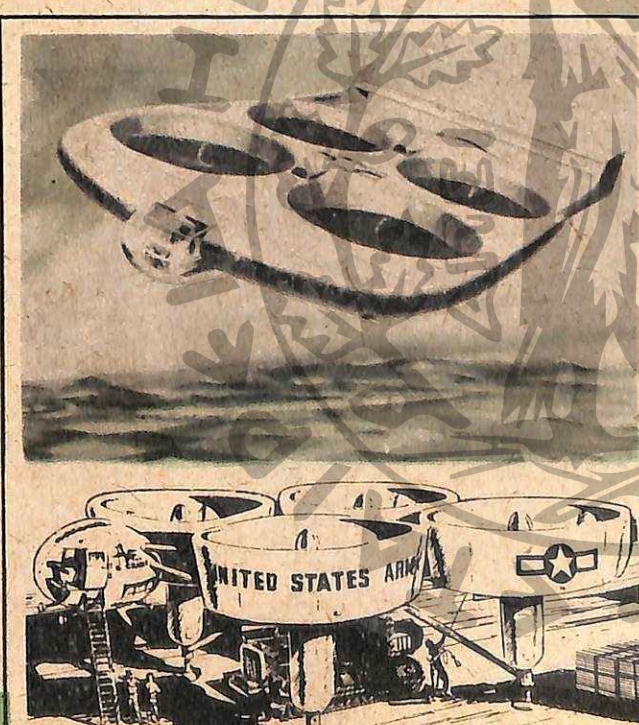
Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

Ο «ιπταμενος γερανός» θα έχη τέσσερες μεγάλους «άνεμιστήρες», με διάμετρο 4½ μέτρων τον καθένα και τοποθετημένους σε τέτοιες θέσεις ώστε ν' άφνουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερο χώρο άνάσά τους. Ο αεροιστρόβιλος που θα τους κινή, θα βρίσκεται στο κέντρο, και μπροστά του ή καμινία του άδηγού, φτιαγμένη από σάτα του ή καμινία που άνυψώνη δρόμους από τους άνεμιστήρες.

ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ του άέρος

Είναι άνετο, γρήγορο και
φτηνό

Οι χοντρές στοιχίζουν!

Ο δόκτωρ Ζόλλιφε, προϊστάμενος της ύπηρεσίας διατροφής της Νέας Υόρκης, τά έχει βάλει με τις χοντρές. Σ'ήν τελευταία έκδομη που έκαμε από το ραδιόφωνο είπε, άνάμεσα σε πολλά άλλα, τα έξης: «Τα να συντηρήση μια σύζυγο, που το βάρος της ξεπερνάει κατά 20 κιλά το κανονικό, σάς στοιχίζει 8% παραπάνω από τα συνθησμένα σας έξοδα»

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρεμής αποχαίρει τον Πέτρο. Ακέναν, που του έδωσε το ρολόι του για ένδυμο κι έφυγε από τη φυλακή. Στο δρόμο του συναντά τον Μαντί, που δεν ήξερε τι να κάνει, γιατί ο Γαροφάλης είχε φυλακιστεί. Ο μικρός πρότεινε στο Ρεμή να τον πάρει στο (θιασό) του για να μην πεθάνει από την πείνα. Μα μήπως μαζί του δεν κινδύνευε να πάθει το ίδιο;...

27^{ON} —Οχι, μου έλεγε. Δυό μαζί δεν πεθαίνουν της πείνας. Ο ένας βοηθάει και ο άλλος τρώει. Ο οποίος έχει, δίνει σ' εκείνον που δεν έχει, όπως έκαμες τώρα κι' εσύ.

Αυτός ο λόγος διάλυσε τους δισταγμούς μου: αφού είχα, έπρεπε να τον βοηθήσω. —Καλά, του είπα, συμφωνώ! Αμέσως πήρε το χέρι μου και το φίλησε. Αυτό με συγκίνησε τόσο, ώστε δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια μου. —Σε παίρνω, δήλωσα, μα όχι για ύπνη, παρά για σύντροφο. Και κρεμώντας στον ώμο μου την άρπα, του είπα: —Εμπρός!...

Υστερ' από ένα τέταρτο της ώρας, βγαίναμε απ' το Παρίσι. Οι λιακάδες του Απριλίου είχαν στεγνώσει το δρόμο και περπατούσαμε τώρα μ' ευκολία. Ο ανοιχτάκιος ήλιος έλαμπε. Τι διαφορά από τη χιονισμένη εκείνη ημέρα, που πρωτομήκα στο Παρίσι!

Στις άκρες του δρόμου, το χορτάρι άρχισε να φυτρώνει. Έδω κι' εκεί ήταν στολισμένο με μαργαρίτες και με παπαρούνες. Στους κήπους άκουγες τα πουλιά να κελαιδίζουν και μπροστά μας τα χελιδόνια άγγιζαν τη γη. Το ταξίδι μας άρχισε καλά και μ' εμπιστοσύνη μαρκάρινα το βήμα μου πάνω στο δρόμο εκείνο.

Ο Κάπης ελεύθερος έτρεχε γύρω μας. Κοντά μου, ο Μαντίας περπατούσε χωρίς να λέει τίποτα. Μα κι' εγώ δεν του μιλούσα, γιατί είχα τις σκέψεις μου.

Πού πηγαίναμε; Δεν ήξερα καθόλου! Είχα υποσχεθεί στη Λίζα να δώ τ' αδελφία της πριν πάω σ' αυτήν.

Επειδή όμως είχα βγή από τη μεσημερινή μεριά του Παρισιού, έπρεπε να διαλέξω μεταξύ Αλέξη και Στεφανίας. Είχα ένα λόγο που μ' έκανε να πάρω αυτό το δρόμο. Την επιθυμία να ξαναβρω τη μάνα - Μπαρμπερίνα.

Αν τόσο καιρό δε μίλησα καθόλου γι' αυτή, δεν πρέπει κανείς να φανταστεί πως την είχα λησμονήσει σαν άχριστος. Ούτε να μου αποδόση άχριστία, αν δεν της έγγραφα από τότε, που χωριστήκαμε.

Πόσες φορές συλλογίστηκα να της γράψω και να της πω: «Σε θυμάμαι και σ' αγαπώ μ' όλη μου την καρδιά». Αλλά η ιδέα πως δεν ήξερε γράμματα, καθώς κι' ο φόβος του Μπαρμπερίνα, με έμποδισαν. Αν με το γράμμα μου παρνε; Αν με ξαναπολύσει σ' άλλον; Είχε δικαίωμα να το κάνει. Έτσι, προτιμούσα να με κατηγορήσει γι' άχριστία ή καλή μάνα - Μπαρμπερίνα, παρά να ξαναπέσω στα χέρια του κακού Μπαρμπερίνα.

Αν όμως δεν πολυόσα να γράψω της μάνα - Μπαρμπερίνα, μου φαινόταν πως τώρα που ήμουν ελεύθερος, μπορούσα να φροντίσω να τη δω. Τώρα μάλιστα που πήρα στο «θιασό μου» το Μαντί, αυτό ήταν εύκολο. Θα τον έστελνα μπροστά. Κι' αν ήταν μονάχη της, θα της έλεγε την αλήθεια και τότε θα έτρεχα για να πάω στην αγκαλιά της αγαπημένης μου παραμάνας. Αν πάλι ο Μπαρμπερίνα ήταν

στο σπίτι, ο Μαντίας θα της έλεγε κρυφά ναρθέ σ' όριμένο μέρος κι' εκεί θα μ' εύρισκε.

Αυτά τα σχέδια έκανα περπατώντας. Δεν είχα μόνο να σκεφτώ τον τρόπο, που μ' αυτόν θα κάνα μια έκκληση στη μάνα - Μπαρμπερίνα, αλλά και να δω αν στο δρόμο μας υπήρχαν μέρη, όπου θα μπορούσαμε να μαζέψουμε λίγα λεπτά.

Γι' αυτό το καλύτερο ήταν να συμβουλευτώ το χάρτη μου.

Ίσα - ίσα, τη στιγμή εκείνη ήμασταν σε μια έρημη έξοχη και μπορούσαμε να καθίσουμε εκεί με την ήσυχία μας.

—Ξεκουραζόμαστε λιγάκι; είπα στο Μαντί.

—Όπως θέλεις...

Καθήσαμε. Έδωλα το χάρτη και τον απλώσα μπροστά μας. Άρρησα να προσανατολισθώ. Θυμήθηκα όμως πως έκανε ο Βιτάλης και κατάφερα να χαράξω το δρομολογίο μας.

—Μα τι είναι αυτό; με ρώτησε ο Μαντίας παραξενεμένος.

Του είπα πως ήταν χάρτης. Τον εξήγησα σε τι χρησίμευε, ακριβώς με τον ίδιο τρόπο όπως είχε κάνει ο Βιτάλης δίνοντάς μου το πρώτο μάθημα Γεωγραφίας.

—Μα πρέπει να ξέρη κανείς να διαβάξη, μου είπε.

—Και βέβαια. Έσύ δεν ξέρεις;

—Οχι.

—Θέλεις να μάθω;

—Ω, ναι! Θέλω... Μπορεί κανείς να δει στο χάρτη το δρόμο από το Ζιζόρ στο Παρίσι;

Τον έδειξα.

Στην άρχη δε θέλησε να πιστέψη πως ήταν αυτός ο δρόμος, που του δείχνει με το δάχτυλό μου.

—Εγώ τον έκανα με τα πόδια, είπα, κι' ήταν πολύ μακρινό!

Τον εξήγησα κατόπιν πως σημειώνονταν οι αποστάσεις στους χάρτες. Μ' άκουσε με προσοχή κι' έδειξε πως πίστεψε στη σοφία μου.

Καθώς ελ' ανοίξει το σάκκο μου για να βγάλω το χάρτη, μου ήρθε η ιδέα να δείξω τα πλούτη μου στο Μαντί. Τάβαλα, λοιπόν, όλα και τ' άπλωσα στο χορτάρι.

Είχα τρία πουκάμισα, τρία ζευγάρια κάλτσες, πέντε μαντήλια, όλα καινούρια, κι' ένα ζευγάρι παπούτσια λίγο παλιά.

—Εσύ τι έχεις; τον ρώτησα.

—Το βιολιό μου κι' όπι φορώ!...

—Καλά, του είπα. Θα τα μοιραστούμε, αφού είμαστε σύντροφοι. Με τη διαφορά πως θα κρατάς το σάκκο μιά ώρα εσύ και μιά εγώ.

—Σηκώνω όσο θέλεις το σάκκο, είπα. Μα τα πράγματά σου είναι δικά σου.

—Είπες πως θα μ' άκουσε δ' τι σε προστάξω. Θα δεχτής λοιπόν, άλλωστε, θα σε χτυπήσω!...

—Χτύπα με εσύ όσο θέλεις, μα όχι στο κεφάλι! φώναξε.

Κι' άρχισε να γελάει μ' ένα ανοιχτόκαρδο γέλιο δείχνοντάς τα κάτασπρα δόντια του που αστραφάν πάνω στο ήλιοκαμένο πρόσωπό του.

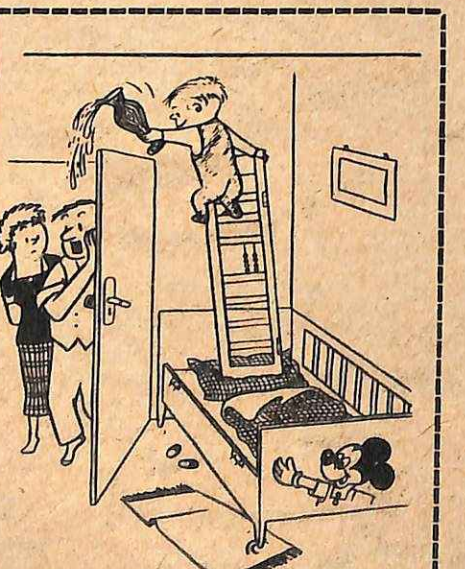
Στα πουκάμισα πάνω είχα βάλει τη θήκη της Στεφανίας. Και σ' ένα κουτάκι είχα το τριαντάφυλλο της Λίζας. Ο Μαντίας έκανε να το ανοίξει.

—Αν θέλεις να μ' ευχαριστήσεις, του δήλωσα, δε θ' άγγιξεις ποτέ αυτό το κουτί. Είναι δώρο!...

—Καλά, μου αποκρίθηκε. Σου δίνω το λόγο μου να μη τ' άγγιξω ποτέ!

Τώρα που φόρεσα την προδιά μου και πήρα την άρπα μου, ένα πράγμα με στενοχωρούσε: το πανταλόνι μου.

Μου φαινόταν πως ένας «καλλιτέχνης» δεν έπρεπε να φορή μακρύ πανταλόνι, παρά κοντό και μακριές κάλτσες δεμένες σταυρωτά με

—Εν τάξει, Αμαλία μου! φαίνεται πως αποκοιμήθηκε πιά ο Μπούλης!...

χρωματιστές κορδέλλες. Το μακρύ πανταλόνι ήταν καλό για κηπουρό κι' όχι για «καλλιτέχνη» όπως ήμουν εγώ!

Και χωρίς να ρωτήσω κανέναν, άνοιξα τη θήκη και πήρα το ψαλίδι της Στεφανίας!

—Όσο θα φτιαχτώ εγώ το πανταλόνι, εσύ θα παίξεις βιολί, για να δώ τι ξέρεις, είπα στον Μαντί.

Αυτός υπάκουσε, πήρε άμέσως το βιολί του κι' άρχισε να παίζει.

Εγώ είχα χώσει το ψαλίδι κι' έκοβα. Κόσωντα όμως άκουγα και το Μαντί. Για μιά στιγμή είχα μείνει έκστατικός. Έπαιζε τόσο καλά, σκεδόν όσο κι' ο Βιτάλης.

—Μα ποιος σ' έμαθε; ρώτησα.

—Κανέναν. Από λίγο όλοι. Πιο πολύ μελετούσα μονάχος.

—Και ποιος σ' έμαθε νότες;

—Δεν ξέρω νότες. Παίζω με τ' αυτί!...

—Εγώ θα σε μάθω νότες.

—Μα όλα τα ξέρεις εσύ;

—Φυσικά! αφού είμαι διασάφης!

Και θέλοντας να δείξω στο Μαντί πως ήμουν κι' εγώ καλός μουσικός, πήρα την άρπα μου κι' άρχισα να τραγουδώ τη ναπολιτάνικη καντογιέντα μου:

«Κλειστό παράθυρο, σκληρή παρθένα
Για σάς τί δάκρυα πούχω χυμένα».

Τότε ο Μαντίας άρχισε να μ' χειροκροτάει και να μου λέει ένα σωρό καλινέντα. Είχα μεγάλο ταλέντο! Είχε μεγάλο ταλέντο! Ταίριαζε!

Καλά και άγια όλ' αυτά για μας. Έπρεπε όμως να παίξουμε και για τους άλλους. Γιατί αλλιώςικά πως θα τρώγαμε και πως θα κοιμόμαστε;

—Έδεσε το σάκκο μου κι' ο Μαντίας τον φορτώθηκε.

—Εμπρός!...

Θα σταματούσαμε στο πρώτο χωριό. Και θα δίναμε παράστασι: «Πρώτη εμφάνιση του θιάσου Ρεμής»!

—Μάθε μου το τραγούδι σου, μου είπα ο Μαντίας, για να σε άκουσαν όλοι, μου είπα.

—Θα είναι πολύ όμορφο!

—Αθήνα, θάταν όμορφο! Κι' η «έντιμη ομήγυρις» θα είχε πέτρινη καρδιά, αν δε μας γέμιζε δέκαρες!

Φτάσαμε σ' ένα χωριό. Ζητώντας κατάλληλο μέρος για την παράστασι μας, περάσαμε από ένα χωριό στο σπίτι. Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Κι' η μεγάλη αλήτη του ήταν γεμάτη κόσμο. Οι άνδρες κρατούσαν λουλούδια, οι γυναίκες ήταν στολισμένες με τα καλά τους και τα παιδιά είχαν στεφάνια από λουλούδια περασμένα στα μπράτσα τους. Καταλάσαμε τότε πως ήταν γάμος.

Σκεφτήκα αμέσως πως οι άνθρωποι αυτοί θα ήθελαν όργανα για να χορέψουν. Μπήκα τότε στην αλή μαζί με τον Μαντί και τον Κάπη.

—Επειτα χαιρετάμε με μιά βαθεία υπόκλιση, έκανα την πρόστασι μου στον πρώτο που βρέθηκε μπροστά μου.

Ήταν ένα μεγάλο παιδί με πρόσωπο κατακόκκινο κι' έναν ψηλό σκληρό γυακά.

Δε μου απάντησε. Άλλα, υψίζοντας μονοκόμματα στους άλλους, γιατί το κοστούμι που φαινόταν πως τον στένευε, έχωσε τα δυό δάχτυλα στο στόμα κι' έβγαλε μια σφυρηματία τόσο δυνατή, που ο Κάπης τρόμαξε.

—Ε, σεις, τους φώναξε. Τι θα λέγατε για λίγη μουσικισά; Μας ήρθαν κάτι παιδιά που παίζουν άρπα και βιολί.

—Ναι! ναι! αποκρίθηκαν άντρες και γυναίκες. Μουσική! Μουσική!...

—Στις θέσεις σας λοιπόν, για καντρίλλες! Σε λίγο σχηματίστηκαν στην αλή της ζευγάρια, ενώ οι όρνιθες και τ' άλλα κατοικίδια ζώα έφευγαν φοβισμένα.

—Ξέρεις καμιά καντρίλλα; Έσκυφα και ρώτησα Ιταλικά το Μαντί.

—Ναι!...

Και μουπαίξε τις πρώτες νότες. Ήταν γνωστή. Την ήξερα κι' εγώ. Σωθήκαμε!

Γράβηκαν ένα κάρο, το άναποδογύρισαν και μας ανέβασαν επάνω. Ήταν η εξέδρα μας. Για πρώτη φορά τα καταφέραμε καλά. Η αλήθεια είναι πως τ' αυτιά, που μας άκουσαν ούτε λεπτά ήταν, ούτε δύσκολα.

—Ξέρει κανένας από σάς να παίζει κορνέτο; μας ρώτησε το παιδί με τη ρεδιγκότα.

—Ξέρω εγώ, είπε ο Μαντίας, μα δεν έχω.

—Θα σου φέρω εγώ!

—Καλέ και κορνέτο ξέρεις; ρώτησα Ιταλικά τέρως το Μαντί.

—Και τρομπόνι και φλάουτο και ό,τι όργανο θέλεις!

Σε λίγο ήρθε και το κορνέτο. Κι' άρχισα να παίζουμε βαλσάκια και καντρίλλες.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η-ΚΛΕΜΕΝΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ζούσε σε μιά μικρή χώρα ένας πλούσιος βασιλιάς, που τον έλεγαν Μελεν Μπελέν. Ο βασιλιάς αυτός, εκτός από το παλάτι του, όριζε κι' ένα δάσος ύπερβολικά με πανύψηλα δέντρα, καθώς και πολλά περιβόλια με θαυμάσια λουλούδια. Έκει κελαιδούσαν μαγευτικά σπάνια κι' εξωτικά πουλιά.

Στα περιβόλια κυλούσαν τα κρυστάλλινα νερά μιας πηγής, που έβγαλε μισ' από ένα παρτέρι, γεμάτο τοιαυτάφυλλα. Τα νερά αυτά τρέχοντας, έπαιρναν τέτοια χρώματα, που εμοιάζαν με πολύτιμες πέτρες: ρουμίνια, σμαράγδια, διαμάντια. Ακόμη κι' η μουσική τους, καθώς κελαιδούσαν, ήταν τόσο μαγευτική, που κανένα μουσικό όργανο, καμιά ανθρώπινη φωνή, δεν ήταν τόσο γλυκιά.

Μα παρ' όλο που το μέρος ήταν τόσο όμορφο στο παλάτι βασιλευε λυπη και στενωχώρα. Δυό μεγάλες συμφορές ήρθαν να πληγώσουν την καρδιά του βασιλιά και της βασιλίσσας κι' όλων των υπηκόων τους. Η πρώτη ήταν ότι ένας ταίγανος, περνώντας απ' το παλάτι μιά μέρα, είχε κλέψει σε ηλικία πέντε χρόνων, τη μονακριπή θυγατέρα τους, τη μικρούλα Μαελ - Ντελί. Και η δεύτερη ήταν ότι η βασιλίσσα δε μπόρεσε ν' αντέξει αυτόν τον πόνο και πέθανε. Μα κι' αυτός ακόμη ο Μελεν Μπελέν, ύστερ' από δεκαπέντε χρόνια που είχαν περάσει από τότε, εξακολουθούσε να είναι λυπημένος κι' άπαρηγόρητος.

Κάθε πρωί, μαζί με τον πρώτο του ύπουργό, έδινε διαταγές για καινούργιες έρευνες. Πουθενά όμως δεν εύρισκαν τη βασιλοπούλα.

Ο βασιλιάς, άπογοιτευμένος πιά, γύριζε μεσα στα περιβόλια του και μόνη άνακομφισι που εύρισκε ήταν να πηγαίνει και να καθέται κοντά στη μαγευτική πηγή, που το κελάρυσμα της έμοιαζε με ούράνια μουσική.

Μιά μέρα που ο βασιλιάς ετοιμαζόταν να πάη πάλι κοντά στην πηγή, τον ειδοποίησαν ότι κάποιος νέος φτωχοντυμένος ζητούσε να τον δει.

Ο άνθρωπος αυτός λεγόταν Μπαλντούς. —Τι με θέλεις; ρώτησε ο βασιλιάς.

—Μεγαλειότητε, του αποκρίθηκε ένας αλλικός, λέει πως έχει φτιάξει κάτι παράξενα τραγούδια, που θα διασκεδάζουν τη λύπη σας.

—Δεν θα ξέρη, φαίνεται, τον μεγάλο μου πόνο, γι' αυτό μου μιλάει για τραγούδια... Φιλότιμο ο Μελεν Μπελέν.

—Τον ξέρει, μεγαλειότητε!...

—Εί! τότε φαίνεται πως είναι άναιδής, για να θέλει να παίξη με τη δυστυχία μου! φώναξε με θυμό ο βασιλιάς. Θέρτον εδώ να τον διορθώσω!...

Αμέσως ο αλλικός ώδήγησε το Μπαλντούς κοντά στο θρόνο. Ο νέος στάθηκε με σεβασμό μπροστά στο βασιλιά. Το παρουσιαστικό του δεν ήταν καθόλου άσχημο.

Ο Μελεν Μπελέν, ριχνοντάς του μιά ματιά, του είπα:

—Ελα, δείξε μας, λοιπόν, εκείνα που ξέρεις!

Ο Μπαλντούς πήρε αμέσως το λαγούδι του κι' άρχισε να τραγουδάει. Το τραγούδι του ήταν τόσο μελαγχολικό, που συγκίνησε βαθεία το βασιλιά. Τούφερε ένα γλυκό ι' κούρασμα στην πονεμένη του ψυχή, σαν να τον λυτρώνε απ' τη θλίψη του.

—Ω, Μπαλντούς, είπε ο βασιλιάς μόλις ο νέος τελείωσε. Το τραγούδι σου είναι από τα πιο όμορφα που έχω άκούει ως τώρα. Η φωνή σου μοιάζει με τη φωνή που βγάζει η πηγή του περιβόλιού μου. Δεν ξέρεις κανένα άλλο τραγούδι σαν αυτό να ξέρεις;

—Ο Μπαλντούς άρχισε κι' ένα δεύτερο τραγούδι, που μίλουσε για τη θλίψη και τα βάσανα του χωριμού.

Τα μάτια του Μελεν Μπελέν γέμισαν τώρα δάκρυα.

—Άκουσε, Μπαλντούς, του είπα. Θέλω να μείνεις στο παλάτι μου. Μα θέλω ακόμα να μου εξηγήσεις, γιατί, αφού εσύ είσαι, τόσο νέος και δεν έχεις δοκιμάσει ακόμη τα βάσανα και

τις πίκρες του κόσμου, τραγουδάς τόσο λυπητέρα;

—Μεγαλειότητε, αποκρίθηκε ο τραγουδιστής, έχω γυρίσω όλο τον κόσμο. Κι' όπως άλλοι μαθαίνουν τη γλώσσα των ζώων και των πουλιών εγώ άκούω στα βουνά και στα δάση που περνώ, τους ήχους που σχηματίζει ο αέρας ανάμεσα στα φύλλα των δέντρων. Καμιά φορά, λοιπόν, οι ψίθυροι αυτοί είναι τόσο λυπητεροί, που νομίζει κανείς πως θρηνούν κάποιο χαμένο πρόσωπο. Το πρωί όμως είναι πάντα χαρούμενοι. Γι' αυτό ξέρω κι' εύθυμα τραγουδιά!...

—Είμαι πολύς καιρός που ταξιδεύεις; ρώτησε ο βασιλιάς κάπως έκκεφτικός.

—Από δώδεκα χρόνων παιδί και τώρα είμαι εικοσι!.

—Είδες πολλές χώρες;

—Πάρα πολλές, μεγαλειότητε!...

—Μήπως αντίμασες καμιά κοπέλλα που τ' ονομάζει η ελπί Μαελ - Ντελί;

—Οχι!

Ο βασιλιάς άπογοιτεύθηκε. Γύρισε ύστερα κι' έδωσε στο νέο ένα πουγγί γεμάτο λίρες.

—Δεν θέλω χρυσάφι, μεγαλειότητε, αποκρίθηκε εκείνος.

—Τι θέλεις λοιπόν;

—Ξέρω πως μέσα στα περιβόλια σου βρίσκεται μιά πηγή, που τα νερά της τραγουδάνε μαγευτικά κι' έχουν θαυμάσια χρώματα. Θα ήθελα λοιπόν να μου δώσεις την άδεια να την επισκεφθώ για ν' άκούσω κι' εγώ το τραγούδι της!

—Πήγαινε, Μπαλντούς, του είπα πρόθυμα ο Μελεν Μπελέν.

Κι' ο τραγουδιστής έτρεξε γρήγορα στην πηγή. Τη στιγμή εκείνη οι χρωματιστές σταλαγματίες πέφταν σε μιά δεκαμένη μ' ένα λυπημένο μουρουρίσμα.

Ο Μπαλντούς μαγεμένος, τραγούδησε ένα όμορφο τραγούδι.

Μα πριν ακόμη τελειώσει, του φάνηκε πως τα νερά της πηγής σηκώνονταν ψηλότερα και πως οι 'χοι τους γινόντουσαν πιο θλιβεροί.

Ο νέος που ήθελε να εξηγήσει καλά τους ήχους του άνεμου, εξήγησε και τους ήχους που έβγαζαν τα νερά της πηγής, που έλεγαν:

—Ω, νέε, εσύ που έχεις τόσο όμορφα φωνή και τόσο καλή ψυχή, μπορείς να καταλάβεις την ιστορία μου; Είμαι η Μαελ - Ντελί! Πάνε δεκαπέντε χρόνια που μ' άρπαξε από τα χέρια του πατέρα μου και της μητέρας μου ένας ατάγαντος, σκληρός και μαθηδρός, ο Κράμ. Αυτός κλέβει τις πριγκιπισσες για να κάνει πολυτίμες πέτρες με το αίμα τους. Η νεράβια 'Ελ-σμίρ, όμως, που με προστατεύει, έκανε ό,τι μπορούσε για να με σώσει από τα χέρια του. Και με μεταμόρφωσε σε πηγή!

Βρίσκομαι, λοιπόν, κάτω από τη γη. Ω! ποιος

θα με σώσει από τον Κράμ;...

—Μα, καλέ μπαμπά, σήμερα το πρωί το είχα μισή ώρα στη λεκάνη και το σπασίνα!...

ΜΙΚΥ-ΜΑΟΥΣ

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Ο Σεπτέμβριος

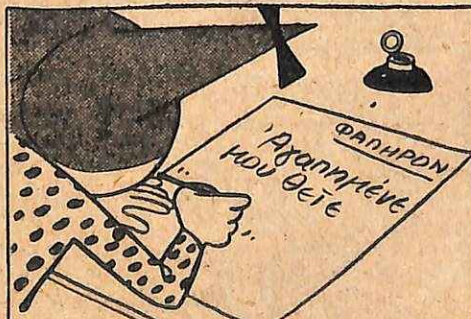
Ο Σεπτέμβριος και πάλι με χαρά, παιδιά, προβάλλει παίρνω τώρα το βιβλίο και πηγαίνω στο σχολείο.

Ο Σεπτέμβριος και πάλι με χαρά, παιδιά, προβάλλει ήρθε στο σχολείο η ώρα τα παιχνίδια παύουν τώρα.

Ο Σεπτέμβριος και πάλι με χαρά, παιδιά, προβάλλει και άρχιζω με χαρά μου τα καλά μαθήματά μου.

Ο Σεπτέμβριος και πάλι με χαρά, παιδιά, προβάλλει παίρνω πάλι το βιβλίο και πηγαίνω στο σχολείο.

Γ. ΜΩΡΑ'ΙΤΗΣ

Η Ζωίτσα στέλνει γράμμα στο θείο της στην Αμερική

Η ΟΞΗΝΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Ο ΖΑΝ ΝΤΕΣΣΕ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΔΑ ΤΟΥ 1958

Η ΣΗΜΕΡΙΝΗ μόδα, βγαίνει από υπεύθυνα χείλη. Μας την έδωσε ο μεγάλος Έλληνας ράφτης του Παρισιού, Ζαν Ντεσέ, ο οποίος, για πρώτη φορά, παρουσίασε τα μοντέλα της συλλογής του στην Αθήνα. Όπως δε όμολογεί ο ίδιος ο Ντεσέ, από το ταξίδι του, το 1947, στην Ελλάδα, ένεπνεύσθη την περίφημη εκείνη έκθεση «Ρετούρ-ντέ-Γκρές», που τον επέβαλε, σαν πρώτο ράφτη, ανάμεσα στις κομψές γυναίκες του Παρισιού.

Σήμερα, ο Έλληνοπαρισινός δημιουργός της γυναικείας κομψότητας απευθύνεται προς όλες τις Έλληνίδες και ειδικότερα στις επαγγελματίες ράφτρες και στις γυναίκες που δεν έχουν τη δυνατότητα να πληρώσουν αστρονομικά ποσά για ν' αποκτήσουν ένα φόρεμα:

— Πρέπει να όμολογήσω, μας λέει ο Ντεσέ, πως καμιά άλλη γυναίκα στον κόσμο δεν καταλαβαίνει τόσο από ράφισμο, όσο η Ελληνίδα.

— Γι' αυτό είναι και περιζήτητες οι Έλληνίδες ως ράφτρες στο Παρίσι. Μόνο που είναι λίγες η καλύτερα ελάχιστες.

— Εκείνα, λοιπόν, που έχω να τονίσω είναι τα εξής:

— Η μόδα έχει φτάσει στην απόλυτη απλότητα και εκείνου που ενδιαφέρει, για να επιτύχει ένα φόρεμα, δεν είναι το σχέδιο, αλλά το κόψιμο.

— Η «κοιμή» και η γραμμή είναι το πάν. «Αδίκαια, λοιπόν, κουράζονται να επιτύχουν ένα πολύπλοκο σχέδιο για να κάνουν εντύπωση το φόρεμα που θα ράψουν ή που θα φορέσουν.

— Ακόμη και στα δικά μου τα χέρια, αποτυγχάνει ένα μοντέλο, αν ξεφυγω έστω και 1—2 πόντους, από κάποιο σημείο του «πατρίον».

— Υστερα πρέπει να λάβετε υπ' όψη, ότι το δύσκολο και πολύπλοκο σχέδιο, δεν είναι πάντοτε και το ωραιότερο. Και κάτι άλλο ακόμη: Πολλές φορές, για να μη πω πάντοτε, ωρισμένα σπουδαία μοντέλα, που αντιγράφουμε, αποτυγχάνουν παταγωδώς! Ξέρετε γιατί γίνεται αυτό; Γιατί τα περισσότερα μοντέλα μιας συλλογής, γίνονται για την ιδεώδη σιλουέττα, κατά την εμπνεύσει ενός δημιουργού.

Λιγάκι, συνεπώς, αν τροποποιηθώ, για να πηγαίνει σ' άλλο σώμα, καταστρέφεται το φόρεμα και απεγοητεύεται και η ράφτρα, καθώς και η γυναίκα που θα το φορέσει.

— Για να ξαναγυρίσω, λοιπόν, στο θέμα μας, κομψό ντύσιμο είναι το απλό, που έχει τη μοντέρνα εκδήλωσι και βάζει τη σφραγίδα της τελευταίας μόδας.

— Και ποιά θα είναι έφετος η πολυπόθητη αυτή σφραγίδα;

— Κατ' αρχήν, οι κοντές φούστες, οι οποίες πρέπει να σκεπάζουν όμως το γόνατο. Οι ώμοι είναι στρογγυλεμένοι και τα μανίκια ξεκινάνε κάτω από το στήθος, έμπρός δηλαδή σ' αμπεράκι και πίσω

έχουν μανικακόλλησι. Έπίσης το μήκος των μανικιών είναι 3/4.

— Οι φούστες είναι ίσιες και στενές, αλλά και όταν έχουν φάρδος είναι περιωρισμένο και συγκρατημένο. «Γκοντέ» και σούρες δεν υπάρχουν στη μόδα του 1958 και η μέση εξακολουθεί να παραμένει στη θέση της, χωρίς να υπογραμμίζεται ιδιαίτερα.

— Τα χρώματα που θα φορεθούν είναι το μπλε-πράσινο, το κόκκινο κι' ένα μπλε-καστανό, που ενοείται ιδιαίτερος από τη μόδα του 1958.

— Το μαύρο δε θα φορεθώ καθόλου το χειμώνα, παρά μόνο σ' συμπλήρωμα, συνδυασμένο μ' άλλους χρωματισμούς.

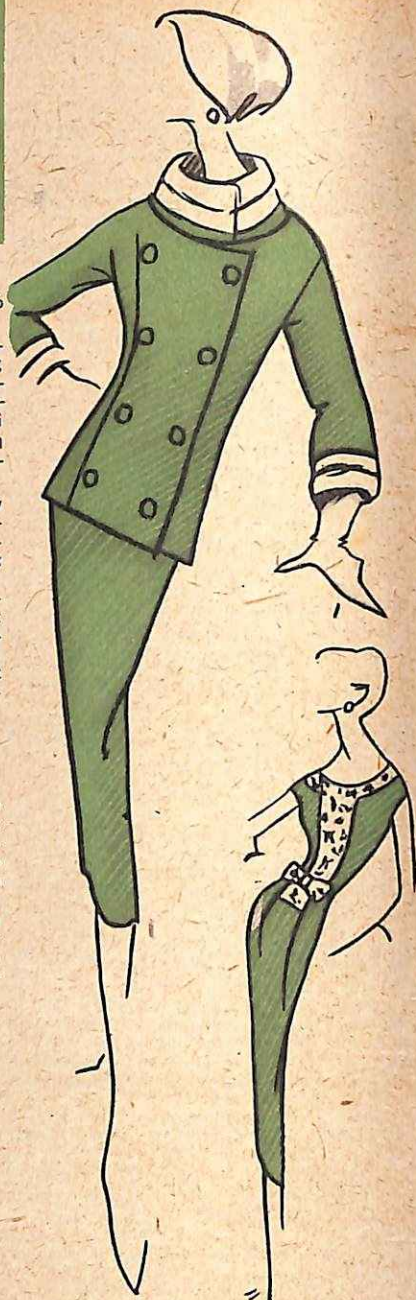
— Επίσης πολλές γούνες, σ' αμπεριούρα. Παντού μπορεί να βάλει μια γυναίκα γουνακικό, αλβινό ή απομίμηση.

ΤΑΓΙΕΡ ΚΑΙ «ΝΤΕ-ΠΙΕΣ»

Τα πρώτα φθινοπωρινά ταγιέρ και «ντε-πιές» είναι ριχτά και σ' ίσια γραμμή. Το μήκος της ζακέττας του 1958, ποικίλλει, όσο ποτέ άλλοτε. Αρχίζει δηλ. από το μπλερό και κατεβαίνει μέχρι 15—20 πόντους, πάνω από τη φούστα. Οι μακριές αυτές ζακέττες, αποτελούν τη μεγάλη «κουνωτά» της νέας μόδας και θα φορεθούν πολύ το χειμώνα.

Χρειάζεται όμως μεγάλη προσοχή στην έκλογη του μήκους της ζακέττας που θα φορέσετε.

Οι κοντές γυναίκες, πρέπει να προτιμήσουν τη ζακέττα που δεν κατεβαίνει χαμηλότερα από τους γ' φούς.

Μοντέλο του Ντεσέ, φόρεμα και ζακέττα, σύμφωνα με τη νέα γραμμή του 1958.

— Όλες οι άλλες μπορούν να διαλέξουν μεταξύ της κοντής και της μετρίου μήκους ζακέττας. Αλλά οι μακριές, ή σιες ζακέττες, προορίζονται για τις λεπτές και υψηλές γυναίκες, και μόνο σ' αυτές έχουν παριζιάνικη σιλουέττα πηγαίνου.

— Η ζακέττα 7/8 μήκους, δε θέλει ούτε περιφέρεια, ούτε παχειά πόδια. Έπίσης η φούστα πρέπει να είναι ίσια και να στενεύει αισθητά προς τα κάτω. Μόνο τα φανταζι «ντε-πιές» έχουν φαρδιά φούστα, με πιέτες τριγύρω ή με φυλλαράκια κομμένα «άν-φόρμ». Πολλά «ντε-πιές» γίνονται σ' στυλ «εφλού». Η φούστα σ' αυτά είναι ίσια, όχι όμως πολύ στενή. Στο πάνω μέρος δε τσακίζονται βαθιές πένες και μένουν άρραφτες, ώστε να δημιουργηθεί η εντύπωση της γραμμής 1958, η οποία φουσκώνει ελαφρά, το πάνω μέρος της φούστας, στο σημείο των γοφών.

— Η νέα αυτή τεχνολογία συνθίζεται επίσης και για τις μοντέρνες φούστες των ίσιων φορεμάτων και κολακεύει εξαιρετικά τις λεπτές γυναίκες.

Οι τσακισμένες και άρραφτες πένες στη φούστα γίνονται και σ' αυτό πιάττα. Τσακίζουν δηλαδή στην τάλια, δεξιά κι' αριστερά και στερεώνουν.

— Αριστερά: Βραδυνό φόρεμα από σατέν εμπριμέ, με λοξά ντραπαρίσματα, που συγκεντρώνονται στο αριστερό πλάι. Δεξιά: Φόρεμα «κοκτέιλ» του Ζαν Ντεσέ, από σατέν ροζ και μαύρο, του οποίου η ζώνη φοριέται χαμηλά.

ται στη ζώνη, ενώ σφύζουν στην κοιλιά ή λίγο χαμηλότερα.

Πολλά «ντε-πιές» για απόγευμα και βράδυ, γίνονται «ντραπρέ». Τα «ντραπαρίσματα» θα φορεθούν πολύ έφετος το χειμώνα, σ' φορέματα και «ντε-πιές» και ταιριάζουν θαυμάσια στα νέα μαλακά ύφασματα, σ' τύπο ζερσεύ, που τόσο η μόδα τους έχει γενικευθεί.

Μία χαριτωμένη ιδιοτροπία της μόδας 1958 είναι πάνω στη ζερσεύ μπλουζα, του μάλλινου ταγιέρ, να μπαίνει μία φάσα 4—5 πόντων περίπου από το ύφασμα του ταγιέρ και κατά μήκος του στήθους.

Με τον τρόπο αυτό συμπληρώνεται το σύνολο του ντυσίματος και γίνεται μια κοκκέτικη συνέχεια πάνω στη μπλουζα του ταγιέρ, έντελως πρωτότυπη. Αν δε θέλετε να σκαλωσέτε μια μπλουζα για ένα ωρισμένο ταγιέρ και για να μπορείτε να τη φοράτε και με άλλα πράγματα, τότε θα κάνετε τη φάσα κινητή. Δηλαδή να μπαίνει και να αφαιρείται, κατά βούλησιν. Αυτό θα το πετύχετε αν κάνετε μπουτονιές πάνω στη φάσα και τις κρυπώνετε στα κουμπιά της μπλουζας.

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα καπέλλα, έφετος, είναι απλά, χαριτωμένα και παισιώνουν κοκκέτικα το πρόσωπο. Όλα φοριούνται χωστά στο κεφάλι και γίνονται από μαλακά, ελαφρά υλικά.

Περισσότερο απ' όλα, για ένα κομψό πρακτικό καπέλλακι, συνηθίζεται το κάθε είδους ζερσεύ και πλεκτό ύφασμα, ως και το βελούδο.

Βέβαια, ακολουθεί σειρά όλκληρη νέων υλικών, πανάκριβων και πρωτότυπων, τα περισσότερα απ' τα οποία δεν πράκται να εμφανιστούν καθόλου στα καταστήματα.

Αλλά αυτά ενδιαφέρουν μόνο τις πολύ κοσμικές γυναίκες και όλες τ' ακριδοπληρώνουν. Οι γυναίκες που θέλουν να συμπληρώσουν κομψά το χειμωνιάτικο ντύσιμό με ένα καπέλλακι της μόδας, μπορούν εύκολα να το έχουν, και μάλιστα έφετος μπορούν να το φτιάξουν μόνες τους.

Οι ποικιλόμορφες σκούφιες και τα τουρμπάνια βρίσκονται στην ημερησία διάταξη και παίζουν το σπουδαιότερο ρόλο στη μόδα του 1958.

Τα μοντέρνα τουρμπάνια ντραπαρούν μορφο πάνω στο κεφάλι και δίνουν μεγάλη ευκολία στο φόρεμά τους, όσο και στην κατασκευή τους.

Γενικά, το χειμωνιάτικο καπέλλο, σπορ ή αμπιγιέ, έχει χάσει την ατσαλάκητη επισημότητα του και επιτρέπει σ' κάθε γυναίκα να το φορέσει οποιαδήποτε ώρα και όπουδήποτε.

Το καινούργιο χειμωνιάτικο καπέλλο παίρνει το σχήμα του κεφαλιού και την προσωπικότητα της γυναίκας.

Πώς φοριέται; Βαθειά στο κεφάλι, όπως είπαμε. Άλλοτε κατεβαίνει ως τα φρύδια, άλλοτε πέφτει στο σβέσκο και αφήνει το μέτωπο ελεύθερο και συνηθέστατα γέρνει απότομα προς το ένα πλάι και το σκεπάζει έντελως.

Ο τύπος του μπερέ, που βρίσκεται σ' όλες τις δόξες του, εξυπηρετεί τόσο το απλό ποινό ντύσιμο, όσο και το αμπιγιέ.

Το απλό μπερέδακι γίνεται από μάλλινο ύφασμα, σκωτσέζικο ή δτιδήποτε άλλο και το μπερέ για τις επισημότερες εμφανίσεις γίνεται από βελούδο.

ΤΟ ΑΝΑΚΑΤΕΜΑ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΛΕΚΤΟΥ

Θέλετε να επιδιορθώσετε ένα φόρεμα που του έχουν λιώσει π. χ.

τα μανίκια; Τίποτα ευκολότερο απ' αυτό. Γιατί η μόδα του 1958 επιτρέπει το ανάκατεμα ύφασματος και πλεκτού.

Έτσι, λοιπόν, κατά τον μοντέρνο αυτό τρόπο, γίνονται καινούργια ακόμη και τα πιο παλιά φορέματα, ταγεράκια και «ντε-πιές», που έχετε εγκαταλείψει στο βάθος της ντουλάπας σας και, τα οποία, ως τώρα, είχατε για πέταγμα.

Βγάλτε όλα τα παλιά από την αφάνεια, απλώστε τα πάνω σ' ένα κρεβάτι και όποτε τι χρειάζεται το καθένα για να επισκευασθεί και να ξαναφορηθεί μάλιστα με αξιώσεις.

— Η ανάκατη πλεκτού με ύφασμα μάλλινο, βαμβάκερο ή μεταξωτό, είναι η τελευταία λέξη της μόδας.

Στο Παρίσι παρουσιάστηκαν πολλά καινούργια μοντέλα από σκωτσέζικο ύφασμα, από βελούρ κοτλέ και δέρμα, ανάκατεμένα με πλεκτό. Ψραιότερες δερματίνες ζακέττες π. χ., έχουν μανίκια από πλεκτό, χονδρό λάστιχο, στον ίδιο χρωματισμό.

Πραϊνά «ντε-πιές» από σκωτσέζικο ύφασμα ή «επί-καρρώ», έχουν μανίκια ή νομίτη ή και τα δύο μαζί, από πλεκτό μονόχρωμο.

Άλλοτε πάλι, στο το φόρεμα ή το «ντε-πιές» συμπληρώνεται τριγύρω με πλεγμένα λάστιχα, που μπαίνουν σ' αφάσεις στα τελειώματα. Γύρω από το λαιμό π. χ. ή έμπρός, το κουμπύσμα, το τέλος των γοφών από το λαιμό π. χ. ή έμπρός, το κουμπύσμα, το τέλος των μανικιών και το τελείωμα της κοντής ζακέτας, καταλήγει συνήθως σ' ένα φαρδύ ή στενό πλεκτό λάστιχο.

Τα λάστιχα αυτά γίνονται στο χέρι, απ' όλες ξέρουν πλέσιμο ή στη μηχανή, και συμπληρώνουν μοντέρνα το γυναικείο ντύσιμο.

Σύμφωνα με την καινούργια αυτή μόδα, που μπορούμε δηλ. να συμπληρώσουμε με πλεκτό το ύφασμα που λείπει, μπορούν να γίνουν ωραιότατοι συνδυασμοί και προ πάντως να επισκευασθούν χωρίς καθόλου να φαίνονται, όλα τα παλιά και άχρηστα, καμιά φορά, φορέματα.

— Ιδιαίτερα εξυπηρετούνται, επίσης, τα στενά και κοντά ρούχα, ιδιαίτερα εξυπηρετούνται, επίσης, τα στενά και κοντά ρούχα.

— Αριστερά: Σκωτσέζικο μπερέ, άσορτι με τη σκωτσέζικη ζακέττα, που είναι η «κουνωτά» της χειμερινής εποχής. Κάτω: Τρεις διαφορετικοί τύποι των μοντέρνων «σκούφων». 1) «Μπο-τρεϊς» διαφορετικοί τύποι των μοντέρνων «σκούφων». 2) «Μπο-τρεϊς» διαφορετικοί τύποι των μοντέρνων «σκούφων». 3) «Μπο-τρεϊς» διαφορετικοί τύποι των μοντέρνων «σκούφων».

1

2

3

τη εμφάνισι των παιδιών από τη μία εποχή στην άλλη. Μονόχρωμα και φανταζι λαινάζ, λιγάκι έλαφρά για τις πρώτες δροσερές ημέρες, θα προσφέρουν τη χάρη τους για τις παιδικές τουαλεττίτσες.

Η μωδάτη γραμμή για τα παιδιά παραμένει πάντοτε η έβαζε με φαρδιές φουστίτσες λογιών-λογιών. Δηλαδή τότε κλός, τότε με πιέτες, τότε με σουρίτσες.

Τα ζωηρά χρώματα, πού τόσο προσαρμόζονται στα νειάτα, θα τα δούμε σ' όλα τα παιδικά φουστανάκια. Θα δούμε επίσης πολλούς συνδυασμούς με μονόχρωμα και φανταζι υφάσματα.

Να μερικές ιδέες για να τις έχετε υπ' όψιν σας όταν αρχίσετε τον ανεφοδιασμό της γκαρνταρόμπας των παιδιών σας:

Μ' ένα μονόχρωμο λαινάζ σε ζωηρό χρώμα, κάνετε ένα φορεματάκι με μπουστάκι ολόγιο μπροστά και πίσω περιερίζετε λίγο τη μέση με μερικές πένες.

Το άνοιγμα του λαιμού, εφαρμοστό όλοτριγυρα, συμπληρώνεται με μια όρθια φάσα και το κουμπάκι γίνεται ακριβώς κατά μήκος του λαιμού και του ώμου, με μία σειρά κουμπάκια σε διαφορετικό χρώμα από το χρώμα του φορέματος. Έτσι αυτή η αντίθεσι αποτελεί ένα στόλισμα.

Τα μανικάκια είναι εφαρμοστά στους ώμους και κοντά τρουά-κάρ. Η φουστίτσα σχηματίζει το φάρδος της με κουφωτές, πού αν-ταμώνονται στη μέση και ανοίγουν προς τα κάτω. Άναμεσα σε κάθε κουφωτή, δύο ακόμη πιέτες σχηματίζουν σα βεντάλια.

Στη μέση, μία δερμάτινη ζώνη, πού ακολουθεί το χρώμα των κουμπιών, συμπληρώνει το στόλισμα του φορέματος.

Ένα άλλο φορεματάκι συνδυάζει το μονόχρωμο με το σκωτσέζικο και μπορεί να γίνει μονοκόμματο ή σε ντε-πιές.

Το κορσάζ κατεβαίνει ως το τέλος των γοφών, εύθυγραμμο, μόλις διαγράφοντας τη μέση με πάσιμο στις πλαινές ραφές και είναι από το μονόχρωμο ύφασμα. Γαρνίρεται στα κοντά μανικάκια, με το σκωτσέζικο ύφασμα, πού σχηματίζει μία φαρδιά φάσα. Επίσης στο λαιμό, ο κατεβατός γιακάς με το φιόγκο του, είναι σκωτσέζικο, όπως και η φάσα στο τελείωμα του κορσάζ.

1) Ένα κοριτσιάτικο κοστούμκι με συνδυασμό σκωτσέζικου υφάσματος και μονόχρωμου. 2) Μονόχρωμο φορεματάκι με κλείσιμο στον άριστερό ώμο. 3) Φορεματάκι καντριγιέ, χωρίς μανικάκια, πού φοριέται με πουλόβερ ή μπλουζα. 4) Φορεματάκι από μονόχρωμο λαινάζ με άμπισομάν στη φούστα.

Κομψό ριγέ φόρεμα, τού οποίου η γαρνιτούρα και τα τελειώματα γίνονται από πλεκτό λάστιχο, μονόχρωμο.

πού έχουμε πάψει να φ-ρούμε, ως και τα παιδικά, πού δε φοριούνται συνήθως από τη μία χρονιά στην άλλη.

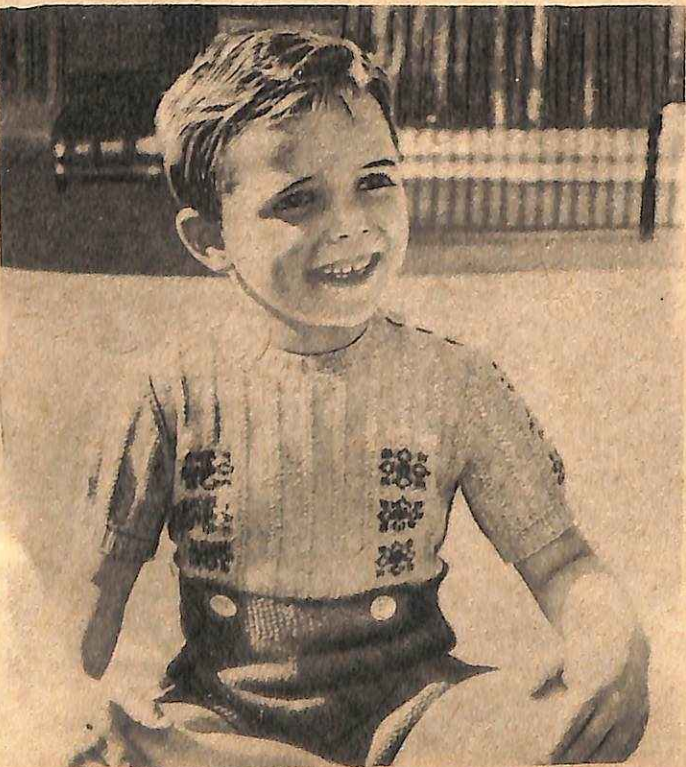
Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Με πόση χαρά υποδέχονται τα παιδιά-κάθε εποχή, πρό πάντων οι κοπελλίτσες, γιατί ξέρουν πώς θα φορέσουν καινούργια φορεματάκια, παλτουδάκια, παπουτσάκια.

Αν έμας τους μεγάλους μας γεμίζουν χαρά όλα αυτά, φανταστήτε τί είναι για τα παιδάκια. Έτσι και οι μητέρες, πού το ξέρουν αυτό, σπεύδουν να συμβουλευτούν τη μόδα, για να πλουτίσουν την γκαρνταρόμπα των παιδιών τους.

Κάτι καινούργις έχει πάντα να προσφέρει η μόδα, για να ποικίλλει

Πουλεβεράκι με κοντά μανικάκια σε άνοιχτο χρώμα και παντελονάκι επίσης πλεκτό, πιό σκούρο.

Πουλόβερ γι' αγοράκι 5 χρόνων, πού στολίζεται στο στήθος μ' ένα τρίγωνο φαρδύ σε σκουρότερο χρώμα πλεγμένο.

Η φουστίτσα γίνεται όλη σκωτσέζικη, μπορεί δε και να ενώθι με το κορσάζ, αν θέλετε. Έχει μία κουφωτή μπροστά και γυρω-γύρω φαρδιές πιέτες. Άς σημειώσω ακόμη, ότι το σκωτσέζικο ύφασμα μπαίνει στο ίδιο του στη φουστίτσα, ενώ τα διάφορα στολίσια του κορσάζ βάζουν το ύφασμα στο λοςό του. Έτσι το σκωτσέζικο παρουσιάζεται διαγώνιο.

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ

Άλλος χαριτωμένος συνδυασμός για παιδικό φορεματάκι χωρίς μανικάκια, πού φοριέται με μπλουζίτσα ή με πουλόβερ, γίνεται με ύφασμα καντριγιέ. Το μπουστάκι έχει μεγάλο άνοιγμα στο λαιμό, πού πίσω μόν ακολουθεί την καμπύλη γραμμή και μπροστά έχει μία βαθειά μύτη με διαγώνιες γραμμές προς τους ώμους.

Η μασχάλη είναι εύρυθμη κι' ένα φαρδύ γαζι στολίζει το άνοιγμα του λαιμού και τις μασχάλες. Το μπουστάκι γενικά έχει μία σχετική άνεσι στο στήθος και με έλαφρό πάσιμο στις πλαινές ραφές, καταλήγει εφαρμοστό στη μέση.

Η φουστίτσα του φρεμάτσο είναι κομμένη αν φόρμ, ώστε να σχηματίζει μία έβαζε γραμμή. Έχει επί πλέον μπροστά μία πιέτα κουφωτή.

Μία τσεπούλα από ύφασμα στο χρώμα της ζώνης, στολίζει την άριστερη πλευρά του στήθους κι' έχει ένα κεντημένο μοτίφ ή το μονόγραμμα της μικρής.

Όπως είπαμε, αυτό το φορεματάκι συνδυάζεται με το ένα ή το άλλο πουλόβερ ή με μπλουζίτσες σε αρμονικές αντίθεσεις.

Μία άλλη παιδική τουαλεττίτσα γίνεται από μονόχρωμο λαινάζ. Έχει φουστίτσα αν φόρμ με τη διαφορά πώς ένα άμπισομάν, κομμένο κι' αυτό αν φόρμ, με κατάληξι μύτη μπροστά, περιβάλλει τους γοφούς. Αυτό αποτελεί τη βάση της φουστίτσας.

Το κορσάζ είναι έντελως σκέτο και μάλλον εφαρμοστό. Ο λαιμός είναι κλειστός μ' ένα κατεβατό γιακαδάκι και γραβάτα μπαγιαντέρα. Τα μανικάκια είναι τρουά-κάρ μ' ένα ρεβράκι και στη μέση μία στενή ζώνη από το ίδιο ύφασμα, καταλήγει σε δέσιμο μπροστά. Όλο το στόλισμα του φορέματος είναι γαζιά σε διαφορετικό χρώμα.

ΠΛΕΚΤΑ ΓΙΑ Τ' ΑΓΟΡΙΑ

Με τις πρώτες δροσιές τ' αγοράκια θ' αντικαταστήσουν τις μπλουζίτσες, πού αποτελούν ένα σύνολο, με το κοντό τους παντελονάκι με πλεκτά πουλόβερ.

Πολύ συνηθίζεται για τ' αγοράκια η διχρωμία στα πλεκτά τους. Έτσι, βλέπουμε το άνοιχτόχρωμο γκρι να συνδυάζεται έλλοτε με κόκκινο και έλλοτε με μπλε-μαρέν, το υπέζ να συνδυάζεται με πράσινο, το μπλε-νατί με λευκό και άλλα παρόμοια.

Τα αγοράστικα πουλόβερ γίνονται εύθυγραμμο, χωρίς να σχηματίζουν μέση. Κατεβαίνουν αρκετά κάτω απ' αυτήν και καταλήγουν σε πλέξι λάστιχο, πλεγμένο λίγο άραια, έτσι πού να εφάπτεται χωρίς να σφιγγι.

Πολύ συχνά, κουμπώνουν στους ώμους με 3 κουμπάκια, κι' έλλοτε το κουμπάκι μπαίνει στην πλάτη μ' ένα εκλαίρ. Το κλείσιμο είναι πάντα ως η ρίζα του λαιμού με τελείωμα από ένα ψηλό γιακαδάκι από πλέξι λάστιχο. Αν είναι πιό χαμηλό το κλείσιμο, τότε ξεπροβάλλει το γιακαδάκι της μπλουζας.

Στους συνδυασμούς της διχρωμίας βλέπετε το ένα από τα δύο χρώματα να σχηματίζει ραβδώσεις κάθετες, έλλοτε σχέδια ζακάρ και έλλοτε ένα νομίτι.

Μη ξεχνάμε όμως και το ολόκληρο πλεκτό κοστούμκι, πού αποτελείται από κοντό παντελονάκι και πουλοβεράκι είτε σε ίδιο χρώμα είτε σε κάποιον αρμονικό συνδυασμό.

Η άλληλογραφία μου

Γεράς. Γιασημολαδάν: Δέ μπορώ να σας ουστήσω τίποτ' άλλο, παρά λούσιμο τακτικό με σαπούνι κρητικό. Βέβαια, το ηλεκτρικό μασάζ βοηθάει, άλλ' όπως ξέρ-με, είναι δαπανηρό.

ΕΞΙΜΕΡΑΛΔΑ

Σε άραια διαστήματα το πλέξιμο σχηματίζει ραβδώσεις σ' αυτό το πουλόβερ, πού κουμπώνει στους ώμους.

Μικρά μυστικά ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΧΕΤΕ ΑΒΡΑ ΧΕΡΙΑ

Θα διατηρήσετε την απαλότητα των χειρών σας, βάζοντάς τα μία φορά την εβδομάδα μέσα σε ζεστό λάδι επί μερικά λεπτά. Πολύ καλά είναι επίσης τα ελατούχα λουτρά (100 γραμμάρια αλάτι μέσα σε ένα λίτρο νερό. Θα τα αφήσετε να βρά-ση επί 5 λεπτά). Θα βυθίσετε τα χέρια σας μέσα σ' αυτό το νερό επί 20 λεπτά. Έπειτα από αυτό το λουτρό, θα σαπουνίσετε τα χέρια σας.

ΤΑ ΛΙΠΑΡΑ ΜΑΛΛΙΑ

Μην τρίβετε με καθαρό οινό-πνευμα ή με οινόπνευματούγα παρασκευάσματα τα μαλλιά σας για να τα κάμπετε λιγότερο λιπαρά. Γιατί, με τον τρόπο αυτό, καθαρίζετε μόνον το έξωτερικό μέρος τους. Το οινόπνευμα, όμως, πού χρησιμοποιείτε προκαλεί ταυτόχρονη υπερέκκρισι των σμηγματορροϊκών αδένων. Έ-τσι, επαυξάνετε τη λιπαρότητα των μαλλιών σας αντί να την περιορίσετε. Το καλύτερο παρασκευάσμα γι' αυτό το σκοπό είναι το ακόλουθο:

Σαλικυλικόν οξύ 2 γραμ., οινόπνευμα 60 βαθμών 100 κυβικά εκατοστόμετρα, ρεσορκίνη 2 γραμμάρια.

Θα χρησιμοποιήσετε τη ρεσορκίνη αν έχετε μαλλιά μαύρα ή καστανά. Για τα ξανθά μαλλιά θα αντικαταστήσετε τη ρεσορκίνη με υδρική χλωράλη.

ΑΝ ΕΧΕΤΕ ΣΤΗΘΗ ΠΟΛΥ ΑΝΕΠΤΥΓΜΕΝΑ

Θα σας κάμουν καλό τα τοπικά «πιθέματα με το ακόλουθο παρασκευάσμα:

Ρευστό εκχύλισμα κισσού 10 γραμ., Εκχύλισμα ρήγανης 20 σταγόνες, Λανολίνη 10 γραμμάρια. Βαζελίνη 80 γραμμάρια.

ΟΙ ΟΣΜΕΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ

Για να βγάλετε από τα χέρια σας την όσμη του σκόρδου ή του κρεμμυδιού, τρίψτε τα με τα υ-πολείμματα του καφέ. Της πότσας: τρίψτε τα με ζύδι και κα-τόπιν περάστε τα με λίγη κολώνια.

ΛΕΚΕΔΕΣ ΜΕΛΑΝΙΟΥ

Για να βγάλετε από τα χέρια σας τις κηλίδες της μελάνης, τρί-ψτε τις με οινόπνευμα 90 βα-θμών.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΦΗΛΙΔΕΣ

Πολλά δέρματα είναι ευαίσθητα στον ήλιο, πού καλοκαιριοί, πού δημιουργεί σ' αυτά μικρά αντι-ασηθικά ετίγματα, τις γνωστές ε-φελίδες. Για να τις εξαφανίσετε μπορείτε να χρησιμοποιήσετε το α-κόλουθο μίγμα: Αμυγδαλέλαιο, λανολίνη, κηρός μελισσών σε ίσες δόσεις. Θα τα διαλύσετε σε μπαιν-μαρί, ανακατεύοντάς τα για να σχηματίσουν μία ομογενή μάζα. Με το παρασκευά-σμα αυτό θα αλείφετε το πρόσωπό σας κάθε βράδυ.

Μπορείτε επίσης να ζητήσετε από το φαρμακοποιό σας να προσθέτη στη συνηθισμένη κρέμα σας υδροχλωρική κινίνη σε αναλογία 2%.

Καλά αποτελέσματα δίνουν η βιταμίνη C σε μεγάλες δόσεις και η βιταμίνη PP.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΤΟ ΔΕΡΜΑ ΛΙΓΩΤΕΡΟ ΛΙΠΑΡΟ

Το σαπούνισμα δεν αρκεί. Μετά το πρωινό πλύσιμο, πρέπει να περνάτε το πρόσωπό σας με οινόπνευμα 90 βαθμών ή με ιω-δοφόρο οινόπνευμα ή με καμφο-δόχο οινόπνευμα, πού είναι πε-ρισσότερο άνεκτο.

Η ΥΠΕΡΙΔΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΟΔΙΩΝ

Αφού τα πλύνετε με ζεστό νερό και άφθονο σαπούνι και τα σκουπίσετε καλά, πουδραρίστε τα με το ακόλουθο μίγμα:

Τάλκ 100 γραμ., στυπτηρία σε σκόνη 50 γραμ., θεικόν άρ-γίλλιον 10 γραμ., κάμφο-ρα 4 γραμ., φορμόλη 4 γραμ.

Αν ο ιδρώτας είναι υπερβο-λικός, μπορείτε να προσθέσετε στο νερό όπου κάνετε το πόδο, λουτρό υπερμαγγανικό κάλι (1 λουτρό υπερμαγγανικό κάλι ή χρωμικό οξύ σε διάλυσι 2%

ΔΥΣΑΡΕΣΤΗ ΑΝΑΠΝΟΗ..

Μπορείτε να κάμπετε τα έξης: 1) Να μασαρίζετε κάθε τόσο παστίλιες με χλωροφύλλη. Σε πολλές περιπτώσεις δεν φέρνουν αποτέλεσμα. 2) Πολύ καλά θα σας κάμουν οι συχνές γαργάρες με χλωρικό κάλιο (2 γραμ. σε 100 γραμ. νερό) ή με ένα άφθνημα από φύλλα καρυδιάς. 3) Μπορείτε να εναλλάσσετε τις παστίλλες της χλωροφύλλης με καραμέλλες μέντας.

Ουδία Της Μανβί

ΕΞΩΤΙΚΕΣ
ΙΣΤΟΡΙΕΣ

—Ο έρωτάς σας με συγκινεί, φίλε μου, και δε σας κρύβω πως δε θα μου ήταν καθόλου δυσάρεστη η ιδέα να γίνω γυναίκα σας. Δε σκεφτήκατε όμως κάτι; Ότι μέχρι σήμερα έχω κάνει μια ζωή άνετη κι' ότι δεν είμαι διατεθειμένη να τη χάσω. Τα σαλόνια, οι κοσμικές πλαζ και τα αριστοκρατικά κέντρα δε μου λείψανε ποτέ. Πώς θα μου τα προσφέρετε σεις, ένας άγνωστος ακόμη συγγράφας, που η οικονομική του κατάσταση είναι τόσο αβέβαιη όσο και το μέλλον του;

Ετσι απάντησε στον Πάβ Γκοπιέ η Ζιζέλ Ντελίσ, όταν της ζήτησε να γίνει γυναίκα του. Κι' εκείνος βρήκε πως είχε δική του κι' αποφάσισε να κάνει το πλάν για ν' αποκτήσει τα χρήματα που θα του εξασφάλιζαν τη γυναίκα των ονείρων του.

Χωρίς να διστάσει καθόλου, εγκατέλειψε το Παρίσι, τους φίλους του της Μονμάρτρης και την πέννα του κι' έφυγε μαζί με κάποιον πρηνή κυνηγό αγρίων θηρίων, το Ζώρζ Νταρνέλ, για το Κονγκό. Σκοπός τους ήταν να οργανώσουν ένα κυνήγι ελεφάντων και να γυρίσουν πίσω φορτωμένοι με τα πολύτιμα δόντια των τεραστίων παχύδερμων. Αυτό κι' έκαναν.

Η περιπέτεια ήταν πραγματικά πολύ δύσκολη. Προπαντός για τον Πάβ, που ήταν τελείως απροετοίμαστος για μια τέτοια σκληρή δοκιμασία. Οι πορείες ανάμεσα στην πυκνή βλάστηση της ζούγκλας, η ανυπόφορη ζέση και οι κίνδυνοι που αντιμετώπιζαν σε κάθε βήμα τους, τον εξάντλησαν και του σπασανε τα νεύρα.

Μα κάθε φορά που καταλάβαινε πως δεν άντεχε άλλο, έβγαζε απ' το στήθος του τη φωτογραφία της Ζιζέλ, κι' η ελπίδα πως θα την έβρισκε κάποτε στην αγκαλιά του και πως θα κρυβότο το πρόσωπό του στα ξανθά της μαλλιά, τον αναζωογονούσε.

—Όταν γυρίσουμε πίσω πλούσιοι, θα ρίξω μπροστά στα μικρά της ποδαράκια όλκληρον τον κόσμο! Έλεγε στο Ζώρζ, τις νύχτες που, ξεπληκωμένοι δίπλα στη φωτιά, μιλούσαν για τα νεύρα τους.

—Καυμένη Πάβ... του απαντούσε εκείνος. Παίξεις τη ζωή σου για μια γυναίκα που δεν ξέρεις καν αν θα σε περιμένει... Σ' έκανε να προδώσεις το ταλέντο σου και να παλεύεις με το θάνατο κάθε στιγμή για ένα της καπρίτσιο.

—Δεν ξέρεις τί σου γίνεται! φώναζε ο Πάβ.

Και του γύρισε την πλάτη, θυμωμένος.

Μέσα σ' ένα μήνα, είχαν καταφέρει να σκοτώσουν τρεις ελεφάντες, κι' οί χαυλιόδοντες τους ήταν για τον Πάβ τα πρώτα βήματα προς την ευτυχία.

—Η μέρα της επιστροφής πλησιάζει! Έλεγε στο Ζώρζ.

Μα δεν πρόκειτο να φύγει ποτέ αυτή η μέρα, τουλάχιστον για τον άτυχο σύντροφό του. Μετά από μια βδομάδα, ένας ελεφάντας, που ο Ζώρζ δεν είχε κατορθώσει να τον σκοτώσει με την πρώτη σφαίρα, τον έλυσε κάτω απ' τα βαρέα του πόδια!

Όταν έμεινε μόνος ο Πάβ, κόντεψε να τρελλαθεί. Νόμιζε πως έβλεπε συνεχώς μπροστά του τη φοιχτή σκηνή του θανάτου του φίλου του...

Σαν να μην έφτανε αυτό, τον έπιασε κι' ένας δυνατός πυρετός, απ' αυτούς που προσβάλλουν συνήθως τους λευκούς στις τροπικές ζούγκλες. Μέσα σε μερικές ώρες έχασε τις αισθήσεις του.

Ένας άνθρωπος άρρωστος, ανίσθητος και μόνος μέσα σ' ένα παρθένο δάσος, δε μπορεί πια να υπολογίζεται ανάμεσα στους ζωντανούς... Άλλ' ο Πάβ ήταν πολύ τυχερός. Η κόρη του μάγου μιας αγρίας φυλής της περιοχής τον βρήκε μισοπεθαμένο, καθώς μάζεε βοτάνια για τον πατέρα της. Τον κοβάλλισε στο χωριό και τον περιποιήθηκε, με τα πρωτόγονα μέσα που διέθετε. Ξαγρύπνησε πολλές νύχτες δίπλα του, ενώ εκείνος παρσιμιλούσε και φώναζε τη Ζιζέλ.

Όταν άνοιξε επιτέλους τα μάτια του, την είδε, σκυμμένη πάνω του, να τον κυττάει με μια ματιά γεμάτη στοργή. Τού εξήγησε με χειρονομίες πως βρισκότανε στην καλύβα της, και με τον ίδιο τρόπο της είπε εκείνος τί γύρευε μέσ' στη ζούγκλα.

Τα μάτια της Μανβί, της μικρούλας ιθαγενούς, λάμψανε, όταν κατάλαβε πως ζήτησε ελεφαντόδοντο. Πεταχτηκε πάνω κι' άρχισε να κάνει ζωερές χειρονομίες, δείχνοντάς του την κορφή ενός λόφου, και να μιμνιεί τη φωνή του ελεφάντα.

«Θά ξέρει, φαίνεται, κανένα μέρος που βρίσκονται μεγάλα κοπάδια—σκέφθηκε ο Πάβ. Πρέπει να πάω άμέσως εκεί πάνω».

Όταν όμως δοκίμασε να σηκωθεί, τα πόδια του λύγισαν κι' έπεσε. Η Μανβί τον βοήθησε να ξεπληκωθεί πάλι στο στρώμα του και κοίμησε το δάκτυλό της, γελώντας, σαν να φοβόριζε μικρό παιδί. Ο Πάβ άργησε πολύ να συνέλθει. Δεκαπέντε μέρες η Μανβί τον περιποιότανε και τον ταίιζε, με καταπληκτική αφοσίωση. Αν τα μάτια του νεαρού συγγράφας δεν ήταν θαμωμένα απ' την εικόνα της Ζιζέλ, θαχε προσέξει πως η Μανβί ήταν όμορφη σαν τα εξωτικά λουλούδια της πατρίδας της. Θάχε γοητευτεί απ' το κορμί

της που λυγίζει σαν μπαμπού, απ' τα χείλη της που είχαν δλη τη φλόγα του τροπικού ήλιου, και προσπαθώντας απ' την αγάπη που του έδειχνε. Μα ο Πάβ, θεληματικά τυφλός, δεν έβλεπε σ' αυτήν παρά μια γυναίκα, που δεν ήταν εκείνη!

Όταν επιτέλους πέρασε η περίοδος της αναρρώσεώς του, ζήτησε απ' τη Μανβί να τον οδηγήσει στο λόφο.

Περπάτησαν τρεις μέρες μέσα από μια περιοχή γεμάτη βάλτους, κουνούπια και νερόφιδα, που απειλούσαν τον Πάβ. Άλλα τα θέαμα που αντίκρισε, όταν φτάσανε στην κορφή, τον αποζημιώσε για όλα. Μπροστά στα πόδια του απλωνόταν μια απέραντη κοιλάδα, σπαρμένη με τεραστίους κάτασπρους σκελετούς. Ήταν ένα νεκροταφείο ελεφάντων!

Μπροστά στο θησαυρό που αντίκριζε, ο Πάβ ένθουσιάζτηκε, αγκάλιασε τη μικρή ιθαγενή και τη φίλησε στο στόμα. Ύστερα την άρπασε απ' το χέρι και κατηφόρισαν τρέχοντας την πλαγιά.

Για να φτάσουν στο «νεκροταφείο», έπρεπε να περάσουν από ένα μικρό δάσος. Είχαν προχωρήσει άρκετά, όταν σ' απόσταση 50 μέτρων ξεπρόβαλε ένας ελεφάντας. Προσπάθησαν να τον αποφυγουν. Μα ο άερας είχε φέρει κι' άλλες στα ρουθούνια του τη μυρωδιά τους. Σήκωσε την προδοσίδα του κι' ώρμησε πάνω τους.

Δεν απέιχε πια παρά 20 μέτρα απ' τον Πάβ, που δεν πρόφτανε να πυροβολήσει, όταν ένα λεπτό κοριτσίστικο κορμάκι τού έφραζε το δρόμο. Το παχύδερμο άπλωσε την προδοσίδα του, σήκωσε στον άερα την ηρωική ιθαγενή και την τίνανε με δύναμη πάνω στα βράχια.

Ο Πάβ βρήκε την ευκαιρία να τον πυροβολήσει. Η σφαίρα χώθηκε στο δεξί μάτι του ελεφάντα και τον σώλασε νεκρό.

Μα ήταν άργα: Η Μανβί δε ζούσε πια!

Τότε μόνο κατάλαβε ο Πάβ τι θα πη αγάπη και πόσο άσκοπα είχε αφιερώσει τη ζωή του για την κατάκτηση μιας γυναίκας που δε σκεπτότανε τίποτ' άλλο απ' τον εαυτό της... Μπορούσε να γυρίσει στην πατρίδα του πάλαιουτος, με τα ελεφαντόδοντα που υπήρχαν στο «νεκροταφείο». Γιατί όμως; Το μόνο που του έμενε πια, ήταν να γράψει ένα βιβλίο—το ωραιότερο βιβλίο του, αφιερωμένο στην αγάπη που είχε περάσει δίπλα του και που την είχε άφισε να χαθεί.

ΜΩΡΙΣ ΕΡΒΙΕ

Ένα λεπτό κοριτσίστικο κορμάκι τού έφραζε το δρόμο...

Συγκλονιστικό εγκληματικό μυθιστόρημα υπό ΡΕΞ ΦΟΣΤΕΡ

Τελευταία ΑΠΟΣΤΟΛΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Παραντίζο φεύγει με τους ανθρώπους του για το Λαγκρεμπ, για να οργανώσει την επανάστασή. Άφινει όμως δυο απ' αυτούς, με την εντολή να σκοτώσουν το Γκρέγκορ και τον άστυφύλακα. Πάνω στη πύλη κρίσιμη στιγμή, φτάνει ο Μπρούνο και τους σώζει. Ο άστυφύλακας, αφοσιωμένος τυφλά στο καθήκον του, επιχειρεί τότε να συλλάβει το Γκρέγκορ και το Μπρούνο, άλλ' αυτοί τον αφοπλίζουν, τον δένουνε και τον παίρνουν μαζί τους, για να τον εγκαταλείψουν σε κάποια έρημια. Ο Μπρούνο έχει μετανοήσει τώρα για ό,τι έκανε στο Γκρέγκορ. Κι' εκείνος, ευγνωμονώντας τον γιατί τον έσωσε, του υπόσχεται να του δώσει τα μισά απ' τα λεφτά που θα πάρει απ' το Μπλίσεν. Περνώντας απ' τη Γκράζα, παίρνουν στ' αυτοκίνητό τους το Μάριο, τον αδελφό της Άννας, που τους περιμένει. Πιο πέρα, ο Μπρούνο κόβει μια κατσίκια. Αυτό γίνεται αφορμή να τους επιτεθούν οι χωρικοί κι' να τους λυτράσουν, τους σώζουν όμως δυο χωροφύλακες. Όταν πλησιάζουν στα σύνορα, κρύβουν το Μάριο στο πορτ-μπαγκάζ του αυτοκινήτου.

Φοβήθηκε για μια στιγμή πως θάπεφτε πάνω στο ξύλο που έφραζε το δρόμο. Τό φανάρι χόρευε μπροστά μας... Σκέφτηκε το φυλάκιο από αλουμίνιο, το στημένο στη μέση της «νεκρής ζώνης», τα αυτόματα που περίμεναν να μας χτυπήσουν...

—Σταμάτησε! ούρλιασα. Ο Μπρούνο φρενάρισε απότομα. Τ' αυτοκίνητο στάθηκε μ' ένα δυνατό τράνταγμα. Σκέφτηκε το Μάριο, που βρισκότανε στο «πορτ-μπαγκάζ»...

Κατέβηκα από τ' αυτοκίνητο κι' είδα πως ο φρουρός κρατούσε ένα ρεβόλβερ. Ώστόσο, ούτε και τότε δεν κατάλαβα ακόμα τί μας περίμενε...

Ο φρουρός έβαλε τις φωνές. Δυο συνάδελφοί του βγήκαν τρέχοντας απ' το κτίριο του σταθμού. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο Στεφάν. Τα μακριά ξανθά μαλλιά του πέφτανε στο μέτωπό του.

Ενώ άνοιγα το στόμα μου για να τον καλησπερίσω, ο άλλος μου κόλλησε στα πλευρά την κάννη του πιστολιού του.

—Ξέρεις, αν δεν έχες κέφι για κουβέντα, μην πιέζεις τον εαυτό σου, τού είπα.

Μα φάνηκε πως δε μ' άκουσε, και συνέχισε το «μονόλογό» του: —Ένα βράδυ, ο φίλος μου έπεσε ξερός απ' το μεθύσι. Θέλησα τότε να κάνω δική μου την Άντριάννα. Μα δε με ήθελε, δεν της άρεσα. Την έδειρα τότε, για να ξεθυμάνω... Τό ίδιο κάνανε κι' όλες οι κοπέλλες: Με περιφρονούσαν, με κοροϊδούσαν. Πώς μπορούσα να φανταστώ ότι μ' είχε έρωτευει η Κάρολ Μπλίσεν;

—Έχεις ανάγκη να μ' ανοίξεις την καρδιά σου και να συγκινηθείς, τού είπα. Περιμένα να γυρίσουμε στην ταβέρνα του Τζουλιό. Εκεί θα μπορούσες να κατεβάσεις πενήντα ποτήρια κρασί και να κλάψεις όσο θέλεις... Μα μη δίνεις τόση σημασία σ' αυτή την Κάρολ. Δεν τ' αξίζει, σε βεβαιώ!

—Τη μισώ! δήλωσε ψυχρά. Στοιχηματίζω πως βρίσκεται τώρα στο σπιτάκι της με κάποιον άλλο και γελάει εις βάρος μου. Και πάτησε με μανία το γκάξι ως κάτω.

—Περιμένα να της τηλεφωνήσω, πριν αφήσουμε την Ιταλία, πρόσθεσε. Μα θα την πάρω τώρα στο τηλέφωνο και θα της τὰ πω απ' την καλή!

Δεν απάντησα. Παίρναμε τώρα την τελευταία στροφή. Τα φώτα του συνοριακού σταθμού φάνηκαν μπροστά μας. Ένας φρουρός σκεπτότανε στη μέση του δρόμου, κουνώντας ένα φανάρι.

Ο Μπρούνο δεν έκοψε ταχύτητα. Τον κύτταζε με την άκρη του ματιού. Τό πρόσωπό του ήταν ακίνητο, σαν μάσκα...

—Τί είν' αυτό πάλι; φώναζε ο Μπρούνο.

Μα οι φρουροί, χωρίς να μάς δώσουν εξηγήσεις, μάς οδηγούσανε μέσα στο σταθμό. Σκέφθηκα πως ήμαστε χαμένοι!

—Τί είν' αυτό πάλι; φώναζε ο Μπρούνο. —Μη μου βέβαιος πως μάς είχε σκαρώσει αυτή τη δουλειά ο άστυφύλακας που εγκαταλείψαμε στο βουνό. Περιμένα να δω το γραφείο γεμάτο από επίσημα πρόσωπα. Μα δεν υπήρχε κανείς εκεί μέσα.

Αφού πήκαμε, ένας απ' τους φρουρούς έκλεισε την πόρτα. Με χτύπησε άμεσως στη μύτη ένα δυνατό άρωμα: Σέ μια γωνιά βρισκόταν το συντρίμιο του μπουκαλιού με το «Αρπέζ».

Στράφηκα στο Στεφάν. Ήταν κατάκλιωμος. Τα ανοιχτογάνα μάτια του πρόδιναν την ταραχή του.

—Όμολόγησα και για τα δώρα που μου είχατε φέρει τις άλλες φορές... είπα.

—Ένας απ' τους συντρόφους του μ' έστρωσε ως τον τοίχο και

κόλλησε το ρεβόλβερ του στο στήθος μου. Τα παράθυρα ήταν κλειστά. Τό άρωμα με ζάλιζε. Τό περιβάλλον μου φαινότανε πνιγηρό...

—Ανάσανα βαθεία... Και σκέφτηκα ότι, αν καθυστερούσα λίγο ακόμα, ο Μάριο θα πάθαινε ασφυξία, κλεισμένος μέσ' στο «πορτ-μπαγκάζ».

—Τί σημαίνουν όλ' αυτά; ρώτησα.

Ο φρουρός ήταν από τους ανθρώπους εκείνους που μιλούσαν χωρίς να κουνήσουν το επάνω χέρι τους.

—Κάθε απόπειρα δωροδοκίας των συνοριακών φρουρών είναι εγκληματική τιμωρούμενη με φυλάκιση, δήλωσε.

—Ενοίωσα μια απέραντη ανακούφιση.

—Τό ξέρω, απάντησα. Και οι σύντροφοί σας τ' ξέρουνε;

Ο Στεφάν σήκωσε το χέρι του. Νόμισα πως θα με χτυπούσε. Μα τó χέρι του ξανάπεσε, και μούριξε μια ματιά γεμάτη απελπισία, τρόμο και φόβο της προδοσίας. Τράπηκα ξαφνικά και είπα:

—Μα είναι εγκλημα να κάνω κανείς ένα μικρό δώρο σε κάποιο φίλο;

Κανείς δεν απάντησε. Αυτός που σκεκόταν απέναντί μου, χαμήλωσε το όπλο του και πήγε να καθήσει πίσω απ' το τραπέζι.

Ο Μπρούνο έμεινε α ελπίδα για να τó βάλει στα πόδια. Μα ήταν περιττό πιά... Τού χαμογελάσα και κούνησα αδιόρατα το κεφάλι μου, για να τó δώσω να τó καταλάβει.

Ο τρίτος φρουρός σήκωσε τó όπλο του λίγο ψηλότερα κι' αγκούμπησε στον τοίχο, περιμένοντας τη συνέχεια.

Η πόρτα άνοιξε, τη στιγμή εκείνη, και φάνηκε ένας άλλος. Αυτός ήταν ψηλός, με γκριζά μαλλιά. Φερούσε στολή κάπως πιο καλοραμμένη από τους άλλους. Και χαμογελούσε, σαν να έπρωκειτο να συμβεί κάτι πολύ στείο...

—Αυτός είναι; ρώτησε.

—Μάλιστα, συντrophε. Στράφηκε σε μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

—Τό διαβατήριό σας, παρακαλώ. Λέγομαι Νέβας, απλυνόντας με μένα, απλώνοντάς μου τó χέρι του. Ήμουν έτοιμος να τού τó σείσω, άλλ' εκείνος μου είπα αγγλικά:

μου! Ξεκινάει πώς δεν έχεις πιά το δικαίωμα να μου κάνεις τέτοιες ερωτήσεις, αφού με παράτησες; Τι σε νιάζει τώρα να μάθω αν έχω ή όχι στο σπίτι μου έναν άντρα;

— Εγώ δε δίνω πεντάρα γι' αυτό. Βρίσκεται όμως στο δρόμο για κεί ο Μπρούνο. Πιστεύω πως θα ζητήσει να σε δει. Κι' είναι ίσως επικίνδυνος ζηλιάρης...

— Ο Μπρούνο; είπε γελώντας ο Κάρλο. Δεν τον φοβάμαι. Τον παίζω στην άκρη απ' το μικρό μου δαχτυλάκι... Έχεις να μου πεις τίποτ' άλλο;

— 'Η αστυνομία με κυνηγάει για μία δολοφονία.

— Ναί, το ξέρω. Κάποιος σε κατέγγειλε. Τ' άκουσα στο ραδιόφωνο, πριν από λίγα λεπτά. 'Ατυχος είσαι, αγαπητέ μου... καθώς κι 'η φιλενάδα σου! 'Υπάρχει κάποιος ν' αναζητηθεί για πολύ ό γύμνος σας... Κρίμα! Κι' αγαπιόσαστε τόσο πολύ!...

— Ξαναγέλασε ειρωνικά και συνέχισε:

— Θα κάνω κι' εγώ ό,τι μπορώ γι' αυτό. Θα τηλεφωνήσω τώρα άμέσως στην αστυνομία και θα τους πληροφορήσω πού βρίσκεσαι. 'Υστερα θα πάω να συναντήσω τον άντρουλή μου, σαν πιστή κι' αφοσιωμένη γυναίκα.

— Αντίο, αγαπητέ μου Γκρέγκορ, και καλά ξεπερσέματα! Κι' 'η Κάρλο έκλεισε το τηλέφωνο. 'Εμεινα μία στιγμή σαν παραχαλίσμενος. Αναρωτήθηκα αν είχα συμφέρον να τηλεφωνήσω στον 'Οσμάν, στο μπακαλίκι του...

Τη στιγμή εκείνη, άκουσα θόρυβο από πάνω μου, στο κεφαλοσκαλό. Κρίμασα άμέσως τ' ακουστικό, ξαναγύρισα στην κάμαρα κι' έκλεισα μαλακά την πόρτα.

— 'Η 'Αννα με κύτταξε ερωτηματικά.

— Δεν ξέρω... απάντησα άδριαστα στη βουβή ερώτησή της.

Ξανακάθισα στο κρεβάτι. Τα πόδια μου ήταν μουσκεμένα, παγωμένα. Μου φαινόταν πώς βρίσκουν μέσα σ' ένα τεραστίο δίχτυ άράχνης, πού μ' έφαιγγε από παντού κι' άπειλούσε να με πνίξει...

Γιατί με κυνηγούσαν οι έχθροί μου; Για πολιτικούς λόγους; 'Η για προσωπικούς; Δεν ήξερα πιά. 'Ο Μέστρος. Τό κορμί με τα παπούτσια στο στίτι μου... 'Ο Μπλίσεν άρνιόταν ότι τάχε δώσει σ' αυτόν. Κανείς δεν ήξερε το μυστικό των παπουτσιών, εκτός απ' τον Παραντίζο και τον 'Οσμάν. Μά ούτε ό ένας ούτε ό άλλος είχαν συμφέρον να τό προδώσουν...

Όστόσο, εκείνοι πού σκοτώσανε τό Μέστρος, θέλανε ίσως να του πάρουν τα παπούτσια με τα διαμάντια... 'Ο Μπλίσεν είχε ισχυριστεί στο τηλέφωνο πώς μού έστελνε τα διαμάντια με κάποιο πρόσωπο της έμπιστοσύνης του: τό Μπρούνο.

Άποψε έπρεπε να υπάρχουν περισσότερα διαμάντια απ' τις άλλες φορές. 'Ο Μπρούνο θέλησε να τα βάλει στο χέρι. Μά πώς ήξερε την ύπερσή τους;

Κι' ύστερα, στο γιουγκοσλαβικό τελωνείο, άποδείχτηκε πώς δεν υπήρχε τίποτα κρυμμένο μέσα στα παπούτσια!

Τι πολύπλοκο παιχνίδι ήταν αυτό πού έπαιζε ό Μπλίσεν; Και δεν τελειώνανε εδώ τα μπλεξίματα. 'Ο 'Οσμάν είχε προσπαθήσει να με δωροδοκήσει. 'Ο Παραντίζο είχε προδώσει συγχρόνως τό Μπλίσεν κι' εμένα. 'Ο Μπρούνο ήταν έτοιμος να με εγκαταλείψει άναίσθητο στο βουνό. 'Ο Μάριο τάχε σκάσει χωρίς να

πή λέξι. Τό ίδιο κι' ό Μπρούνο. 'Η Κάρλο ίδιοποιούσε τώρα την αστυνομία, για να με πιάσει.

Και δεν ήταν αυτά μονάχα. 'Ενας Γιουγκοσλαβός άστυνομικός, γεμάτος ψεύτικη έγκορδιότητα, μ' είχε βοηθήσει να ξεμπλέξω απ' τη ηλίθια ιστορία της κασιόκας, στη Γκράζνα. Στο τελωνείο, είχε παρουσιάσει, πάνω στην κρίση μου, ένας κοντόχοντρος άνθρωπάκος, κάποιος άνώτερος, και με είχε βγάλει απ' τό άδιέξοδο.

Πάνω στην ταραχή μου, την ώρα εκείνη, δεν είχα καθήσει να ξετάσω ένα-ένα όλ' αυτά τα γεγονότα. Μά τώρα τα σκεπτόμουν, τα μελετούσα κι' εύριχα άπίθανο να με βοηθήσει έτσι 'η Τύχη μονάχα. Είχα την έντύπωσι πώς όλ' αυτά, στη Γιουγκοσλαβία, ήταν προσχεδιασμένα. Μά γιατί; Κι' από ποιόν;

— 'Αν είχα τώρα στα χέρια μου τις 10 χιλιάδες δολάρια, θα πήγαίνα στο λιμάνι και θα άκριδο-πλήρωνά τον καπετάνιο κάποιου φανοκαίκου, για να με φυγαδέψει κρυφά στο έξωτερικό. Δεν είχα όμως αυτά τα λεφτά. Τα είχε ακόμη ό Μπλίσεν... 'Ισως ναξερε έπίσης να μού εξήγησει τα μυστήρια πού μ' άπασχολούσαν!...

Σηκώθηκα και είπα στην 'Αννα: — Πάω στη Βενετία. Αυτή είναι 'η μόνη μου έλπίδα. 'Αν με πιάσει προηγουμένος 'η αστυνομία, είμαι χαμένος!... Τίπος είναι τ' αυτοκίνητο, έδώ απ' έξω;

— Είδα μέσα τρεις άντρες και μία κοπέλλα. Κύτταζε απ' το παράθυρο, νομίζοντας πώς ήσουν έσύ... 'Ηταν μεθυσμένοι όλοι τους. Πήγαν εκεί, στο μπάρ.

— Εβγαλα απ' την τσέπη μου τα κλειδιά μου, ξεχώρισα τον κρίκο τους κι' άρχισα να τόν λισάω. Συγχρόνως, χαμογελούσα στην 'Αννα:

— Μά με περιμένεις έδώ έσύ, της είπα. Μην κουνήσης καθόλου απ' αυτή την κάμαρα... Θα προσπαθήσω να γυρίσω αύριο, στο

διάστημα της ήμέρας.

— Θάρθω κι' εγώ μαζί σου! δήλωσε 'η κοπέλλα.

— Δέ γίνεται. Είναι πολύ επικίνδυνο... Ξέρω πώς άνυπομονείς να γυρίσεις στο Μονφαλκόνε, για να περιμένεις εκεί τό Μάριο. Μά είν' αδύνατο.

— Είχα κι' άλλους μπλεξίδες στη Γιουγκοσλαβία, πολύ σπουδαίους. 'Ισως να με παρακολουθούνε τώρα κάποιον. Πιθανόν να ξέρουν τη διεύθυνσί του στο Μονφαλκόνε. Θα δοκιμάσουν νάρθουν εκεί για να με πιάσουν... 'Οχι, όχι, δε μπορώ να σε βάλω σε τέτοιο κίνδυνο... ούτε και τό Μάριο.

— Για σένα είν' έτοιμη να δώχω όλους τους κινδύνους. Θάρθω μαζί σου.

— 'Οχι! είπα έντονα.

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε 'η πόρτα της κάμαρας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Μία γρηά με παντούφλες και με τοιμητιάκια στα μαλλιά, φάνηκε στο κατώφλι. Φορούσε ένα μαύρο κιμονό. Μας κύτταξε με κακία, όπως μία φαρμακερή άράχνη, προχώρησε ένα βήμα μέσα στην κάμαρα και ρώτησε:

— Μεταχειριστήκατε τό τηλέφωνό μου, έ;

— 'Εσείς γι' ακούστε! πρόσθεσε έντονα 'η 'Αννα. Κάνετε όση φασαρία θέλετε. 'Εγώ δεν τό φοβάμαι, την αστυνομία. Μά σας τό λέω να τό ξέρετε: Θα σας σπάσω τό μούτρα, πριν προφτάσει κανείς να σας γλυτώσει!

— Καί τώρα έμπρός, ξαναζητήστε τα λεφτά για τό τηλέφωνήμα, αν θέλετε!

— 'Η γρηά την κύτταξε απ' τό κεφάλι ως τα πόδια. 'Υστερα χαμογέλασε και είπε:

— Δέ σας λείπει, βλέπω, τό θράσος! Τέτοιες είναι όλες οι φτωχοτροπές πού έρχονται έδώ συνήθως. 'Απ' αυτές είσαστε και τόι λόγου σας...

Μία έκφρασι ενδιαφέροντος φάνηκε στα μικρά ματάκια της.

— Μία όμορφη κοπέλλα σαν και σας πρέπει να ξέρη να εκμεταλλεύεται τα χαρίσματά της, πρόσθεσε. 'Αν θέλετε, μπορώ να σας συστήσω σε κάποιον με πολλά λεφτά...

— 'Η 'Αννα δέ θύμωσε. 'Ανασήκωσε τους ώμους της κι' απάντησε:

— Είμαι άγκαζέ, για την ώρα. Θα ξαναρθώ ίσως... Αύριο, αν θέλετε.

— Στράφηκε σε μένα και πρόσθεσε:

— Πάμε λοιπόν;

Δέ μπόρεσα πιά να φέρω αντίρρηση. 'Ακολουθήσα τό διάδρομο, ως την εξώπορτα. Κρατούσα στο χέρι μου, έτοιμο, τό σιδερένιο κρίκο πού είχα λισώσει. Κι' έλπιζα να μ'η χρειαστή να τόν μεταχειριστώ...

Πίσω μου, 'η γρηά μουρμούριζε κάτι στην 'Αννα: Τη συμβούλευε να μού ξεκολλήσει όσο πιδ πολλά λεφτά μπορούσε. 'Υστερα τη ρώτησε:

— Μά τί τάκανε, τα παπούτσια του;

Βγήκα στο πεζοδρόμιο. Τ' αυτοκίνητο βρισκόταν μπροστά μου. Στο άλλο μέρος του δρόμου, 'η πόρτα του μπάρ ήταν άνοιχτή.

Κάθησα στο βολάν. 'Η 'Αννα ανέβηκε δίπλα μου. 'Η γρηά έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου, μ' ένα κρότο πού άντήχησε σ' όλο τό δρόμο.

Κύτταζε τό ταμπλώ του αυτοκινήτου. 'Ηταν από βακελίτη. Δεν υπήρχε πάνω του τό κλειδί της μηχανής.

— 'Η γρηά στεκότανε με τα χέρια σταυρωμένα, μιλώντας στην 'Αννα για ένα κάποιο Ρόκκο, πού σκόπευε να της συστήση. 'Αγγίζα

πώς θα φωνάξω την αστυνομία.

— Μιά στιγμή! τη σταμάτησα. Περιμένετε...

— Έβαλα τό χέρι μου στην τσέπη μου, για να πάρω λεφτά. Μά θυμήθηκα άμέσως πώς είχα μόνο δημόρια. 'Η γυναίκα αυτή ήταν 'Ιταλίδα, της Τεργέστης. 'Αρκούσε να δώ μονάχα γιουγκοσλαβικά λεφτά, για να φρενιάσει...

— Άλλως τε, τα δημόρια δεν έχουν καμία αξία έξω απ' τη Γιουγκοσλαβία. 'Αρhes να ξαναπέσει τό χέρι μου.

— Λοιπόν; είπε 'η γρηά. Περιμένα. Τί θα γίνει; Να φωνάξω την αστυνομία;

— Μού άπλωνε τη φούχτα της. 'Η 'Αννα με παραμέρισε απότομα και προχώρησε καταπάνω της, με ύφος επιθετικό. Ποτέ δεν την είχα δει έτσι...

— Πόσες φορές πρέπει να σας πληρώσουμε γι' αυτή την τρώγλη; φώναξε ξερά. 'Η γυναίκα του μπάρ μου πήρε χίλιες λιρέτες, όταν μ' έφερε έδώ. Μού είπε πώς ήταν τό νοίκι για όλόκληρη τη νύχτα. Τώρα θα φύγουμε από τό νοίκι. 'Αντί να μού επιστρέψετε λεφτά, κρατήστε τα για τό τηλέφωνήμα.

— 'Ακούστε... άρχισε 'η γρηά.

— 'Εσείς γι' ακούστε! πρόσθεσε έντονα 'η 'Αννα. Κάνετε όση φασαρία θέλετε. 'Εγώ δεν τό φοβάμαι, την αστυνομία. Μά σας τό λέω να τό ξέρετε: Θα σας σπάσω τό μούτρα, πριν προφτάσει κανείς να σας γλυτώσει!

— Καί τώρα έμπρός, ξαναζητήστε τα λεφτά για τό τηλέφωνήμα, αν θέλετε!

— 'Η γρηά την κύτταξε απ' τό κεφάλι ως τα πόδια. 'Υστερα χαμογέλασε και είπε:

— Δέ σας λείπει, βλέπω, τό θράσος! Τέτοιες είναι όλες οι φτωχοτροπές πού έρχονται έδώ συνήθως. 'Απ' αυτές είσαστε και τόι λόγου σας...

Μία έκφρασι ενδιαφέροντος φάνηκε στα μικρά ματάκια της.

— Μία όμορφη κοπέλλα σαν και σας πρέπει να ξέρη να εκμεταλλεύεται τα χαρίσματά της, πρόσθεσε. 'Αν θέλετε, μπορώ να σας συστήσω σε κάποιον με πολλά λεφτά...

— 'Η 'Αννα δέ θύμωσε. 'Ανασήκωσε τους ώμους της κι' απάντησε:

— Είμαι άγκαζέ, για την ώρα. Θα ξαναρθώ ίσως... Αύριο, αν θέλετε.

— Στράφηκε σε μένα και πρόσθεσε:

— Πάμε λοιπόν;

Δέ μπόρεσα πιά να φέρω αντίρρηση. 'Ακολουθήσα τό διάδρομο, ως την εξώπορτα. Κρατούσα στο χέρι μου, έτοιμο, τό σιδερένιο κρίκο πού είχα λισώσει. Κι' έλπιζα να μ'η χρειαστή να τόν μεταχειριστώ...

Πίσω μου, 'η γρηά μουρμούριζε κάτι στην 'Αννα: Τη συμβούλευε να μού ξεκολλήσει όσο πιδ πολλά λεφτά μπορούσε. 'Υστερα τη ρώτησε:

— Μά τί τάκανε, τα παπούτσια του;

Βγήκα στο πεζοδρόμιο. Τ' αυτοκίνητο βρισκόταν μπροστά μου. Στο άλλο μέρος του δρόμου, 'η πόρτα του μπάρ ήταν άνοιχτή.

Κάθησα στο βολάν. 'Η 'Αννα ανέβηκε δίπλα μου. 'Η γρηά έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου, μ' ένα κρότο πού άντήχησε σ' όλο τό δρόμο.

Κύτταζε τό ταμπλώ του αυτοκινήτου. 'Ηταν από βακελίτη. Δεν υπήρχε πάνω του τό κλειδί της μηχανής.

— 'Η γρηά στεκότανε με τα χέρια σταυρωμένα, μιλώντας στην 'Αννα για ένα κάποιο Ρόκκο, πού σκόπευε να της συστήση. 'Αγγίζα

πώς θα φωνάξω την αστυνομία. — Μιά στιγμή! τη σταμάτησα. Περιμένετε...

— Έβαλα τό χέρι μου στην τσέπη μου, για να πάρω λεφτά. Μά θυμήθηκα άμέσως πώς είχα μόνο δημόρια. 'Η γυναίκα αυτή ήταν 'Ιταλίδα, της Τεργέστης. 'Αρκούσε να δώ μονάχα γιουγκοσλαβικά λεφτά, για να φρενιάσει...

— Άλλως τε, τα δημόρια δεν έχουν καμία αξία έξω απ' τη Γιουγκοσλαβία. 'Αρhes να ξαναπέσει τό χέρι μου.

— Λοιπόν; είπε 'η γρηά. Περιμένα. Τί θα γίνει; Να φωνάξω την αστυνομία;

— Μού άπλωνε τη φούχτα της. 'Η 'Αννα με παραμέρισε απότομα και προχώρησε καταπάνω της, με ύφος επιθετικό. Ποτέ δεν την είχα δει έτσι...

— Πόσες φορές πρέπει να σας πληρώσουμε γι' αυτή την τρώγλη; φώναξε ξερά. 'Η γυναίκα του μπάρ μου πήρε χίλιες λιρέτες, όταν μ' έφερε έδώ. Μού είπε πώς ήταν τό νοίκι για όλόκληρη τη νύχτα. Τώρα θα φύγουμε από τό νοίκι. 'Αντί να μού επιστρέψετε λεφτά, κρατήστε τα για τό τηλέφωνήμα.

— 'Ακούστε... άρχισε 'η γρηά.

— 'Εσείς γι' ακούστε! πρόσθεσε έντονα 'η 'Αννα. Κάνετε όση φασαρία θέλετε. 'Εγώ δεν τό φοβάμαι, την αστυνομία. Μά σας τό λέω να τό ξέρετε: Θα σας σπάσω τό μούτρα, πριν προφτάσει κανείς να σας γλυτώσει!

— Καί τώρα έμπρός, ξαναζητήστε τα λεφτά για τό τηλέφωνήμα, αν θέλετε!

— 'Η γρηά την κύτταξε απ' τό κεφάλι ως τα πόδια. 'Υστερα χαμογέλασε και είπε:

— Δέ σας λείπει, βλέπω, τό θράσος! Τέτοιες είναι όλες οι φτωχοτροπές πού έρχονται έδώ συνήθως. 'Απ' αυτές είσαστε και τόι λόγου σας...

Μία έκφρασι ενδιαφέροντος φάνηκε στα μικρά ματάκια της.

— Μία όμορφη κοπέλλα σαν και σας πρέπει να ξέρη να εκμεταλλεύεται τα χαρίσματά της, πρόσθεσε. 'Αν θέλετε, μπορώ να σας συστήσω σε κάποιον με πολλά λεφτά...

— 'Η 'Αννα δέ θύμωσε. 'Ανασήκωσε τους ώμους της κι' απάντησε:

— Είμαι άγκαζέ, για την ώρα. Θα ξαναρθώ ίσως... Αύριο, αν θέλετε.

— Στράφηκε σε μένα και πρόσθεσε:

— Πάμε λοιπόν;

Δέ μπόρεσα πιά να φέρω αντίρρηση. 'Ακολουθήσα τό διάδρομο, ως την εξώπορτα. Κρατούσα στο χέρι μου, έτοιμο, τό σιδερένιο κρίκο πού είχα λισώσει. Κι' έλπιζα να μ'η χρειαστή να τόν μεταχειριστώ...

Πίσω μου, 'η γρηά μουρμούριζε κάτι στην 'Αννα: Τη συμβούλευε να μού ξεκολλήσει όσο πιδ πολλά λεφτά μπορούσε. 'Υστερα τη ρώτησε:

— Μά τί τάκανε, τα παπούτσια του;

Βγήκα στο πεζοδρόμιο. Τ' αυτοκίνητο βρισκόταν μπροστά μου. Στο άλλο μέρος του δρόμου, 'η πόρτα του μπάρ ήταν άνοιχτή.

Κάθησα στο βολάν. 'Η 'Αννα ανέβηκε δίπλα μου. 'Η γρηά έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου, μ' ένα κρότο πού άντήχησε σ' όλο τό δρόμο.

Κύτταζε τό ταμπλώ του αυτοκινήτου. 'Ηταν από βακελίτη. Δεν υπήρχε πάνω του τό κλειδί της μηχανής.

— 'Η γρηά στεκότανε με τα χέρια σταυρωμένα, μιλώντας στην 'Αννα για ένα κάποιο Ρόκκο, πού σκόπευε να της συστήση. 'Αγγίζα

πώς θα φωνάξω την αστυνομία. — Μιά στιγμή! τη σταμάτησα. Περιμένετε...

— Έβαλα τό χέρι μου στην τσέπη μου, για να πάρω λεφτά. Μά θυμήθηκα άμέσως πώς είχα μόνο δημόρια. 'Η γυναίκα αυτή ήταν 'Ιταλίδα, της Τεργέστης. 'Αρκούσε να δώ μονάχα γιουγκοσλαβικά λεφτά, για να φρενιάσει...

— Άλλως τε, τα δημόρια δεν έχουν καμία αξία έξω απ' τη Γιουγκοσλαβία. 'Αρhes να ξαναπέσει τό χέρι μου.

— Λοιπόν; είπε 'η γρηά. Περιμένα. Τί θα γίνει; Να φωνάξω την αστυνομία;

— Μού άπλωνε τη φούχτα της. 'Η 'Αννα με παραμέρισε απότομα και προχώρησε καταπάνω της, με ύφος επιθετικό. Ποτέ δεν την είχα δει έτσι...

— Πόσες φορές πρέπει να σας πληρώσουμε γι' αυτή την τρώγλη; φώναξε ξερά. 'Η γυναίκα του μπάρ μου πήρε χίλιες λιρέτες, όταν μ' έφερε έδώ. Μού είπε πώς ήταν τό νοίκι για όλόκληρη τη νύχτα. Τώρα θα φύγουμε από τό νοίκι. 'Αντί να μού επιστρέψετε λεφτά, κρατήστε τα για τό τηλέφωνήμα.

— 'Ακούστε... άρχισε 'η γρηά.

— 'Εσείς γι' ακούστε! πρόσθεσε έντονα 'η 'Αννα. Κάνετε όση φασαρία θέλετε. 'Εγώ δεν τό φοβάμαι, την αστυνομία. Μά σας τό λέω να τό ξέρετε: Θα σας σπάσω τό μούτρα, πριν προφτάσει κανείς να σας γλυτώσει!

— Καί τώρα έμπρός, ξαναζητήστε τα λεφτά για τό τηλέφωνήμα, αν θέλετε!

— 'Η γρηά την κύτταξε απ' τό κεφάλι ως τα πόδια. 'Υστερα χαμογέλασε και είπε:

— Δέ σας λείπει, βλέπω, τό θράσος! Τέτοιες είναι όλες οι φτωχοτροπές πού έρχονται έδώ συνήθως. 'Απ' αυτές είσαστε και τόι λόγου σας...

Μία έκφρασι ενδιαφέροντος φάνηκε στα μικρά ματάκια της.

— Μία όμορφη κοπέλλα σαν και σας πρέπει να ξέρη να εκμεταλλεύεται τα χαρίσματά της, πρόσθεσε. 'Αν θέλετε, μπορώ να σας συστήσω σε κάποιον με πολλά λεφτά...

— 'Η 'Αννα δέ θύμωσε. 'Ανασήκωσε τους ώμους της κι' απάντησε:

— Είμαι άγκαζέ, για την ώρα. Θα ξαναρθώ ίσως... Αύριο, αν θέλετε.

— Στράφηκε σε μένα και πρόσθεσε:

— Πάμε λοιπόν;

Δέ μπόρεσα πιά να φέρω αντίρρηση. 'Ακολουθήσα τό διάδρομο, ως την εξώπορτα. Κρατούσα στο χέρι μου, έτοιμο, τό σιδερένιο κρίκο πού είχα λισώσει. Κι' έλπιζα να μ'η χρειαστή να τόν μεταχειριστώ...

Πίσω μου, 'η γρηά μουρμούριζε κάτι στην 'Αννα: Τη συμβούλευε να μού ξεκολλήσει όσο πιδ πολλά λεφτά μπορούσε. 'Υστερα τη ρώτησε:

— Μά τί τάκανε, τα παπούτσια του;

Βγήκα στο πεζοδρόμιο. Τ' αυτοκίνητο βρισκόταν μπροστά μου. Στο άλλο μέρος του δρόμου, 'η πόρτα του μπάρ ήταν άνοιχτή.

Κάθησα στο βολάν. 'Η 'Αννα ανέβηκε δίπλα μου. 'Η γρηά έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου, μ' ένα κρότο πού άντήχησε σ' όλο τό δρόμο.

Κύτταζε τό ταμπλώ του αυτοκινήτου. 'Ηταν από βακελίτη. Δεν υπήρχε πάνω του τό κλειδί της μηχανής.

— 'Η γρηά στεκότανε με τα χέρια σταυρωμένα, μιλώντας στην 'Αννα για ένα κάποιο Ρόκκο, πού σκόπευε να της συστήση. 'Αγγίζα

πώς θα φωνάξω την αστυνομία. — Μιά στιγμή! τη σταμάτησα. Περιμένετε...

— Έβαλα τό χέρι μου στην τσέπη μου, για να πάρω λεφτά. Μά θυμήθηκα άμέσως πώς είχα μόνο δημόρια. 'Η γυναίκα αυτή ήταν 'Ιταλίδα, της Τεργέστης. 'Αρκούσε να δώ μονάχα γιουγκοσλαβικά λεφτά, για να φρενιάσει...

— Άλλως τε, τα δημόρια δεν έχουν καμία αξία έξω απ' τη Γιουγκοσλαβία. 'Αρhes να ξαναπέσει τό χέρι μου.

— Λοιπόν; είπε 'η γρηά. Περιμένα. Τί θα γίνει; Να φωνάξω την αστυνομία;

— Μού άπλωνε τη φούχτα της. 'Η 'Αννα με παραμέρισε απότομα και προχώρησε καταπάνω της, με ύφος επιθετικό. Ποτέ δεν την είχα δει έτσι...

— Πόσες φορές πρέπει να σας πληρώσουμε γι' αυτή την τρώγλη; φώναξε ξερά. 'Η γυναίκα του μπάρ μου πήρε χίλιες λιρέτες, όταν μ' έφερε έδώ. Μού είπε πώς ήταν τό νοίκι για όλόκληρη τη νύχτα. Τώρα θα φύγουμε από τό νοίκι. 'Αντί να μού επιστρέψετε λεφτά, κρατήστε τα για τό τηλέφωνήμα.

— 'Ακούστε... άρχισε 'η γρηά.

— 'Εσείς γι' ακούστε! πρόσθεσε έντονα 'η 'Αννα. Κάνετε όση φασαρία θέλετε. 'Εγώ δεν τό φοβάμαι, την αστυνομία. Μά σας τό λέω να τό ξέρετε: Θα σας σπάσω τό μούτρα, πριν προφτάσει κανείς να σας γλυτώσει!

— Καί τώρα έμπρός, ξαναζητήστε τα λεφτά για τό τηλέφωνήμα, αν θέλετε!

— 'Η γρηά την κύτταξε απ' τό κεφάλι ως τα πόδια. 'Υστερα χαμογέλασε και είπε:

— Δέ σας λείπει, βλέπω, τό θράσος! Τέτοιες είναι όλες οι φτωχοτροπές πού έρχονται έδώ συνήθως. 'Απ' αυτές είσαστε και τόι λόγου σας...

Μία έκφρασι ενδιαφέροντος φάνηκε στα μικρά ματάκια της.

— Μία όμορφη κοπέλλα σαν και σας πρέπει να ξέρη να εκμεταλλεύεται τα χαρίσματά της, πρόσθεσε. 'Αν θέλετε, μπορώ να σας συστήσω σε κάποιον με πολλά λεφτά...

— 'Η 'Αννα δέ θύμωσε. 'Ανασήκωσε τους ώμους της κι' απάντησε:

— Είμαι άγκαζέ, για την ώρα. Θα ξαναρθώ ίσως... Αύριο, αν θέλετε.

— Στράφηκε σε μένα και πρόσθεσε:

— Πάμε λοιπόν;

Δέ μπόρεσα πιά να φέρω αντίρρηση. 'Ακολουθήσα τό διάδρομο, ως την εξώπορτα. Κρατούσα στο χέρι μου, έτοιμο, τό σιδερένιο κρίκο πού είχα λισώσει. Κι' έλπιζα να μ'η χρειαστή να τόν μεταχειριστώ...

Πίσω μου, 'η γρηά μουρμούριζε κάτι στην 'Αννα: Τη συμβούλευε να μού ξεκολλήσει όσο πιδ πολλά λεφτά μπορούσε. 'Υστερα τη ρώτησε:

— Μά τί τάκανε, τα παπούτσια του;

Βγήκα στο πεζοδρόμιο. Τ' αυτοκίνητο βρισκόταν μπροστά μου. Στο άλλο μέρος του δρόμου, 'η πόρτα του μπάρ ήταν άνοιχτή.

Κάθησα στο βολάν. 'Η 'Αννα ανέβηκε δίπλα μου. 'Η γρηά έκλεισε την πόρτα του αυτοκινήτου, μ' ένα κρότο πού άντήχησε σ' όλο τό δρόμο.

Κύτταζε τό ταμπλώ του αυτοκινήτου. 'Ηταν από βακελίτη. Δεν υπήρχε πάνω του τό κλειδί της μηχανής.

— 'Η γρηά στεκότανε με τα χέρια σταυρωμένα, μιλώντας στην 'Αννα για ένα κάποιο Ρόκκο, πού σκόπευε να της συστήση. 'Αγγίζα

πώς θα φωνάξω την αστυνομία. — Μιά στιγμή! τη σταμάτησα. Περιμένετε...

— Έβαλα τό χέρι μου στην τσέπη μου, για να πάρω λεφτά. Μά θυμήθηκα άμέσως πώς είχα μόνο δημόρια. 'Η γυναίκα αυτή ήταν 'Ιταλίδα, της Τεργέστης. 'Αρκούσε να δώ μονάχα γιουγκοσλαβικά λεφτά, για να φρενιάσει...

— Άλλως τε, τα δημόρια δεν έχουν καμία αξία έξω απ

ΜΕΣΑ σε είκοσι χρόνια — ίσως και ακόμη νωρίτερα, το 1965, προβλέπουν μερικοί υπερασπιστές. Αμερικανοί επιστήμονες — θα μπορούσε, αν είσατε αρκετά πλούσιος για να τον αγοράσετε, να έχετε τον πιο τέλειο υπηρέτη. Έναν υπηρέτη, που θα εκτελεί, με υποδειγματική ευσυνείδηση και τάξη, όλες τις επιθυμίες σας, που δε θα σας ζητάει ούτε μισό ούτε ρούχα ούτε εξόδο δύο φορές τη βδομάδα και που κανείς, ωστόσο, δε θα μπορεί να σας καταγγείλει στα δικαστήρια πως τον μεταχειρίζεσαστε σαν σκλάβο. Γιατί ο υπηρέτης αυτός δε θα αποτελείται από σάρκα και οστά, αλλά από καλώδια, ελάσματα, κουμπιά, βίδες και παξιμάδια και έτσι δε θα «απολαμβάνει της προστασίας του νόμου»!

Ο ρομπότ-υπηρέτης, που η μόνη αμοιβή του, για τις εξαιρετικές υπηρεσίες και την ανεκτίμητη αφοσίωσή του θα σας προσφέρει, θα είναι μόνο μερικές σταγόνες λάδι κάθε λίγες μέρες, θα αναλαμβάνει, κάθε πρωί, αφού σας ξυπνήσει, να σας ντύσει, να σας ξυρίσει και να σας χτενίσει. Το πιο αξιοθαύμαστο είναι πως τις τρεις αυτές τελευταίες δουλειές, θα τις κάνει συγχρόνως. Με τα δύο από τα πέντε χέρια του, θα σας ντύσει, με το χέρι υπ' αριθμόν 3 θα περιποιηθεί, με την ηλεκτρική ξυριστική μηχανή, το πρόσωπό σας, και με το χέρι υπ' αριθμόν 4 θα σας χτενίσει.

Το μόνο, που θα είσατε υποχρεωμένος να κάνετε μόνος σας, θα είναι το να πιάσετε. Άλλα και στη διαδικασία του μπάνιου, το ρομπότ θα σας προσφέρει μία πολύτιμη υπηρεσία: Θα σας στεγνώσει, χωρίς έσείς να χρειαστείτε ν' απλώσετε το χέρι σας στην πετσέτα, με ζεστό θαλασσινό αέρα και θα βουρτσώσει την επιδερμίδα σας με υπεριώδεις ακτίνες, χαρίζοντάς της ένα αβαντικό ηλιοψημένο χρώμα!

Έπειτα, θ' ανοίξει μία πόρτα στο «σώμα» του, για να βγάλει από μέσα... το πρόγευμα, που του παραγγείλατε, και να σας το φέρει στο δίσκο, μαζί με την εφημερίδα και το ταχυδρομείο σας. Γιατί το ιδεώδες ρομπότ του μέλλοντος θα περιλαμβάνει και... ηλεκτρικό ψυγείο, χωρίς ή παρουσία του ψυκτικού συστήματος στα σπλάχνα του να... ψυχραίνει καθόλου τη συμπεριφορά του απέναντί σας!

Με την ίδια ευσυνείδηση, ο ρομπότ-υπηρέτης θα εκτελέσει κατόπιν γρήγορ, για να σας μεταφέρει από το σπίτι στο γραφείο σας, καθώς και χρέη δακτυλογράφου — προς μεγάλη ανα-

ΡΟΜΠΟΤ-ΥΠΗΡΕΤΕΣ

Το μεγαλεπήβολο σχέδιο, που οι πρόσφατες τεχνικές επιτεύξεις δείχνουν, ότι δεν θ' άργηση και πολύ να πραγματοποιηθεί

δείγμα που αναφέραμε παραπάνω, κάθε πρωί, αφού σας ξυπνήσει, να σας ντύσει, να σας ξυρίσει, χωρίς καν ο έψυχος συνάδελφός του να κινηθεί και να πατάει κουμπιά.

Από την άποψη αυτή, πολύ περισσότερα πράγματα από τους 'Αμερικανούς, έχει επιτύχει ένας Σουηδός μηχανικός, ο Κάρεν Σβέντσον, που κατασκεύασε τελευταία ένα ρομπότ... ξυπνόντα, σε σχήμα γελώνος συνήθισμένου μεγάλου.

Η γελώνα αυτή, που μόλις ο δημιουργός της της δώση το σχετικό παράγγελμα, αρχίζει να... περπατάει, είναι ικανή να αποφεύγει μόνη της, χωρίς να δέχεται καν είδηση οδηγίες, τα εμπόδια, που συναντάει στο δρόμο της. Τη βλέπετε να διατάζει για λίγο μπροστά σε μία καρέκλα, που δε τοποθετείστε μπροστά της για να την κάνετε να... σκοντάψει, έπειτα να την παρακάμψει και, τέλος, να φτάνη στον προορισμό της, περνώντας από έναν ολόκληρο λαβύρινθο, που τον φράζουν κάθε λογής αντικείμενα.

Το εκπληκτικότερο είναι πως, στο δρόμο της επιστροφής, η γελώνα του Κάρεν Σβέντσον κινείται με πολύ μεγαλύτερη ευχέρεια από πριν. Δε διατάζει πια μπροστά στην καρέκλα, που θα συναντήσει και δεν επαναλαμβάνει ποτέ ένα λάθος που έκανε — ακριβώς όπως ένα ξυπνό που καλογυμνασμένο σκυλί, που αντιλαμβάνεται άμεσα τα μαθήματα, του το κάνει.

Οι προσπάθειες του Σουηδού μηχανικού κατευθύνονται τώρα στη δημιουργία ενός μεγαλύτερου ρομπότ, σε μέγεθος και σχήμα ανθρώπου, που θα λειτουργεί με βάση την ίδια αρχή, όπως η γελώνα που κατασκεύασε, και που θα είναι ικανό να αξιοποιήσει πολύ εύκολα την αυτονομία κινήσεων, με την οποία θα είναι προικισμένο.

Το ρομπότ αυτό, όταν πραγματοποιηθεί, θα είναι ο πρόδρομος του μεθυστικού μεταλλικού «υπηρέτη για όλες τις δουλειές». Πριν τελειώσουμε, θέπρετε να αναφέρουμε πως ο άνθρωπος δεν προσοίζει μόνο για το ρόλο του υπηρέτη τους πολυτίμους αυτούς άψυχους βοηθούς, που πρόκειται ν' αποκτήσει.

Πραγματικά, στο διεθνές αστροναυτικό συνέδριο, που έγινε τελευταία στο Σικάγο, διατυπώθηκε η ιδέα πως οι πρώτοι επίσημοι της Σελήνης δε θα πρέπει να είναι άνθρωποι, αλλά κατάλληλα ρομπότ!

Τα ρομπότ αυτά, που δε θα ένοχληθούν ούτε από το κού, ούτε από την έλλειψη οξυγόνου στο δορυφόρο μας, θα καταγράφουν σε μαγνητικές ταινίες τις παρατηρήσεις τους από το διαπλανητικό ταξίδι τους και θα διευκολύνουν, έτσι, κατά πολύ το έργο της δεύτερης αποστολής στη Σελήνη, που θα αποτελείται από έμψυχους αστροναύτες.

□□

Το θέατρο στην Κίνα

Στα κινέζικα θέατρα, τα σκηνικά περιζιζάνται στο ελάχιστο, μόνο σε μερικές κορέκτες και τραπέζια. Όταν ένας ηθοποιός σταθεί όρθιος πάνω σ' ένα καθίσμα, υποτίθεται ότι παριστάνει ένα πύργο! Ένα πανί, κρεμασμένο μπροστά από δυο καρέκλες, τις μεταβάλλει, σε κρεβάτι.

«Αν κρατάει ο ηθοποιός ένα μαστίγιο στο χέρι, σημαίνει πως είναι έφιππος. Για να παραστήσει το φάντασμα, δεν έχει παρά να κρεμάσει σ' αυτήν τα μικρά άχιστα.

Οι Κινέζοι κατηγορούν τους ανθρώπους της Δύσης, ότι, με τα πολλά και λεπτομερή σκηνικά, κατέστρεψαν το θέατρο και τη φαντασία των θεατών.

Οι παραστάσεις στα κινέζικα θέατρα άρχίζουν άργα τ' άπογευμα και κρατάνε ως μετά τα μεσάνυχτα. Το τέλος των έργων πρέπει να είναι πάντα τραγικό, για να ικανοποιηθούν οι θεαταί, χυνοί της άφθονα δάκρυα!

νεκέν-πελάτη, του έβγαλε το καπέλο, το κάθισε στην πολυθρόνα, το κούρεψε και το ξύρισε στην εντέλεια. Ο «σωστός» κυριεύς, δηλαδή ο με σάρκα και οστά συνάδελφος του ρομπότ, βρισκόταν σε μία γωνία της αίθουσας και περιωριζόταν μόνο στο να κινή άρισμένους μοχλούς.

Η πρόδος, όπως μπορείτε μόνοι σας να διαπιστώσετε, από την ηλεκτρονική αριθμομηχανή των αρχών της μεταπολεμικής περιόδου ως τον νεότευκτο κούρεα-ρομπότ, είναι αρκετά μεγάλη, ώστε να δικαιολογή κάθε αίσιοδοξία πως, αν συνεχιστεί με τον ίδιο ρυθμό, θα φτάσουμε σύντομα στο ρομπότ-υπηρέτη για όλες τις δουλειές.

Όπως είπατε, το κύριο πρόβλημα είναι σήμερα πως τα ρομπότ θα αποκτήσουν μεγαλύτερη «αυτονομία» κινήσεων, πράγμα που θα επιτρέψει και τη διευρύνση του κύκλου της άποστολής τους. Πως, δηλαδή, για να κάνουμε μία σύγκριση με το παράδειγμα, ο ρομπότ-κούρεας θα μπορεί να κούρει και να ξυρίσει, χωρίς καν ο έψυχος συνάδελφός του να κινηθεί και να πατάει κουμπιά.

Από την άποψη αυτή, πολύ περισσότερα πράγματα από τους 'Αμερικανούς, έχει επιτύχει ένας Σουηδός μηχανικός, ο Κάρεν Σβέντσον, που κατασκεύασε τελευταία ένα ρομπότ... ξυπνόντα, σε σχήμα γελώνος συνήθισμένου μεγάλου.

Η γελώνα αυτή, που μόλις ο δημιουργός της της δώση το σχετικό παράγγελμα, αρχίζει να... περπατάει, είναι ικανή να αποφεύγει μόνη της, χωρίς να δέχεται καν είδηση οδηγίες, τα εμπόδια, που συναντάει στο δρόμο της. Τη βλέπετε να διατάζει για λίγο μπροστά σε μία καρέκλα, που δε τοποθετείστε μπροστά της για να την κάνετε να... σκοντάψει, έπειτα να την παρακάμψει και, τέλος, να φτάνη στον προορισμό της, περνώντας από έναν ολόκληρο λαβύρινθο, που τον φράζουν κάθε λογής αντικείμενα.

Το εκπληκτικότερο είναι πως, στο δρόμο της επιστροφής, η γελώνα του Κάρεν Σβέντσον κινείται με πολύ μεγαλύτερη ευχέρεια από πριν. Δε διατάζει πια μπροστά στην καρέκλα, που θα συναντήσει και δεν επαναλαμβάνει ποτέ ένα λάθος που έκανε — ακριβώς όπως ένα ξυπνό που καλογυμνασμένο σκυλί, που αντιλαμβάνεται άμεσα τα μαθήματα, του το κάνει.

Οι προσπάθειες του Σουηδού μηχανικού κατευθύνονται τώρα στη δημιουργία ενός μεγαλύτερου ρομπότ, σε μέγεθος και σχήμα ανθρώπου, που θα λειτουργεί με βάση την ίδια αρχή, όπως η γελώνα που κατασκεύασε, και που θα είναι ικανό να αξιοποιήσει πολύ εύκολα την αυτονομία κινήσεων, με την οποία θα είναι προικισμένο.

Το ρομπότ αυτό, όταν πραγματοποιηθεί, θα είναι ο πρόδρομος του μεθυστικού μεταλλικού «υπηρέτη για όλες τις δουλειές». Πριν τελειώσουμε, θέπρετε να αναφέρουμε πως ο άνθρωπος δεν προσοίζει μόνο για το ρόλο του υπηρέτη τους πολυτίμους αυτούς άψυχους βοηθούς, που πρόκειται ν' αποκτήσει.

Πραγματικά, στο διεθνές αστροναυτικό συνέδριο, που έγινε τελευταία στο Σικάγο, διατυπώθηκε η ιδέα πως οι πρώτοι επίσημοι της Σελήνης δε θα πρέπει να είναι άνθρωποι, αλλά κατάλληλα ρομπότ!

Τα ρομπότ αυτά, που δε θα ένοχληθούν ούτε από το κού, ούτε από την έλλειψη οξυγόνου στο δορυφόρο μας, θα καταγράφουν σε μαγνητικές ταινίες τις παρατηρήσεις τους από το διαπλανητικό ταξίδι τους και θα διευκολύνουν, έτσι, κατά πολύ το έργο της δεύτερης αποστολής στη Σελήνη, που θα αποτελείται από έμψυχους αστροναύτες.

□□

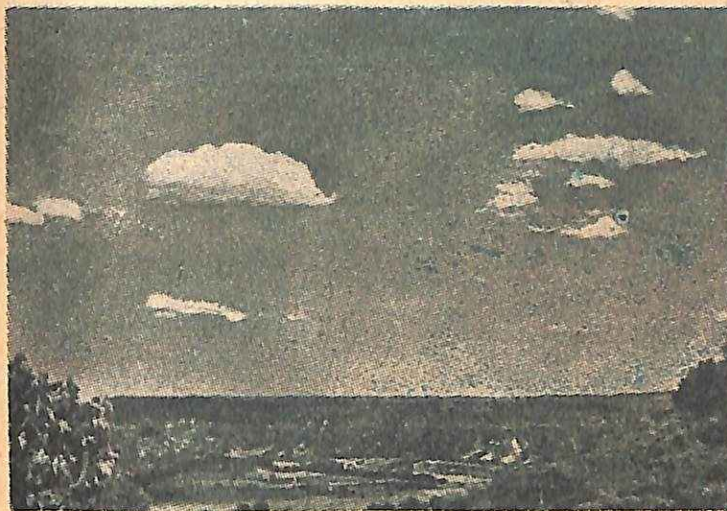
Το θέατρο στην Κίνα

Στα κινέζικα θέατρα, τα σκηνικά περιζιζάνται στο ελάχιστο, μόνο σε μερικές κορέκτες και τραπέζια. Όταν ένας ηθοποιός σταθεί όρθιος πάνω σ' ένα καθίσμα, υποτίθεται ότι παριστάνει ένα πύργο! Ένα πανί, κρεμασμένο μπροστά από δυο καρέκλες, τις μεταβάλλει, σε κρεβάτι.

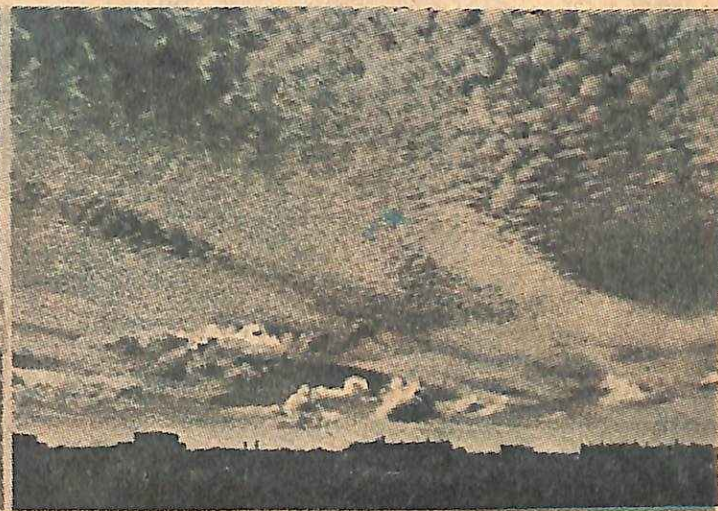
«Αν κρατάει ο ηθοποιός ένα μαστίγιο στο χέρι, σημαίνει πως είναι έφιππος. Για να παραστήσει το φάντασμα, δεν έχει παρά να κρεμάσει σ' αυτήν τα μικρά άχιστα.

Οι Κινέζοι κατηγορούν τους ανθρώπους της Δύσης, ότι, με τα πολλά και λεπτομερή σκηνικά, κατέστρεψαν το θέατρο και τη φαντασία των θεατών.

Οι παραστάσεις στα κινέζικα θέατρα άρχίζουν άργα τ' άπογευμα και κρατάνε ως μετά τα μεσάνυχτα. Το τέλος των έργων πρέπει να είναι πάντα τραγικό, για να ικανοποιηθούν οι θεαταί, χυνοί της άφθονα δάκρυα!

Άριστερά: Τα μικρά άσπρα σύννεφα, που αρμενίζουν αναλαφρα στον ορίζοντα, είναι εγγυησι καλοκαιρίας. Δεξιά: Όταν τα σύννεφα παρουσιάζουν αυτή την όψη, σημαίνει πως έρχεται καταιγίδα.

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ, που πλησιάζει, είναι, χωρίς αμφιβολία, η ωραιότερη εποχή για έκδρομες και εξόδους στο ύπαιθρο. Άλλα είναι, συγχρόνως, κι' η πιο επικίνδυνη. Από τη μία στιγμή στην άλλη, ο καιρός μπορεί να γυρίσει και να πληρώσει πολύ ακριβά την ιδέα, που είχαμε, ν' απομακρυνθούμε από το σπίτι μας.

Τις ξαφνικές αυτές αλλαγές είναι, άρα γε, δυνατό να τις προβλέψουμε, ώστε να αποφύγουμε τα δυσάρεστα επακόλουθα τους; Όχι ένα σημείο, ναί. Οι άνθρωποι της ύπαιθρου, οι βοσκοί, οι γεωργοί, οι ψαράδες, μαντεύουν αρκετά συχνά, καθώς έξερον, με το νύρισμα του καιρού, που θα γίνει σε μερικές ώρες. Μαζί μ' αυτούς, έστω κι' αν δεν έχουμε την ίδια πείρα, μπορούμε να το μαντεύουμε κι' εμείς. Φτάνει να γνωρίζουμε τη γλώσσα που μιλούν σ' εκείνους ο ούρανός, τα σύννεφα, ο ήλιος, το φεγγάρι, τα πουλιά και τα ζώα.

Τα σύννεφα είναι οι πιο εύγλωττοι και κατατοπιστικοί συνομιλητές για τον έρασιτέχνη, που χωρίς βαρόμετρο, ανεμόμετρο και τ' άλλα συνεργα των μετεωρολόγων, επιχειρεί να εξακριβώσει τι καιρό θα κάνει σε λίγο.

Αν σηκώσετε το κεφάλι και δέτε ψηλά στον ούρανό σύννεφα λεπτά και σγουρά, που παίρνουν το σχήμα φτερών, τούφας μαλλιών και άλλα ανάλογα, μπορείτε να είσατε βέβαιος, στην περίπτωση που ο αριθμός τους αυξάνει, ότι η κακοκαιρία πλησιάζει. Από τη στιγμή, που θα μεταμορφωθούν σ' ένα ομοιόμορφο, γαλακτώδες πέπλο, είναι σίγουρο πως θα φέρουν σε λίγο βροχή.

Ακόμη πιο ανησυχηστικό είναι να γεμίσει ο ούρανός από σύννεφα σε σχήμα μικρής άσπρης μπάλλας. Το στρώμα αυτό από μικρά στρουγγυλά σύννεφα σημαίνει τον έρχομο καταιγίδας με άστρατες. Αντίθετα, όταν βλέπετε τον ούρανό σπαρμένο με άραία λευκά σύννεφα, που αρμενίζουν αναλαφρα, έχετε την καλύτερη εγγύηση πως η κακοκαιρία θα κρατήσει. Πιο πολύ σίγουρος μπορείτε να είσατε, όταν υπάρχουν τα λίγα αυτά σύννεφα, παρά όταν ο ούρανός είναι έντελως καθαρός.

Το ανησυχητικότερο προμήνυμα απ' όλα, είναι τα μεγάλα σκοτεινά σύννεφα, που σχηματίζονται στην κορυφή των βουνών και, πληθαίνοντας γρήγορα, αρχίζουν να κατεβαίνουν προς τις κοιλάδες. Αν αντιληφθείτε κάτι τέτοιο, το καλύτερο που έχετε να κάνετε, είναι να κατευθυνθείτε προς τα βουνά, να κρυφτείτε σε ένα στεγασμένο χώρο, γιατί σημαίνει πως έρχεται μεγάλη μπόρα.

Σωστά προγνωστικά για τον καιρό μπορείτε να βγάλετε επίσης από το χρώμα που παίρνει ο ούρανός το ηλιοχάραμα ή το ηλιοθασίλεμα.

Όταν ο ούρανός, στη δύση, είναι εξαιρετικά κόκκινος, σημαίνει πως μπορούμε να περιμένουμε καλό καιρό για το έρχομο εικοσιτετράωρο. Αντίθετα, όταν το ίδιο φαινόμενο παρατηρείται στην ανατολή του ήλιου, είναι πιθανότατα πως θα ξεσπάσει σε λίγο βροχή.

Πρόσφατες μετεωρολογικές παρατηρήσεις, αποδείξαν, ότι η βροχή ακολουθεί έφτα φορές στις δέκα, το κοκκινωπό ηλιοχάραμα κι' ότι δύο φορές στις τρεις ο καιρός είναι καλός έπειτα από ένα ζωηρό κόκκινο ηλιοθασίλεμα.

Επίσης, ο γκριζός ή κιτρινωπός ούρανός στη δύση — προπαίνει το χειμώνα — προαναγγέλλει τον έρχομο κακοκαιρίας.

Η σελήνη μιλάει κι' αυτή για τον καιρό που θα κάνει, σ' εκείνους που ξέρουν να καταλάβουν τη γλώσσα της. «Αν είναι κόκκινη, σημαίνει πως δε θ' άργηση να φυσήξει δυνατός άνεμος. Αν είναι υπερβολικά άσπρη, μπορούμε να συμπεράνουμε πως έρχεται βροχή. Αν, τέλος, έχη ένα καθαρό άσημένο χρώμα, σημαίνει, ότι θα έχουμε καλό καιρό.

Όσο για την άλω, το φωτεινό στεφάνι, που σχη-

Έπάνω: Οι γάροι, όταν έρχεται βροχή, καταβούν στην στερία. Κάτω: Το λάλημα του πετεινού, όταν βρέχει, είναι εγγυησι πως θα ξαστε-ρωσει.

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΒΛΕΠΕΤΕ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟ

Η γλώσσα των σύννεφων, τ' ούρανού, των πουλιών και των ζώων

άραία σκορπισμένα στον ούρανό, αρχίζουν να μεγαλώνουν και να πυκνώνουν, πρέπει να περιμένετε πως θα ξεσπάσει, σίγουρα, νεροποντή. Τέλος, το ούρανο τόσο, που, τις ώρες που δειλνούν, είναι παρήγορο σημάδι πως έριξε όσο νερό είχε να ρίξει και πως ο καιρός θα γυρίσει στο καλύτερο, το πρώι είναι προάγγελος καινούργιας βροχής. Πολύτιμοι σύμβουλοι για τον έρασιτέχνη μετεωρολόγο είναι επίσης τα πουλιά και τα ζώα.

«Αν βλέπουμε τα κοπάδια ν' ανεβαίνουν προς τα ύψηματα, σημαίνει πως ο καιρός είναι καλός. Αντίθετα, αν τα βλέπουμε να κατηφορίζουν με κάποια νευρικότητα, σημαίνει πως έρχεται μπόρα. Έντονα σημεία νευρικότητας, όταν πλησιάζει καταιγίδα, δείχνουν άμεσα τα ζώα και οι γάτες.

Τα φίδια, όταν αισθάνονται πως η καλοκαιρία θα διαρκέσει, καταλαμβάνουν από εξαιρετική κινητικότητα. Όταν κρύβονται, σημαίνει πως πρέπει να προετοιμαζόμαστε για βροχή.

Το ίδιο προμήνυμα μας μεταδίνουν τα χελιδόνια όταν τα βλέπουμε να πετανε χαμηλά, τα έντομα, όταν, με τα φτερά βαρύνοντάς την χαμηλά, ξυρίζουν την επιφάνεια του έδαφους, ή γλαυράσια, ξυρίζουν στη στεριά, και οι κοκκινολαίροι, όταν παύουν να κελαιδούν και καταβαίνουν στα χαμηλότερα κλαριά των δέντρων.

Όταν, όμως, άκουμε τα κέκρια να λαλούν έντονα βρέχει, πρέπει να περιμένουμε πως θα ξαστερώσει γρήγορα και, όταν βλέπουμε τις νυχτερίδες να κυκλοφορούν το βράδυ, να είμαστε σίγουροι πως θα δημερώσει αίθρια μέρα.

Τέλος, και τα λαυλούδια, όταν έξη κανείς να τα κυτάξει, εκτελούν το ρόλο μετεωρολογικού δελτίου. Το λευκάθεμο ή άσπρολαούδο, το άμραντο και ο κόκορας, εξαιρετικά ευαίσθητα στην ύγρασία, κλείνουν τα πτερά τους μόλις νοιώσουν πως έρχεται βροχή.

— Κυρία, το γάλα σας! —

κούφισι... της συζύγου! — Αν η επιστροφή του στο σπίτι δεν είναι απαραίτητη, για να κάνει εκεί άλλες δουλειές.

Φυσικά, ο τέλειος ρομπότ-υπηρέτης θα χρειαστεί, όπως είπαμε στην αρχή, αρκετά ακόμη χρόνια, για να γίνει πραγματικότητα και ακόμη περισσότερα για να γενικευτεί η χρήση του. Ωστόσο, οι πρόσφατες επιτεύξεις των τεχνικών σ' αυτόν τον τομέα, μας οί επιτρέπουν να προδικάσουμε με βεβαιότητα, ότι, ανεξαρτήτως από το χρονικό διάστημα που θα μεσολάσηση αναγκαστικά για την πραγματοποίησή τους, όσα αναφέραμε παραπάνω, δε θα μείνουν αόρατες και χίμαρες.

Ένν, λίγο καιρό μετά τα τέλη του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, είχε χαιρετιστή ως εξαιρετική επιτυχία η κατασκευή ενός ρομπότ, που μπορούσε να εκτελή πολύπλοκες αριθμητικές πράξεις σε διάστημα μερικών δευτερολέπτων, σήμερα οι 'Αμερικανοί έχουν φτάσει στο σημείο να χρησιμοποιούν τα ρομπότ στα ατομικά εργοστάσια για το χειρισμό του επικίνδυνου ραδιενεργού υλικού, και η 'Εξένερσλ 'Ελέκτρικ' έχει κατασκευάσει ένα ρομπότ ακόμη τελειότερο απ' όλα τα προηγούμενα, που, όπως διαπιστώθηκε στην πειραματική δοκιμή του, που έγινε πριν από μερικές βδομάδες, είναι σε θέση να εκτελή, με αξιοθαύμαστη δεξιοτεχνία, χρέη κυριεύς!

Ο κυριεύς ρομπότ της 'Εξένερσλ 'Ελέκτρικ', υποδέχτηκε ένα μαν-

35

«Η Στεφανία Μπραϊάν κι' ο Μπάρτον Άμπωτ
ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑ ΑΡΓΗΣΕ 1 ΛΕΠΤΟ
κι' η έκτέλεσι έγινε!...

Η τραγική περίπτωση του νεαρού Άμερικανού Μπάρτον Άμπωτ, που είχε καταδικαστεί σε θάνατο

Υστερα από μία από τις πιο εντυπωσιακές δίκες όλων των εποχών, ο Άμερικανός Μπάρτον Άμπωτ, από το Σάν Φραντσίσκο, ηλικίας 28 χρόνων και πατέρα ενός παιδιού, εκτέλεστηκε στις 15 του περασμένου Μαρτίου στο θάλαμο των αερίων. Η κατηγορία που τον βάρινε ήταν ότι είχε δολοφονήσει ένα κορίτσι 14 χρόνων, τη Στεφανία Μπραϊάν.

Όλα αυτά θα είχαν τώρα δεκάστη, αν εδώ και λίγες μέρες δεν ερχόταν στο φως μία τραγική λεπτομέρεια, σχετικά με την έκτέλεση του Μπάρτον Άμπωτ. Απεκαλύφθη δηλαδή, ότι ο κυβερνήτης της Καλιφορνίας, ύστερα από διάβημα που είχε κάνει ο δικηγόρος του καταδίκου, είχε διατάξει τηλεφωνικά την άναβση της εκτέλεσής! Άλλ' επειδή η γραμμή ήταν φορτωμένη, το τηλεφώνημα έφτασε στη φυλακή ένα λεπτό μετά την εξαπόλυση των αερίων στο θάλαμο της εκτέλεσής, οπότε ο Μπάρτον ήταν πια νεκρός!...

Άλλ' ας διηγηθούμε τη συνταρακτική αυτή υπόθεση από την αρχή.

Στις 28 Απριλίου του περασμένου χρόνου, η Στεφανία Μπραϊάν, κόρη ενός από τους πιο διακεκριμένους γιατρούς του Σάν Φραντσίσκο, χάθηκε. Το άπογεμα εκείνης της ημέρας, η Στεφανία είχε πάει στο σχολείο και μετά το τέλος των μαθημάτων τράβηξε για το σπίτι της, αφού πρώτα ήπιε ένα αναψυκτικό με μία συμπαθήτρια της σε κάποιο καφαροπαστέιο. Από εκείνη τη στιγμή, τα ίχνη της χάθηκαν.

Οι έρευνες της αστυνομίας βάσταζαν ολόκληρους μήνες, αλλά δεν ώθησαν σε κανένα αποτέλεσμα. Η τύχη του κοριτσιού έμεινε σκεπασμένη από βαθύ μυστήριο κι' η υπόθεση, όπως ήταν επόμενο, κατάληξε στο άρνητο της αστυνομίας.

Πέρασε λίγος καιρός. Οπότε ξαφνικά, βρέθηκε το πτώμα της τραγικής μικρούλας. Ήταν βυθισμένο στις άκρες ενός χωματιού, σε κάποιο αγρόκτημα, τρι-

κόσια χιλιόμετρα έξω από το Σάν Φραντσίσκο. Ο δολοφόνος της Στεφανίας είχε βάψει το θύμα του μόλις λίγους πόντους κάτω από το έδαφος κι' ένα σκυλί, ανασκαλεύοντας το χώμα, έφερε έτσι στο φως το πτώμα. Η αστυνομία έπιασε τον ιδιοκτήτη του κτήματος, που δεν ήταν άλλος από το νεαρό Μπάρτον Άμπωτ κι' ύστερα από εξαντλητικές έρευνες κι' ανακρίσεις συγκέντρωσε εναντίον του πολλές ενδείξεις, που τον παρουσάζαν ως δολοφόνο της μικρούλας.

Ο Μπάρτον, όμως, υποστήριζε την αθωότητά του μ' επιμονή, κι' ένα σωρό μάρτυρες κατέβησαν γι' αυτόν ότι ήταν άνθρωπος ανίκανος να σκοτώσει μία μνίγα.

Η δίκη, που έπακολούθησε, ήταν μία από τις πιο συνταρακτικές που αναφέρονται παγκόσμια χρονικά. Η κοινή γνώμη είχε διαιρεθεί. Άλλοι υποστήριζαν την αθωότητα του Μπάρτον κι' άλλοι τον πίστευαν γιά δολοφόνο. Οι εφημερίδες, η τηλεόρασι και το ραδιόφωνο είχαν γιά κεντρικό τους θέμα εκείνες τις μέρες τη δική αυτή και τα στοιχήματα γιά την απόφασι, που θα έβγαζαν οι ένορκοι, έδιναν κι' έπαιρναν παντού.

Η πορεία της δίκης, που βάσταξε πολλές μέρες, έδειχνε ολοένα πιο καθαρά, ότι ο κατηγορούμενος μάλλον θα γλύτωνε. Πραγματικές κι' αναμφισβήτητες αποδείξεις γιά την ένοχη του δεν υπήρχαν. Οι ενδείξεις, ωστόσο, ήταν πολλές κι' αυτές έκαμε τους ένορκους να βγάλουν ύστερα από όχτω ολόκληρες συνεδριάσεις καταδικαστική απόφασι. Δεν αναγνώρισαν στο Μπάρτον Άμπωτ κανένα ελαφρυντικό και δεν έκαναν τη συνηθισμένη σε τέτοιες περιπτώσεις σύστασι στο δικαστήριο να μετατραπή η θανατική καταδίκη του κατηγορουμένου σε ισόβια δεσμά.

Το αποτέλεσμα της δίκης έκανε συγκλονιστική έντυπωση σε μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης, που περίμενε με βεβαιότητα διαφωτική απόφασι, μία και ύ-

πήρχαν τόσες αμφιβολίες γιά την ένοχη του νεαρού Μπάρτον.

Στο μεταξύ, ο δικηγόρος του έκαμε τα σχετικά διαδήματα γιά την αναθεώρησι της δίκης, μα όλες οι προσπάθειές του πήγαν χαμένες. Το ίδιο άκαρπες στάθηκαν κι' οι εκκλήσεις του γιά την άναβολή της εκτέλεσής.

Έτσι, ο Μπάρτον Άμπωτ θα κατέληγε στο θάλαμο των αερίων. Την προηγούμενη μέρα, όμως, ο δικηγόρος του επισκέφτηκε τον κυβερνήτη της Καλιφορνίας και του έδωσε ένα φακέλλο με καινούργια στοιχεία, που εκλόνιζαν το κατηγορητήριο. Ο κυβερνήτης υποσχέθηκε να τα μελετήσει τη νύχτα. Γιά λόγους, όμως, που δεν έγιναν γνωστοί, παρ' όλο ότι τα στοιχεία αυτά τον έπεισαν γιά να διατάξη την άναβολή της εκτέλεσής, ο κυβερνήτης πήρε την απόφασι την τελευταία στιγμή. Έτσι, ανέθεσε στο γραμματέα του να τηλεφωνήσει στη φυλακή λίγα λεπτά πριν από την έκτέλεσι. Όταν εκείνος πήρε το ακουστικό στο χέρι, είχε στη διάθεσί του μονάχα ένα λεπτό της ώρας. Άλλα κατά στανική σύμπτωσι, η γραμμή ήταν φορτωμένη!...

Ένας από τους μάρτυρες, που παραστάθηκαν στην έκτέλεσι, διηγήθηκε τώρα τελευταία τις φοβερές εκείνες στιγμές. Ο Άμπωτ είχε κλειστή πιά στο θάλαμο των αερίων. Η σιδερένια πόρτα του θαλάμου είχε ένα κρυστάλλινο φινιστρίνι, απ' όπου φαινόταν ο μελλοθάνατος. Ο δήμιος κατέβασε ένα μοχλό και τα δηλητηριώδη αέρια τύλιξαν με τους καπνούς τους τον Άμπωτ.

Εκείνη τη στιγμή κουδούνισε το τηλέφωνο σ' ένα γειτονικό δωμάτιο. Ο φύλακας Τίτς πήγε να δει ποιος τηλεφωνούσε. Ο κυβερνήτης διατάσσει να αναβληθεί η έκτέλεσι του Μπάρτον Άμπωτ! ακούστηκε η λαχανιασμένη φωνή του γραμματέως.

— Πολύ άργα, απάντησε ο φύλακας Τίτς και κατέβασε το ακουστικό.

Ραντάρ... γιά τους άμελέτητους!

Ένας Νεοζηλανδός σπουδαστής, ονόματι Τζων Φούλτον, επινόησε και έφτιαξε ένα μικρό ραντάρ της τάξης, που ελδοποιεί από 150 μέτρα μακριά ότι πλησιάζει ο καθηγητής. Το προορίζει, όπως καταλαβαίνετε, γι' αυτούς, που αντίγράφουν στους διαγωνισμούς!

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

Η Μαίρη Λαλοπούλου, η νέα θεντέτα του θεάτρου μας, ανανέωσε το συμβόλαιό της με τον θεατρικό επιχειρηματία Γ. Βέμπο. Θα συνεχίσει έτσι και κατά την χειμερινή περίοδο τη συνεργασία της με τον θίασο της Σοφίας Βέμπο, που όπως και πέρσι, θα στεγαστεί στο θέατρο «Κυβέλη» της πλατείας Συντάγματος.

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ

Τέσσερις ακόμη Ίαπωνες στρατιώτες, που θεωρούντο στην πατρίδα τους νεκροί, ξεφύτρωσαν μέσα από τη ζούγκλα των Φιλιππίνων, όπου κρύβονταν τόσα χρόνια, μη ξέροντας πως ο πόλεμος είχε τελειώσει προ πολλού. Στη φωτογραφία μας, ένας απ' αυτούς, ο Ίζουμίτα, φτάνοντας στο χωριό του, έλπει το όνομά του χαραγμένο πάνω στο μνημείο των πεσόντων!

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΙΠΑ

Η μίς Φύλλισ από το Σαούθαμπτον, που καντίζει πια εδώ και πολλά χρόνια σαν θαλασσοδύκος, μόλις έμαθε πως κυκλοφόρησε μία νέα πια «αντικίνητο», έσπευσε να την υιοθετήσει, αδιαφορώντας γιά το κάπως παράξενο και εντυπωσιακό σχήμα της.

Η σύνταξι του τυφλού

Σε μία από τις εισόδους του κήπου του Θρησίου, λίγο πιο μέσα, κάθεται, σε μία μεγάλη πέτρα, ένα γεροντάκι. Έχει το κεφάλι χαμηλωμένο, φορεί μία φαρέδια ρευμού-μπλικά κατεδασμένη ως τα μάτια και το χέρι του είναι απλωμένο, ανοιχτό. Είναι ο μπάρμπα-Μήτσος, ο τυφλός, που ζητιανεύει!...

Λίγοι είναι εκείνοι που τον ξέρουν, μα κι αυτοί δε μιλούν, δεν είναι ποτέ τίποτα στά δυο κορίτσια του και τη μικρή εγγονή του.

Στο τέλος κάθε μήνα, ο μπάρμπα-Μήτσος δίνει σ' ένα γκαρσόνι καφενείου όσα κέρματα έχει μαζέψει, παίρνε χαρτονομίσματα, ξεχωρίζει απ' αυτά ένα χιλιάρικο και το δίνει στη μεγάλη κόρη του.

Πήγα και είδε μέσα τη σύνταξί μου, Μαριούλα, της λέει, μ' ένα χαμόγελο. Φρόντισε να πάω στο παιδί σου κανένα φορεματάκι, παπουτσάκια... ότι του χρειάζεται.

Η Μαίρη φιλάει το χέρι του πατέρα της, ενώ εκείνος αποτραβιέται στην κάμαρά του, γιά να κρύψει τα δάκρυά του.

Η Μαίρη μένει πάντα στο σπίτι, φροντίζει γιά το νοικοκυριό και ράβει κανένα φορεματάκι σ' ένα γκαρσόνι καφενείου.

Υπόφερε πολύ στη ζωή της η Μαίρη, γιάτι είχε αναλάβει το σπίτι από δεκαπέντε χρόνων, όταν πέθανε η μητέρα της.

Είχε την άεσφούλα της, τρία χρόνια μικρότερή της, που δεν της άρσαν τα γράμματα και την κράτησε σπίτι να τη βοηθάει. Την έμαθε κι' αυτή ράφιο σιγά-σιγά.

Όλοι στη γειτονιά τόχαν να το κάνουν, γιά τη φρονιμάδα των κοριτσιών του μπάρμπα-Μήτσου. Δεν τις είδαν ποτέ να το παρακάνουν στα λεύσα, μα ούτε να τρέχουν με παρέες εδώ κι' εκεί. Τότε, είχε τα μάτια του κι' ο μπάρμπα-Μήτσος, χαϊρόταν τα κορίτσια του. Βσηδούσε το σπίτι του με το παραπάνω.

Η μοίρα παιγνίδια. Και, μία μέρα, όταν πήγε στο μπακάλη ή Μαίρη να ψωνίση κάτι, συνάντησε το Νίκο, ένα όμορφο παλληκάρι που χτύπησε γι' αυτόν ή καρδιά της. Μα κι' ο Νίκος δεν έκρυψε το θαυμασμό του γιά την ομορφιά της και της μίλησε άμεσως.

Έκείνη χαμήλωσε τα μάτια, πήρε τα ψώνια της κι' έφυγε.

Από την ημέρα εκείνη, ο Νίκος τοιγύριζε έξω από τα παράθυρά της και δεν ήσυνασε ποιά μόνο όταν υπάκουσά υπήκε σπίτι τους να τη ζητήσει από τον πατέρα της.

— Προϊκα δεν έχω, του έξηγνε εκείνος. Είναι φτωχούλα ή κόρη μου, μα είναι χρυσόχερα.

— Θα τη ζήσω εγώ, είπε ο νεός.

Δουλεύω στα βατόρια και κερδίζω αρκετά.

Και την πήρε. Την πήγε στο σπίτι της μητέρας του. Εκείνη, στην αρχή, δε μίλησε. Μά, όταν πέρασαν δυο-τρεις μήνες, έβγαλε όλο της το φαρμάκι και κατηγόρησε τη Μαίρη στον άντρα της. Ο Νίκος έλειπε μ' ένα φορτηγό σε μακρινό ταξίδι. Η μητέρα του βρήκε την ευκαιρία να του γράψει όσα μπορούσε, γιά να τον απογοητεύσει από το γάμο του. Ονειρό της ήταν να παντρευτεί ο γιός της ένα πλουσιόκορτο.

Ο Νίκος αγαπούσε τη μητέρα του και δεν είχε λόγους να μη την πιστέψει. Ακόμη και γιά το κορίτσάκι, που γεννήθηκε, τούβαλε αμφιβολίες πως δεν ήταν δικό του.

Έπειτα απ' αυτά, ο Νίκος δεν ξανάγραψε στη γυναίκα του, ανανέωσε το συμβόλαιό του γιά τρία ακόμη χρόνια κι' έγραψε στη μητέρα του να στείλει τη γυναίκα του με το κορίτσι της στον πατέρα της.

Γιά όλ' αυτά, δεν καταλάβαινε τίποτα ή Μαίρη. Υπόφερε πολύ, μα είχε την ελπίδα, ότι, αμα γυρίσει ο άντρας της, θα της έξηγούσε γιά ποιά λόγο της φέθηκε τόσο σκληρά. Σα να μη της έφταναν όμως όλ' αυτά, μία μέρα, τυφλώθηκε ξαφνικά ο πατέρας της.

— Μη σε ζιάζει, Μαίρη μου, της είπε. Έχω τη σύνταξί μου. Δε θα στενοχωρηθούμε!...

Έτσι τ'ε ο κύρ-Μήτσος γιά να την παρηγορήσει, μα έπειτα σκέφτηκε τί ανόητα που ήταν τα λόγια του. Ποιά σύνταξι; Δεν είχε τυφλωθεί από δυστυχία. Μικροδουλειές μαρμαγκού έκανε, μα δεν ήταν γραμμένος πουνεγά γιά να ελπίσει σε μία σύνταξι.

Πέρασαν έτσι δυο μήνες. Το σπίτι του άργασε να υποφέρει. Η Μαίρη, κάθε τόσο, τον ρωτούσε:

— Πότε θ' άργίσις, πατέρα, να παίρνης τη σύνταξί σου;

Τι έκανε, λοιπόν; Πώς θα της έλεγε, ότι ήταν ένα ψέμμα; Πώς θα ζούσαν τα δυο του κορίτσια και ή μικρή εγγονή του; Ο μπακάλης, ο ψωιάς, ο μαγάβης, σταμάτησαν την πίστωσι, κι' ή νοικοκυρά έτοιμαζόταν να τους κἀν έξωσι.

Έτσι, μία μέρα, εκεί που καθόταν σ' ένα παγκάκι του κήπου του Θρησίου, όπου τον είχε άψει ή μικρή του κόρη, κι' είχε το χέρι του τυχερά απλωμένο, ένοιωσε να πέφτει μέσα στη φούστα του ένα νομίσμα.

Σε λίγο και δεύτερο. Δεν το σμα. Σε λίγο και δεύτερο. Δεν το σμα. Σε λίγο και δεύτερο. Δεν το σμα.

Μάζεψε τότε το νέρι του, δε διαμαρτυρήθηκε. Μόνο σκέφτηκε ξαφνικά: «Αυτή είναι ή σύνταξί μου!...».

Συνήθισε σιγά-σιγά ο μπάρμπα-Μήτσος στη ζητιανιά.

«Είμαι γιά την εγγονή μου», συλλογίζονταν γιά δικαιολογία.

Μα πόση χαρά ένοιωσε κάθε φορά που έδινε στην κόρη του εκείνο το χιλιάρικο!

Μία μέρα ωστόσο πέθανε ο μπάρμπα-Μήτσος, και μία καινούργια συμφωνία έπιασε στο σπίτι τους. Για συμφωνία έπιασε η Μαίρη να βοηθήσει τη σύνταξί του πατέρα της. Κατή σύνταξι του πατέρα της, κατή σύνταξι της μητέρας της, κατή σύνταξι του πατέρα της, κατή σύνταξι της μητέρας της, κατή σύνταξι του πατέρα της, κατή σύνταξι της μητέρας της.

Μονάχα, όταν τούβε ο παρ' γιός του μπακάλη, της μαρτύρησε το μυστικό.

— Τι σύνταξι ζητάς; της είπε. Ο μακαρίτης ζητιανεύ στον κήπο του Θρησίου!...

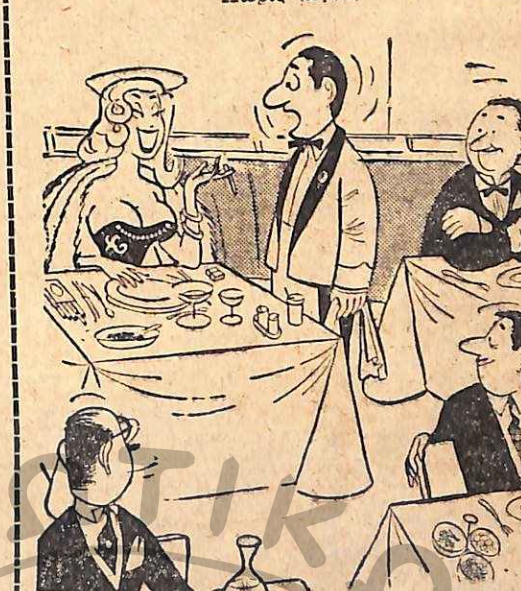
Λιποθύμησε ή Μαίρη όταν τ' άκουσε. Μά, όταν συνήλα, σφίγγοντας την κορούλα της στην άγκαλιά της, μουνουούρισε:

— Δυστυχ, πατέρα, πόσο μάς άγοπούσεσι! Και τί θυσίες έκανες γιά μάς!...

MIPANTA

Χωρίς λόγια.

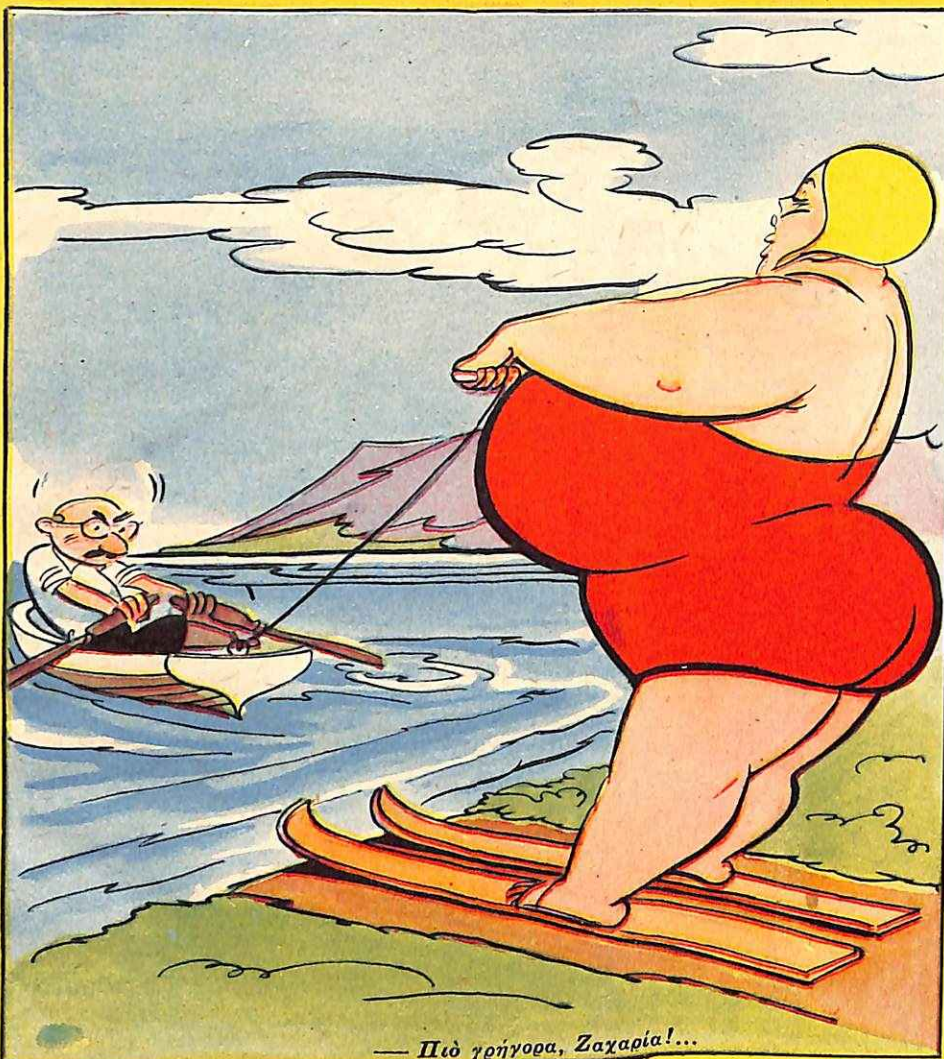

— Να φέρω το λογαριασμό, δεσποινίς;
— Όχι ακόμη... Δεν αποφάσισα ποιος θα τ'ον πληρώσει!...

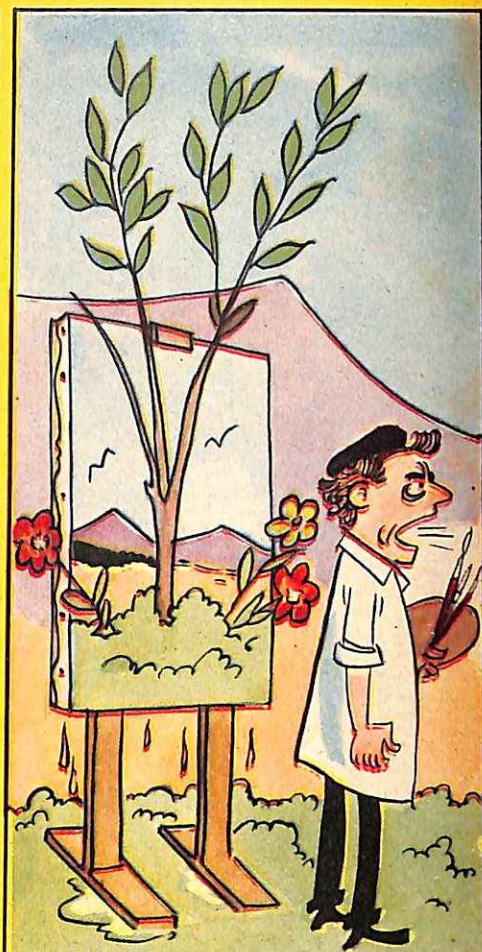

— Ήταν μία σφήκα... Αν δεν τ'ον σκάσω, θα σε τοιμπουέσι!...

— Πιο γρήγορα, Ζαχαρία!...

— Ποιος μου πότισε πάλι τόν πίνακα με τόν κήπο;

— Θα μπορούσατε πρώτα νά μου ζητήσετε τὸ χέρι τῆς κόρης μου...
— Γι' αὐτὸ ἦρθα, ἀλλὰ λείπατε!...

ΝΥΦΗ ΜΕ ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΟΙΚΑ
— Σήμερα είμαστε πλήρεις... Περάστε αύριο με τὸ τρίτο κλιμάκιο!...